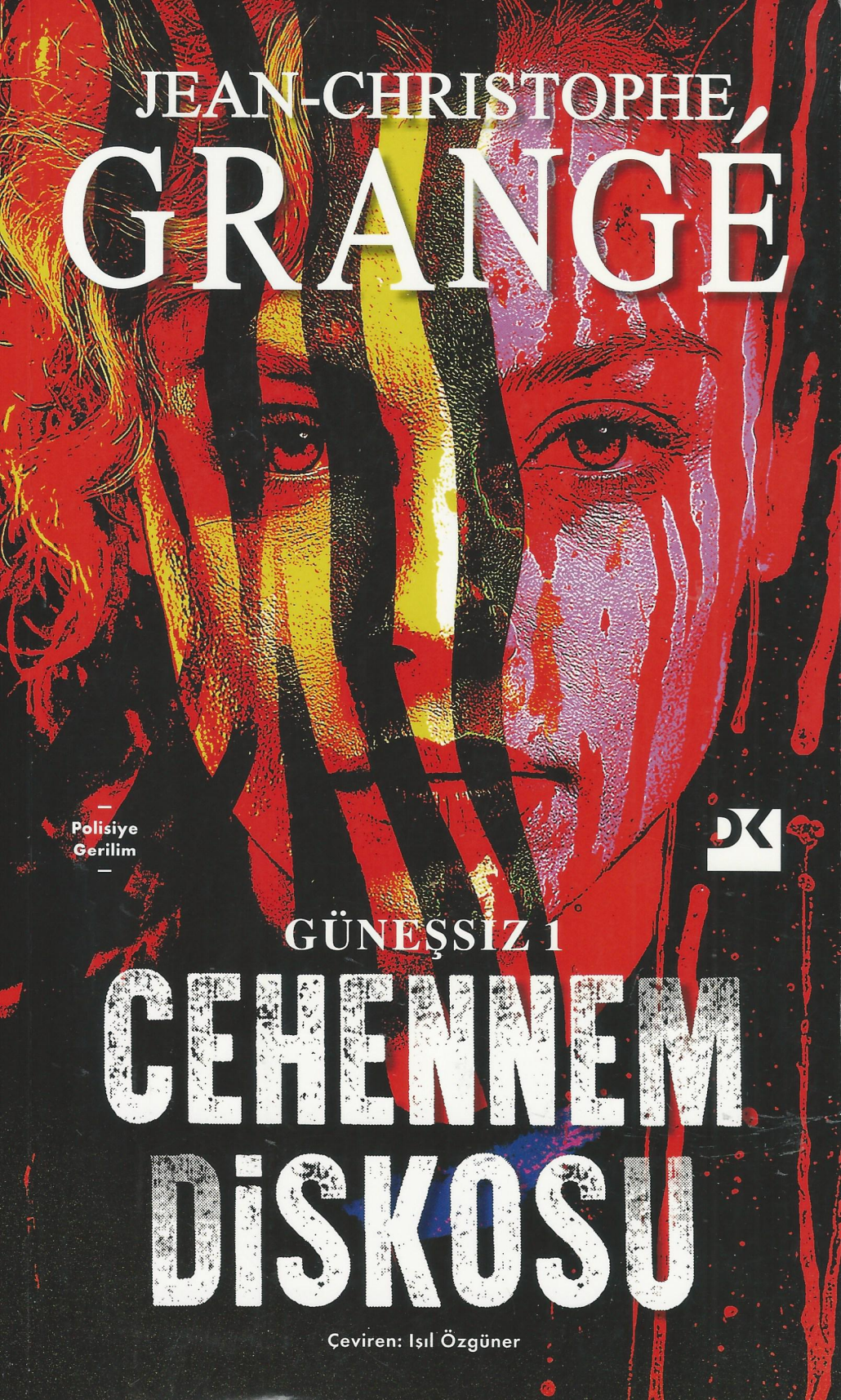

JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ
Polisiye
Gerilim
GÜNEŞSİZ 1
CEHENNEM
DİSKOSU
Çeviren: Işıl Özgüner

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler
Taş Meclisi
Leyleklerin Uçuşu
Kurtlar İmparatorluğu
Siyah Kan
Şeytan Yemini
Koloni
Ölü Ruhlar Ormanı
Sisle Gelen Yolcu
Kaiken
Lontano
Kongo'ya Ağıt
Ölüler Diyarı
Son Av
Küllerin Günü
Mermer Adam
Kızıl Karma

GÜNEŞSİZ
CEHENNEM DİSKOSU

Orijinal adı: Sans Soleil: Disco Inferno
© Éditions Albin Michel, 2025
Yazan: Jean-Christophe Grangé
Fransızca aslından çeviren: Işıl Özgüner
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2025 / ISBN 978-625-5683-03-8
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Güneşsiz Cehennem Diskosu

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Işıl Özgüner

Doğan Kitap

I

Heteroseksüeller

1

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar mı dediniz?

Cinsel yolla bulaşan hastalıkların Paris'te kendi Mekkesi vardır: VI. Bölge, Assas Sokağı, 36. numarada bulunan Arthur-Vernes Enstitüsü. Bu türden esaslı bir hastalığınız (yani belsoğukluğu, klamidya, cinsel uzuvlarda siğiller...) varsa bilmeniz gereken adres, *the place to be*,[1] burasıdır. Daha açık söylemek gerekirse, Vernes homoların, kadın ve erkek fahişelerin yuvasıdır. Neden mi? Gizlilik yüzünden.

Eğer erkeklerden hoşlanıyorsanız, 1982 yılında sözde ahlaki özgürlüğe rağmen bırakın aile hekiminize, mahallenizdeki pratisyen hekime bile gitmezdiniz. Pazartesiden cumartesiye kadar 08.00-19.00 arası açık, pazar günleri kapalı olan Vernes Enstitüsü'ne giderdiniz; duvar diplerinden yürüyenler, gözlerini yerden kaldırmadan konuşanlar, altına kaçıranlar için ideal bir sığınaktı burası. Sıcak, ilgili, anlayışlı ve gizliliğe önem veren uzmanlar burada sizi beklerdi.

Daniel Ségur de bu uzmanlardan biriydi.

Kırk yaşlarında, on yılını fakültede, bir o kadarını da Afrika'da geçirmiş bir adamdı. Sağlam yapılı, yalnız yaşayan bu adam bekleme salonunu dolduranlarla durup dinlenmeksizin ilgilenirdi. Tombe-Issoire Sokağı'nda, bir kamp ocağı ve sırdaş niyetine siyah beyaz televizyonuyla basit bir dairede yaşayan bekâr doktor, çoğu zaman dispanserde uyurdu. Odaları ve sıhhi tesisleriyle Vernes'in bir "hastane" bölümü vardı.

Ségur sabah altıdan itibaren ayin yapan bir keşiş gibi rutinini izlerdi. Duş, kahve, dosyalar – sabah duası. Saat sekizde hastanede yatan hastaların viziti – kuşluk duası. Saat onda muayene faslı – öğlen duası. Ve akşama, hatta geceye kadar böylece sürüp giderdi, çünkü Ségur geç vakitlere kadar çalışırdı.

---

1. Olunması gereken yer. (ç.n.)

Aslında tropikal hastalıklar konusunda uzman olan Ségur artık frengi, belsoğukluğu, klamidya, herpes, hatta kasık bitiyle uğraşıyordu. Sadece geylere özgü olmayan ama sıkça yaşadıkları diğer matrak şeylerle de –rektal hastalıklar, hemoroit gibi vakalar– karşılaşıyordu. Bir *piercing*'in yol açtığı enfeksiyonu tedavi ettiği de oluyordu, bir transseksüele hormon ilaçları yazdığı da. Bu sağlık sorunları, bu psikolojik işkenceler onun işi, tutkusu, göreviydi. Ségur bir hümanistti; âdemoğlunu seviyordu, cinsel anlamda değil, trajik anlamda.

O haziran sabahında, Ségur steril paketinden sıyrılmış bir şırınga gibi duştan çıktı; göreve hazırdı. Basit bir bakteri kapanı olarak görmeye başladığı bu vücudun her noktasını bir kez daha ovarak fırçalamadan önce antiseptik bir jelle sabunlanmış, dezenfektan şampuanla saçını yıkamış, tüm tırnaklarının içlerini temizlemişti.

Beline sardığı bir havluyla dinlenme odasındaki lavabonun önünde dikilip tıraş olmadan önce kendini inceledi. Görünüşünü bayağı beğenirdi. Daha doğrusu, hastaları beğenirdi. Önemli bir nokta: Güven sağlamak. Bir tabip için gidilecek yolun yarısı buydu.

Yüzüne gelecek olursak...

Çok esmer ve tıknaz olan Daniel'in kafası Lombardiyalı bir köylünün ya da bir satirin kafası gibiydi, tercih size kalmış. Geniş yüz hatları, fırça gibi kalın kaşları, alnının epey altından başlayan siyah saçları vardı. Öğrencilik yıllarında ona "Çıkık Çene" ya da "Angut" gibi sevimli lakaplar kazandıran saban demiri gibi bir çeneye sahipti. (Önemli değil, diyordu o zamanlar, herkes birilerinin salağı olur.) Rastgele oturtulmuş bir burun ve kapkara bir bakış, *noir c'est noir*...[2] Ségur size baktığında bir grizu patlaması yaşayacağınız kesindi.

Toprak insanının bu güzel ama çalkantılı görünüşü, dikkatle bakıldığında bir tür hüzün de barındırıyordu. Hastalarına güven veren de işte bu zayıflıktı. Güç sizi çeker ama güçsüzlük kalmanızı sağlar.

Bedeninde de benzer bir belirsizlik göze çarpıyordu. Boyu fazla uzun sayılmasa da öküz kadar iri olan Ségur'ün kolları incecik, neredeyse ip gibiydi. Yürüyüşü her şeyi özetliyordu: Başı önde, önüne çıkanı kırıp geçecekmiş gibi ilerlese de bir şeyler düzgün işlemiyordu. Hafifçe aksıyor ya da belki bir sırrı, bir yarayı veya hafif bir

2. Johnny Hallyday'in bir şarkısı. Siyah, siyahtır anlamında. (ç.n.)

engeli ele veren ve onu daha dokunaklı kılan anatomik bir sorun yüzünden beceriksiz adımlar atıyordu.

Geçmişi mi? Geçmişi çok az hatırlıyordu. Poitiers, evet, veya civarı. İleride üzerlerini örtecek küçücük bir toprak parçasını kazarak hayatlarını geçiren çiftçi bir aileden geliyordu. Ségur'ün ailesinde mevsimler çapa darbeleriyle işaretlenirdi. Daniel'se tersine, çocukluğundan beri oradan kurtulmaktan başka bir şey düşünmemişti. Şunu seziyordu: Bilgi sayesinde farkını gösterecek, ailesinin çiftliğini terk edecek ve hiçbir şey vaat etmeyen bu geleceğe sırtını dönecekti. O zaman işe koyulmalıydı. Üstün bakalorya derecesi. Burs. Paris'te tıp fakültesi.

Neden tıp? On dört yaşındayken Saint-Éloi Kütüphanesi'nde denk düştüğü bir röportaj yüzünden. 1948 yılında fotoğrafçı W. Eugene Smith'in *Life Magazine* için çektiği Ernst Guy Ceriani isimli bir köy doktorunun fotoğrafları. Özellikle bir fotoğraf onu allak bullak etmişti: Bulutların ve Kayalık Dağlar'ın görüldüğü bir fonda (Colorado'dayız) başında şapkası, elinde deri evrak çantasıyla açık havada yürüyen tabip. Aman ya Rabbi, Daniel işte bu adam olacaktı.

Baldırıçıplakları, küçük insanları sadece onların minneti karşılığında tedavi edecekti. Ama taşrada çalışmak söz konusu değildi, hayır. Elinde çantayla (fotoğraftakinin aynısı) dünyayı dolaşacak, tek amentüsü iyilikseverliği olacaktı.

1960. Paris, V. Bölge. Valette Sokağı'nda bir hizmetçi odasına kapanan Ségur, dikkatini dağıtacak her şeyden uzak duruyordu. Günlük hayatı amfiler, sandviçler ve kütüphaneden ibaretti, hepsi o kadar.

Birkaç yıl sonra uzmanlık alanını –enfeksiyon hastalıkları ve tropikal hastalıklar– seçti, sonra da Paris'te enfeksiyon hastalıkları servisi bulunan Tenon ve Lariboisière hastanelerinde stajyerlik yaptı.

Kitaplar ve münzevilik sona ermişti, artık hastalar, parazitler, virüsler ve arkadaşlar vardı. Gece gündüz işbaşındaydı. Tüm nöbetleri, tüm angaryaları o üstleniyordu. Bu mikroskobik, hızla bölünüp çoğalan suç dünyasında kendini evinde hissediyordu. Ve tabii ki bu berbat şeylerin arasında *guests*[3] de vardı: cinsel yolla bulaşan hastalıklar.

Diploma. Hipokrat yemini: "Hekimlik mesleğinin onurunu ve saygın geleneklerini bütün gücümle koruyup geliştireceğime ant

3. İng. Konuklar. (ç.n.)

içerim." Ségur 27 yaşındaydı. Çalıştığı hastanelerden birinde yatıp kalkabilirdi. Mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyordu. Afrika iş görürdü. Fırtınalı bir gökyüzünün altında yürüyen fotoğraftaki tabip olacaktı – ikramiye olarak başının üzerinde bombalar ıslık çalarsa daha da iyiydi.

Biafra'yı seçti. Varlığını bir yıl ancak sürdürecek ve ölüm oranları tüm tarihi rekorları kıracak bir ülke: Birkaç ay içinde çoğu sivil olmak üzere, bir ya da iki milyon ölü. Yıl, 1968'di. Bu görüntüleri tüm dünya televizyondan izledi. İlk görüntüler bir soykırımı gözler önüne seriyordu. Açlıktan şişmiş kocaman göbekleriyle çocuklar (hepsi kvaşiyorkor hastalığından mustarip), Nijerya federal birliklerinin Hawker Hunter'lardan attığı bombalara karşı boyalı sahte tüfeklerle savaşan yeniyetmeler, karşılaştıkları ilk köprüde çıkan izdihamda boğularak ölen milyonlarca kaçak...

Ségur iplerle sargı bezleri hazırlıyor, küçük el testeresiyle ampütasyon yapıyor, kurtçukların şaşmaz desteğiyle yaraları temizliyordu. Bu dehşet vericiydi ama daha beteri de vardı. Kısa zamanda gerçeği anladı: Bu vahşet, reklamdan başka bir şey değildi. Biafra'nın sözde kurtarıcısı Albay Odumegwu Emeka Ojukwu, elinde gerçek silahlar olmadığı için, açlığın boyutlarını göstermek ve tüm dünyadan sempati toplamak için bir İsviçre ajansıyla anlaşma yapmıştı. Ségur ve diğerleri, doktorlar, paralı askerler, din adamları bu manipülasyonun kuklalarıydı sadece.

Her şey sona erdiğinde, ölüler henüz gömülmüşken, Lagos'lu varsıl bir ailenin oğlu olan Ojukwu özel jeti ve söylentilere göre bin kilonun üzerinde bagajıyla ülkeden kaçmıştı. Hikâyenin sonu.

Tüm bu olanlardan midesi bulanan Ségur asla siyaset yapmayacağına yemin etti. Eylemlere evet, sözlere hayır. Bernard Kouchner'nin,[4] Gilles Caron'un[5] ve diğerlerinin yanında yer almayı da reddetti. Huzur içinde, fazla konuşmadan tek başına çalışmak istiyordu. Onu ilgilendiren tek dava, insan hayatıydı. Savaş yaraları, ameliyat sonrası oluşan iltihaplar, kangrenden kararmış etler onun alanıydı. Gerisi için yandaki ofise buyurun.

---

4. Fransız politikacı, doktor ve Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün kurucusu. (ç.n.)

5. Fransız fotoğrafçı ve foto muhabiri. Biafra da dahil birçok savaş bölgesinde görev almış, en son gittiği Kamboçya'da kaybolmuştur. (ç.n.)

Ségur, Biafra'daki kıyımdan sonra bağımsızlık yolundaki diğer ülkelerde ölümle el ele dolandı: Gine-Bissau, Cabo Verde, Angola... Diktatörler berbat insanlardı ama ülkeleri kurtaranların da onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Uluslararası medyanın hayranlığını kazanarak, kendi megalomanileri uğruna kadınları ve çocukları sınırlara gönderiyor ve iğrenç para trafikleriyle kendi haçlı seferlerini finanse ediyorlardı.

Daniel bu tür işlere karışmıyordu. Bu konularda ne bir görüş ileri sürüyor ne de herhangi bir taahhütte bulunuyordu. Hatta birçoğunun, özellikle Uganda'da General Idi Amin Dada ile Orta Afrika'da İmparator Jean-Bedel Bokassa'nın özel doktoru bile oldu – biri, geceleri kendine özel Walt Disney filmleri oynatan; diğeri, bir Fransız yapım şirketinden satın aldığı Caroline Chérie'nin saltanat arabasına binen iki maskara katliamcı.

Ségur bağlantıları sayesinde dispanserler açabiliyor, ilaç getirtebiliyor, hayatın hiç değeri olmadığı topraklarda insani yardım örgütlerini ağırlayabiliyordu. Kısacası, işini yapıyordu ama siyaset her defasında yeniden yakasına yapışıyordu. Artık bu katillerle yakın olmak da, sözüm ona medeni ülkelerin elçileriyle iş çevirmek de mümkün değildi.

1977'de yıpranmış, tüm bu iğrençliklerden bıkmış bir halde Fransa'ya döndü. Doğrusunu söylemek gerekirse, insan ruhunun karanlık yanlarını da sevmişti. Yazmayı bilseydi eğer, bir kitap kaleme alırdı; düşüncelerden, fikirlerden değil ama hikâyelerden oluşan bir kitap. Askerlerin geceleri leoparlara dönüştüğü, milletvekili tartışmalarının mızrak savaşıyla bittiği bir dünyada yaşamıştı on yıl boyunca.

Sonra aşk da vardı...

27 yaşındaki Ségur, Port Harcourt'da doğmuştu. Kıtlığın ve acımasızlığın ortasında, siyah ten onu saçından, pantolonundan tutup uçurumun –tadına doyum olmaz uçurumun– kenarına sürüklemişti. O şey... Cehennem sıcağı bir gecede bir hamağın yumuşaklığı ile ilkel seksin gücü arasında bir yerlerde olan o şeyi tanımlayamıyordu Ségur. Yıllar boyunca şehvet ile karanlık, sertlik ile ninni arasında soluk renkli küçük bir mantar gibi yüzdü. Artık geriye dönmek yoktu: Onun için siyah, ihtirasın rengiydi.

Başkente döndüğünde mesleki geçmişini değerlendirdi. Fransa'da "tropikal hastalıklar" kavramı, pek bilinmeyen ya da ismi

dahi olmayan sıradışı tüm hastalıkları barındıran bir tür çıfıt çarşısıydı. Sonunda Ségur tuhaf enfeksiyonlardan gizli hastalıklara kadar uzanan bir yelpazede hizmet veren, sözleşmeli bir kurum olan Arthur-Vernes'de buldu kendini.

Burada tedirgin değildi. Hâlâ sınırlı kaynaklarla doktorluk yapıyordu ama Lüksemburg Bahçeleri'ne iki adım mesafedeydi. Kısık sesle konuşan homoseksüeller, yüksek sesle konuşan fahişeler, bekleme odasına gelir gelmez şakımaya başlayan translarla çevriliydi etrafı. Tek yardımcısı, bir misyoner kadındı; Ubangi Irmağı kıyısında yaşasaydı, Pigmelere de yapacağı gibi, bu kalabalık aileye antibiyotik aşıları yapıyordu. Ségur mutluydu.

Pıt, pıt, pıt... Büyük bir özenle tıraş olduktan sonra –sabun, tıraş fırçası, ustura– yanaklarına, reklamlardaki gibi *after-shave*'le hafifçe vurdu ve giyindi: kısa kollu Oxford gömlek, kolonyal tarzda kumaş pantolon, deri bağcıklı Docksides'lar.

Koridorda, Assas Sokağı'na bakan pencere muhteşem bir günün müjdesini veriyordu. Güneş, gökyüzünün dudaklarının kenarındaki bir vaat gibi, çinko çatıların üzerinden yükseliyordu.

O sabah Ségur programında bir değişiklik yapacaktı. Saat sekizde bir ziyaretçiyi ayrıca kabul etmeyi planlamıştı. Yeni yeni konuşulmaya başlanan "gey kanseri"ne yakalanmış ilk hastalarından biri.

Ségur Afrika'da salgın hastalıklarla –malarya, kolera, difteri, hepatit...– çokça karşılaşmıştı ama bugün Paris'te, Los Angeles ve New York'ta da kendini yavaş yavaş gösteren bu hastalık yepyeni bir şeydi. Bu kez yayılan felaket, kimsenin umursamadığı gelişmekte olan ülkeleri vurmuyordu öncelikle. Hayır, hastalık zengin ülkelerde, medeniyetin ve konforun göbeğinde, insanların kendilerini yenilmez gördüğü yerlerde ortaya çıkıyordu.

Ségur gurur ya da saflıktan, kaderinin dünyanın gidişatıyla uyum içinde olduğunu düşünmüştü daima. 70'li yıllarda kara kıtada görev yapmıştı; burada bağımsızlık savaşları, insanlığı öldüren, kırıp geçiren korkunç hastalıklarla iç içeydi. Şimdiyse Ségur yeni Levyatan'ın karşısında ön sıralarda oturuyordu.

2

– Bu hafta nasıl geçti?

Cevap gelmedi.

Ségur, Philippe Forestier'nin Ekim 1981'deki ilk ziyaretini hatırladı. Onu ve Raffi adındaki genç melez arkadaşını bekleme odasında yeniden görür gibi oldu; gergin ve harap haldeydi ikisi de.

– Nasıl geçti? diye ısrar etti.

– Pek iyi değil.

– Yeni ataklar oldu mu?

– Hayır.

Philippe önce belsoğukluğu nedeniyle gelmişti ama konsültasyon sırasında epilepsi krizlerine benzeyen birtakım rahatsızlıklarından da bahsetmişti. Ségur belsoğukluğunu tedavi etmiş, sonra onu taramaya göndermişti. Görüntüler her şeyi söylüyordu – hatta çığlık çığlığa bağırıyordu. Beyin, doku bozulmasıyla kalbura dönmüştü. Nöronların aşırı uyarılmasına yol açan kistlerin kendileri de kaotik elektrik sinyalleri gönderiyordu – bu da epilepsiye neden oluyordu.

Tuhaftı, bu apseler kedilerde görülen toksoplazmayı akla getiriyordu. Günün birinde herkes bu parazite maruz kalırdı ama insan vücudu kendini bundan korumayı bilirdi. Philippe'inki ise bilinmeyen bir nedenden kendini koruyamamıştı.

Ségur bir uzmana görünmesini önermiş ama Philippe bunu kabul etmemişti; başka biriyle görüşmek istemiyordu. Daniel kistleri pirimetamin ve sülfadiazinle tedavi etmişti. Krizler içinse Tegretol vermişti; etkili ama bir sürü yan etkisi de olan bir ilaçtı bu: deri döküntüsü, bulanık görme, baş dönmesi, sersemlik, mide bulantısı...

– Ateşin yükseldi mi?

– Evet, birçok kez.

– Kaça çıktı?

– 39. Bazen de 40.

– Doliprane haplarını içtin mi?

– Evet.

Daniel defterine not aldı.

– Hazım durumun nasıl?

– Hiçbir şey yutamıyorum. Yemek borum yanıyor.

– Tiorfan'a devam ediyor musun?

– Ediyorum.

– Baş ağrıları?

– Zaman zaman oluyor.

Ségur yine not aldı. 81 yılının sonunda epilepsi kontrol altına alınmıştı ama doktor, ciltte kahverengimsi lekeler fark etmişti. Deriden alınan numuneler Kaposi sarkomuna işaret ediyordu, Akdeniz havzasında yaşayan yaşlı insanlarda görülen nadir bir kanser türü.

Philippe böyle boktan bir hastalığa nasıl yakalanmış olabilirdi?

Aslında toksoplazma ve Kaposi sarkomu altta yatan olguyu ele veriyordu: Bağışıklık sistemi serbest düşüşteydi. Gerçek hastalık, yani tüm bu rahatsızlıkların sebebi, bağışıklığın baskılanmasıydı. Bir şey –belki bir virüs ya da bir tür parazit– lenfositleri yok ediyordu. Beden, sağlıklı bir insanda ortaya çıkma şansı olmayan enfeksiyonlarla dövüşemez hale geliyordu.

Arka arkaya yapılan tetkiklere rağmen Ségur bu zafiyeti açıklayamıyordu. Kuaför olan 26 yaşındaki Philippe'in üzerine aniden çullanan –Daniel'in hiç hoşlanmadığı ama hastalarının kullandığı ifade buydu– hastalıklarla savaşacak hiçbir silahı yoktu.

Bakışlarını kaldırdı; sarışın ve bıyıklı bir genç olan Philippe'in, başında açık renk bir miğfer oluşturan bukleli saçlarıyla barok melek ile ilkçağ çobanı arasında salınan çok güzel bir yüzü vardı. En azından geçen yıl öyleydi. Şimdi ise zayıflamış, gözleri şişmişti, sağ şakağında kahverengi bir leke görülüyordu. Çoban, hayalet olmuştu.

– Röntgenlerini çektirebildin mi?

Philippe büyük bir zarf uzattı. Birkaç haftadır yeni semptomlar gösteriyordu. Öksürüyor, zorlukla nefes alıyor, kilo kaybetmeye devam ediyordu. Görüntüler doktorun şüphelerini doğruluyordu: interstisyel akciğer hastalığı. Akciğerlerini mantar sarmıştı. Başka tetkikler istemesi gerekse de Ségur bu küflerin tüm vücuda yayıldığını tahmin etti; boğumlara, kemiklere, beyinzarına...

Hastanın sadece birkaç aylık ömrü vardı.

– Soyun, diye buyurdu Ségur, görüntüleri yorumlamaktan kaçınmak için.

Philippe söyleneni yapınca Daniel ürpermekten kendini alamadı. Biafra'da ve başka yerlerde gördüğü onca şeye rağmen bu genç bedendeki hızlı çöküş yüreğini sıkıştırdı.

Tartı. İki kilo daha vermişti. Muayene masası. Lekeler artmıştı. Tansiyon 10,6. Fena değildi. Stetoskopunu aldı. Hafif bir taşikardi. Solunum sesinde azalma – enfeksiyon, akciğerlerde sıvı birikmesine neden olduğundan her soluk alışta plevranın sürtünme sesi duyulmuyordu. Ama hepsi beklenen şeylerdi. Philippe gitgide daralan bir tünelde ilerliyordu. Sonunda en ufak ışık yoktu.

– Giyinebilirsin.

Doktor, her randevuda aynı yetersizliği hissediyordu. Her yerinden su alan bir gemideymiş de, suyu boşaltmak için elinde sadece küçük bir kaşık varmış gibi. Bir hastalığı iyileştirir iyileştirmez bir başkası ortaya çıkıyordu.

– Hastaneye yatma konusunda fikrin değişmedi mi? diye sordu.

– Hayır, diye cevap verdi Philippe tekrar erkek arkadaşının yanına otururken.

Daniel üstelemedi. Her halükârda hasta kemoterapiyi kaldıramazdı zaten. Yangına benzin dökmenin lüzumu yoktu.

Ségur, Raffi'ye göz attı. Melez oğlan hıçkırıklarını bastırarak sevgilisinin yanına kıvrılmıştı. Doktorun gözünde bir görüntü canlandı: İkisini çırılçıplak bir mağaranın dibinde büzülmüş, tir tir titreyerek dünyanın sonunu beklerken gördü. Pek de abartılı bir hayal değildi. Philippe uzun zamandır ailesiyle görüşmüyor, çalışmıyordu ve yaslanabileceği kimse yoktu Raffi'den başka; Raffi'nin de ondan başka.

– Peki, dedi Ségur birinci vitese alır gibi. Ciğerlerindeki sorunla ilgilenelim. Sana bir antibiyotik ve...

– Ne kadar zamanım var?

Ségur kasıldı. Kendini Afrika'da, dispanser dedikleri o beton blokların birinde, etrafında sivrisineklerin döndüğü bir ampulün loş ışığında görür gibi oldu. O zamanlar yalan söylemeyi bilmezdi.

– Daha oraya gelmedik, diye kıvırdı. Önceliğimiz, şu yeni semptomları tedavi etmek ve...

– Doktor, saçmalamayı kesin. Ne kadar?

Daniel bakışlarını Philippe'inkilere kenetledi. Etini, organının bir parçasını koparmak gibi bir şeydi bu. Geri adım atmak da istemiyordu, palavra sıkmak da. Mesleği konusunda İsa'nınkine benzer bir bakış açısı vardı: Dünyanın acısını emiyor ve bir şekilde bunun sorumluluğunu üstleniyordu.

– Birkaç ay, dedi sonunda.

Ardından içini çekip bezgin bir acımasızlıkla ekledi:

– En fazla.

Raffi gözyaşlarına boğuldu.

– Bir kez daha söylüyorum, hastaneye...

– Tamam o zaman, dedi Philippe ayağa kalkıp sendeleyen sevgilisine destek olurken. Evimde ölmeyi tercih ederim.

Ségur'ün bir şey söylemesine fırsat vermeden genç çift gözden kayboldu. Doktor hiç düşünmeden telefona sarılarak ezbere bildiği bir numarayı çevirdi.

Telefon iki çalıştan sonra açıldı.

– Willy? Ben Ségur.

– Her şey yolunda mı?

– Hayır.

– Ne oldu?

– Philippe. Philippe Forestier'yi biliyorsun, şu kuaför...

– Evet, ne var?

– Sanırım...: Artık bitti.

Ahizenin diğer ucunda Willy Rozenbaum susuyordu.

– Gel, diye buyurdu birkaç saniye sonra.

– Nereye?

– Claude-Bernard'a.

– Ne zaman?

– Hemen. Bir toplantıya başlıyoruz. İlgini çekecek.

– Biliyorsun ki bu bana göre değil.

– Başkalarıyla olmak iyi gelir bazen.

Ségur acıyla gülümsemesine engel olamadı.

– Aynı gemide mi demek istiyorsun?

– Evet, tam da öyle.

3

Willy Rozenbaum'un hikâyesi efsane olmuştu.

80'lerin başında Willy 35 yaşındaydı. Paris'teki Claude-Bernard Hastanesi'nin enfeksiyon hastalıkları ve tropikal hastalıklar servisinde klinik şefi asistanıydı. Modern, kendini işine adamış bir doktordu. Sandinistaları tedavi ettiği Nikaragua'dan yeni dönmüştü ve her sabah patenle Claude-Bernard'a geliyordu.

Haziran 1981. O sabah Willy, Atlanta CDC'nin (Centers for Disease Control and Prevention)[6] yayımladığı *Morbidity and Mortality Weekly Report* dergisinin son sayısına göz atıyordu. Ocağın üstündeki sütü gözetim altında tutar gibi, Amerika kıtasındaki hastalıkların gelişimini izleyen federal bir ajanstı CDC. Willy şüphesiz, epidemiyologların bu kutsal kitabını okuyabilecek tek Fransız doktordu.

Bir makale dikkatini çekmişti. Makalede Ekim 1980 ile Mayıs 1981 arasında Los Angeles'taki üç hastanede pneumocystis pnömonisi tanısıyla tedavi gören beş genç erkekten bahsediliyordu. Rozenbaum şaşırmıştı. Bu hastalık çok nadir görülüyor ve sadece bağışıklık sistemi yetersiz insanları vuruyordu. Gelişmek için bir organizmanın zayıf bağışıklık sisteminden yararlanan bu tip hastalıklara "fırsatçı" denirdi. Bu durumda, hastaların hücresel bağışıklığındaki düşüşün nedenini hiçbir şey açıklamıyordu.

Kafa karıştırıcı bir başka ayrıntı da şuydu: Makale, beş hastanın da homoseksüel olduğunu belirtiyordu. Bir hastanın cinsel yönelimi ne zamandan beri yakalandığı hastalıkla ilişkilendirilir olmuştu?

Aynı gün Willy'nin, aynı semptomları gösteren bir hastayı kabul etmesi de inanılmaz bir olaydı. Kilo kaybı, öksürük, şiddetli ishal şikâyetiyle gelen genç bir kamarot. Homoseksüel olan delikanlı geçen yıl Birleşik Devletler'de kalmış ve orada farklı partnerlerle birlikte olmuştu.

---

6. Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri. (ç.n.)

Yepyeni bir hastalık mı ortaya çıkıyordu? Willy hastasını tedavi edip pusuda beklemişti. Temmuzda Amerikan dergisinde yayımlanan ikinci bir makale, bu konudaki gözlemlerini genişleterek aynı semptomları gösteren yirmi altı homoseksüel vakasını ele almıştı. Aralık ayında *The New England Journal of Medicine*'de yayımlanan üç makale başka vakalardan da bahsediyordu.

Şimdiden bir sürü varsayım dile getiriliyordu: bağışıklık sitemini düşüren bir virüs ya da homoseksüellerin tükettiği *poppers*[7] gibi bir ürünün yol açtığı zehirlenme. Bu araştırmalar hiçbir yere varmıyor ve vakalar sürekli artıyordu.

81 sonbaharında Daniel Ségur de bu türden yeni bir hastayla karşılaşmıştı. Kasım ayında Rozenbaum'la irtibata geçmiş ve Rozenbaum'un kurduğu multidisipliner bir gruba katılmıştı. O zamanlar sadece bilgi alışverişinde bulunuyorlardı.

Nihayet Ocak 82'de Fransa'da ilk makale, *Libération* gazetesinde yayımlanmıştı. "Homoseksüellerde gizemli kanser." Ségur'e muayeneye gelen hastaların sayısı artmıştı. Homoseksüeller kaygılanıyor ve kendilerinde hastalık belirtileri buluyorlardı. Çoğu yanlış alarm olsa da tabip nadir hastalıklar da tespit ediyordu. Kış mevsiminin sonunda servisinde beş "gey kanseri" vakası vardı.

Sonunda Claude-Bernard'da, Tarnier Cilt ve Zührevi Hastalıklar Merkezi'nde ve Kızıl Haç dispanserlerinde tedavi gören hasta sayısı yirmiye çıkmıştı. Bu sayı fazla görünmese de doktorlar bunun, öncelikle homoseksüelleri hedef alan geniş çaplı bir salgının başlangıcı olduğuna inanıyorlardı.

Kimse bu kanserin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor, nasıl bulaştığını çözemiyordu. Kesin olan tek bir şey vardı: Bu hastalığın bulaşmasında cinsel ilişki büyük rol oynuyordu. Bu özgürlük çağında cinsel tutkulara kendilerini, açıkça söylemek gerekirse, doludizgin kaptıran geyler arasındaki vakaların artışı da bu şekilde açıklanıyordu. Partner sayısının çoğalması, bulaşmayı kolaylaştırıyordu.

Ségur, Fiat 127'sinin içinde geliyorum diyen bu felaketi düşününce bir kez daha ter içinde kaldı. Eh, güneşin de bunda rolü vardı; bütün camlar açık olduğu halde, havalandırması çalışmayan külüstürün içi fırın gibiydi. Kavurucu bir gün olacaktı.

---

7. Kimyasal bir uyuşturucu. (ç.n.)

Paris'in diğer ucunda, iyice kuzeyde olan Claude-Bernard'a gitmek üzere çevre yoluna çıkmak için Porte d'Orléans'a inmeyi ve doğudan Porte de la Chapelle'e ilerlemeyi tercih etti.

Biafra'dan sonra Ségur, işini yaparken duygularını rafa kaldırmaya karar vermişti. Buna rağmen Philippe... Bu durum doktoru allak bullak ediyordu. Acımasız, korkunç bir kötülüğün pençesinde, ölümcül hastalığın karşısında savunmasız, çırılçıplak kalmış, çocuk denecek yaşta gencecik erkekler...

Öfkeden güneşliği sert bir hareketle kaldırdı. Gözlerinin kamaşmasını, bu Paris sabahının sıcağında karanlık düşüncelerini yakması için güneşin yüzüne vurmasını istiyordu.

PORTE D'AUBERVILLIERS

Ségur levhayı görünce minnet duydu. Birazdan Willy ve diğerleriyle bir araya gelecekti. Bir keşiş gibi yalnızlığına sıkı sıkıya bağlı olan o (artık grup toplantılarına da katılmıyordu), şimdilik aynı çaresizliği paylaşıyor olsalar da, bugün meslektaşlarıyla fikir alışverişinde bulunacağı için mutluydu.

Sıfırları arka arkaya dizmek, yeni bir sıfırdan başka bir sonuç vermezdi...

4

İhtiyat, güvenliğin anasıdır.

Claude-Bernard 1900 yılında, Paris Dünya Fuarı'ndan önce, ziyaretçilerin Fransa'ya getirebilecekleri hastalıklara önlem olarak inşa edilmişti. Her türlü bulaşmayı engellemek için birbirinden ayrı ve her biri farklı bir hastalığa ayrılmış bir dizi pavyon kurulmuştu. Kızamık, lepra, suçiçeği binaları ve en uçta da Willy'nin tropikal hastalıklara ayrılmış binası vardı. Buraya ulaşmak için bir kilometre kadar yürümek gerekiyordu – dolayısıyla patenlere ihtiyaç duyuluyordu.

Kerata Willy... Gey kanserini teşhis eden ilk Fransız olarak adeta öncü konumuna, hatta grup liderliğine yükselmişti. Görev zordu – ve karmaşık. Bir yandan bu yeni hastalıkla ilgili en ufak belirtiyi araştırmak, incelemek, derlemek, diğer yandan bilim dünyasını ve hedef kitleyi uyarmak gerekiyordu.

Oysa herkes kulağının üzerine yatıyordu. Geyler komplo diye bas bas bağırırken, bilim insanları "ibnelerin meselesi" diye karşılık veriyordu.

82 yılının bu haziran ayında herhangi bir gelişme yoktu. Hatta durumun kötüye gittiği söylenebilirdi. Willy, Claude-Bernard'dan atılmak üzereydi –çünkü bekleme odasında çok fazla homoseksüel vardı– ve geylerin paranoyası hiç azalmıyordu. Asırlardır süren zulümden sonra ve utanç gettolarından henüz çıkmışken (Mitterrand onları dışlayan iki kanunu yürürlükten yeni kaldırmıştı), kendilerini damgalayacak, hatta köklerini kazıyacak bir hastalık fikrini kabul etmiyorlardı. Homoseksüel olduğu bilinen ve bununla gurur duyan felsefeci Michel Foucault haberi aldıktan sonra iğneleyici bir alayla, "Gerçek olamayacak kadar güzel!" diye haykırmıştı.

Willy ve içlerinde Ségur'ün de olduğu ekibi, boşa kürek çekiyordu. Fransa'daki bütün enfeksiyon ve cilt hastalıkları bölümlerine bu bilinmeyen hastalığın semptomlarını ve özelliklerini anlatan,

hekimlere bu türden hastalıklarla karşılaşıp karşılaşmadıklarını soran yazılar göndermişlerdi. Hiç cevap gelmemişti.

Gey kulüplerinin, saunaların, eşcinsel barlarının patronlarıyla birlikte duyarlılık kampanyaları yürütmüşlerdi... Toplantılara kimse gelmemişti. Derneklerle, gazetelerle, radyolarla temasa geçmişlerdi. Hiç sonuç alamamışlardı. En fazla üstünkörü dinlenmişlerdi. Ya da daha beteri, topluma iyice zarar verdikleri suçlamasıyla hakaret işitmişlerdi.

Bu beyhude mücadeleden bıkan Ségur enstitüsüne dönmüştü. Grupla arasına mesafe koymuş ama gözlemlerini göndermeyi sürdürmüştü. Akciğerlerde, retinada, sindirim sisteminde, sinir sisteminde enfeksiyon, yüksek ateş, çok sayıda gangliyon... Semptomlar hep aynıydı.

Tüm bu önyargılara Fransızların dağınıklığı da ekleniyordu. Sağlık Bakanlığı'ndan ne ortak bir eylem planı geliyordu ne de ufacık bir onay. ABD'de ise tersine herkes iletişim halindeydi; örgütleniyorlar, bir araya geliyorlardı. Yine de sorunun kendisinde bir değişiklik olmuyordu. İlk hastalar ölüyordu. Bu hastalığı tanımlamak imkânsızdı, onunla savaşacak ilacın i'si bile yoktu ortada.

Bununla birlikte ABD ayrımcı bir terim olan gey kanseri sözünü kullanmayı bırakmış, hastalığı daha az ayrımcı olan "dört H" ile tanımlamaya başlamıştı – homoseksüellerin dışında, eroin[8] bağımlıları, hemofili hastaları ve ilginçtir ki Haitililer de bu hastalığa yakalanıyordu. Daha genel bir terim de kullanılmaya başlanmıştı: AIDS (Acquired Immunodeficiency Syndrome).[9] Fena değildi. Çünkü şimdilik emin olunan tek şey, bu berbat hastalığın bağışıklık sistemini yok ettiğiydi.

Ségur, Claude-Bernard'a vardı. Motoru durdurdu, direksiyona tekrar vurdu (çabuk öfkeleniyordu), ardından beyaz cehenneme çıktı. Terleyerek, homurdanarak, bir bunak gibi başını sallayarak tuğla binalar boyunca yürüdü. Rol modeli olan Coloradolu tabip gibi yürüyen bir doktordu o.

Ama gökyüzü açıktı.

Evrak çantası gereksizdi.

Ve hastalarının hepsi ölecekti.

---

8. İngilizcede *heroin*. (ç.n.)

9. Edinilmiş Bağışıklık Yetersizliği Sendromu. (ç.n.)

5

– Onları uyarmamız gerekiyor, lanet olsun!

– Kaç kere yazdık, toplantılar düzenledik...

– Devam etmeliyiz! Basınla temasa geçmeliyiz!

Esip gürleyen adam, Michel Hoare, tanınmış bir immünologdu. Durumun aciliyetini hemen fark edenlerden biriydi ama karakteri sorun teşkil ediyordu. İkide bir kapıyı çarpıp gidiyordu. Bir söylentiye göre maaşının tümünü Psikanalist Lacan'a yediriyordu. Başarılı bir doktor, kronik bir rahatsızdı; genel ruh hali ise öfkeydi.

Ortalığı yatıştıran adamsa, Willy Rozenbaum'du. Jean-Louis Barrault'ya benziyordu: İnce dudaklı, kartal burunlu, gözlerinin içi gülen bir adamdı. Hatta aktörünki gibi dalgalı, sık saçları vardı. Sadece ona bakmak bile, insanın kendini rahat, huzurlu hissetmesine yetiyordu.

– *Libération* ocak ayında bir şeyler yayımladı, diye belirtti.

– Ya *Le Monde*? *France Soir*? *Le Figaro*?

– Gazeteler iki ucu keskin bıçak gibi. Yerli yersiz şeyler yazıyorlar. *Le Matin de Paris*, "Homoseksüeller kanserle cezalandırılıyor" başlıklı korkunç bir makale yayımladı. Geyleri damgalamak için başka ne yapılabilirdi acaba?

– Peki ya televizyon?

– Mart ayında Christine Ockrent, Kaposi sarkomundan bahsederek hastalığın homoseksüellerde görüldüğünü ve vakaların, *poppers* gibi kimyasal uyarıcılarla bağlantılı olduğunu ileri sürdü. Ne saçmalık!

Hoare yumruğunu masaya vurdu.

– Tam da öyle! Hastalığın bu profille sınırlı olmadığını anlatmamız gerek. Bir basın toplantısı düzenlemeliyiz. Alarm zilleri çalmalı. Her gün yeni vakalarla karşılaşıyoruz.

Ségur sessizce oturuyordu. Buradaki doktorların çoğunu tanıyordu: akciğer doktorları, dermatologlar, virologlar, immünologlar.

Oturur oturmaz kendini kötü hissetmişti. Dekor onu bunaltıyordu: formika masalar, ayakların altında ezilen muşamba zemin, leş gibi kokan, kararmış kahve demliği...

– Ya homoseksüellerin gazeteleri? *Le Gai Pied*? diye sordu bir ses.

– Hiçbir şey duymak istemiyorlar. Tüm bu hikâyenin bir dolap olduğunu düşünüyorlar. Geçen sene bir şeyler yayımladılar ama sadece Amerika'daki vakalar hakkında. O zamandan beri de tek satır yok.

– Hayır, geçtiğimiz nisan ayında Gaillard...

– Bırak şunu. Gözünün önündeki gerçeği kabul etmiyor.

Sözü geçen Gaillard, Gey Doktorlar Birliği'ne üyeydi. *Le Gai Pied*'de de bir köşesi vardı. Ségur, onun yazdığı makaleyi hatırlıyordu. "Sevişmek tehlikeli mi? Peki ya karşıdan karşıya geçmek?"

Bütün bakışlar odadaki tek GDB üyesi Pascal Medini'ye döndü. Tabip, "Hiç bana bakmayın" dercesine ellerini kaldırdı.

– Gaillard, salağın teki! diye ısrar etti Hoare.

– Biraz yavaş, diye itiraz etti Medini.

– Harekete geçmeniz için kaç kişinin ölmesi gerekiyor?

– Sakin ol, diye uyardı Willy.

– Peki ya diğer kuruluşlar? diye araya girdi Ségur, varlığını belli etmek istercesine.

Rozenbaum bir el hareketiyle soruyu geçiştirdi.

– Hepimizi başlarından savdılar.

– Ya FHAR?[10]

– En beteri de onlar. *Manu militari*[11] bizi kapı dışarı ettiler.

– Bu şartlar altında, diyerek karşılık verdi Medini, tam olarak ne diyebiliriz? Daha fazla bilgi toplamalıyız. Ardından Willy'ye dönerek ekledi:

– Numune tahlillerinde ne aşamadasın?

Rozenbaum aylardır hastalarından gangliyon örnekleri alıp Claude-Bernard'a analize gönderiyordu.

---

10. Front homosexuel d'action révolutionnaire. Devrimci aktivist homoseksüel cephesi. Lezbiyen feministlerin ve gey aktivistlerin 1971'de Paris'te kurduğu oluşum. (ç.n.)

11. Latince, silah gücüyle. (ç.n.)

– Kesin bir sonuç yok. Bu, virüs değil.

– Bu zımbırtının adı bile yok! diyerek masaya vurdu Hoare.

– ABD'de AIDS demeye karar vermiş gibi görünüyorlar.

– Peki ya biz? diye sordu Medini.

Her biri bir şey önermişti ama en beğenileni Willy'ninki olmuştu. AIDS'in Fransızcaya tam çevirisiydi: Sida, Syndrome d'immunodéficience acquise.[12]

– Önerimizi Sağlık Bakanlığı'na sundum. Bakalım, göreceğiz.

Hoare tekrar söz aldı. Kimse onu dinlemiyordu. Sesler yükseldi. Gürültü başladı. Bu toplantılar yaratıcılıktan uzak bir kakofoniyle sona ererdi daima, kimsede kesin bir veri olmadığı için herkes kendi siperine çekilirdi.

Ségur kara kara düşünüyordu. Burada gördüğü şey, hekimlerin yıkılışıydı. Bu muzaffer yüzyılın sonunda tabipler bir tür yenilmezlik duygusuna kapılmışlardı, ta ki bugüne kadar. Antibiyotikler sayesinde hemen hemen her türlü hastalığı tedavi edebiliyorlardı. Ama bu yeni hastalık kurallara uymuyordu. Görünürde hiçbir tedavi yöntemi yoktu. Şu an şaşkınlık ve aşağılanmışlık duygusu hâkimdi.

Ségur odanın neredeyse boşaldığını fark etti. Toplantı bitmiş ve o, hiçbir şey dinlememişti. Yerinden kalkıp çantasını kapatan Willy'nin yanına gitti.

– Benimle konuşmak mı istiyorsun? Neler oluyor?

Ségur konuşmak için ağzını açtı ama anında vazgeçti. Aradığı hakikati meslektaşının sakin yüz hatlarında okumuştu: Onların mesleğinde ne trajediye ne de ağlayıp sızlanmaya yer vardı. Willy'nin ölmek üzere olan hasta sayısı da onunkiler kadardı ve pes etmenin âlemi yoktu.

Hatta Rozenbaum hastanede daha kötü durumlarla karşılaşıyordu: Acilen aranan aileler, çocuklarının homoseksüel olduğunu ve fazla ömürlerinin kalmadığını bir anda öğreniyorlardı. Rozenbaum aynı zamanda hastabakıcı personelin hoşnutsuzluğuna ve nefretine de göğüs germek zorundaydı: "208'deki oğlancı daha ne kadar yaşayacak?"

Her yere sızmış korku bir yana, hemşireler ve doktorlar hastalığın kendilerine de bulaşmasından endişeleniyordu. Hastalar yalıtılmış odalara yerleştirilmişti; her şeyden uzak, sona yakın...

---

12. Edinilmiş Bağışıklık Yetersizliği Sendromu. (ç.n.)

– Ne hissettiğini biliyorum, dedi Rozenbaum, Ségur'ün konuşmasına fırsat vermeden. Hepimiz buradayız. Sana sadece her şeyin daha yeni başladığını söyleyebilirim. Dayanmak zorundayız, hepsi bu.

Ségur kabul etti. Başını eğip zayıflığını ve duygularını göstermeden gece gündüz çalışmalı, görevini yapmalıydı.

– Teşekkür ederim, dedi sonunda.

– Ne için?

– Kendimi anlamama yardım ettiğin için.

6

Bir fikir diğerini doğururken ya da daha ziyade, can çekişen bir hasta diğerini çağrıştırırken Ségur, I. Bölge'de yaşayan Federico Garzon'u ziyaret etmeye karar verdi. Çevre yoluna çıkmadan, Aubervilliers Sokağı'ndan Paris'e yöneldi.

Trajediler konusunda bir rekor defteri tutmasa da Şilili en acıklı vakasıydı; çünkü henüz 18 yaşındaki bu liseli genç, Thérèse Sokağı'ndaki bir binanın en üst katındaki iki odalı dairesinde, çinko damların altında içler acısı bir halde, ölmek üzereydi.

Federico muayene olmakta gecikmişti. Geçen şubat ayında doktora gitmeye karar verdiğinde zatürrenin tüm belirtileri ortaya çıkmıştı. Bir sonraki ay, ciltte de belirtiler görülmüştü. Ségur hastalığın nereye varacağından en ufak şüphe duymasa da onu tedavi etmişti.

Durumu Federico'ya açıkladığında oğlan anlamıyormuş gibi davranmıştı. Reçetesini alıp neşeyle çıkmıştı. Sonra tekrar gelmişti, sonra bir daha... Ségur sonunda hastaneye yatmasını önermiş, Federico bunu kabul etmemişti. Çünkü birincisi, kendini o kadar hasta hissetmiyordu. Sonra, daha ileride ise bunun bir işe yaramayacağını hissetmişti.

Mayıs ayında Ségur onun evine bir hasta yatağı yerleştirilmesini sağlamıştı. Oğlanın durumu ümitsizdi. Paris'te yalnız yaşıyordu; haber vermek istemediği annesiyle babası Valparaiso'da yaşıyordu; Buci Sokağı'nda oturan kuaför abisi ise ona elinden gelen yardımı yapıyordu. Çocuğun sosyal güvencesi yoktu. Ségur bu konuyla ilgileneceğini söylediğinde, Federico gizemli bir ifadeyle bir çekmeceden gıcır gıcır frank tomarları çıkarmıştı. Doktor bu konunun üzerinde durmamış, yine de delikanlının ücretsiz tedavi olmasını sağlamıştı.

Birkaç ayda oğlana iyice bağlanmıştı. Gözü dönmüş, çılgın bir âşık olan Federico'nun bir sürü sevgilisi (yüzlerce denebilirdi) olmuştu ama Daniel'in başta düşündüğü gibi fahişe değildi.

Delikanlının en önemli özelliği yakışıklılığıydı. Kapkara gözleri, kartal burnu, şehvetli dudaklarıyla bir matadora benziyordu. Ségur hep kendi gözlerinin siyah olduğunu düşünmüştü ama Federico'nunkilerle karşılaştırıldığında onun soluk bir suretiydi yalnızca. Şilili oğlanın kömür gibi kirpikleri, Çin mürekkebi renginde gözbebekleri vardı. Yüz hatlarının altında Kızılderili kökenleri göze çarpıyordu. Bütün bu özellikler Rudolph Valentino tarzı bir saç kesimiyle sarmalanmış, daha ziyade şekillendirilmişti.

Ségur, Vernes'de her türlü tarzla karşılaşmıştı ama Federico'yla birlikte yepyeni bir stil görmüştü: Yarı punk, yarı 60'lar tarzı, deri ceket ve sivri burunlu, bağcıklı ayakkabılarıyla Şilili delikanlı zamandan bağımsızdı. "Benimki Bains Duuusses[13] tarzı" diye açıklamıştı, belirgin özelliği olan o yanlış telaffuzuyla. (Peltek bir konuşması olan Federico, "u" ve "ö" harfleriyle sorun yaşıyordu. Elbette efemineydi, İspanyol aksanı da tabloyu tamamlıyordu.)

Ségur gece kulübünden bahsedildiğini duymuşsa da oraya hiç gitmemişti. Birçok hastası oranın müdavimiydi, hepsi de mekândan aynı şekilde bahsederdi: Bir kulüp sayılmazdı, hayır, daha ziyade alacakaranlık moduna adanmış bir sığınaktı; yaşam sevincinin, yerini can sıkıntısına bıraktığı, kasvetli inceliğin mutlak kural olduğu elitist bir yerdi. Oraya eğlenmeye değil, surat asmaya gidilirdi.

Federico, Vernes'e hiçbir zaman bir erkek arkadaşıyla, hatta bir erkek partneriyle gelmemişti. Arjantin kökenli, kendi yaşlarında, Heidi isimli bir kızı yanında sürüklemişti hep. Jean-de-La-Fontaine Lisesi'nde aynı sınıf, aynı şubedeydi ikisi de. Ségur, Federico'ya bayılsa da, kızdan düpedüz büyülenmişti.

Kız hiç konuşmuyor ve Ségur'e göre, arkadaşının hastalığını külliyen reddediyordu. Hatta bu felaketten bizzat Ségur'ü sorumlu tutuyor gibiydi.

Kısa boylu, çok ince olan Heidi'nin saç kesimi zamanın modasına uygundu: ensesini açıkta bırakan kısa kesilmiş saçının bir tutamı şaşırtıcı bir renkle sağ gözünün üstüne düşüyordu. Beyaz denecek kadar sarı saçlarıyla kutupları, buzları, kutup tavşanını ya da kakımı andırıyordu.

---

13. Doğrusu, Bains Douches (okunuşu Ben Duş). Federico'nun telaffuzuyla Ben Düüs. 1978 ile 2010 arasında Paris'te faaliyet gösteren bir gece kulübü. (ç.n.)

Saçlarının altında, pürüzsüz zarif yüzü hayranlık uyandırıcıydı. Bir Degas ya da Renoir tablosundan fırlamış gibi büyüleyici, aynı zamanda neredeyse hüzünlü, dokunaklı bir his yaratıyordu insanda.

Ségur birçok defa onu sorguya çekmeye çalışmıştı. Kız kısa cümlelerle cevap vermiş ama bu kadarı bile Fransızcasının mükemmel, tamamen aksansız olduğunu anlamasına yetmişti. Neden? Bu kız tam olarak nereliydi? *Sana sorulacak olsa...*

Ségur Opéra Caddesi'ne ulaştıktan sonra her zaman park ettiği Danielle-Casanova Sokağı'na yöneldi. Arabasını ağır ağır sürerek park edecek bir yer ararken, beyninde dayanılmaz şimşekler çakıyordu. Federico'nun artık bir İspanyol soylusuyla en ufak benzerliği kalmamıştı. Hastalık onu çirkinleştirmişti. Yer yer şişmiş, yer yerse çökmüş suratında neredeyse hiç et kalmamıştı. Yüz hatlarının simetrisi bozulmuştu: Ağzı, burnunun hizasında değildi artık, gözleri de aynı hizada değildi...

Ségur bile o korkunç bakışa katlanamaz olmuştu. Şişmiş, iyice pörtlemiş sağ gözü, hummalı bir gözbebeğinin delip geçtiği, balık şeklinde açık bir yarayı andırıyordu. Sol gözü ise aksine küçücük kalmış, kırışmış, Moğol gözüne benzemişti. Dayak yemiş bir boksörünki gibi.

Federico 1.76 boyuna karşılık 43 kiloya inmişti. Kolları ise oyuk, kurumuş bir gövdeyi kuşatan ölü iki dal gibi görünüyordu. Vücudu, leopar misali benek benek olmuştu. Bir avcının yatağının ayakucunda duran derisi yüzülmüş bir hayvan postunu andırıyordu.

Nihayet park edecek bir yer. Daniel sağ kolu yolcu koltuğunda, güçlükle soluyup terleyerek manevra yaptı. Gözkapaklarından ter damlıyordu. Hayır ter değil, gözyaşıydı bu. Küfrederek Fiat'ından indi.

Yokuşu tırmanırken aniden aklına gelen bir anı, kelimenin tam anlamıyla onu ikiye biçti, öyle ki bir duvara yaslanmak zorunda kaldı. Birkaç hafta önce, Federico'nun doğum günüydü. Ségur bir pasta getirmişti. Heidi ise hediyeler. Ama ölmekte olan birine ne hediye edebilirdiniz ki? Ségur on sekiz mumun üzerinde, korku filminden fırlamış gibi görünen kaşları fazla kalkık o yüzü yeniden görür gibi oldu. Zavallı tebessümü, donup kalmış bir yüz buruşturmaydı adeta.

Ségur çantasının sapını sıkıca tutarak caddeyi kararlı adımlarla kat etti. Kaldırımda durdu. Thérèse Sokağı'nın köşesinde polisler girişi kapatmıştı.

Daniel hemen anladı: Çok gecikmişti, Federico artık dünyada değildi. Ölüsünü bu sabah bulmuş olmalılardı. Güçlükle nefes alarak adımlarını hızlandırdı. Federico'nun son anlarında yanında olmak için buraya dün gelmeliydi. Heidi burada mıydı? Federico'ya sonuna kadar eşlik etmiş miydi?

Polis minibüslerinin hizasına geldiğinde, neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Hep şu gözyaşları. Odağını kaybetmiş bir mercekten bakıyormuş gibi, üniformalar siyah lekelere dönüşmüştü.

Yine de bu flu görüntünün arasında Ségur'ün dikkatini bir tip çekti. Otuz yaşlarında, çarpıcı bir yakışıklılığı olan adam etrafındakilerden bir baş uzundu. Harrington bir ceket –Ségur bu ceketi biliyordu–, çok kısa bir Levi's, beyaz çoraplar ve Sebago mokasenler giymişti. Ségur'ün her sabah Assas Sokağı'nda, fakültenin önünde karşılaştığı aşırı sağcı öğrencilere benziyordu. Ama bir ayrıntı buna uymuyordu: Adamın biraz Heidi'ninkini andıran özel bir saç kesimi vardı; tek fark, perçemi *rocker*'larınki gibi yukarı kıvrılmıştı.

Etrafındaki kargaşaya kayıtsız duran adam sakin sakin sigarasını tüttürüyordu. Ségur bu kargaşayı yöneten polis memurunun o olduğundan emindi. Elinde olmadan, Angola'da okuduğu ve kendisini çok rahatsız eden, Jean-Paul Sartre'ın *Bir Yöneticinin Çocukluğu* isimli novellasını düşündü. Neden?

Thérèse Sokağı numara 20'ye kadar duvar boyunca yürüdü. Burası Federico'nun adresiydi. Bir polis onu durdurdu, Ségur iki yılan amblemli kimliğini polisin burnuna dayadı. Barikatı aşıp binaya girdi. Büroların olduğu bu kişiliksiz binayı avucunun içi gibi biliyordu; binadaki daireyi ev olarak kullanan tek kişi Federico'ydu.

Çelik kasa gibi bir asansör. Bundan daha kötü bir yerde ölünebilir miydi? Modern köleliğe adanmış, faks mürekkebi ve tekrar tekrar ısıtılmış kahve kokan, yaşamın ve mutluluğun olmadığı bir yer.

Eğik tavanlı son katın koridorunda yürüyebilmek için kendisine dirsekleriyle yol açmak zorunda kaldı, her yer polis kaynıyordu. İçine bir şüphe düştü: Basit bir ölüm için çok fazla insan vardı...

Dairenin kapısı sonuna kadar açıktı.

Ségur aniden durdu. Hasta yatağının olduğu odaya gitmek için küçük salonu geçmeye gerek yoktu. Federico orada, yerde

uzanıyordu. Korku söz konusu olduğunda Ségur kimseden korkmazdı. On yıl boyunca Afrika'da korku kataloğunu hatmetmişti. Hem de tek sayfasını atlamadan.

Yine de böyle bir şeyi ilk defa görüyordu.

Daniel, Federico'nun çok yakında öleceğini biliyordu ama lanet olsun, bu şekilde değil...

Başmüfettiş Patrick Swift kaldırımda, en sevdiği pozisyonda sigarasını tüttürüyordu – başını omuzlarının arasına gömmüş, her an tetikte, sıçramaya hazır bir jaguar gibiydi. Şimdilik son kattaki odada üzerinden boşanan teri kurutmaya çalışıyordu. 32 yaşındaydı, hayatının dört yılını Cinayet Büro'da geçirmişti, ki bu hiç de kısa bir süre sayılmazdı ve şimdi de bu: baltayla parçalara ayrılmış bir velet.

Etrafında üniformalı ve sivil polis memurları, fotoğraf makineleri ve saçma sapan fırçalarıyla olay yeri inceleme ekibi vardı. Hepsi de aynı şeyi görmüş ve fenalaşmıştı. Patrick ise iyi görünüyordu, en azından iyi görünmeye çalışıyordu. Şef oydu, lanet olsun.

Sigaradan bir fırt daha. Bu korkunç görüntüler duman olup öğlen güneşinde kaybolsun isterdi ama imkânsızdı. 20 yaşlarındaki tamamen parçalanmış ceset, yerde sırtüstü yatıyordu, başı sağa dönüktü. Sol bacağı neredeyse kasık hizasında kesilmiş, uyluk atardamarı da parçalanmıştı. Kanlar karşı duvara sıçramıştı. Karın da yarılmış, bağırsaklar gözler önüne serilmişti; kabuklarının altı görülen kesilmiş bir ağaç gibiydi. Halı kan içindeydi. Swift daha önce bu kadar çok kan görmemişti. Mürekkep havuzuydu adeta.

Saldırıdan nasibini alan diğer bacak da uyluk hizasında tutunuyordu. Kasların arasından beyaz kemik görünüyordu. Tek kol bir metre öteye fırlatılmıştı. Swift, kolun eklem yerinden kesilip ardından kopana kadar kendi etrafında döndürüldüğünü düşündü. Bir ağaç dalının koparılması gibi.

Oğlan iyi bir sopa yemiş gibi, profilden görülen yüz şişmişti. Bununla birlikte raporda da belirtildiği üzere, herhangi bir silah ya da yaralayıcı bir alet yoktu ortada. Cesedin ağzı sonuna kadar açıktı ve bu ağız, lanet olsun bu mümkün değildi ama, siyah mürekkeple doluydu. Neden mürekkep? Ya da başka bir şey mi? Kül? Ölmeden önce sıkı bir işkenceden mi geçmişti?

Aslında kurban ölmeden önce zaten çok hastaymış gibi görünüyordu. Cildinde lekeler, şişlikler, siyahımsı çıbanlar vardı. Kırk kilo ya var ya yoktu, vücudunda neredeyse hiç et kalmamıştı, kemikleri derisini delip geçecekmiş gibiydi. Ölmek üzere olan birine saldırmak da neydi böyle? Üstelik bu şekilde?

Bu sona erdirme isteği, bir ötanazi eyleminden çok, iğrenç bir acımasızlığa işaret ediyordu. Hastalığın acımasızlığına cinayetin vahşeti de eklenmişti. Swift'in aklına bu bağlamda sıradan bir söz geliyordu: "Çifte acı." Evet, ölüm iki defa vurmuştu.

Swift gözlerini kapadı. Odada dolanıp duran olay yeri inceleme memurlarını yeniden görür gibi oldu: Biri fotoğraf çekiyor, diğeri cesedin ellerini kraft torbalara koyuyordu. Kavga izi yoktu ama döşemenin her yerine kâğıtlar ve banknotlar dağılmıştı. Amaç hırsızlık değildi, en azından para hırsızlığı değildi. Katil önce öldürmüş, sonra odayı karıştırmıştı. Ne arıyordu?

Canavarca işlenmiş bir cinayetti ama Swift buna alışıktı. Cinayet Büro'da lağımcıydı o. Şehrin kanalizasyonlarını –hayatın kanalizasyonlarını– temizliyordu. Hayat engele takılmadan sürüp gitsin diye sifonları tamir ediyor, giderleri açıyordu. Cinayetler, giderleri tıkayan saç ve kan tabakaları gibiydi; radyoda, gazetelerde, televizyonda yayınlanarak herkesin gözlerine, burunlarına kadar yükselen insan boku getiriyordu. Ama Swift gözcülük yapıyordu... Toprak altında yapılan bir meslekti bu. Karanlıkta yapılan bir iş. Swift'in seçtiği iş buydu.

Diğerinin izmaritiyle yaktığı bir sigara daha.

– İyi misin, dayanabiliyor musun?

Swift gözlerini açtı. Telsiz kodu Kristal 12 olan sadık yardımcısı Pascal Mesereau, kaldırımın aşağısında duruyordu.

– Yukarıyı gördün mü? diye karşılık verdi Swift.

– Sigarandan versene.

Swift, güneş ve gözkapaklarının altına nakşedilmiş gibi duran görüntüler yüzünden etrafındaki hiçbir şeyi seçemeden paketi uzattı.

– Yukarıya çıktın mı, çıkmadın mı?

– Çıktım şef.

Mesereau modern bir müfettişti, en azından kendisi öyle düşünüyordu. 50 yaşın biraz üstündeydi ve hiyerarşi basamaklarında yükselmemişti. Aslında bunu denememişti de. Kendisini bir cinayet

gündelikçisi olarak tanımlıyordu. Her gün gelip görünüyor, bir ölçek kan alıyordu, hepsi bu. Hayali basamakları tırmanmaya ihtiyacı yoktu. Sadece işe odaklanmak lazımdı. Bu anlamda Swift ile Mesereau uyuşuyorlardı.

Swift'in yardımcısı sigarasını yaktı. Kombo: alev, sarı çakmak, şövalye yüzük. Hepsi güneşte parlıyordu. Mesereau sigarayı başkalarından otlanırdı. Kronik cimriydi ve Swift bunu bir hastalık, neredeyse bir sakatlık gibi görmeye başlamıştı sonunda.

– Ne dememi istiyorsun? dedi nihayet. İbnelerin meselesi, hepsi bu.

– Peki neden böyle dedin? Mahalle yüzünden mi?

– Tam da bu işte. Burada sırtını duvara yaslayarak geçersen iyi edersin.

Mesereau'nun iğnelemeleri Swift'i hiç güldürmezdi ama tıpkı pintiliği gibi bunun üzerinde de durmazdı. Zaten başmüfettiş uzun zamandır şunu kabul etmişti: Nobranlık, aynasızlığın doğasında vardı.

– Bir de evin dekorasyonu var, diye ekledi beriki, dudaklarını izmaritinin üzerinde şapırdatarak.

Swift de aynı fikirdeydi: Bir erkek öğrenciden ziyade, pembe ve mor renklere çalan oyuncak bebek ve biblolarla dolu, romantik bir genç kız dairesi gibiydi.

Göz ucuyla meslektaşını inceledi. Mesereau'nun tek bir rol modeli vardı: Belmondo. Altın zincir bir kolyeyi gözler önüne seren önü açık bir gömleğin üzerine pilot montu giyerdi her zaman. Alt kısmına mı? Tabii ki geniş ve düz tergal pantolon ve genel görünümüne büyük katkıda bulunan beş santimlik Küba topuklarıyla Mario botları.

Daha mı? Mesrine[14] tarzı bıyık, Amerikalı pilotların taktığı Ray-Ban Aviator gözlük, Elvis favorileri. Bir kara kurbağası gibi tıknaz, bir dökme tava kadar ağır olan müfettiş nadiren koşsa da .38'liğiyle 100 metre ötedeki hedefi vurduğunu iddia ederdi. Külliyen yalandı: Bir tabancanın menzili 50 metreyi aşamaz.

Swift içinden güldü. Soruşturmayı yürütmek için bu komik adamı seçmişti. Gündelik işleri, halihazırdaki dosyaları ekibindeki diğer arkadaşlarına bırakacaktı.

---

14. Fransızların efsanevi gangsteri. (ç.n.)

Ormanda ne kadar az avcı olursa, avı yakalama şansı o kadar fazla olurdu. Swift büyük tatbikatlara, servisler arası işbirliğine, tüm bu boş şeylere inanmazdı. Kötülük içsel bir şeydi, organik bir şey. Betimlemek gerekirse, kan damlayan bir günah çıkarma kabini.

– Gölgeye geçelim mi?

– Haklısın. Lanet olsun. Burada sucuk gibi terliyorum.

Sokağın karşısına geçip bir sundurmanın altına sığınırken Swift sırf zevkine, yardımcısının özgeçmişini bir kez daha gözden geçirdi:

Pascal Mesereau, 54 yaşında.

Yirmi iki yıldır Cinayet Büro'da müfettiş.

İşini seversen yılları hesap etmezdin.

Herifçioğlu soyadının *Mezzrow* diye yazıldığını iddia ediyordu, cazcı Mezz Mezzrow gibi. Kendisine Mezz ya da Çift Z denmesini istiyordu. Evliydi, iki çocuğu vardı, Joinville-le-Pont'da küçük bir evde oturuyordu, futbol hastasıydı, Claude Brasseur'e ve onun başrolünde oynadığı *Les Nouvelles Aventures de Vidocq*'a bayılıyordu, at yarışları ve lotodan başka hiçbir şeye inanmazdı. Meşin yuvarlağa, bahis ve şans oyunlarına alerjisi olan, dul Swift'in tam tersiydi.

Her şeyleri zıttı ama yaşlı karıkocalarda olduğu gibi bu farklılıklar çok iyi anlaşmalarını sağlıyordu.

– Adamın kimliğini öğrenebildin mi bari? diye sordu yardımcısı gölgeye yerleşirken.

Swift, Şililinin bir çekmeceden çıkardığı pasaportunu ona uzattı. Pasaporttaki bilgileri ezberlemişti: Federico Garzon, Mayıs 1964, Şili, Valparaiso doğumlu. Belge, bu şehrin valiliği tarafından 7 Mayıs 1976'da verilmişti. Mezz mavi pasaportu geri verdi. Üzerinde altın yaldızlı harflerle REPÚBLİCA DE CHILE, PASAPORTE yazıyordu.

– Oturma belgesi gibi bir şey var mıydı?

– Görmedim ama yasaya aykırı olduğunu düşünmüyorum.

– Anne babası nerede?

– Göreceğiz.

– Cesedi kim bulmuş?

– Temizlikçi kadın, alt kattaki büroların işlerine bakan bir İranlı. Oğlanın evini de temizliyormuş, neden bilmem.

Hoşnutsuzluktan ya da fazla ışıktan kaşlarını çatan Mezz sordu:

– Hasta mıymış?

Kuşkusuz öyleydi. Cesedin acınası görünüşü dışında, Swift odada bir sürü ilaç, bir serum askısı ve hasta yatağı görmüştü. Banyonun lavabosunda, içinde kırmızımsı bir sıvının olduğu plastik torbalar vardı. Velet rahatça cavlağı çekmek için evine kapanmıştı. *Geçmiş olsun.*

Swift tekrar pasaporta dönüp kimlik fotoğrafına baktı. Federico parçalara ayrılmış bir hortlak olmadan önce, Zorro gibi tam bir aygırdı. Geriye taranmış briyantinli saçlar, yay gibi kaşlar, siyah yumuşacık bakışlar. En az kızların olduğu kadar, hatta daha da fazla delikanlıların kalbini çalıyor olmalıydı.

– Oğlanın fişlenip fişlenmediğini kontrol et.

– Ahlak Masası'ndan mı?

– Ahlak Masası'ndan ya da başka bir yerden, diye cevap verdi Swift sinirlenerek.

– Peki, sonra?

– Daha ziyade, önce. Yukarıdan başla.

– Et kurtlarını saymak için mi?

Swift duymamış gibi yaptı.

– Her yerde kâğıt var. Hepsini topla, 36'da[15] inceleyelim. Oda altüst edilmiş. Bir şey aranmış olmalı.

– Ya bulmuşlarsa?

– Önemli değil. Bakar bakmaz bu belgelerin, 18 yaşındaki bir veledin odasında işi olmadığı anlaşılıyor. Bunlar resmi belgeler, bilanço parçaları, idari mektuplar.

– Senin fikrin ne?

– Bir sevgilisi, nedenini bilmediğim bir sebepten ötürü ona hassas belgeler emanet etmiş olabilir. Belki de, ki bu daha mümkün, satmak ya da belgelerin sahibini öttürmek için bunları çalmış olabilirler.

Mesereau, amirinin karşısında alaycı bir hayranlıkla dudaklarının arasından bir ıslık koyuverdi.

– Mangırları da alayım mı?

Döşemenin üzerinde kana bulanmış, şantaja işaret eden frank tomarları.

---

15. Paris Adli Polis Müdürlüğü. (ç.n.)

– Tabii ki.

– Ganimet.

Swift içini çekti. Yardımcısı yozlaşmış bir polis değildi –idealindeki Polis Bébel'e[16] yakışmazdı bu– ama elini alevlerin arasından geçirip hemen ardından yanmadan çekerek eğlenen biri gibi, bu işin şakasını yapmayı severdi.

– İranlı kadını da sorguya çek. Saint-Honoré polisinden de kapı kapı dolaşmalarını iste.

– Tamamdır şef.

– Büroya gidince, yeni salınan suçluları ve ruh hastalarını araştır. Ahlak Masası'yla da irtibata geç, bu olay belki bir şey hatırlatır onlara.

– Tamam, orada birkaç kapım var.

– Posta İdaresi'yle temel kontrolleri yapmayı unutma, son aramalar falan gibi. Seninle 36'da buluşuruz.

– Sen ne yapacaksın?

– Birkaç şeyi aydınlığa kavuşturmam lazım.

Mezz ona en güzel gülücüklerinden birini attı –sapsarı ve eksik dişler: Müfettiş çocukluğundan beri sigara içiyordu ve diş doktoru fobisi vardı–, yeniden sokağın karşısına geçip numara 20'ye yöneldi.

Swift onu bakışlarıyla takip etti, güvenlik şeridinin önünde asayişi sağlamakla görevli memurlardan birini eliyle yanına çağırdı. Adam kemerini düzelterek kaldırıma geldi.

– Buyurun müfettiş, dedi göstermelik bir selam çakarak.

– Adın ne?

Beriki azarlarcasına ya da en azından kınarcasına dikleşti.

– Michel Vinteau müfettiş.

– Rütben?

– Jandarma onbaşısı müfettiş.

– Saint-Honoré'den misin?

– Evet müfettiş.

– Birkaç dakika önce çantalı bir adamın binaya girmesine izin verdiğini gördüm. Kimdi o?

– Adli tabipti müfettiş.

– Ne kadar zamandır polissin?

---

16. Jean-Paul Belmondo'ya takılan ad. (ç.n.)

– Üç yıldır müfettiş.

– Paris'te adli tabiplerin suç mahalline girmesinin yasak olduğunu sana öğretmediler mi?

– Eee... hayır.

Swift genç adamın alnında, kepinin siperliğinin hemen altında terlerin boncuklandığını görebiliyordu.

– Bana onu getir.

Bir Marlboro yaktı. Duman gözlerini yakarken, elinde olmadan varsayımlarda bulunmaya başladı. Ölmek üzere olan bir eşcinsele yönelik bir ötanazi eylemi miydi? Tutku cinayeti miydi? Kötü sonuçlanmış bir üçkâğıtçılık mıydı? Ya da sadece hasta bir adamı öldürmekten zevk alan sapık bir katil...

– Benimle konuşmak mı istemiştiniz?

Swift gözlerini kısarak, yeni gelen adamı inceledi. Omzuna geliyordu –herkes onun omzuna gelirdi– ama varlığıyla kendini gösteriyordu. Kare şeklinde bir yüz, içe işleyen bakışlar, fırça gibi saçlar – hayır, fırça gibi değil, kafasına inatçı bir bitki örtüsü gibi yapışmış, gür Apaçi saçları.

Bu adam Swift'e, idolü Lino Ventura'yı hatırlattı (tüm Adli Polis memurlarının bir fetişi vardı). Swift müfettiş olmuştu, çünkü Lino genelde polis rollerinde oynardı, gangster de olabilirdi, çünkü Lino onları da çok iyi canlandırırdı.

Swift polis kimliğini çıkardı.

– Yukarıda ne yapıyordun? diye sordu, kimliğini güneşte sallayarak.

– Senlibenli konuşuyoruz, öyle mi?

– Ben herkesle senlibenli konuşurum.

– Club Med'de olduğu gibi mi?

– Club Med'de olduğu gibi. Cevap ver.

– Bir hastayı görmeye gelmiştim.

Swift eğildi – dünya onun ölçülerinde değildi.

– Federico Garzon'u mu?

– Evet.

Polisin gözüne, Opéra Caddesi'nin diğer tarafında ışıl ışıl bir *brasserie*, Le Royal Opéra ilişti.

– Gel, diye buyurdu. Sana bir içecek ısmarlayayım.

9

– Ben Daniel Ségur. Doktorum.

– Sana kim haber verdi?

– Kimse.

– Tesadüfen mi uğradın?

– Aslında, iki ya da üç günde bir Federico'yu görmeye gelirim. Aylardır tedavisiyle ilgileniyorum.

– Hastalığı neydi?

– Bir sürü hastalığı vardı. Pneumocystis pnömonisi. Kaposi sarkomu. Lenfoma. Federico bağışıklık yetersizliğinden mustaripti. Bu fırsatçı hastalıklardan kendini koruyabilmek için yeterli antikoru yoktu.

– Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

– Organizmanın zayıflığından faydalanarak bedene yerleşen ve yayılan hastalıklar.

– Peki bu bağışıklık yetersizliği neye bağlıydı?

Tabip hemen cevap vermedi. Swift'e küçükken izlemeye gittiği İtalyan tarihi filmlerini hatırlatıyordu. Sadece ona bakmak bile, karanlık salondaki koltukların kırmızı kadifesini parmaklarının altında hissetmesine neden oluyordu.

– Gazeteleri okumuyor musunuz? diye sordu nihayet.

– Arada sırada.

– Federico gey kanseriydi.

Swift bundan bahsedildiğini duymuştu ama sadece bir Amerikan zamazingosu olarak biliyordu. Michael Jackson ile Coca-Cola arasında sınıflandırılabilecek bir şey.

– Tam olarak ne bu?

– Henüz bilinmiyor.

– Cinsel bir hastalık mı?

– Nasıl bulaştığını bilmiyoruz. Ama cinsel ilişkinin bir rol oynadığı kesin.

– Homoseksüellerde.

– Sadece onlarda değil. Anlatılanların aksine, bu hastalık başka profildeki insanları da vuruyor. Uyuşturucu kullananları, hemofili hastalarını, Haitilileri.

– Haitilileri mi?

– Evet. Herhangi bir açıklaması yok. Şimdilik gözlemlemekle yetiniyoruz.

– Ama eşcinseller listenin başında değil mi?

– Evet. Bunun nedeni, cinsel faaliyetlerinin ortalamanın üstünde olması diyebiliriz.

Swift dalgınca dinliyordu, tıp dersi almak için orada değildi.

– Ölecek miydi?

– Evet.

– Kısa zamanda mı?

– Birkaç hafta. Belki de bir ya da iki ay.

Swift ölmek üzere olan birini katletmek için ondan ciddi anlamda nefret etmek gerektiğini düşündü. Eğlencenin bir parçası değilse tabii. Azrail'in önüne geçmekten ibaret bir sapkınlık.

– Sana göre ne zaman öldürülmüş?

– Bu gece, gece yarısı civarında. Ölüm sonrası morluklar yerleşmeye başlamış.

Kahveler geldi. İkisi de soğuk bir içecek sipariş etmeyi düşünmemişti. Terasta oturmayı da. Yaldızlı süsler ve aynalarla dolu salonda sadece ikisi vardı.

– Öyleyse Federico homoseksüeldi, öyle mi?

– Yüzde yüz, evet.

– Bir erkek arkadaşı var mıydı?

– Aşkı o şekilde görmüyordu. Daha ziyade cinsel bir faaliyet diyebiliriz... yoğun bir cinsel faaliyet.

– Çok sayıda sevgilisi var mıydı?

Bir kez daha sessizlik. Swift bu suskun adamı sarsabilirdi ama sabrını korudu. Ona garip bir saygı duyuyordu. Bu herif kendi türünde bir kahramandı, bundan emindi.

– Federico'nun bir yıl içinde yüz ila iki yüz partneri oluyordu.

– Fahişe miydi?

– Hayır. Bazı sevgilileri maddi açıdan ona yardım etmiş olsalar bile, değildi.

– Seks bağımlısı?

– Hayır, değildi. Onun ortamında bu rakamlar inanılmaz değil.

– Bence öyle.

Ségur bir çırpıda karşılık verdi:

– Çalıştığım Arthur-Vernes Enstitüsü'nde çoğunlukla homoseksüelleri tedavi ediyorum. Bazıları bir yıl içinde iki bin partner değiştiriyor.

– İki bin mi! Yanılıyor olmalısın, günde beş eder bu.

– Evet ama birkaç saat içinde birçok ilişkiye girebileceğin saunaları, arka odaları, âlemleri de göz önünde bulundurmak lazım.

Swift kafasını kaşıdı. Nasıl bir bok çukuruna girmişti böyle?

– Federico'nun tüylerinin alınmış olduğunu fark ettim. Tıbbi bir nedeni var mıydı bunun?

– Hayır, her şeye rağmen çok... süsüne düşkündü. Kıldan nefret ederdi. Saçma görünebilir ama hep... kusursuz görünmeye çalışırdı.

Polis, bu dünyayla empati kurmakta zorlanıyordu.

– Annesiyle babası nerede? diye sordu nesnel meselelere dönmek için.

– Valparaiso'dalar, Şili'de. Federico dört yıl önce erkek kardeşiyle birlikte Fransa'ya okumaya gelmiş. Annesiyle babası onlara her ay para gönderiyordu. Emilio, Buci Sokağı'nda bir stüdyo dairede yaşıyor. Kuaför. Federico lisede okuyor. Daha doğrusu, okuyordu; Porte Molitor'daki Jean-de-La-Fontaine Lisesi'nde.

– Siyasi mülteci konumunda mıydılar?

– Kesinlikle değil. Ebeveyni iktidara yakın kişiler.

Swift yeni bir konuya geçti:

– Bu hastalığı, şu bağışıklık-zımbırtısını ona kim bulaştırmış?

– Bunu bilmemiz imkânsız. Tekrar edeyim: Federico'nun çok partneri vardı.

– Peki, kendisi başka erkeklere bulaştırmış olabilir mi?

– Buna şüphe yok.

Olası senaryo: intikam. Hastalık bulaştırılmış bir sevgili onu cezalandırmaya karar vermişti. Hayır! Polis buna inanmıyordu. *Çok erken.*

– Federico'nun düşmanı var mıydı? diye sordu, klişe sorulardan kurtulmak için.

Ségur gülümsedi.

– Hayır. O, aşk için ve aşkla yaşıyordu.

– Aşk, şiddet içerebilir.

– Federico bu tür iniş çıkışlar açısından güvendeydi. Sevgililerini engelliyordu, bir ya da iki gece, daha fazla değil, sınırı bu kadardı. Onunla... uzun süreli bağ kurmak imkânsızdı. Zaten cesedi siz de gördünüz. Aklı başında hiç kimse, bir tutku patlaması olsa bile böyle bir şiddet uygulayamaz.

Polis bunu kabul etti; sıradışı bir durum söz konusuydu.

– Evinde para tomarları, idari evrak, mektuplar, büyük ihtimalle mahrem belgeler bulduk. Bunlar nereden gelmiş olabilir sence?

– Sanırım, sevgililerinden.

– Onlardan çalmış olabilir mi?

– Federico'nun özel bir... namus anlayışı vardı.

– Açıkla.

– Kesinlikle hırsız değildi, araklama huyu da yoktu.

– Katil bir şey arıyordu. Bunun ne olabileceği hakkında fikrin var mı?

– Federico bana para trafiğinden hiç bahsetmedi. Tehlikeli bir belge olabilir, bilmiyorum. Ama yine de parçalara ayrılması için bana yetersiz bir sebep gibi geliyor bu.

– Suç ortakları var mıydı?

– Sanırım... Çok yakın bir kız arkadaşı vardı. Arjantin kökenli genç bir kadın. Birlikte bir dümen çevirmiş olmaları akla yatkın geliyor.

Swift'in toprağa dayalı bir sorgu anlayışı vardı. Yeraltında su kaynağı arayan biri gibi, ahşap çubuğuyla ilerlerdi. Önemli verilerin yakında olduğunu hissedebilirdi – berrak bir bilgi kaynağı. *İşte buradayız.*

– Adı ne? diye sordu defterini çıkararak.

– Heidi Becker.

– Arjantinli ismine benzemiyor.

– Arjantin'de çok sayıda Alman göçmen var.

– Bir Nazi kızı mı?

Doktor, polise kınamayla karışık hoşgörülü bir ifadeyle baktı.

– Önyargılı fikirlerden korkmuyor musunuz müfettiş? Alman göçü Nazizmden çok daha öncedir.

– Tamam. Bu kız hakkında bana ne söyleyebilirsin?

– Aynı sınıftalar, edebiyat son sınıf.

– Kız neden Fransa'da?

– Annesiyle gelmiş, sanırım birkaç yıl önce.

– Maddi sebeplerle mi?

– Hayır. Nanterre'de bir toplu konutta yaşıyorlar.

– Siyasi mülteciler mi?

– Anneyle kız mı, evet, öyle sanırım.

– Baba yok mu?

– Hayır. Şüphesiz kayıp. Arjantin'deki yönetim hediye dağıtmaz.

Swift laf olsun diye başını salladı.

– Kızı iyi tanıyor musun?

– Hayır. Yanımda ağzını açmıyor. Benden nefret ediyor.

– Neden?

– Temsil ettiğim şeyden tiksiniyor: arkadaşının hastalığı, tıbbın çaresizliği...

– Bana arkadaşlıklarından bahset.

– Onlar... bir elin iki parmağı gibiydi. (Ségur bir an durup düşünceli bir tonla devam etti. Kahvesine dokunmamıştı.) Haberi öğrendiğinde tepkisinin ne olacağını düşünmeye cesaret edemiyorum. Federico'ya bakmak için her gün geliyordu.

Swift ismin altını çizdi. Heidi Becker. Bu velet ona yardım edebilirdi, kesinlikle.

– Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?

– En kolayı, okuluna gitmek ama sizden ricam...

– Eldiven kullanırım, merak etme.

Ségur ona dik dik baktı – Swift'in ifadesiyse tam tersiydi. Patrick, doktorun öfkesinin fiziksel olarak bir anda tırmandığını hissetti. Adam hızlı tepki veriyordu.

– Seni temin ederim ki, dedi yumuşak bir sesle, istediğim zaman nazik olmayı bilirim. Gelelim arkadaşlık meselesine.

– Federico'nun hastalığından önce eşcinsel kulüplerinden ya da Bains Douches gibi moda gece kulüplerinden çıkmazlardı. Bains Douches'u biliyor musunuz?

– İsmini duydum.

– Birbirlerinin evlerinde yatarlardı. Tam anlamıyla kendi başlarına bırakılmışlardı.

– Birlikte yatmıyorlar mıydı?

– Hayır. İlişkilerinin tabiatı farklıydı.

Ségur bakışlarını kahvesine dikti. Sanki orada kendi düşüncelerini seyrediyordu.

– Jean Cocteau'nun *Les Enfants terribles*[17] filmini biliyor musunuz?

– Evet, diye cevap verdi Swift soruya şaşırarak.

İşi dışında hiçbir şey Patrick'in ilgisini çekmezdi. Sinema hariç, hiçbir şey. Ségur yanılıyordu. *Les Enfants terribles* Cocteau'nun değil, Jean-Pierre Melville'in filmiydi; şairin 1950 yılında çıkan romanından uyarlanmıştı. Swift hatırlıyordu: Johann Sebastian Bach'ın müziği, Cocteau'nun "Doudou" olarak adlandırdığı, tamamen yanlış yolda olsa da yakışıklılığıyla göze çarpan aktör Édouard Dermit, yabani yüzlü, daha sonra büyük bir yapımcı olan aktris Nicole Stéphane...

– Federico ile Heidi bana dehşet çocukları hatırlatıyor, diye sürdürdü sözlerini Ségur, bakışlarını kahvesinden kaldırmadan. Aralarında kan bağı olmasa da sizi kendilerinden uzakta tutan türden tuhaf bir suç ortaklığı, gizemli bir yakınlık içindeler...

Doktor bakışlarını aniden kaldırdı. Kalın parmaklarının arasındaki fincanı yüksük gibi görünüyordu.

– Evet, sanırım, hatta eminim ki, kız onunla birlikte uçuyordu. Hayatla bu şekilde başa çıkıyorlardı. Onlar "zen kaçıkları"ydı.

Swift karşısındakini bir çerçeveye oturtamıyordu: Kesinlikle çok bilgili bir doktordu ama bir entelektüel değildi. Günlük yaşamda gözünü kırpmadan kötülükle mücadele eden bir saha adamıydı daha ziyade. Bununla birlikte bu tipin edebi kaynakları da olabilirdi... Swift onu Asya ya da Afrika'da, derme çatma bir dispanserin basamaklarında bir şiir kitabı okurken gözünde canlandırdı.

– Peki tüm bunların dışında okul durumu? Federico iyi bir öğrenci miydi?

– Hayır. Okula uyumaya giderdi.

– Hap kullanır mıydı?

– Hayır, sadece seks yapmak için. *Poppers* türünden maddeler kullanırdı.

– Ya kız?

---

17. Türkçeye *Müthiş Çocuklar* ve *Dehşet Çocuklar* adlarıyla çevrilmiştir. (ç.n.)

– O farklı. Doğaüstü bir yaratık sanki. Federico bana sık sık ondan bahsederdi, ona hayrandı. Heidi ona derslerinde yardım eder, ödevlerini yapardı. Gecelerini dışarıda geçirse de okulun en iyi öğrencisi o. Dikkati, zekâsı hep açıktır. Bir tür... ateşböceği. Geceleri parıldıyor, gündüzleri de parıldıyor.

Swift ıslık çaldı ve akabinde bu kabalığından pişman oldu, Mezz usulü bir kabalıktı bu.

– Seni büyülemiş, ha?

Ségur bir kahkaha patlattı. Bu hareket o kadar ani, o kadar içtendi ki, Swift geri çekildi. Bu kadar karanlık bir yüzde bu mutluluk parıltısı hiç beklenmedik bir şeydi.

– 17 yaşında, diye karşılık verdi doktor. Ve sevgimin karşılıklı olmadığını size söyleyebilirim.

Swift yön değiştirdi:

– Federico o kadar hastaysa neden hastanede değildi?

– Evinde ölmek istiyordu. Umut olmadığını biliyordu.

– Ailesine haber verdi mi?

– Bunu hep reddetti. Onlarla ilişkisi çok karışıktı. Homoseksüel olduğunu bilmiyorlardı.

– O kadar emin olma. Bunu öğrenip de onu Fransa'ya göndermiş olmaları daha büyük ihtimal.

– Sen öyle mi yapardın?

– Bu benim işim değil.

Swift bu granit yüzü bir kez daha inceledi. Adam bayağı sıkıntı çekmişti şüphesiz. Yüzündeki derin çizgiler buna tanıklık ediyordu ama aynı zamanda başka bir şey de söylüyordu: Onu bükebilmek için fazlası, çok daha fazlası gerekirdi.

Ségur'ü biraz kızdırmaya karar verdi:

– Hastanın parçalara ayrılmış cesedini daha yeni gördün ve bu seni pek etkilememiş gibi.

– Afrika'da uzun süre görev yaptım. Bu tür... şeylere alışkınım.

Swift doğru tahmin etmişti işte. Bundan gizli bir tatmin hissi duydu. Tam bir polis narsisizmi.

– Nerede mesela?

– Biafra. Angola. Sonra az çok istikrarlı cumhuriyetlerde dolandım: Uganda, Orta Afrika... Aslında salt diktatörlükler.

Swift birden kendini doktordan daha aşağı gördü. Tıp bilgisi onu etkilemiyordu ama yolculuklar öyle değildi. O deneyim, o zenginlik... Yurtdışına hiç gitmemiş, İngilizceyi de rock plaklarının kapaklarından öğrenmişti.

– Doğru anladıysam, diye konuyu bağladı, hastalarının çoğu homoseksüel.

– Tam olarak öyle.

– O ortamları iyi biliyorsun öyleyse.

– Öyle denebilir, evet.

– Saldırgan, şiddet uygulayan bir adamdan bahsedildiğini hiç duymadın mı? Homoseksüellere saldıracak kadar kızan biri?

– Hayır, bu topluluğun üzerinde etkili olan tek tehdit, tekrarlıyorum, bu yeni hastalık.

– Durum ciddileşecek mi?

– Bir kıyım olacak.

Swift de fincanının dibine baktı. Boştu. Bir ara kahvesini içmiş olmalıydı. Hatırlamıyordu. Siyah kahve tortusunun dibindeki güneşin görüntüsü onu rahatsız etti. Kahve tortusu ile porselen arasındaki bu ilişkide müstehcen, pis bir şey vardı. Bininci kez, kendi kendine kahveden nefret ettiğini söyledi. Neden kahve siparişi vermekte inat ediyordu ki?

– Tamam, dedi ayağa kalkarken. Yarın 36'ya uğra, Orfèvres Rıhtımı, Cinayet Büro, üçüncü kat.

– Neden?

– Yardımcım Pascal Mesereau'ya ifade vermek için. Hatırlayabilecek misin?

– Ama siz beni şimdi sorguya çektiniz.

– Polislerle güzel olan şey işte budur. İlki her zaman provadır. İşin aslı bürodadır.

– Ve sanırım buralarda kalmak zorundayım?

– Senden de hiçbir şey kaçmıyor.

– Zanlı mıyım?

– Değilsin. Daha ziyade önemli bir tanıksın.

– Bu da beni yine çağıracağınız anlamına mı geliyor?

– Görürsün. Sürpriz yapmayı severim.

Dışarı çıktıklarında Ségur, Swift'e döndü.

– Elinizde ipucu var mı? diye sordu aniden.

– Hayır. Ya sen, senin bir fikrin var mı?

– Belki...

Polis, kaşlarını çatarak eğildi:

– Seni dinliyorum.

– Bu hastalık... diye mırıldandı doktor trafik gürültüsünün arasından. Genellikle homoseksüellerden bahsediliyor. Kimileri bunu ilahi bir cezalandırma olarak kabul ediyor, farkında mısınız?

– Pek değil. Nereye varmak istiyorsun?

– Bilmiyorum... Kendini Tanrı'nın silahı olarak gören fanatik bir Hıristiyan. Bu günahkârları cezalandırmak isteyen, kendisine bir görev verildiğini düşünen bir kaçık...

– Hepsi bu mu?

– Sadece bir olasılığı dile getiriyorum.

– Çok iyi. Bunu not ediyorum.

Swift belli belirsiz alaycı bir tavır takınmıştı ama bu varsayım o kadar da aptalca değildi. Kendisi de bunu düşünmüştü.

– Görüşmek üzere doktor.

Ségur ona selam verdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Hafifçe topallıyor gibiydi. Güneş, gölgesini emmiyordu. Adamda sert, inatçı bir şey vardı. Bu tipin klası var, diye düşündü polis. Kendine özgü bir klas.

Beyaz çoraplı dedektifin algıları, bu tabibin, soruşturmasında anahtar rol oynayacağını söylüyordu.

10

Külüstür R5'ine binerken Swift'in gözünde bir görüntü canlandı.

Cesedin ağzını hatırladı. Kara bir boşluk. Ona mürekkep içirilmişti. Ya da boğazında bir şeyler yakılmıştı. Bu ayrıntıyı unutmak imkânsızdı. Bir kâbus makyajı, yarı travesti, yarı kömür. Tabibe fikrini soracaktı.

Kontak. Birinci vites. Radyo. Ölülerin değil, hit parçaların kanalı.

Cinq heures du mat', j'ai des frissons,
Je claque des dents et je monte le son...[18]

Swift bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu. Neredeyse bir yıldır sabahtan akşama kadar bu kanalı ipe sapa gelmez şeylerle dolduruyorlardı... Öfkeyle radyoyu kapadı.

Palais-Royal'dan 36'ya arabayla birkaç dakikada gidilirdi ama Swift'in acelesi yoktu. Düşünmeliydi. O an için tek iyi şey, etrafta gazeteci görmemiş olmasıydı. Saint-Honoré polislerine talimat vermişti zaten: Medyaya tek kelime edilmeyecekti. İşini rahatça yapmak istiyordu.

Bu olay berbattı ve araştırmayı gizlice yürütmeyi tercih ediyordu. Bir eşcinsele saldırılmış olması onu gerçekten tiksindirmişti. Belki de bu topluluğu daima çok kırılgan gördüğündendi bu. Ve sonra şu hastalık vardı... Bu konuda çığırtkan başlıklar görmenin hiç âlemi yoktu.

Ama bu soruşturmayı ona bırakacaklar mıydı? Binanın önünde karşılaştığı savcı vekili Cinayet Büro'yla irtibat kurmuştu, ama ya büro? Hayır, bir sorun olmayacaktı.

---

18. Sabahın beşi, titriyorum / Dişlerim takırdıyor ve sesi yükseltiyorum. Chagrin d'amour isimli iki kişilik grubun şarkısı. (ç.n.)

Birincisi, çünkü sevimli meslektaşlarının deyişiyle, bir "oğlancı" cinayeti asrın olayı değildi. İkincisi, çünkü Başmüfettiş Swift 36'nın en şık delikanlısıydı. Uzun boyluydu, yakışıklıydı (gerçekten yakışıklıydı, sahte tevazuya gerek yok) ve meslektaşlarından farklı olarak giyimine özen gösterirdi. Öyleyse ibnelerin ortamında yürütülecek bir soruşturma kime verilirdi? Şüphesiz, Swift'e.

Peki ya Swift bu soruşturmayı istiyor muydu? O da şüphesiz. Cinayet Büro'ya geldiğinden beri böyle bir cinayeti bekliyordu. Şiddet Swift'i cezbediyordu – kendisinden başka hiçbir sebebi olmayan gerçek şiddet. Swift, Karındeşen Jack'e büyük ilgi duyuyordu. Georges Bataille'ın Le Procès de Gilles de Rais[19] adlı kitabını okumuştu. Joseph Vacher'den Fritz Haarmann ve Albert DeSalvo'ya kadar geçmişteki bütün seri katil vakalarını incelemişti.

ABD'de FBI seri katillerin psikolojik profillerini inceliyordu; Swift de Quantico'daki bir seminere katılmak için başvurmuştu, hâlâ cevap bekliyordu. Daha geçenlerde Thomas Harris'in *Kızıl Ejder* adlı romanını okumuş –İngilizceden, lütfen– ve çok etkilenmişti. Kitap, çocukluğundan beri takıntı halini alan bir olguya adanmış bir hülasa gibi gelmişti ona. Canavar-katil. Salt leşçil. Hayvan ile iblis arasında, gotik düşselliğin kapılarında.

Ve şimdi de bu olay.

Bu işi iyi yönetebilirse 36'nın zirvesine çıkabilirdi ama bu umurunda değildi. Yükselmek için değil, ilerlemek için çalışıyordu, bu ikisi aynı şey değildi. Deri sümenli bir bürodan çok daha yukarısını hedefliyordu. Kendisini daha çok, ejderhayı yere seren barbar çağların kahramanı Aziz Mikail gibi hayal ediyordu; ne güç ne de emeklilik puanları umurundaydı. Onun ile Tanrı arasında bir meseleydi bu.

32 yaşında olması bir avantajdı. Bir yerlerde, bilimsel devrimlerin henüz çevrenin kurallarıyla şekillenmemiş genç beyinler tarafından başlatıldığını okumuştu. Hepsi göz önüne alındığında, bu onun davasıydı. Polis Akademisi'nde ona hayal gücünü vestiyere bırakması, sadece olguları dikkate alması öğretilmişti. O ise tam tersini düşünüyordu. Thérèse Sokağı numara 20'deki katilin kalibresindeki bir cani ancak sezgilerle enselenebilirdi.

---

19. Gilles de Rais'nin Davası. (ç.n.)

Klasik soruşturma hiçbir yere varmayacaktı. Mezz arşivleri eşeleyecek, Saint-Honoré polisleri tanık arayacaklardı – tam bir vakit kaybı. Katil ne yaptığını biliyordu. Cinayet anında çıldırmıştı doğru, ama sonrasında net, sistemli, görünmezdi. Çılgınlığın büyüleyici yanı buydu: Tamamen *mantıklı* olabiliyordu.

Öyleyse elimizde ne var *senyör*?

Şimdilik tüm varsayımların arasında en hoşuna gideni, hastalık bulaştırılan sevgiliydi. Ama genç Federico'nun kalabalık partner listesini çıkarmak mı, kolay gelsin... Evinde henüz ajanda bile bulunamamıştı. Hastaların arasında aramak nasıl fikirdi? Sayıları şimdilik çok fazla olamazdı.

Bir de Ségur'ün fikri vardı: sofu bir intikamcı. Bu da fena değildi. "Sen onun kanunlarını çiğnedin ve Rab seni yargıladı ve karşılığında cezalandırdı." Peki ama bu konuyla Tanrı uğraşıyorsa, neden onun işini bir insan tamamlasındı ki?

Swift, özel sebebi ne olursa olsun, homoseksüelleri öldüren bir katille karşı karşıya oldukları kanısındaydı. Bu işi tekrar yapacak bir katille, hem de çok yakında.

Çarpıcı nokta, Federico'nun kendi katilini tanıyor olmasıydı. Eve zorla girildiğine ya da maktulün kendini savunduğuna dair hiçbir iz yoktu. Genç Şilili büyük bir güvenle kapıyı açmış ve ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan saldırıya uğramıştı.

Swift hızını biraz daha düşürdü. Raporunu hazırlamak için bolca zamanı olacaktı. Saint-Michel Bulvarı'nda yarım tur ve sonra otoban, Seine Nehri'yle flört etmenin en güzel yolu.

Evet, bu soruşturma şimdiden bayağı hareketlenen hayatında bir dönüm noktası olacaktı. Yeni bir depar.

Ama bekleyin biraz...

Patrick Swift tam olarak kimdi?

11

Kulağa İngilizce gibi gelen bu ismin sebebi neydi?

Gulliver'in Seyahatleri isimli romanıyla meşhur Swift adlı İngiliz bir yazar vardır ama Patrick'i doğuran kişinin onunla hiçbir ilgisi yoktu. Patrick tımarhanede doğmuştu. Hayır, bu şekilde söylemek doğru olmaz: Annesi onu yıllarca kapalı olduğu Sainte-Anne Hastanesi'nde dünyaya getirmişti. Serviste kimse onun hamile olduğunun farkına varmamıştı. Özellikle de kendisi.

1948. Şizofreni hastası olan Simone Dubost, hastanenin kapalı koğuşunda bitki gibi yaşıyordu. Bir başka çatlak olan Philip Swift, oradan pek de uzak olmayan bir yerde Profesör Shapiro'nun yardımlarıyla çizimler yapıyordu; profesör, hastalarının eserleriyle bir sergi düzenleyen ilk doktordu. Ham sanat. Delilerin sanatı.

Büyük Swift 120 gramlık büyük kâğıtlara renkli kalemlerle çılgın, muhteşem eskizler çiziyordu. Patrick'in dolaplarından birinde bunlardan birkaçı hâlâ duruyordu – tek mirası.

Sonuç olarak manik-depresif, çılgın Philip parmaklıklı bahçelerin banklarında şizofren Simone'la tanışmıştı. Yılın çifti. Simone piromandı, Philip ise kriz dönemlerinde bıçağa sarılıyordu. Birbirlerini sevmişler miydi? Hatta sevme kabiliyetleri var mıydı?

Ne olursa olsun, sevişmişlerdi.

Sevişmelerinin kanıtı olarak, Patrick Swift 1949 yılının Ekim ayında doğdu. Dünyaya gelmesine neden olanlar fazla yaşamadı. Bir yıl sonra Simone, Hollanda Pavyonu'nda kendi çıkardığı yangında öldü; bir ay önce uygulanan lobotominin intikamını almak istemişti – kafatasının yarısının kesildiği, buna mukabil tüm halüsinasyon enerjisinin yerli yerinde kaldığı başarısız bir operasyondu.

Sonraki yıl Philip, arkadaşının kaybından mı bilinmez, intihar etti. Patrick mi? "Geçici koruma" altına alındı. Uzun sürecek bir

geçicilikti. Gittiği evlerde ailelerle bağ kuracak kadar uzun süre kalamadı, onu evinde uzun süre tutan da olmadı. Yetişkinlerin sevgisini kazanmak için çaba sarf etmek gerektiğini henüz bilmiyordu, hele onun gibi istenmeyen biriyseniz.

Bir suçlu haline gelmesi şaşırtıcı değildi. Evden kaçma, hırsızlık, şiddet, vandallık... Çocuk zapt edilemiyordu. Savaş sonrası kanunlarına göre onun gibi serseriler için çizilen standart yolu izledi: "deneme" grubundan (kapalı ortam) "hak kazanan" grubuna (açık ortam), sonra "onur" grubuna ve "üstün başarı" grubuna geçiş yaptı. Patrick ödemesi gereken bir fatura olması fikrinden nefret ediyordu. Kendisi hiçbir şey istememişti ve dürüst olmak gerekirse, hayatındaki asıl bela doğmuş olmaktı...

15 yaşında yolu, IPES'le (Gözetim Altında Kamu Eğitimi Enstitüsü) kesişti. Patrick aşksız, aşk Patrick'siz yaşıyordu. Ama duyarsız değildi. Tam tersine. Her aşağılanma, her reddediliş bedenine vurulan bir darbeydi. Zamanla kendine bir kabuk ördü. Katı, acımasız biri haline geldi.

Tek bir soru kafasını kurcalıyordu: Kalıtım. Deli miydi? Zola'nın romanlarını az çok okumuştu –sizi şaşırtabilir belki ama çok okuyordu– ve Rougon'lar ile Macquart'ların kanlarını yavaş yavaş şaraba çeviren ya da tam tersi, şarabı kanlarına çeviren lanet, kalıtımsal alkolizmle ilgili o hikâye sürekli aklındaydı.

Onunsa zehri çılgınlıktı. Gerçekleştirdiği her şiddet eyleminde bir hastalık izi arıyordu. Geceleri annesiyle babasını onu yaparlarken görüyordu: Pijamalı iki kaçık, ağızlarında sigarayla, ilaç ve sidik kokan koridorun bir köşesinde uyuşuk uyuşuk düzüşüyor. Hiçbir şey anlamıyor, hiçbir şey hissetmiyor ve zaman zaman uluyorlar, çünkü delilik o anlarda bile baki.

Sonuç olarak Patrick çok erken yaşlarda punk oldu: *No future*,[20] çünkü tımarhane koridorlarında terliklerin üzerinde tepinilerek peydahlanan bir çocuk için bundan fazlası beklenemezdi. Bir sanrının dölü için gelecek yoktu.

Ergenlik yaşlarındaki anıları belli belirsizdi. Kesin olan şey, kendi döneminin akışının tersine yüzdüğüydü. Diğerleri sadece barıştan ve aşktan, Mao'dan, psikedelik rock'tan bahsederken, o, delik

20. Gelecek yok. (ç.n.)

kazakları, kendisine çok büyük gelen ve bir valiz askısıyla tutturduğu pantolonlarıyla kir pas içinde ve süzülmüş ama muhteşem yüzüyle oradaydı; barış savunucularını kışkırtıyor, evlere giriyordu. Yakışıklı yüzünde o dönemden kalma yara izleri duruyordu hâlâ. Dikenli tel şeklinde anılar.

17 yaşındayken bir sürü suçtan mahkûmiyet almış ama reşit olmadığı için cezalarının üzerine sünger çekilmişti. 19 yaşındayken kötü tohumun tarımla yok edileceğini savunan bir ıslah merkezinde toprakla uğraşmaya başladı.

Kendini hiçbir yere ait hissetmeyen Patrick tuhaf bir şekilde bu işi sevmişti. Toprağı bellerken ne kaçmayı ne de birilerine vurmayı düşünüyordu. Geceleri okuyordu – çiftlikte, ellerinin arasında tutmaya bayıldığı, hepsi yırtık pırtık bir yığın cep kitabı vardı. Balzac, Zola, Maupassant... Hepsinden aynı şekilde etkilenmese de kelimelerin kendisini doldurduğunu, zenginleştirdiğini, dönüştürdüğünü hissediyordu.

Hepsi bu kadar mıydı? Hayır. Merkezde başka bir hazine daha gizliydi. Langırt ve pinpon masasının yanında, tekerlekli bir masanın üzerinde bir pikap duruyordu. Bir eğitmen her hafta yeni plaklar getiriyordu. Swift şanslıydı, 18. yüzyıldan bu yana müzik üretiminin en iyi döneminde 20'li yaşlarındaydı. Kimler mi vardı? Saymakla bitmez. 70'li yıllarda iki kulağı olan herhangi biri kafasını nereye çevireceğini bilemezdi.

Bir gün Swift bir maden keşfetti. Pikabın döner tablasında kara bir güneş gibi parlayan yuvarlak vinil hâlâ gözlerinin önündeydi. Ortasında, pembe fonda uzun şapkalı bir adam vardı; ileride bu adamın *Alice Harikalar Diyarında*'daki çılgın Şapkacı olduğunu öğrenecekti. Resmi, sör John Tenniel çizmişti. Ve aniden yükselen o ses. Ya da daha ziyade sesler: "Walking across the sitting-room, I turn the television off..."

İlk planda solistin insanı altüst eden boğuk sesi, arkada ise kelimenin tam anlamıyla yüreğinizi paramparça eden yüksek perdeden çatlak bir ses. Tarifsiz bir acıyı dışa vuran bu bileşimde kanınıza karışan ve vücudunuzun her hücresinde acı verici bir zevke dönüşen bir şey vardı: "Hey my baby, don't you know our love is true?"

Patrick plak kapağının üzerine atılmıştı. Grubun adı Genesis'ti, şarkıcınınki Peter Gabriel, parçanınki ise "Supper's Ready." Elleri

titreyerek fondaki mavi bulutların üzerinde yazılı sözleri, müzisyenlerin siyah-beyaz yüzlerini, özellikle de saçı Mohikan gibi tıraş edilerek başının tepesi açılmış solistin yüzünü dikkatle incelemişti.

Patrick hayatına bir anlam –ya da en azından yoldan çıkmamak için takip edebileceği bir nehir– bulmuştu. Bu nehrin adı progresif rock'tı ve rock'ın entelijansiyası tarafından en çok eleştirilen müzik türü olacaktı, nedenini ona sormayın. Swift gülüyordu. *Tanrım, onları affedin, ne yaptıklarını bilmiyorlar.*[21] O dönemde Patrick, Pink Floyd'un "Wish You Were Here"ini, Yes'in "Close to the Edge"ini, King Crimson'ın "Starless and Bible Black"ini dinledi.

Sonra mı? Bir burs sayesinde müfettişlik okuluna paralel olarak hukuk lisansı aldı. Neden polis olmak istemişti? Karanlıkta ama tetiğin iyi tarafında kalmak için. Paris'in en zorlu karakolu olan ve özellikle görev almak istediği Louis-Blanc merkez karakolunda çalıştı. Kısa süre sonra ilk kez görev tabancasını kullandı. Öldürdü. Tüm bunlar fazla önemli değildi.

Çok ciddi bir başka felaket belirdi: Taptığı müziğin düşüşü. Tuhaf bir şekilde, birbirine zıt ama aynı anda ortaya çıkan iki müzik hareketi, progresif rock'ı öldürecekti. Biri var olmayan, hiç var olmamış punk'tı, tabii beyinsiz, ağlak bir müzik grubunu sanatçı olarak kabul etmiyorsanız. Diğeri de daha parlak değildi. Budalaca sözleri, berbat renkleri, payetleri ve kürek gibi yakaları mı seviyorsunuz? Buyurun, dans pisti sizin. Disko, cumartesi gecelerini çok sevmenizi ve gün doğana kadar dans etmenizi buyuruyor. Hepsi bu mu? Hepsi bu.

Patrick'i 80'lere götüren de böylesi bir film müziğiydi. İster iki akorlu pogo yapın, ister arkadan aydınlatılmış döşeme taşlarının üzerinde zıplayın, sonuç aynıydı: Şiir ölmüştü. Ve tuhaf bir biçimde iki hareket, nihilist ve hedonist, yok edici ve eğlence düşkünü, aynı berbat dönemin habercisiydi: paranın ve kahramanca hayallerden uzaklaşmanın dönemi.

81 Mayısı'nda Fransa sola geçti. Herkes bunu Bastille'de, çılgın gibi yağan yağmurun altında kutladı. Bununla birlikte daha önce hiç bu kadar materyalist ve çelişkili bir dönem yaşanmamıştı. Hepsi sol görüşlü ve ırkçılık karşıtı olan gençler kârlı şirketler kurup, kendi deyişleriyle para yapmanın hayalini kuruyorlardı. Bir örnek vermek

21. Kendisini çarmıha germek üzere gelen Romalılar adına İsa Tanrı'ya bu sözlerle yakarmıştır. (ç.n.)

gerekirse, o dönemde Fransızların en beğendiği iki şahsiyet, Renaud ve Bernard Tapie'ydi. Anlayabilene aşk olsun.

Hiçbiri Patrick Swift'in umurunda değildi. Geceleri Arago Bulvarı'ndaki stüdyo dairesinde Hi-Fi müzik setinin üzerine eğiliyor ve geçmiş mutluluğunun mikro yivlerine safir uçlu iğneyi özenle yerleştiriyordu. Bir yandan da kulağını günün olaylarına açık tutuyordu. Her şey bir kenara atılmamalıydı. O kadar da değil. Şiirsel soluk hâlâ vardı. Joy Division grubunun Ian Curtis'i 80 Mayısı'nda intihar etti. Altı ay sonra Clash, *Sandinista!*'yı çıkardı, basit bir 33'lük fiyatına satılan üçlü bir albüm. Bu mucizeyi gerçekleştirmek için grup elemanları, satılan ilk iki yüz bin kopyanın telif haklarından vazgeçmişti. Çok iyiydi, değil mi?

Dikkate değer bir başka şey de şuydu: Swift çağının görünüşüne uyum sağlamıştı. Demode görünmek söz konusu değildi. Mademki trend öyleydi, artık şık bir delikanlının giysilerine bürünecekti: yakası düğmeli gömlek, Savile Row stilinde ikinci el ceket, ant içen bir el gibi dümdüz 501 kot pantolon. Ayakları mı? Nasıl bir soru bu? Güzel bir çift beyaz çorabın üzerine deri mokasenler.

Bu, hiçbir kırışıklığın görünmediği *preppy* tarzıydı. Ama bunların hepsi kamuflajdan ibaretti. Swift saldırıya uğrayacakmış gibi görünür ama elinde silahıyla önce davranan hep o olurdu. Yağmur yağdığı günlerde, Saint-Ouen Bitpazarı'ndan aldığı Rumen ordusuna ait haki bir trençkot giyerdi. Brummell'den ziyade SS. Bundan şüphe duyanlar için kemerinde görülecek şekilde 9mm Luger mermili .92 kalibrelik bir Beretta taşırdı. Yönetmeliğe göre Mulhouse'da üretilen revolverlerin kullanılması gerekse de Patrick yönetmeliği iplemezdi.

Evet, nerede kalmıştık? Bu 82 yazında, bir jiroskop ve bir radyoyla donatılmış külüstür R5'inde Patrick, saf kötülükle çarpışmaya hazır hissediyordu kendini.

Yakışıklı, dul ve kimi zaman deli.

Av için hazır.

12

Heidi Becker bir kâbusun içindeymiş gibi geri çekilerek, Pyramides İstasyonu'nun merdiven tırabzanlarını el yordamıyla buldu ve leş gibi kokan metroya giden basamakları yuvarlanırcasına indi.

Es un quilombo![22] Federico'nun evinin önünde neden bu kadar polis vardı? En kötüsünü, ölümü düşünmeye cesaret edemedi. Ancak yüzünde bir başka korku ifadesi belirdi: Polis her şeyi bulmuştu ve Federico'yu tutuklamak üzereydi. O durumdayken mi?

Heidi kaçmalıydı. Artık gidecek yeriniz yoksa nereye giderdiniz? Henüz 18 yaşındaysanız ve aileniz yoksa ya da yok gibiyse nereye gizlenirdiniz? Okula, tüh! Chaussée-d'Antin'e kadar 7 numaralı hat, ardından Michel-Ange-Molitor'a kadar 9 numaralı hat. Soluğunu düzene sokmak ve aklını başına toplamak için on sekiz istasyon.

Her şey bir çift babetle başlamıştı.

Olağanüstü babetler. 44 numara, Sheila'nın "Spacer" zamanındaki bir klibinden fırlamış gibi görünen gümüş renkli babetler. XVI. Bölge'de, Eylau Caddesi'ndeki büyük bir dairenin gömme dolabındaydılar. La Fontaine Lisesi 10. sınıf A4 şubesi öğrencisi, 15 yaşındaki Heidi Becker bu tuhaf ayakkabıları görünce bir aydınlanma yaşamıştı. Bu ayakkabılar bir çıkış kapısı olmuştu onun için, masallardaki çocuk odasından başka bir dünyaya açılan gizli bir geçit gibi.

Daha geriye gidelim... 1979. Heidi Arjantin'den Fransa'ya yeni gelmişti. Sınıfta Şili'den gelmiş, saçları briyantinli Federico Garzon'la yakınlaşmıştı. İki ülkenin birbiriyle alakası olmasa da, evinden 11.000 kilometre uzakta olmak bağ kurmaya yetiyordu. Bir başka ortak noktaları daha vardı: İkisi de Frankofon'du. Heidi'nin annesi Fransız kökenliydi, Federico'nun babası ise Paris'te eğitim görmüş, iki oğlunu Voltaire ve Bordeaux hayranlığıyla yetiştirmişti.

22. Bu ne karambol! (ç.n.)

Ama sosyal konumları birbirinden çok farklıydı. Şilili, varlıklı bir aileden geliyordu; Pinochet'yle yakınlığı olan anne babası servetlerini artırmak için Valparaiso'da kalmışlardı. Siyasi mülteci olan Heidi ile annesi ise Nanterre'de beş parasız yaşıyorlardı. Baba 1978 yılında, devlet tarafından öldürülmüştü. Bir *desaparecido*, cunta askerlerinin uçaktan okyanusa attığı –onunki bir göldü ama olsun– siyasi mahkûmlardan biriydi.

Tuhaf bir şekilde, bu farklılık ruh hallerini yansıtmıyordu. Federico'nun iki kompleksi vardı; bir Şilili, köylü bir halkın üyesi olmanın yanı sıra ailesinden de utanıyordu: Babası ne kadar uğraşırsa uğraşsın Güney Şilili bir köylü olarak kalmış, sonradan görmenin tekiydi. Ayrıca Pinochet'yle olan şu suç ortaklığı da kara bir leke gibiydi.

Heidi ise tam tersiydi. Alman aristokrat bir ailede doğmuş, Patagonya'da, San Carlos de Bariloche'de büyümüştü. Almanya'dan veya İsviçre'den 10.000 kilometre uzakta olsa da Oberhof ya da Gstaad gibi şehirleri düşünün. Bariloche'de de Almanca konuşuluyor, *Apfelstrudel* yeniyor, hatta Nahuel Huapi Gölü'nün karşısındaki güzel bir katedralde dua ediliyordu. Heidi, Johanna Spyri'nin, ismini aldığı roman kahramanı gibi karlı dağların eteklerinde, yemyeşil vadilerde büyümüştü.

Pastanın üstündeki kiraz ise siyasi mülteci statüsüydü. Yani iyinin, ezilenin, başkaldıranın tarafındaydı. Peki ya gerçekte? Annesi, siyasi bilgisi Eva Perón'un filmlerinden öteye gitmeyen bir *junkie*'ydi. Babasıysa... Bu konuya sonra geleceğiz. Ama Heidi gururluydu, çok gururlu. Mahvolmuş bir aristokrat, siyasi bir kurbandı.

Fakat şimdi babetlere gelelim.

1979 yılında genç kız, Federico'yla Paris'in Le Sept, Le Colony gibi gey kulüplerini dolanmaya başlamıştı. Önceleri sadece matrak olsun diye çıkıyordu. Kaygısız Federico sevgili koleksiyonu yapıyordu. Bunlar sıradan insanlar değildi. İşadamları, üst düzey devlet görevlileri, sanatçılar... Hepsi zengin, ışıldayan, hafifmeşrep bu adamlar, saçı Pento'yla şekillendirilmiş Federico'ya tutkundu. Heidi de o esnada dans ediyor, içiyor, bazen de etraftaki ceketlerin ceplerini karıştırıyordu...

Para babası bu adamlar, fazla dürüst olmayan bu oğlana güveniyor, ona sadece yataklarını açmakla kalmıyor, evlerinin anahtarını da veriyordu. Sabah olup da sevgili işe gittiğinde, Federico Heidi'yi

çağırıyordu. Sonra da gelsin dolu buzdolapları, kaliteli içecekler, kokulu banyolar ve öğleüzerleri büyük ekranda izlenen VHS kasetleri...

Bir gün Heidi babetleri keşfetmiş ve işi ilerletmeye karar vermişti. Bu ayakkabıları, Le Palace'taki *Star Wars* gecelerinden birinde, tamamen gümüş rengi bir makyaj yapmış, tüysüz göğsünü açıkta bırakan payetli bir bolero giymiş, olağanüstü şık bir adamın ayaklarında görmüştü. Anılarındaki gümüş sörfçü, bu iki yüz metrekarelik evin sahibi olan üst düzey bir memur ve Burgonyalı zengin bir ailenin mirasçısıydı.

Genç kız çok önemli bir hususu anlamıştı. Devletin tepesindeki ya da büyük aile servetlerinin başındaki bu eşcinsellerin, gece boyunca şen şakrak olan, kendilerinden ve güçlerinden emin olan bu geylerin ortak bir Aşil tendonu vardı: Utanç. Çoğu, homoseksüel olduğunu ailelerinden ve iş arkadaşlarından hâlâ saklıyordu. Özgüvenleri, Sainte-Anne Sokağı'ndan çıkar çıkmaz güneşin altındaki kar gibi eriyordu.

Hadi o zaman, şantaj.

Por lo tanto, la guerra es la guerra.[23]

Plan. Gün ağarırken Heidi sarhoş numarası yapıyordu. Federico "kız arkadaşını" da kendileriyle birlikte götürmeleri için sevgilisine mızıldanıyordu. Eve gittiklerinde Heidi makinesini çıkarıyor, yatak odasına süzülüyor ve bir perdenin arkasına saklanarak fotoğraf çekiyordu. Ne matraktı ama! İki dalavereci sık sık gülme krizine girip her şeyi mahvedecek gibi oluyordu.

Günler sonra kapıyı çalıyor, fotoğrafları gösteriyor, tahsilat yapıyorlardı.

Bu kadar basitti.

CHAUSSÉE-D'ANTIN

Heidi oturduğu koltuktan fırlayıp 9 numaralı hatta giden koridorları koşarcasına geçti. Madam Richard'ın matematik dersine hâlâ yetişebilirdi. Bir kez sırasına oturdu mu kimsenin ona dokunamayacağına dair çocukça bir his besliyordu.

Beni yargılamayın. Heidi vurguncu değildi. Aç sefil yaşayanların dediği gibi, doğru dürüst yaşamak istiyordu sadece. Tek kuruşu

23. Sonuç olarak savaş savaştır. (ç.n.)

yoktu, ancak Turuncu kartının[24] parasını ödeyebiliyordu. Montreuil Bitpazarı'ndan giyiniyordu; yemeği, Jean-Barte'da *café crème*'den yirmi kuruş daha ucuz olan küçük bir fincan sade kahveden ibaretti.

En güzeli de, Federico'nun âşıklarının, asla ya da hemen hemen asla, şikâyette bulunmaması, hatta karşı çıkmamasıydı. Parayı ödüyorlardı, hepsi bu.

1981. İki Latino daha da ileri gittiler. Etrafı eşeleyip mali dümenleri, siyasi skandalları ortaya çıkaran önemli belgeler buldular. Bunları araklayıp sahiplerine geri sattılar. Bu dümen hâlâ devam ediyordu. Hoş, birkaç kere çam yarması gibi herifler etraflarını çevirmiş, belgeleri geri almak için ikisini evlerine kadar kovalamıştı. Birkaç tekme tokatla paçayı sıyırmışlardı.

Ama rüzgâr dönüyordu. Eşcinseller aralarında konuşuyorlardı ve Federico'nun imajı değişiyordu: Sakınılması gereken tam bir pislikti o. Kapılar arka arkaya yüzlerine kapanıyordu.

Tam da bu sırada, ikilinin hiçbir şeyi kafalarına takacak hali kalmadı. Çünkü hidalgo hastalandı, çok hastalandı. Onunla birlikte Vernes Enstitüsü'ne giden Heidi, ruh kardeşinin son günlerde adını duyuran gey kanserine yakalandığını anladı.

Sonraki günler çekilmezdi. Heidi gece gündüz arkadaşının yanında oldu, onun abisine –diğerleri gibi kibar ama kafası pek çalışmayan eşcinsel bir kuaför– haber verdi, Federico'yu hastaneye yatması için zorladı. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Federico artık okula gidemiyordu. Tanınmayacak haldeydi. Heidi ona serum veriyor, ilaçlarını alıp almadığını denetliyor, vücudunu tıraş ediyordu (Federico kılsız olmakta ısrarcıydı). Maske takıp eldiven giyen Heidi hemşire olmuştu – aldığı Hıristiyan-Alman eğitimiyle kendini daha ziyade dini bir kahraman gibi görüyordu.

Şilili, ailesini haberdar etmek istemiyordu. Bu işi abisi de üstlenmiyordu. Kaderin bir cilvesi olarak, iki kardeş şantaj kurbanlarıyla aynı durumdaydı: Utanıyorlardı. Federico evinden 11.000 kilometre uzakta, utanç ve yalnızlık içinde ölecekti.

Heidi aileye yazmaya karar vermişti. Ayrıntıya girmeyecekti; Valparaiso'da bu yeni hastalığın duyulmuş olma ihtimali çok düşüktü.

---

24. Paris'te toplu taşıma sisteminde kullanılan kart. (ç.n.)

Doğrudan Federico'ya cevap yazdılar; bunun karşılığında Federico Heidi'ye çok kızdı. Ama *movido*[25] zayıftı, çok zayıftı. Hastalığın ya da daha ziyade hastalıkların bu denli hızla ilerlemesi Heidi'yi perişan etmişti. Kara hastalığın oğlanın etini parçaladığını, organlarını kemirip tükettiğini görüyordu.

MICHEL-ANGE-MOLITOR

Heidi çantasını kavradı. Polisler Thérèse Sokağı numara 20'nin ana kapısındaydılar. Federico ölmüş müydü? Hayır, sıradan bir ölüm için çok fazla insan vardı. Daha çok bir tutuklama söz konusuydu sanki. Ama... Federico, bir Mesrine değildi. Öyleyse ne olmuştu?

Heidi haki bez çantası ve platin rengi saçlarıyla Molitor Sokağı'nda koştu. Gözlerinin önünde bir sürü görüntü canlanıyordu. Federico demir parmaklıkların ardında. Federico morgda. Ağlayan ağabey. Paldır küldür gelen anne ve baba. Heidi gözaltında...

Bu işin kötü sonuçlanacağını başından beri biliyordu. Okulun ağır kapılarına çıkan basamakları uçarcasına tırmandı. Matematik dersi. Tek sığınağı. Tek kurtuluşu. Beynini çekiçle eziyorlardı sanki.

Korku.

Kodes.

Ölüm.

25. Taşınmış kişi. (ç.n.)

13

30'lu yıllarda inşa edilen Jean-de-La Fontaine Lisesi, BHV[26] kadar büyük, neredeyse tamamı iyi ailelerden gelen kızların bulunduğu bir tabyaydı. Erkekler daha uzakta, Murat Bulvarı'ndaki Claude-Bernard Lisesi'ndeydi. Kısa süre önce La Fontaine'in müzik ve edebiyat sınıflarına çok az, bir elin parmağını geçmeyecek sayıda lise öğrencisi alınmıştı.

Blockhaus'un[27] yönetiminde demir yumruklu iki kadın vardı: Matmazel Cray ve Madam Giovanni. Dış görünüşleri bakımından taban tabana zıtlardı ama ya gerisi? Canları yandığında gülen, faşist gardiyanları andıran kırklı yaşlarda iki cadaloz. Bir asra yetecek kadar kınama, ceza, uyarı vermiş olmalıydılar.

Rahibe Cray[28] ismiyle müsemmaydı: Kireçtaşı kadar kuru, oyuk bir diş kadar cazipti ve hiç makyaj yapmazdı. Cildi, saçları farklı tonlarda toprak sarısıydı. Tek süsü, sosyal güvenlik vasıtasıyla aldığı, zehirli bir karıncanın antenlerini çağrıştıran gözlüğüydü. "Matmazel" hiç evlenmemişti ve çöl akrepleri ile yılanları dışında, canlılarla hiçbir bağlantısı olmasa gerekti.

"Sinyora"nın ise –soyadı Madam Giovanni'ydi– bambaşka bir tarzı vardı. Kısacık saçlar, ay gibi toparlak bir yüz, gözkapaklarına sürdüğü far yüzünden aralamakta zorlandığı gözler, neredeyse dikiş yerlerinden –pardon, dudak kenarlarından– taşacak kadar boyadığı dudaklar.

Sinyora konuşmazdı, gülmezdi, kesip biçer, cezalandırırdı. Böyle zamanlarda yüzünde tersten bir neşe ifadesi olurdu, ince dudakları yumuşak tereyağını kesen çelik bir tel gibi aşağıya doğru kıvrılırdı.

---

26. Paris'te büyük bir alışveriş merkezi. (ç.n.)

27. Tabya. (ç.n.)

28. Kelime anlamı tebeşirli, tebeşir renginde olan "crayeux"den geliyor. (ç.n.)

Heidi devamsızlıkları yüzünden düzenli olarak ikisinin odasına çağrılırdı ama bu onun hiç umurunda olmazdı. Uyarı mı aldı? Karnesine bir not mu iliştirildi? Nasılsa karnesini kendisi imzalayacaktı ve siyasi bir mülteci geri gönderilemezdi.

Heidi okula aklına estiği zaman gitse de notları hep iyiydi. Beyni aynı anda birçok şeyi yapabilirdi – hayal kurmak ve konsantre olmak, dalıp gitmek ve odaklanmak. Zaten onun için dalgınlık, konsantrasyonun yoğunlaşmış bir haliydi.

Sınavlarda bu şekilde başarılı olur, hocalarını bu şekilde kandırır, okulu bu şekilde bitirmeyi planlardı, çünkü "çıkar için birileriyle yatmanın" ya da "meşhurlarla yiyip içmenin" başarılı olmaya yetmeyeceğini anlayacak kadar akıllıydı. Sosyetik insanlarla düşüp kalkan, saçları peroksitle açılmış bu kız, çelişkili bir biçimde sadece entelektüel üstünlüğüne güveniyordu.

Heidi gözlerini kapayıp ellerini sıranın üzerine yerleştirdi. Rüyasında görse, bu fare deliğinin böylesi bir etki yaratacağına ve Madam Richard'ın –beyaz gömlek, kına ışıltıları saçan saçlar, çene yerine çift gerdan– kendisine koruyucu bir vaftiz anne gibi görüneceğine inanmazdı.

İlk başta akla şu soru geliyordu: Çevre yolunun diğer tarafında, Nanterre'in meşhur Aillaud Kuleleri'nde –bulut-kuleleri– ikamet eden Heidi'nin, XVI. Bölge'deki bir lisede ne işi vardı?

Fransa'da mültecilere iyi bakılıyordu. Fransız hükümeti –önce Giscard, ardından da Mitterrand– ipleri ele almış ve Heidi'yle ilgilenmişti. Genç Arjantinlinin kabul edildiği ülkeye entegre olabilmesi için en iyi fırsatlardan yararlanması isteniyordu. Bu, her sabah hayli uzun bir yola mal olsa da iyi bir amaç uğrunaydı.

Heidi'ye göre, XVI. Bölge'ye ışınlanması kaderin bir işaretiydi. Çünkü kazanma hırsını burada, bu okul sıralarında, bu açık koridorlarda edinmişti. La Fontaine sadece şık aristokratların iyi eğitim gördüğü bir mabet değil, star kızlarının, hatta starların kaynaştığı bir havuzdu aynı zamanda.

Heidi okula gelir gelmez hepsini tespit etmişti. Mesela Florence Pernel vardı; 1980'de televizyonda gösterime giren *Tarendol* adlı dizide oynuyordu. Geceleri onu Antenne 2'de görmeniz, ertesi gün de okul koridorlarında karşılaşmanız mümkündü. Sonra güneş gibi

parlayan, muhteşem Douchka Esposito vardı; Pascale Petit ile Gianni Esposito'nun kızıydı ve şimdiden Elite'te mankenlik yaptığı söyleniyordu.

Heidi, rengi sürekli mavi ile yeşil arasında değişen iri gözlerin aydınlattığı muhteşem oval bir yüzü olan, incecik bir dansçıyla da birçok kez konuşmuştu. Fanny Bastien, David Hamilton'ın bir filminde oynamıştı ve Fransız sinemasının genç yıldızlarından biri olma yolunda ilerliyordu.

Burası sadece bir lise değil, bir Hollywood manastırı, zarafet ve ünlü insan fabrikasıydı da. Heidi de yıldız olmayı hayal ediyordu. Okula her gün heyecan içinde, gözlerinde yıldızlar, yüreği, ağaca asılı bir Noel süsü gibi gidiyordu. La Fontaine'de insanın kanı aynı şekilde akmıyordu.

Şarkıcı? Aktris? Model? Bilmiyordu ve tuhaf bir şekilde umursamıyordu da. Sadece sürüden ayrılmak istiyordu. Çiçek açmış genç kızlarla dolu olan bu okulda onun payına da mutlaka bir şeyler düşecekti.

İlk yıl payına sadece Federico Garzon düştü, ki bu hiç de kötü değildi. Onun sayesinde Heidi yüksek sosyeteye, gösteri ve finans dünyasına adım attı. Şilili onu fahişelik yapma zahmetinden de kurtarıyordu ve bu da az şey değildi. Dış görünüşünüz onun gibi olsaydı, boş ceplerinizi en kısa yoldan doldurmak için ne yapardınız? Sonuç olarak bu işi üstlenen arkadaşı oldu, Heidi de onun çöpçatanlığını yaptı. Pek onurlu değildi ama, seçme şansı olmayınca...

Burada durabilirlerdi. Gündüzleri çalışabilir, geceleri dışarı çıkabilirlerdi. Yukarılara göz dikerek her şeyi mahvettiler. Tehlikeli ayak oyunları, sefalet ticareti... Bu noktada Heidi kendini suçlu hissediyordu. Federico kuş kadar beyniyle şantaj ve belge hırsızlığı işini asla akıl edemezdi.

Yüreğini sıkıştıran yumru aniden boğazına oturdu. Federico tutuklanmış olabilir miydi? Heidi *querido*'sunu[29] tanıyordu, ilk soruda bülbül gibi ötecekti. Peki ama polisler onun durumundaki bir oğlana sert davranırlar mıydı? Hayır davranmazlardı, bundan emindi Heidi.

Diğer olasılığı düşündü: Ölüm. Heidi haftalardır bu saplantıyla yaşıyor, bu saplantıyla yiyor, bu saplantıyla uyuyordu. İkisi birlikte cenaze töreninden bile bahsetmişlerdi – gömüleceği yer, seçilecek

29. Canım, sevgilim, bir tanem anlamında. (ç.n.)

müzik, davetliler... Ama tüm bunlar gerçekdışıydı. Fazladan bir şenlikti, hepsi bu.

Heidi nefes alamıyordu. Başını defterine eğmiş, kendini cenazede, bilekleri kelepçeli görüyordu. Tanrım, daha başlamadan her şey bitmişti onun için...

Sınıfın kapısı sertçe açıldı ve Rahibe Cray tüm korkunçluğuyla kapı ağzında belirdi. Heidi iki büklüm oldu – her zamanki gibi sınıfın en arka sırasında oturmuştu.

– Becker, beni takip edin.

Heidi hiç düşünmeksizin yerinden kalktı. Ne bacaklarını ne kafasını hissediyordu. Diş doktorunda anesteziden sonra olduğu gibi. Hayır, daha beterdi, çok daha beter: Bariloche'de tutuklanarak, tek yön biletle Nahuel Huapi Gölü'ne gidenler gibiydi.

Bakışlarını yere dikerek itaat etti. Ayak sesleri koridorda, bagetlerin vurduğu trampet gibi ses çıkarıyordu – orada, çok uzakta, ülkesindeki askeri bandolardan kalma bir başka anı; davulların gümbürtüleri, boğa güreşlerinden önce beyaz derilerin dövüldüğü sirk gösterileri...

Dönemeç. Merdiven. Yeni koridor. Lisenin idari bölümü.

– Yine ne yaptın kızım?

Heidi cevap vermeye fırsat bulamadı. Sinyora'nın odasında, suçluların –genelde bekâretini kaybetmiş kızların– oturduğu sandalyede, o güne kadar gördüğü en yakışıklı erkek oturuyordu.

İşte bir sürpriz.

– Emniyetten gelen bu beyefendi sana birkaç soru soracakmış.

14

Toplantı salonuna gittiler. Burası, salonun ortasına yerleştirilmiş masalar ve karşılıklı konulmuş sandalyelerle daha ziyade bir görüşme odasına benziyordu. Öğretmenler korkutup aşağılayacakları velileri burada kabul ediyordu.

Heidi, bir kedinin ağır, hesaplı hareketleriyle yürüyen polisi çaktırmadan inceledi. Upuzun bir beden. Kusursuz eller. İnsanın yüreğini sıkıştıran bir yüz. Punk yıllarını tatlı bir şaka gibi hatırlatan saç kesimi. Alnının üstünde, Tenten ile Johnny Rotten arasında kararsız kalmış bir saç tutamı. Gerçekten de karşı konulmaz bir adamdı bu. Tek aksayan yanı kıyafetiydi. Okulun önüne Porsche'leriyle gelip prenseslerini bekleyen şu şık oğlanlar gibi giyinmişti.

En şaşırtıcı olanı da bu polisin üniversiteden yeni çıkmış gibi görünmesiydi. Taş çatlasın 30 yaşındaydı. Nihayet oturdu, bacak bacak üstüne attı, Heidi'ye teklif etmeden bir sigara yaktı. İsabetli olmuştu, Heidi sigara içmiyordu.

– Ben Patrick Swift. Polis başmüfettişiyim.

Sigarasından bir fırt çekip dumanını yavaşça bıraktı, sözlerinin etkisini göstermesini beklercesine duman kıvrımlarını inceledi. Bacaklarını sıkıca birleştirip ellerini de altına koyan Heidi hiç tepki vermedi.

– Arkadaşın Federico Garzon'la ilgili konuşmak için geldim.

– Ona ne yaptınız?

Müfettiş güldü. Alnının üstündeki saç tutamı, tüy yumağı gibi gözlerinin önünden geçti. Yine son derece rahattı: Oturmuyor, yayılıyordu; sigara içmiyor, uçup gidiyordu...

– Biz bir şey yapmadık, cesedi bu sabah bulundu ve...

– Öldü mü?

– Evet.

– Şimdi nerede?

– Adli Tıp Enstitüsü'nde.

– Neden orada?

– Çünkü otopsi yapılmasını istedim.

Heidi içindeki öfkenin yavaş yavaş yükseldiğini hissetti.

– Size gözlük lazım, diye terslendi. Federico'nun hasta olduğunu anlamak için otopsiye mi gerek gördünüz?

– Hastalığı yüzünden ölmedi.

– Nasıl?

– Öldürüldü.

Heidi çığlığını bastırdı. Kurbanlarının tırnaklarının altına bambu sapları batıran Çinlilerden bahsedilirdi. O anda Heidi'nin hissettiği de böyle bir acıydı.

– Bu... bu saçmalık da neyin nesi?

Polis bir barometrenin yükselen cıvasına bakıyormuş gibi sigarasının ucunu inceledi.

– Üzgünüm, diye homurdandı dumanların arasından, ama birisi arkadaşını öldürmüş. Hem de vahşice.

– Olamaz.

– İnan bana.

– Ama... nasıl? Bu... ne demek?

– Sana ayrıntı veremem.

– Anlatın bana!

Polis bıkkın bir ifade takındı.

– Dinle, dedi bir çocuğa hitap eder gibi, ne olup bittiğini sana anlatmak için burada değilim. Seni sorgulamak için buradayım.

Heidi kollarını kavuşturup sandalyesinde büzüldü. Belli etmiyordu ama paniğe kapılmıştı. Federico öldürülmüştü. Şüphesiz, çaldıkları belgeler yüzünden. Ateşle oynamışlardı ve işte sonuç buydu. Önce Şilili. Ardından kendisi, Arjantinli.

– Federico'nun düşmanları var mıydı? diye sordu yakışıklı polis, dalgın bir ses tonuyla.

Heidi bir kahkaha patlattı – boğuk bir hıçkırığa dönüşen bir çığlıktı neredeyse.

– Neye güldün?

– Federico'nun düşmanları olabileceği fikrine.

– Herkesin düşmanı vardır.

– Onun yoktu. O... saf sevginin ta kendisiydi.

Polis usançla tavana baktı. Bu soslu lafları binlerce kez duymuştu şüphesiz. Ölüm en iyi temizleyiciydi, bunu herkes bilirdi.

– Onun sevgili koleksiyonu yaptığını duydum.

– Bunun cinayetle ne gibi bir bağlantısı olabilir, anlayamıyorum.

– Zanlıların sayısını artırır.

Heidi omuz silkti, ardından bir silahın emniyet mandalını açıyormuş gibi bakışlarını kaldırdı.

– Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?

– Hayır. Soruşturma başlatıldı. Onu her gün görmeye gidiyor muydun?

– Evet.

– En son ne zaman gördün?

– Dün. Öğleden sonra.

– Nasıldı?

– Serum alıyordu.

– Hasta olduğunu biliyorum. Doktoru bana anlattı.

Heidi'nin gözünün önüne tahammül edemediği o tabip geldi. Bir caddenin adını taşıyordu: Ségur. Hiçbir şey açıklamayan, sürekli tahliller isteyen, karanlık, suratsız, aptalın önde gideni. Ne zaman reçete yazsa, ölüm sertifikası hazırlıyor zannederdiniz.

Heidi'nin ağzından, yeniden açılıp kanayan bir yara gibi şu sözler döküldü:

– Bu hastalık... o kadar... berbat ki...

– Ona kimin bulaştırdığını biliyor musun?

Heidi'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

– Nasıl yani?

– Yanlış anlamadıysam, erkeklerin birbirine bulaştırdığı bir şey bu...

– Yani? Cinayetle bir bağlantısı mı var?

Polis istifini bozmadı. Şimdi yüzünde sert, anlaşılması zor ve onu belki de daha çekici kılan bir ifade vardı. Heidi kendine kızsa da, içinin derinliklerinde, acısının, öfkesinin altında bir tür istek duydu.

– Bilmiyorum, diye cevap verdi nihayet polis, sigarasının dumanını bir kez daha savururken. (Çok rahat bir oturuşu vardı; bileğini esnekçe dizinden sarkıtmış, ayağını yandaki sandalyeye koymuştu.) Bu hastalığın ölümcül olduğu söylendi bana. Birileri ona kızmış olabilir.

Heidi, bademşekerleri gibi beyaz ve pürüzsüz küçücük ellerini kavuşturdu.

– Ölüm döşeğindeki insanlar birbirlerinden intikam mı alıyorlar yani?

Polis kaşlarını kaldırarak şaşkınlığını belli etti; kızın, son derece yerinde olan sorusu onu gafil avlamıştı.

– Ne tür bir arkadaşlığınız vardı?

– Hayatımda bu kadar saçma bir soru duymadım.

– Ya, öyle mi?

– Arkadaşlık açıklanabilecek bir şey değildir.

– Çünkü o oydu, sen de sendin, öyle mi?

– Tam da öyle.

Sorgu tuhaf bir hal almıştı – henüz 30 yaşındaki bir polis Federico'nun öldürüldüğünü soğukkanlılıkla söylüyor ve Montaigne'den alıntı yapıyordu.

– Günlerinizi nasıl geçiriyordunuz? diye sordu nihayet Patrick Swift.

– Elbette ki derse giriyorduk.

– Peki ya geceleri?

Heidi cevap vermedi.

– Geceleri sık sık çıktığınızı biliyorum. Ayrıca biri bana küçük işlerinizden de bahsetti.

– Bu biri kim, Ségur mü?

– Bunun önemi yok. Federico'nun sevgililerine şantaj yapıyordunuz, değil mi?

– Saçma.

– Ve daha sonra paraya dönüştürmek üzere onlardan bazı belgeler çaldınız.

– Saçmalıyorsunuz.

– Belgeleri Federico'nun evinde bulduk.

Heidi'nin benzi attı.

– Size söyleyecek sözüm yok.

– Sonunun, arkadaşınınki gibi mi olmasını istiyorsun?

Heidi kanının çekildiğini hissetti.

– Ben... belgeler yüzünden mi öldürüldü?

– Bilmiyorum ama cevabın itiraf gibi oldu.

– Umurumda değilsiniz.

Patrick ağır hareketlerle elini uzatıp sigarasının külünü açık pencereden aşağı silkeledi – hareketinde koreografik bir zarafet vardı.

– Bunu anlamıştım. (Bu çetin cevizle ne yapacağını düşünürcesine kollarını kavuşturdu.) Bana biraz kendinden bahset.

Heidi şimdi elleri sandalyenin oturağında, bir jimnastikçi gibi dimdik duruyordu.

– Arjantin'den geldin, değil mi?

– Öyle.

– Tam olarak neresinden?

– San Carlos de Bariloche.

– Orası nerede?

– Patagonya'da.

Kızın adı aklına gelen Swift onun beyaz saçına dikkatle baktı. Geceleri Bains Douche'un ışıldakları altında, ışığa karşı ışık. Saçları kuşkusuz ışıldıyor olmalıydı.

– Arjantinliye benzemiyorsun, diye fikrini söyledi.

– Bıyık mı bırakmalıydım?

– Alman kökenlisin, değil mi?

– Tam üstüne bastınız.

– Ailen neden oraya yerleşmiş?

– Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Fransa'nın ülkemizi sürüklediği kıtlıktan kaçmak için Avrupa'yı terk etmişler.

Swift başını salladı. Tepesindeki saç tutamı gerçekten de rock'çılarınkine benziyordu ama onların doğal versiyonuydu.

– Annen ve sen siyasi mülteci konumundasınız. Paris'e 1978'de gelmişsiniz.

Heidi buna hiçbir şey eklemedi, Swift onu çoktan soruşturmuştu.

– Neden Fransa'yı seçtiniz?

– Annem Fransız kökenli.

– Bu yüzden mi aksansız konuşuyorsun?

Heidi elini havada sallamakla yetindi. Yememek için tırnaklarına E vitaminli, acı, renksiz bir cila sürmüştü.

– Hayattaki amacın ne?

– Başarmak.

– Neyi başarmak?

– Bilmiyorum. Sadece başarmak.

Patrick sert bir hareketle iki elini formika masanın pürüzsüz yüzeyine koydu.

– Pekâlâ. Özet geçelim. Federico'nun düşmanı yoktu.

– Öyle.

– Sürekli bir sevgilisi de yoktu.

– Yoktu.

– Tehlikeli olabilecek çatlak bir partneri de.

– O da yoktu.

– Ve zengin hovardalardan kesinlikle belge çalmadınız.

– Kesinlikle.

– Bu noktaya geleceğimizi biliyordum, diye içini çekti Patrick aniden tırnağını kemirerek – hiç umulmadık bir ortak nokta.

Heidi beyaz saç tutamının altındaki kara kaşlarını kaldırdı.

– Belgelerin yanında mı?

– Ee... evet.

Heidi çantasını karıştırarak plastik bir zarf çıkardı. İçinde hayatının en kıymetli iki belgesi vardı: kimliği ve Turuncu Kartı.

– 18 yaşını yeni bitirmişsin, dedi Patrick belgeleri incelerken.

– Şarkıdaki gibi.

– Çok iyi, bu bizi bir sürü evrak işinden kurtaracak.

– Söylediklerinizden hiçbir şey anlamadım.

– Seni gözaltına alıyorum güzelim. Karanlıkta bir gece geçirmek, düşünmene yardımcı olacaktır.

– Gerçekten de aptal bir polissiniz.

Patrick aşırı yorgun bir tavır takınarak dua edercesine ellerini birleştirdi.

– Bir kez olsun farklı bir şey söyleseniz keşke.

– Biz mi?

– Zanlılar.

– Federico'nun cinayetinde zanlı mıyım?

Patrick bir kahkaha patlattı. Bu tipin farklı bir atışma tarzı vardı, kimi zaman rahatsız edici, kimi zamansa cazip. İnsan onunla birlikte gülmek istiyordu.

– Bir şeyler saklayan tanık diyelim. Haydi. Seni götürüyorum.

– Şimdi mi?

– Kodes beklemez.

Ayağa kalkarken ekledi:

– Hem belki de böylesi senin için daha iyi olur.

– Ne demek istiyorsunuz?

Patrick ona doğru eğildi – boyu en azından 1.90 olmalıydı.

– Sanırım sen ve arkadaşın ateşle oynadınız.

– Yani?

– Yanisi, tehlikedesin.

– Saçmalıyorsunuz.

– Her halükârda bana her şeyi anlatsan daha iyi olurdu. Polisin en kötü seçenek olmadığı durumlar da vardır.

Odanın eşiğine geldiğinde Swift geri çekildi ama Heidi onun önüne geçince kızı durdurdu.

– Son bir ayrıntı: Federico'nun evinde ajanda bulamadık.

– Ajandası yoktu.

– Yüzlerce sevgilisi olduğu halde mi?

– İhtiyacı yoktu. Eidetik hafızası vardı.

– O da ne demek?

– Eksiksiz hafıza. Sonsuz sayıda şeyi, bir bilgisayardan daha hızlı hatırlayabilirdi.

– Okulda sıfır olduğunu söylediler bana.

– Her konuda aynı şekilde işlemez bu.

– Nerede kullanıyordu öyleyse?

– Özellikle kıçında.

Swift ona güzel bir gülücük attı – çerçeveletilecek bir tebessüm.

– Haydi yallah. Kodese.

15

Heidi hücreye girince çöktü.

Küçücük hücrede bir yatak, daha doğrusu duvara perçinlenmiş beton bir kerevet vardı sadece. Ve leş gibi bir örtü. Hepsi bu kadardı. Tamamen bu kadar. İlk önce yatıp uyumak geldi içinden.

Örtüyü fırlatıp kerevete kıvrıldı. Birbiriyle bağlantısız, bir anlam ifade etmeyen düşünceler kafasında uçuşuyordu. Federico ölmüştü. Bu şaşırtıcı bir haber değildi. Ama öldürülmüş olması? Bu imkânsızdı. Ve şu polis ona hiçbir ayrıntı vermemişti... Dios![30]

Hayır, ağlamıyordu. Bütün gözyaşları San Carlos de Bariloche'de kurumuştu – belki Nazi amcanın onunla uğraştığı gece, belki de bir başka gece, umurunda değildi. Top gibi kıvrılıp hangi noktada yolunu şaşırdığını hesaplamaya girişti.

Bununla birlikte neredeyse varmak üzereydi. Şöhret ona değmişti ama bir kuyrukluyıldızın elinden kaçırdığı kuyruğu gibiydi. Kalabalıklar tarafından alkışlandığı gerçek şöhretten bahsetmiyordu. Hayır. Heidi Becker çok daha mütevazı bir ünün hayalini kuruyordu.

Bains Douches'un reklam yüzü olmak istiyordu sadece.

1978'de Paris geceleri iki kampa bölünmüştü: Bir yanda çok büyük, kapıları ardına kadar açık, kim gelirse kabul eden Le Palace; diğer yanda çok kapalı, neredeyse kimsenin içeri girmesine izin vermeyen Bains Douches. Her halükârda Heidi'nin girmesine izin vermiyordu. Federico onu Sept'e ve Colony'ye götürerek bir seçenek sunmuştu – olabilecek en iyi disko müziğin ve saf zarafetin iki madeni. Buralardaki gece kuşları güzel, şık, değerli – ve eşcinseldi. Neden olmasın?

Ama ne pahasına olursa olsun Bains'e girmeliydiler. Gündüzleri yaşayan sıradan ölümlüler için bunu anlamak zor olabilirdi. Burası bir gece kulübünden çok daha fazlasıydı. Bir tarikattı...

---

30. Tanrım! (ç.n.)

Filmi geri sar. Bir gece Federico, Tuileries Bahçesi civarında, keçe paltolu zevksiz bir morukla tanışmıştı. Şilili bu tür yapraklı, ıslak, korunmasız tanışmaları severdi. Diva rolünü oynamış, adamın bütün tekliflerini reddetmiş, el yükseltmişti. Yaşlı hovarda son bir teklif sunmuştu: Federico'yu Bains Douches'a sokmaya hazırdı. Çok heyecanlanan Federico ertesi gün Fransızca dersinde bunu Heidi'ye söylemişti. Hemen bir plan yapmışlardı: Cumartesi gecesi Bourg-l'Abbé Sokağı'ndaki kulübe ikisini birden götürmesi için oğlancı herifi zorlayacaklardı. Federico geri kalanını istediği gibi sürdürmekte serbestti.

Gözleri kapalı, kerevetinde büzülen Heidi dudaklarını ısırdı. Dudaklarını büzerek fısıldayan *amor*'unun[31] sesini duyuyordu: "Bains Duuuuussses'e gidiyoruz!!!!!"

Birkaç gün sonra Heidi tapınağın basamaklarını çıkıyordu. Her zamanki itiş kakışın ötesinde, nihayet camlı kapının kendisine açıldığını görmüştü.

Holün –kırık ışıklar, kırmızı duvar kaplamaları– solunda, kutsanmış salona açılan kara boşluğu hemen bulmuştu. Birkaç basamak inince kulağına müzik sesi gelmişti. Alüminyum folyonun içinde kırıştırılıyormuş gibi eşsiz bir yankılanma.

Heidi'yi tepeden tırnağa bir titreme almıştı. Elbette kendine özen göstermişti. Binlerce saatlik tereddütten sonra panter desenli bir kazak (kış mevsimiydi), deri taklidi bir pantolon ve ucu sivri, kırmızı, bağcıklı Oxford ayakkabılar giymişti. Şans eseri rezil olmaktan kurtulmuştu, çünkü burada nasıl giyinildiği hakkında en ufak fikri yoktu.

Her şeyi bir çırpıda içine çekmişti: yüzde yüz *cold* fayans duvarlara çarpan müzik; beyaz yüzeyler: tek bir lekenin bile görülmediği taş döşemeler, üzerinde sadece hayatınızı oynayacağınız satranç tahtasını çağrıştıran siyah beyaz damalı zemin.

İlk salonda, kör edici ışık kimseye ayrıcalık tanımıyordu. Antropometrik bir fotoğrafın sertliğine sahip göz kamaştırıcı bir hamama girer gibi çırılçıplak giriyordunuz buraya.

Fakat en güzeli, etraftaki yaratıklardı. Kendi karanlıklarıyla dekorun aydınlığına tezat teşkil eden varlıklar. Heidi hayatında böyle bir şey görmemişti. Bu doğaüstü varlıklar, dışarıda olup bitenlerin

31. Sevgili. (ç.n.)

tam tersine eşsiz bir zarafetteydi. Çoğu 60'lı yılların modasına göre giyinmişti, ama daha çılgın ve yıpranmış bir tarzları vardı. Ufukta ne keyif ne neşe görülüyordu. Lautréamont'un canlandırdığı *American Graffiti*'ydi. Egon Schiele'nin yeniden çizdiği *Grease*'di.

Kadınlar yorgunluk ve taşkınlık yansıtan soluk bir makyaj yapmışlardı. Tebeşir ve karakalemle boyanmış ay gibi yüzleri, tokaların hançer gibi saplandığı dağınık, düzensiz topuzlar, meçler ve zülüfler süslemişti. Kazınmış ensesi ve uzun bir saç tutamıyla Heidi'ninkine benzeyen *pixie* kesimler de vardı. Bu onun için iyi puandı.

Kıyafetler mi? Fırfırlı elbiseler, daracık elbiseler, bazen soluk, bazense canlı renklerde –çok tuhaf bir görüntüydü– boru paça pantolonlar. Küf ve toz kokan ama şaşırtıcı bir estetik sergileyen eski kıyafetlerin şıklığı. Bu ölümcül bebeklerin karşısında erkeklerin de onlara uymaları gerekiyordu ve gerçekten de umursamaz, iskelet gibi sıska, hastalıklı görünüşleriyle çok hoşlardı. Suratlarını Perfecto[32] ya da çift renkli Teddy montlarının yakalarına gömmüş üzgün palyaçolar, kıpırtısız rock'çılar, lanetli şairler yaratmıştı koyu karanlıklar.

Heidi bu porselen mücevher kutusundaki bunca güzellik karşısında gözyaşlarını tutamamıştı. Ama en önemli şey eksikti. Müzik eksikti. Girişi geçip bazıları hâlâ suyla dolu havuzların çevrelediği ana salona süzülmüştü. Böylece mezar ötesinden gelen bu züppelerin gizli bağlantısını anlamıştı. Işıklar yok olmuştu. Kadınlar ile erkekler gözleri yerde, tek ellerini, iki değil, birbirlerine uzatmış dans ediyordu, bir tür sancılı kadril dansıydı bu, aynı anda hem esnek hem kaskatı, hem içedönük hem mağrur. Müzik yüzlerinden süzülüyor, bedenlerinin içinden akıyor, onları trajik, yüce, ulaşılmaz kılıyordu.

Heidi büyülenmişti, nihayet kafasında tasarladığı aşkı görmüştü; dilsiz, ölçülü, kayıtsız, kendini saklayan, her şeyi müziğin yapmasına izin veren karşılıklı bir atışma. Verlaine'in şu dizelerini düşünmüştü: "Buz tutmuş o ıssız eski park içinden / iki hayaletti demin kayıp geçen..."[33]

Müzik mi? Bu müziği bilmiyordu; sadece eğilip bükülen sesler, yüreğini parçalayan armoniler vardı, topuklarını yere vurmaya,

---

32. Motosikletçilerin giydiği bir deri ceket markası. (ç.n.)

33. *Duygusal Söyleşi* adlı şiirden. Çeviren: Hüseyin Demirhan. (ç.n.)

kalçasını kıvırmaya, kollarını havaya kaldırmaya zorluyordu onu. Böylece kendinden geçmiş, bu kadim sulara dalmıştı, Godard'ın Akdeniz mavisine dalan *Nefret*'teki Bardot gibi.

Federico'nun nerede olduğunu bilmiyordu artık, belki de tuvalette kendini becertiyordu. Hiç önemli değildi, Heidi hoparlörlerin yakıcı sarsıntılarını, *synthesizer*'ların burgularını, trompetin acılı çığlıklarını bedeninde hissederek dans ediyordu. Aydınlatılmış kabininin içinde hepsine hayat veren tanrıyı, diskjokeyi görmüştü göz ucuyla. Adının Philippe Krootchey, namı diğer Cioccolatto olduğunu öğrenecekti ileride. Bains'in bu simgesel parçasının Herb Alpert'ın "Rotation"u olduğunu da keşfedecekti. *Easy listening*'e[34] Meksika esintileri getiren trompetçiydi Herb Alpert. Evet, kim derdi ki, *West Coast varyete* müzisyeni, Paris'in en *cold* ustası olsun.

Heidi tanınmış yüzler de görmüştü: Modacı Corinne Cobson, yeni yeni ünlenmeye başlayan aktris Bernadette'in kızı Pauline Lafont, post-punk züppeler Jacno ve Elli Medeiros, Les Civils adında bir müzik grubu kurduğu söylenen, Creeper ayakkabılarının içinde dimdik duran, *rockabilly* kıyafetiyle kusursuz görünen Vincent Ferniot, 50'li yıllardan fırlamış gibi görünen, tam bir *rocker* olan Victor Leed.

Bu insanların hepsini Heidi gazetelerde görmüştü. Onlarla yakınlaşmayı, onlardan biri olmayı düşlerdi hep ve birkaç seramik yer karosu bu mucizeyi gerçekleştirmişti işte. Çözülmüş bir Rubik küp gibi, hayatı birdenbire ona düzenli, tutarlı görünmüştü. Bu elitlerin arasına karışmak için her türlü imkânı kullanmalıydı.

Federico'nun Marcel Caroco adındaki yeni sevgilisi sayesinde iki çaylak Bains'e birçok defa girebilmişti. Yeterli değildi. Hamileri olmayınca onları içeri almıyorlardı. Böylece kendilerine bir şişe ısmarlamak için dolap çevirmeye başlamışlardı – herkes hileyi biliyordu: Üzerinde adınızın yazılı olduğu bir şişe, oraya bir kez daha gelmenize, ardından bir şişe daha almanıza ve tekrar gelmenize izin veriyordu.

Çılgınca görünüyordu ama iki velet parıltılı bir kulüpte hava atabilmek için şantajcı olmuş gibiydi.

Filmi bir daha geri sar. 1981. Heidi kafayı bulunca idolleriyle konuşmayı başarmıştı. (Neredeyse) arkadaşları olmuştu. Sohbetler

---

34. Dinlemesi kolay hafif müzik. (ç.n.)

kofluk ve boşluk açısından rekor kırıyordu. Önemi yoktu. Artık onlardan biriydi. Teninin solgunluğunu daha da vurgulamak için pudrasına ve allığına biraz mavi katıyordu. Campagne-Première Sokağı'ndaki Natacha'da yemek yiyordu. Hesabı neredeyse her zaman o ödüyordu (gece kuşları beleşçiydi). Bunun da bir önemi yoktu. Federico ise briyantinli saçı ve peltek konuşmasıyla kendini karanlıklar prensi gibi görüyor ve cinsel açlığını gideriyordu.

Ama Heidi yüreğinin derinliklerinde hayal kırıklığına uğramıştı. Bu gece ziyaretçilerinin çoğu kıyafet satıcıları, boş gezenin boş kalfası öğrenciler, beş parası kalmamış eski asiller, acemi oyuncular, dikiş tutturamamış müzisyenlerdi... Tabii arada bir Patrick Dewaere'i veya Roland Barthes'ı da görüyordu Heidi ama onlar kesinlikle ulaşılmaz kişilerdi; meşhur olmak için geceye ihtiyaçları yoktu.

Aslında bu şenlikli hayatın perde arkası gülünç, hatta iğrençti. Heidi bir keresinde çalışanlara bırakılan bahşişleri çaktırmadan toplayan yarı dâhi yarı serseri ünlü bir gazeteci görmüştü. Bir başka sefer de tuvalette, klozette yüzen minik bir fetüs ilişmişti gözüne. Uyuşturucu, bu topluluktaki çoğu insanın iliklerine işlemişti, bu vampir uyuşukluğunun sebebi de buydu.

Heidi hiçbirinden dost olmayacağını çabuk anlamıştı. Ama bu, umurunda değildi. Dostluğa inanmıyordu ve o zavallı cilayı kazımak için tırnağını kırmayacaktı. Onun sorunu başkaydı. Heidi utanıyordu. Hırsız, şantajcı, ahlaksız bir insan haline gelmişti. Punk, isyankâr Heidi'nin kalbi aslında başka bir çağa ait fikirlerle dolu bir kutsal çanak gibiydi – Katolik eğitimi sağ olsun!

Ama onu asıl pişman eden şu pezevenklik işiydi. *Filmi durdur*. Rock ruh halinde oldukları zaman, ikili bazen Olympia'nın altındaki Rose Bonbon adlı gece kulübüne giderdi. Burada güvenlik, Key Largo adlı karanlık bir topluluğun üyesi olan kaba adamlar tarafından sağlanıyordu. Aralarında Federico'yu görünce kamışı dikilen melek yüzlü, iriyarı bir adam vardı. Heidi'ninki gibi neredeyse beyaz saçları yüzünden Beyaz Yele diyorlardı ona. Federico ondan çok korkuyordu. "Beyaz Yele asla kamışını içime sokamayacak" diye tekrarlıyordu, kendini inandırmak istercesine.

Bir gece tamamen kelle olan Federico, Bains'de bir bankın üzerinde uyuyakalmıştı. Onu kaldırabilmek imkânsızdı. Heidi'nin arkasından "Ben ilgilenirim" diyen bir ses gelmişti. Mavi gözleri ve kalın

ensesiyle korkutucu, özenle giyinip süslenmiş Beyaz Yele'ydi bu. Heidi karşı koymaya fırsat bulamadan adam onun eline bir tomar para tutuşturmuştu. "Kendine bir taksi bul." Bunlar Yahuda'nın paralarıydı. Heidi kabul etmişti.

O geceden sonra Heidi her gün arkadaşına –tek arkadaşı, hatta arkadaştan da öte, kardeşi– bakmıştı: Geceleri başında beklemiş, altını temizlemiş, beslemiş, tenindeki o korkunç kabukları tırnaklarıyla kazımıştı. Köşe yastıklarını dikmesine ve üzerlerine nakış işlemesine (hayatının son aylarındaki tek tutkusuydu bu) yardım etmişti. Yatağında nekrozlu derisi (öyle ki sonunda çarşafın temasına bile dayanamıyordu), çürümüş et kokusuyla çırılçıplak yatarken elini tutmuştu. Yüksek ateş yüzünden kımıldayamadan serilip kaldığında, Heidi alnına buz torbaları koymak için oradaydı.

Fakat bütün bunlar hiçbir işe yaramamıştı: Hatasını, iğrenç ihanetini silmenin bir yolu yoktu. Federico uzun zaman önce o Beyaz Yele hikâyesini unutmuştu –aslında tecavüz sırasında bilinci yerinde olmadığından olayı da hiç hatırlamıyordu– ama Heidi hiç unutmamıştı.

Federico...

Valparaiso'lu denizcisi...

Göçmen, Yerli melezi...

Kerevetinin üzerinde bacaklarını karnına çekerek yatan Heidi sıcak gözyaşları döküyordu. Bir anlamda bu iyi bir haberdi. Nihayet insanların dünyasına dönmüş, dünya dışı kayıtsızlığından vazgeçmişti.

16

Ségur'ün Afrika'da geçirdiği yıllardan kalma birkaç alışkanlığı vardı. Evinde kamp usulü, yere koyduğu küçük bir ocakta yemek pişirmek gibi. Elli metrekarelik iki odalı evinde hiç mobilya yoktu: sadece beyaz duvarlar ve oynak parkeler. Bir dizini yere koyup yemek yapar, sonra da ekvator ormanlarının derinliklerinde kamp yapıyormuş gibi bağdaş kurarak yemeğini yerdi. Bu gece kendine *mafe*[35] hazırlamıştı.

Aklını hiçbir şeye veremiyordu. Federico'nun evinde gördüklerini unutması imkânsızdı. Paris'te neler oluyordu? Bir salgın hastalık yeterli değil miydi? Üstüne bir de hastalarının öldürülmesi mi gerekiyordu?

Lanet olsun, yanıyor.

Karavanasını iki bulaşık beziyle kulplarından tutarak, nihale görevi gören tuğlanın üzerine koydu. O esnada kapı çaldı. Daniel bir küfür daha savurdu. Saat gecenin dokuzunu geçmişken onu kim rahatsız ediyordu böyle?

Doktor gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açtı. Gelen, *cold wave* yüzlü polisti. Yine aynı rahatlık, yine genç kızların kalbini yakan aynı tebessüm.

– Seni yemeğe davet edeyim mi?

Ségur omzunun üzerinden içeriye baktı.

– Teşekkür ederim ama ben bir şeyler hazırlamıştım.

Polis yanık kokusunu içine çekiyormuş gibi bir hareket yaptı.

– Bana biraz fazla pişmiş gibi geldi.

– Aklım başka yerdeydi, unuttum...

Müfettiş, Ségur'ü geri gitmeye zorlayarak içeri doğru bir adım attı.

– Bununla yetineceğiz artık.

---

35. Batı Afrika'ya özgü bir tür güveç yemeği. (ç.n.)

– Ama...

– Konuşmamız lazım.

Ségur davetsiz misafirin arkasından dolanarak kapıyı kapadı – parmaklarının altında kontrplağın inceliğini hissetti; gerçekten de çirkin bir binaydı.

Swift adındaki –tuhaf bir isimdi, Ségur bunu hatırlamıştı– adam hasta muayenesine gelmiş gibi boş salonda gezindi.

– Evin sevimliymiş.

– Buraya... yeni taşındım.

– Hayır. Üç yıldır burada yaşıyorsun.

Ségur güldü.

– Polis her şeyi bilir. *Maafe*'min tadına bakmak ister misiniz?

– Memnuniyetle. Rica ederim, bana sen diye hitap et.

– İki tabağım var ama sandalye yok.

– Anlamıştım, dedi diğeri ceketini çıkarırken.

Doktor, Swift'in belinde, havaya kalkmış bir başparmağın süslediği kılıfın içinde tabanca olduğunu fark etti. Bunun bir revolver olmadığını, yarı otomatik bir tabanca olduğunu anlayacak kadar çok silah görmüştü Afrika'da. Bir Beretta ya da Sig Sauer olmalıydı.

Ségur Fransız polislerin, yönetmeliğe uygun olarak Manurhin MR 73 revolveri taşıdığını biliyordu – hastalarının arasında bir sürü aynasız vardı. Swift adındaki bu adam bu alanda –şüphesiz başka birçok alanda da– kafasına göre takılıyordu demek ki.

Swift pencereyi açtı, yanık kokusu yüzünden zor nefes alınıyordu.

– İzninle.

Geri döndü ve birkaç adım attı.

– Biliyor musun, komşuyuz. Ben Arago Bulvarı'nda oturuyorum.

– Öyle mi? dedi Daniel ilgisiz bir tavırla.

– Dahası, benim de dairem bu tarzda, diye ekledi Swift büyük bir rahatlıkla yere otururken.

– Yani... iki odalı mı?

– Eşya bakımından, diyorum.

Daniel karşılık vermedi, adamın yine laf dokundurup dokundurmadığını merak etti. Yanık kokusunun ardında yerfıstığı yağı, soğan, yerfıstığı tohumu kokularının hâlâ ayırt edilebildiği *maafe*'yle ilgilenmesi daha iyi olacaktı.

Tabakları doldurdu, çatalları ve kaşıkları yerleştirdi. Birkaç saniye kadar sessizlik oldu. Karşılıklı oturan iki adam yemeklerini yediler.

– Doktorluğun daha iyidir umarım, diye mırıldandı nihayet Swift.

Güldüler ama Ségur aniden gülmeyi kesti. Bu gece yas, içe kapanma gecesiydi. Bu polisle laklak etmek hesapta yoktu.

– Sadede gel, dedi sert bir sesle. Federico için buradasın, değil mi?

– Sadece onun için değil.

– Ne istiyorsun?

– Bu öğlen ne gördün ve bu sana ne hissettirdi?

– Tek kelimeyle iğrenme.

– Başka?

– Büyük bir üzüntü.

– Daha başka?

Ségur ayağa kalkarak tabağını mutfağa götürdü. Swift de onun peşinden gitti.

– Soruların canımı sıkmaya başlıyor, dedi doktor omzunun üstünden. Federico arkadaşım olmuştu. İsterdim ki... (Ellerini eviyenin kenarına koydu.) Bu gece yalnız olmak isterdim.

– Anlıyorum ama ne yazık ki acil bir durum var.

Daniel arkasına döndü, polis hemen bir metre ötesindeydi (mutfak çok küçüktü). Sırtını buzdolabına dayamıştı, bir Marlboro paketi çıkardı.

– İçebilir miyim?

– Ne istersen yap. Nasıl bir aciliyetten bahsediyorsun?

– Federico'yu öldüren adamdan. Aynı şeyi bir daha yapmadan önce onu bulmalıyız.

– Bir daha mı yapacak?

Swift bıkkınlıkla dumanını üfledi.

– Böyle bir ihtimal var, evet.

– Benden tam olarak ne bekliyorsun?

Polis salona giderken peşinden gelmesi için işaret etti. Dirseklerini pervaza dayayarak açık pencerenin önüne yerleşti. Diğer tarafta gece yakıcı, uğultuluydu ve güzel kokuyordu.

– Bana eşcinsellerden bahset, diye buyurdu polis. Buluşma yerleri. Alışkanlıkları. Şifreleri. Grupları. Her şeyleri.

Ségur iç çekti. Bu baş belasından kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmekti.

– Kahve ister misin?

– Bu güzel yemeğin üzerine tabii ki isterim.

Arabica. İtalyan kahve demliği. Ocak. Ségur elinde olmadan, *ristretto*'sunun *maafe*'sinden daha güzel olmasını diledi.

Birkaç dakika sonra yine aynı sahne: İki adam ellerinde küçük birer fincanla, iki biblo köpek gibi karşılıklı oturdular.

– Seni dinliyorum.

Ségur'ün aklına doğal olarak, 80'li yılların eşcinsel dünyasını bir tür eskiçağ demokrasisi gibi sunmak geldi. Herkesin eşit ve dayanışma içinde olduğu, duvarsız ve hiyerarşisiz bir kent. Zenginlik, köken, ten rengi farkının olmadığı; tek bir tanrıya, sekse tapılan bir kent. Hepsini bir araya getiren ve tüm sosyal statüleri ortadan kaldıran, işte bu dindi. Sadece hazzın önemi vardı. Tüm önyargılardan, tüm toplumsal kısıtlamalardan azade, saf bir hedonizm.

– Zenginler ve fakirler var ama, değil mi?

– İcraat sırasında hayır ve önemli olan sadece icraattır.

– Öncesinde ve sonrasında hiçbir şey yok mu?

– Öncesinde dans var. Sonrasında tebessüm.

– Ve Arthur-Vernes Enstitüsü.

Ségur gülerek bunu kabul etmek zorunda kaldı.

– Evet ve Arthur-Vernes Enstitüsü. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar çok fazla.

Swift bir sigara daha yaktı.

– Belli bir... oluşum içinde kalmayı istemiyorlar mı?

– Klikler, küçük gruplar olsa da, seks için hayır.

– Örneğin?

Ségur bir an düşündü.

– Üst düzey memurlar gibi. Görünürde normal, yani heteroseksüel bir hayat sürüyorlar. Gerçekteyse hepsinin ikinci bir hayatı var.

– Nerelerde çalışıyorlar?

– Çoğu Dışişleri Bakanlığı'nda. Siyasi çevrelerde bakanlığa "Gey d'Orsay"[36] ya da "Bankiz" deniyor.

– Neden bankiz?

---

36. Dışişleri Bakanlığı'nın merkezinin bulunduğu ve bakanlığın da aynı adla anıldığı "Quai d'Orsay"e gönderme. (ç.n.)

– Çünkü oralarda "fok[37] gibi ibne" olmakla nam salmışlar. F.O.C.

– Ne hoş.

Daniel kendini tutamayıp bilgisini sergiledi:

– Bu, rüzgârı arkadan alan yelkenin adı.

Swift elini göğsüne koyup yeni akıl hocasına teşekkür etmek için eğildi. Tam bir dalga geçme hareketiydi bu.

– İçlerinde tanıdığın birileri var mı? diye sordu. Quai d'Orsay'den yani?

– Hepsini tanıyorum.

– Federico onlarla iş çeviriyor muydu?

– Şüphesiz. İlişkilerinin ayrıntılarını hiç bilmiyorum.

– Tüm bu adamlar nerede karşılaşıyor?

Ségur konuşurken, bu topluluğun kendisine ne kadar yakın olduğunun farkına vardı; hatta hayatının dokusunu oluşturuyordu.

– Öncelikle gece kulüpleri var, çoğu da Sainte-Anne Sokağı boyunca sıralanmış durumda.

– Federico bu yüzden mi o civarda oturuyordu?

– Hayır, tesadüfen. Aslında bina eski sevgililerinden birine, Marcel Caroco'ya ait, o civarda işyerleri olan bir reklamcı. Çatı altındaki iki odayı dost fiyatına ona kiralamıştı. Hatta belki de bedavaya.

Swift çabucak suni deri kapaklı bir defter çıkararak gümüş renkli bir kalemle ismi not etti.

– Kulüpler dışında?

– Saunalar, barlar, özel film gösterimi yapan sinemalar da var. Bunların da çoğu Sainte-Anne Sokağı'na yakın. Diğerleri II. Bölge'de, Sentier ya da Grands Boulevards civarında. Bazen satın alınıp yenilenmiş hamamlar da oluyor. Genel olarak eşcinseller daha çok Sağ Yaka'dalar.

– Tuileries'den bahsettiler bana.

– O başka bir mevzu. Açık hava buluşmaları. Trocadéro Bahçeleri de var, Seine rıhtımları da. Buraları, eşcinselliğin gizli tutulduğu zamanlardan kalma yerler.

Swift düşünüyor gibiydi. Ségur içgüdüsel olarak, bu cangılın polisi cezbettiğini hissetti. Av bölgesini gözünde canlandıran bir avcı.

---

37. Fransızcası *foc*. Hem fok balığı hem de bir yelken türünün adı. (ç.n.)

– Hepsi bu mu?

– Hayır. Daha yaşlılar fincanları tercih ediyor.

– O ne?

– Umumi helalar. Erkek mekânı, erkeklere ayrılmış yerler. Mikrop ve parazit yuvaları tam anlamıyla.

– Neden fincan deniyor?

– Yirminci yüzyılın başında bazıları çaydanlık biçimindeydi. "Fincan yapmak"tan bahsedilmeye başlanmıştı.

– Paris'te umumi hela kalmadı gibi bir şey.

– Hâlâ var. Sana yerlerini söylerim.

Swift ona baştan çıkarıcı bir gülücük attı. Bu adam Sainte-Anne Sokağı'nda büyük sükse yapacaktı.

– Çok fazla uyuşturucu var mı?

– Başka yerlerden ne daha az ne daha fazla. *Poppers* hariç.

– Seks için kullanılan zımbırtı mı?

– Evet. Bu maddelerin kan damarlarını genişletme özelliği var, bu da içe girmeyi kolaylaştırıyor. Üstüne üstlük insanı çakırkeyif de yapıyor.

– Fuhuş?

– Çok yaygın. Profesyonel olarak da, rasgele de. Hastalarımın yarısı erkek parası yiyor. Ama bu iş heteroseksüellerdeki gibi yürümüyor.

– Yani?

– Çok fazla genç var, genellikle de çocuklar. Yoksul banliyö çocukları bunlar, cep harçlığı çıkarmak için Paris'e geliyorlar. Garlarda dolanıyorlar.

– Sado-mazoşizm?

Ségur tüm hızıyla sürdürdü:

– Evet, elbette ama sadece o değil. Benim bildiğim kadarıyla homoseksüeller aşırılıkları seviyor. Geyler kuvvetli duyguların peşindeler. Bu anlamda bir sürü deneyim... rağbet görüyor.

– Ne gibi?

– Anüse yumruk sokma.

– Başka?

– Sidiğe ya da başka pisliklere dayalı su oyunları. Karanlık bölgelerde sado-mazoşist aktiviteler, diğer temayüllerden biri sadece.

– Ciddi mi yapıyorlar?

– Nasıl yani?

– Heterolarda kamçılar kâğıttan olur, sigara yanıklarının yerini yumuşamış balmumu alır.

– Geylerde öyle değil. Adamların açıklamakta zorlandığı her türden yarayı tedavi ettim.

– O ortamlarda diğerlerinden daha tehlikeli, daha saldırgan bir adamdan bahsedildiğini duydun mu? En kötüsünü yapacak kadar ileri gidebilecek bir herif?

– Ölmek üzere olan birini parçalara ayıracak bir adam mı yani?

– Evet.

– Hayır. Öyle bir şey olsaydı bunu derhal bildirirdim.

– Polise mi?

– Kesinlikle hayır. Buna hakkım yok. Hatırlatırım ki doktor olarak gizlilik yeminine bağlıyım.

– O halde kime bildirirdin?

– Psikiyatr arkadaşlara.

Bir sessizlik oldu. Swift avının ne denli zor olacağını fark etmiş gibiydi. Ségur ona hak veriyordu: Bu gececi insanları tanıyordu; dengesiz, gösterişli, çılgın gibi görünen ve bir sürü sırrı saklayan bir topluluktu bu.

Polis aniden saatine baktı.

– Evet. Saati geldi, değil mi?

– Neyin saati?

– Dansa gitmenin.

17

İki adam, Ségur'ün o sabah yaptığı gibi, Danielle-Casanova Sokağı'na park ettikten sonra ışıklı fenerlerin salındığı, dümdüz, sakin bir nehri andıran Opéra Caddesi'nde yürüdüler.

Thérèse Sokağı civarında Ségur aniden yarasının yeniden kanamaya başladığını hissetti. Sadece birkaç saat önce, imkânsız olanın gerçekleştiği binanın önündeydi. 20 numaralı bina şimdi ona Federico'nun anısına dikilmiş devasa bir anıt mezar gibi görünüyordu ama kimse girişi kapatan "olay yeri" şeritlerinin farkında değildi sanki.

Biraz sonra Sainte-Anne Sokağı'na geldiler; burası her zamanki gibi şok etkisi yaptı. Ségur alışmış olmalıydı ama her defasında aynı duyguya kapılıyordu: Saf bir estetik duygusu. Çünkü buradaki insanlar (sadece erkeklerden oluşan kalabalık) şaşırtıcı güzellikteydi.

Kruvaze ceketler moda çizimlerindeki gibi ince uzun, dik açılıydı. Kısa ceketler de çok şıktı. Robalardan vazgeçilmiş, daha çok serseri tarzı deriye yönelinmişti. Ama şimdi yaz mevsimi yüzünden Lacoste polo, Fruit of the Loom tişört, dok işçilerinin giydiği türden atlet krallığı olmuştu burası. Kimilerinin başında kovboy şapkası, beyzbol kasketi, bandana vardı. Deri giyen birkaç kişiye de rastlamak mümkündü, motorcu kasketleri ve Marlon Brando tarzı ceketleriyle sıcaktan geberiyor olmalıydılar.

– Bahsettiğin demokrasi bu mu?

– Modern bir demokrasi. Beni takip et.

Arabaların tampon tampona ilerlediği, hem akışkan hem itiş kakış bir kalabalığın hâkim olduğu Sainte-Anne Sokağı'ndan aşağı indiler. Sıkış tıkış kaldırımlarda slalom yaparak ilerlediler – parlak kemerlerle sıkılmış beller, daracık 501'lerin içindeki küçücük popolar, akıyormuş gibi görünen incecik, tüy gibi hafif eller...

Ségur her zamanki gibi özellikle boyunlara dikkat ediyordu. Nedenini açıklayamıyordu ama buradaki boyunlar, Raffaello'nun tablolarından fırlamış gibi saf, düz çizgileriyle eşsiz güzellikteydi.

Boyunların üzerindeki saçlar kahverengi, sarı, kızıl, beyaz, gümüşiydi. Palace tarzı kesimler –kazınmış ense ve kabarık saçlar–, Amerikan askerlerininki gibi fırça görünümünde saçlar, Amerikan sitcom karakterlerini andıran boyalı saçlar...

Bu, arkadan görünüştü. Önden bakıldığında ise çok fazla bıyık vardı. Bu, 80'li yıllara özgü değildi, geylere özgüydü, hepsi bu. Sakal daha nadirdi – Ségur *bear*'leri,[38] yani her türlü dişiliğin karşısında konumlanan kıllı erkekleri ayırt etmeyi öğrenmişti. Kareli avcı gömlekleriyle kaslı ya da göbekli oduncular.

Başka kabileler de vardı – Ségur bunların bazı üyelerini tedavi etmişti. Tamamen şaşkına dönmüş Swift'e bunları alçak sesle tasvir ediyordu. "Ayı"ların yanı sıra, porselen tenli ya da bronzlaştıklarında bakalit tenli twink'ler,[39] tüysüz ufaklıklar da vardı. Yanaklarında pullar, gözlerinde yıldızlar, saçlarını rüzgâra vermiş, çenelerini kaldırmış yürüyorlardı. Hayatlarını salonlarda geçiren ve nefes alırmışçasına kolaylıkla ağırlık kaldıran *fitness*'çılar. Bu tipler pırıl pırıl parlayan tanrısal vücutlarına hayranlık duyulsun diye delikli mayolar, şortlar, atletler giyiyorlardı.

Başka profiller de dikkat çekiyordu ama Ségur bunları yorumlamaktan kaçındı. *Bırakalım, görüntüleri konuşsun*. Futbol şortlarıyla siyahi gençler, uzun sarı peruklarıyla atletler, kemerlerinde sekse davet gibi ışıldayan bir çift kelepçenin görüldüğü siyah ceketler ya da arka cebinde rengine, yerleştirme ve düzenlenme biçimine göre sahibinin tercihlerini ortaya çıkaran bir fulların göze çarptığı kot pantolonlar.

Burada her şey kaçamak bakışlardan, göz atmalardan, kıvrılan dudaklardan ibaretti. Evet, ava çıkılmıştı ama bu sadece zevk içindi ve avlar yakalandıkları için mutluydu. Bu arada dikkat: Aşırılıklara rağmen, ihtiyat her daim zorunluydu. Gecenin içinden, kelimenin tam anlamıyla ihtiras ve tahrik süzülse de ne tek bir uygunsuz hareket ne de kapı sundurmalarında ateşli öpüşmeler vardı. Herkes

---

38. Ayı. (ç.n.)

39. Genç eşcinsel çocuk. (ç.n.)

kendini tutmayı biliyordu. İçerideyse bambaşka bir hikâye vardı, mahremiyet kapalı kapıları severdi.

– Nereye gidiyoruz? diye sordu Swift boğuk bir sesle.

– Méta-Bar'a. Hemen şurada.

– Meşhur bir yer mi?

– Yeni bir yer. Burada önceden Le Sept vardı, bir referans. Kulüp, Le Palace'ı açıp 1980'de Le Sept'i kapayan Fabrice Emaer'indi. Méta-Bar onun halefi. Le Sept'e hâlâ büyük bir talep vardı.

– Nasıl bir tarzı var?

– Çok şık. Burada Saint Laurent'la, Thierry Le Luron'la ya da Grace Jones'la karşılaşmak mümkün ama adını bilmediğin biriyle de karşılaşabilirsin. Herkes içeri girebilir, yakışıklı olmak kaydıyla.

– Şansımız olduğuna inanıyor musun?

– Senin şansın var, şüphesiz.

– Ya senin?

– Ben buranın demirbaşıyım.

– Ecza dolabı olarak mı?

Ségur kahkahayı patlattı. Bu patavatsız rock'çı hoşuna gitmeye başlamıştı. Bir yandan konuşurken bir yandan da etrafına selamlar, gülücükler dağıtıyordu. Sokaktaki insanların yarısı onun bekleme odasından geçmişti.

Doktor siyah kapıyı –hiç penceresi olmayan kulübün cephesi, mermer bir mezar taşı gibi pürüzsüz ve iç karartıcıydı– çalacakken polis onu kolundan tuttu.

– Son bir şey, eşcinsel misin?

– Hayır. Ya sen?

– Ben de değilim.

Ségur yine güldü:

– Burada ne halt ediyoruz o zaman!

18

Kapı, her şeyin kristal olduğu bir alacakaranlık krallığına açıldı. Zemin katta duvarları tamamen camdan bir restoran vardı; camlara Vasarely tarzı motifler kazınmıştı. İçerisi soğuk olabilirdi ama tam tersiydi. Merdivenden üst kata çıktılar. Kulüp aynalarla dolu dümdüz, küçük bir salondu. Parıldıyor, kaleydoskop gibi ışık saçıyordu. Duvarlar boyunca kadife sedirler ve koltuklar vardı; masaların üzerindeki küçük lambalar, Advent[40] boyunca fener haline getirilen portakallar gibi bakırımsı bir ışık yayıyordu.

Asıl gösteri dans pistindeydi. İlk gördüğünde Ségur gözlerine inanamamıştı. Erkeklerin bu kadar zarif olabileceğini hiç düşünmemişti. Müzik –ve herhangi bir müzik değil, en ufak bir alevle patlamaya hazır bir hidrokarbon kuyusu gibi 70'lerin sonunda ortaya çıkan siyahi müzik– bu yapay ateşi harlandırmak için onlara el uzatmıştı.

Hoparlörlerde Trammps'in eski bir şarkısı yankılanıyordu:

Burn, baby, burn!
Disco inferno!
Burn, baby, burn!
Burn the mother down![41]

Tavandaki neon ışıklarının altında erkekler tempo tutuyor, kalçalarıyla, omuzlarıyla, gülüşleriyle müziği sarmalıyor, kucaklıyordu. Ségur burada, sadece Afrika'da yaşadığı neşeli bir trans haline girmişti – orada da müzikle sevişilirdi. Doktor bu olayı

40. Noel'e kadar günlerin geri sayıldığı, yaklaşık dört haftalık dönem. (ç.n.)

41. Yan bebeğim, yan! / Cehennem diskosu! / Yan bebeğim, yan! / Anneyi yakıp kül et! (ç.n.)

açıklayamıyordu ama, eşcinseller ritmin dilinden konuşuyor, ritmi, kendilerine ait bir şeymişçesine içlerinde hissediyorlardı. Herkes tek başına dans ediyordu ama gerçekte müziğe sarılmışlardı. *It takes two to tango.*[42] Her şey kendiliğinden oluyordu, saf bir elmasın ışıltısı altında akıp giden siyah plak yivleri gibi.

Ségur, büyülenmiş ve çok mutlu görünen Swift'e göz attı. Geylerin sevinci bulaşıcıydı.

Bara yöneldiler ve birer viski-kola istediler – ikisinin de kokteyller konusunda hayal gücü zayıftı. Krom tezgâha dirseklerini dayayan Ségur bu anın zevkini çıkardı. Hiç umulacak bir şey değildi ama yeni tanıdığı bu polisle tam bir tasasızlık anını paylaşıyordu. Ne Federico'nun vahşice öldürülmesi ne de bu sevinci öldürecek olan hastalık önemliydi.

Bu gece rahatlama ya da daha ziyade *rebirth*[43] zamanıydı.

Ségur ünlüleri tespit etmek için ortamdakileri tarıyordu. Bu oyunda hiç iyi değildi, yüzlere isim koymak nadiren becerebildiği bir şeydi. Bununla birlikte salonun dibindeki bir masada oturan Karl Lagerfeld'i tanır gibi oldu. Yamağına dönerek açıklamalarını sürdürdü:

– Diskotek burada, diye bağırdı sesini duyurabilmek için, Fransa'da doğdu ve onunla birlikte de gey olma onuru – *pride*. Eşcinseller gün yüzüne çıktılar, kendilerini oldukları gibi kabul ettiler ve bunların hepsi ışıldayarak, dans ederek, sevişerek oldu. Diskotekler, pulların ve *kitsch*'in hükümranlığıydı, gey estetiğiyle yakın bir benzerliği vardı. Eşcinsel olmak havalı bir şey oldu, eşcinsellerle takılmak da moda haline geldi. Jet sosyete ile geyler kaynaştı. Ve bunların hepsi bu dans pistinde, Fabrice Emaer'in kutsamasıyla gerçekleşti.

– Bu Emaer'le tanışabilir miyim?

– Deneyebiliriz ama bu hiçbir işe yaramaz.

– Buna ben karar veririm.

Çok kısa bir an Swift yeniden o otoriter ve sevimsiz polis olmuştu ama hemen akabinde yüzündeki ciddiyet silindi.

– Federico'yu tanımaz, diye devam etti Ségur. Emaer bir kral, Federico ise bir karıncaydı. Ayrıca onun hakkında hiç de iyi düşünmüyorum.

---

42. Tango iki kişiyle yapılır. (ç.n.)

43. Yeniden doğma. (ç.n.)

– Neden?

Doktor tuvaletlerden tarafa, diskjokeyin bulunduğu platformun yakınlarına bakmayı sürdürdü. Tuvaletten çıkan erkeklerin gözleri kokainden ışıl ışıldı. Ségur içlerinden birinin her an düşüp bayılmasını bekliyordu – mesleki deformasyon.

– Yeni hastalıkla ilgili olarak onu birçok kez ikaz etmeye çalıştım. Duymazdan geldi.

– Neden?

– Öncelikle iş yüzünden. Ölümcül bir salgın, işleri döndürmek açısından harikadır. Korku da var. Şu an için bu insanlar devekuşunu oynuyor. Görünen şey çok... korkutucu.

Swift gözlerini viskisine dikti – bir yudum bile içmemişti. Bir an sessizlik oldu, sağır edici müzik yüzünden görece bir sessizlikti tabii. Ağır, güçlü bir dalga bedenleri havaya kaldırıyor ve ruhları temizliyordu.

– Bu reddedişte sosyal ve felsefi bir neden de var, diye sürdürdü sözlerini Ségur, yine bağırarak. Eşcinseller asırlardır kapalı kaldıkları bir dolaptan henüz çıkmışlardı. Var olmak için mücadele ettiler, savaştılar. Ve nihayet görünür oldukları zaman, onlara bunun yalancı bir sevinç olduğu, ölüm korkusuyla tekrar gölgeye çekilmeleri gerektiği söylendi. Bu imkânsız.

Ségur havayı ağırlaştırdığını düşünerek rahatsız oldu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Swift bir sigara yaktı. Ateş, yüzünü ipek bir fular gibi kapladı.

Bu muhteşem polis ortama cuk oturmuştu – ondan göz alıcı bir eşcinsel olurdu. Kısa saçları, rock'çı saç tutamı, kusursuz ama aynı zamanda acı dolu yüz hatlarıyla zamanın standartlarına uyuyordu. Onda bir Yunan yakışıklılığı ya da Rönesans yumuşaklığı yoktu ama bir David Bowie ya da Ian Curtis'teki gibi insanı allak bullak eden bir kusursuzluk vardı.

Swift ağzında sigarasıyla aniden iki eliyle tezgâha vurdu. Havadaki ciddiyet uçup gitti. Dans pistine çıkıp eğlenecekmiş gibi görünüyordu ama onun yerine sordu:

– Kimden başlıyoruz?

– Nasıl yani?

– Biblo gibi oturmak için gelmedim buraya. Sence bize kim bilgi verebilir?

– Ne hakkında?

– Genel olarak diskonun sırları, özel olarak da Federico hakkında.

Hazırlıksız yakalanan Ségur bir an tereddüt etti, bir yandan da bakışlarını çevrelerindeki insanların üzerinde gezdiriyordu. Birden gözleri, uzun zamandır görmediği çekici yüzlere takıldı.

Bardan ayrılarak polisin omzunu dostça tuttu.

– Hadi gel. Tam da ihtiyacın olan şey var burada.

19

Biraz sonra kusursuz görünen üç kişinin masasına oturmuşlardı. Adları Grace Jones olsa, bakır rengi tenleri, alabros saçlarıyla kolayca kadın sanılabilirlerdi.

Ségur onları iyi tanıyordu: Üçü de Vernes'in müdavimiydi. Hep birlikte dolaşan üçlüye "Kaptan Köşkü" adı takılmıştı. Neden? Kimse, hatta kendileri de bilmiyordu. Belki de göçebe, güçlü kuvvetli, direklerine sıkı sıkıya bağlı seks tayfası oldukları içindi.

Daniel onları hep III. Henri'nin gözdelerine, şık giyimli, elmas küpeli ve bakışlı, kadınsı görünüşleri yüzünden yabancıların dalga geçtiği ama gerçekte hükümdarın muhafızları olan o asilzadelere benzetmişti. Bu üçü aynı zamanda yiğit neferlerdi de ama bambaşka bir alanda.

Ségur müziğin sesini bastırmak için yine bağırarak onları tanıştırdı; çalan, 1974 yılından neredeyse melankolik bir *soul* müzikti: George McCrae'nin "Rock Your Baby"si.

– İşte Kaptan Köşkü'nün üyeleri.

Swift kaşlarını kaldırdı.

– Rıhtımdan biraz uzakta değil misiniz?

Üçlü kahkahayı patlattı. *Hair style* olarak altın rengi kabarık saçı, kontakt lens sayesinde mavi gözleriyle belki de en güzelleri olan Tony cevapladı soruyu:

– Hayır, hayır bir tanem, biz limanda kalıyoruz.

– Sainte-Anne Sokağı'nda mı?

– Tam olarak öyle.

Ségur ışıltılı altın renginde teni olan yakışıklı delikanlıya dikkatle baktı: 22, 23 yaşında olmalıydı. İki üç yıl önce Guadeloupe'tan gelmiş bir melezdi, gelir gelmez de geylerin jet sosyetesinde kendine yer edinmişti. Diğer ikisiyle nasıl tanışmış olabilirdi? Şüphesiz,

yatakta. Diğerlerinin adları, Werner (adalardan gelen biri için tuhaf bir isim) ve 93'ün[44] yetimi Michel'di. KT (Koca Taşak) sertifikalı üç aşk şampiyonu.

Ségur, üçünün öyle ya da böyle fahişelik yaptığını ve ortaklıklarını (ve tabii, şöhretlerini) devasa cinsel organlarına borçlu olduklarını Swift'e söyleyecek fırsat bulamamıştı – bu, abartılmış bir şöhret de değildi, Ségur bunu doğrulayabilirdi.

Yaz mevsimi boyunca üç "filinta" (bir başka lakap), Nice'ten Agde Burnu'na kadar uzanır, amatörlere hizmet vermek için otel odalarına yerleşirlerdi. Kapalı gişe oynarlardı. Herkes onların "meyan-kökü kamışı"nın (benzetme Ségur'e ait değildi, kendisi buna cesaret edemezdi, benzetme bizzat Tony'ye aitti) tadına bakmak isterdi.

Ségur konuşmaları duyabilmek için masaya eğildi: Swift, parmaklarının arasında Marlboro'yla, bir şef gibi son derece rahat yönetiyordu sohbeti.

Birkaç saniye sonra polisin özel siparişi olarak masaya bir şişe şampanya geldi. Bunu masraf olarak gösterebilecek miydi? Her halükârda müfettiş dostça davranmakta haklıydı; şiddetle hiçbir şey elde edemezdi, Kaptan Köşkü'nün melezleri kavgacılıkları ve Superman'inki gibi kaslarıyla nam saldığından korku dolu "Oh!"lar, "Ah!"lar ya da belki çenesine yiyeceği bir yumruk dışında bir şey elde etmesi mümkün değildi.

İçtiler. Güldüler. Oturdukları yerde dans ettiler. Şimdi Billy Ocean'ın "Are You Ready"si çalıyordu – hiçbir zaman hit olmasa da karşı konulamaz bir şeydi: "Baby, oh baby / We're going out tonight..."[45]

– Buna inanamıyorum, diye haykırdı Swift gülerek.

Daniel'in tahminine göre, üçlü, sahil şeridindeki turnelerini anlatıyordu. Tüm konuşmaları duyamasa da, Swift'in çaktırmadan, meseleyi kendisini ilgilendiren konulara çektiğini fark etti: Sainte-Anne Sokağı'ndaki âdetler, aylaklar, röntgenciler, teşhirciler...

Ségur kreolleri inceledi – aylardır onu görmeye gelmemişlerdi. Belki de korunuyorlardı veya sakinleşmişlerdi. İçlerinde en sevdiği Tony'ydi. Haussmann Bulvarı'ndaki bir mübaşirlik bürosunda yarı

44. Paris'in kuzeyinde Afrika kökenli vatandaşların yoğunlukta olduğu Seine-Saint-Denis banliyösünü ifade eden posta kodu. (ç.n.)

45. Bebeğim, ah bebeğim / Bu gece dışarı çıkıyoruz... (ç.n.)

zamanlı çalışan ince, kaslı bir delikanlıydı Tony. Tabip bu yarı tanrıyı fotokopi makinesinin önünde ya da tozlu odalarda sararmış dosyaları taşırken düşünemiyordu, ama olsun.

İkincinin, Werner'in –bu gerçek adıydı, Ségur ona reçete yazmıştı– kedi gibi bir yüzü ve dimdik omuzları vardı. Paradis Latin'de dansçıydı ve birçok defa televizyondaki varyete programlarına çıkmıştı. Werner konuşmazdı, cıvıldardı. Yürümezdi, uçardı. Tüylerini asla dökmeyecek bir ispinoza benziyordu.

Sonuncu, Michel içlerinde en paspal olanıydı. Kent kökenli olan bu adam parçalanmış posta kutuları ile yanmış bir arabanın arasında bir yerlerde doğmuştu. Diğer ikisi 80'lerin züppe modasına göre giyinirken –Tony deri kruvaze ceket, Werner taşlarla süslü fisto gömlek– Michel boncuklarla süslenmiş kot gömlek giyiyor ve ona Karayip korsanı havası veren kırmızı bir bandana takıyordu başına.

Konuşmalara kulak kabartan Ségur bilmediği bir şey duydu:

– Yemin ederim, Federico bizim aramıza katılmak istiyor, diye bağırıyordu Werner.

Demek kimse Federico'nun ölümünden haberdar değildi. Zaten daha o sabah ölmüştü.

– Ama son zamanlarda onu fazla görmüyoruz, diye ekledi Michel.

Swift Şililiyi tanıyormuş gibi yapıyordu.

– En son ne zaman görmüştünüz?

– En az üç ay oldu, diye karşılık verdi Tony. Bir para babasıyla seyahate çıktığını duydum.

Milleti kandırmak için Heidi ya da Federico tarafından yayılan uydurma bir dedikoduydu şüphesiz.

– Bu çok kötü! Boyunun ölçüsünü almıştır, salak!

Tam o anda polis onlara doğru eğilerek gürültüye göre alçak sesle sordu:

– Başına bir şey gelmiş olabilir mi?

Üç küçük domuz endişeden çok merakla eğildi.

– Yani... Federico kayıp mı oldu, bunu mu demek istiyorsun?

Polis "ateş etmeyin" dercesine ellerini havaya kaldırdı.

– Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!

– Onu mu arıyorsun? Neden?

– Hiçbir şey söyleyemem. Ama birileri endişeleniyor.

– Kim? Caroco mu? diye sordu, açıkça meraklandığı görülen Tony.

– Dedektif misin? diye sordu Werner.

Swift gizemli bir havayla koltuğunda geri kaydı. Ségur'e "Caroco da kim?" der gibi baktı. Tabip de ona "Sonra anlatırım" dercesine göz kırptı.

– Başı belaya girmedi mi hiç?

Tony yüzünü buruşturdu.

– Bir ara bazı şeyler söylendi...

– Ne gibi?

– Sevgililerine şantaj yaptığı, şu küçük kızla...

– Heidi Becker mi?

– Evet.

– Onun hakkında ne düşünüyorsun?

Topu fileye gönderen Michel oldu; turuncu ışık, çiğ ve meyvemsi bir renkle, odun ateşi gibi onu alttan aydınlatıyordu. Yüz hatları titreşiyordu – yavaş yavaş öfkelendiği görülüyordu.

– O şırfıntı şeytanın ta kendisi! Federico karıncayı bile incitmez. Sevgililerine şantaj yaptıysa, onun yüzündendir kesin. Heidi tam bir genelev patroniçesi.

Swift buna inanmış gibi görünmüyordu. Homoseksüellerin kadınlara haksız yere doğal bir antipati duyduğunu düşünüyordu belki de.

– Federico birtakım numaralar çevirdiyse birileri yüzünü dağıtmış olamaz mı?

Kreoller aynı alaycı kahkahayı patlattılar.

– Bu ailede işler öyle yürümez, diye açıklamaya girişti Werner. İbneler barışçıldır dostum, en sertleri bile. Federico'nun herhangi bir kurbanı ona kesinlikle el kaldırmaz.

Swift kadehini aldı ama dudaklarına götürmedi.

– Sizlerde hiç şiddet olmadığına inanamam.

Tony'nin yüzü kasıldı.

– Beyaz Yele'yle olan şu hikâye...

– Hangi hikâye?

Tony masada duran paketten bir Peter Stuyvesant aldı.

– Tam olarak bilmiyorum, dedi sigarasını yakarak. Ama Federico o adamdan korkuyor.

– Bu Beyaz Yele kim?

– Rose Bonbon'un koruması. Sadist herifin teki.

– Federico'dan nefret mi ediyor?

– Tam tersine. Federico'yu gördü mü kamışı kalkıyor ama Federico ona tahammül edemiyor. Herif her yerde onu takip ediyor. Söylendiğine göre Federico'ya tecavüz etmiş. Büyük ihtimalle tuvalet dedikodusudur bu...

Bu dedikoduyu hiç duymamış olsa da Ségur pek şaşırmamıştı. Michel Salfi, namı diğer Beyaz Yele gerçekten tehlikeli görünüyordu. Sarışın zebella ne zaman Vernes'e gelse Ségur rahatsızlık hissederdi. Cani bir Nazi'yi tedavi ediyormuş izlenimine kapılırdı.

– Bu adamı nerede bulabilirim? Rose Bonbon'da mı?

– Bu gece değil. Ona biraz önce Sainte-Anne Sokağı'nda rastladım. Baal'a gidiyordu.

– Bir kulüp mü Baal?

– Bir tür kulüp, ehh.

Swift ayağa kalktı, Ségur de onu taklit etti ve parmak uçlarında yükselerek kulağına bağırdı:

– Oraya gitmeni tavsiye etmem.

– Vay canına! diye karşılık verdi polis sert bir sesle. Nedenmiş o?

– Tavsiye etmem, o kadar.

Polis tuhaf bir kahkaha attı.

– Sadece ben gitmiyorum, sen de bana eşlik edeceksin.

20

Bir saat sonra Sainte-Anne Sokağı hâlâ doluydu. Daracık kaldırımları doldurup yola taşan bir kalabalık vardı; insanlar, en kalabalık saatlerde Barbès Bulvarı'nda olduğu gibi, trafikte takılıp kalmış arabaların arasından yürüyordu.

Mahalle artık kapanmıştı. Polisler devriye geziyordu evet ama sadece bu bölgenin civarlarında, Petits-Champs, Richelieu Sokağı, Opéra Caddesi'nde.

Ségur omuzlardan, enselerden, yüzlerden ibaret kalabalığı yarıp geçiyordu. İlmekleri salt şehvetten oluşmuş bir dokuydu bu. Feromon yüklü, testosterona bulanmış bu özel salgıyı tanıyordu. Ama bir kez daha, hiç baskı yoktu. *Birbirinizi sevin, aksi halde kendi yolunuza gidin.*

Kaçamak bakışlarla Swift'i inceledi. Kıpkırmızı yüzü, kanlanmış gözleri ve kararsız yürüyüşüyle iyice kafayı bulmuş gibiydi. Ama sadece ve sadece bir yudum viski-kola içmişti.

– Her şey yolunda mı? Kendini iyi hissediyor musun?

– Sorun yok.

– Emin misin?

– Her şey yolunda diyorum sana! diye kükredi Swift sonunda.

Ségur ısrar etmedi.

– Buradan.

Baal, Sainte-Anne Sokağı'na bitişik bir yoldaydı. Bu tür ara sokaklar gizli kötülükler ve fısıldaşmalar için çok uygundu.

Kalabalık azalınca Swift birdenbire homurdandı:

– Japonlar gibiyim...

– Nasıl?

– Alkole toleransım yok. Tek bir yudumda vücudum paniğe kapılıyor. Kan tüm gözeneklerime hücum ediyor.

Ségur Asyalıların bir kısmında görülen, yetersiz bir enzime, aldehit dehidrojenaz 2'ye bağlı bu sendromu biliyordu. Rahatlamıştı: Polisin yoksunluk çektiğini ya da kötü bir genetik sorunu olduğunu düşünmüştü. Bir yudum içkiyle bir genç kız gibi kızarması çok sevimliydi.

– Baal, bildiğimiz *bal*[46] gibi mi yazılıyor? diye sordu.

– Hayır, iki a ile. Kenan halkının taptığı tanrı gibi.

– Ne tanrısı?

– Seks tanrısı elbette.

Swift güldü. Düzeliyor gibiydi.

Parisli homoseksüellerde "baloya gitmek" özel bir anlama sahipti. Kulüp, New York'un Hell's Kitchen mahallesindeki kulüplerle rekabet edebilecek tek mekândı. Kendi aralarında dedikleri gibi "sert ibne"lerin mekânı. Tüm homoseksüel taşkınlıklar, sağır edici bir bodrum katına milföy hamuru gibi sıkıştırılmıştı.

Swift'i bu çirkef kuyusuna götürmek zehirli bir hediyeydi ama polis 80'li yılların gey dünyasının tam bir panoramasını görmek istiyorsa, şu ya da bu zamanda, yolunun deriden ve *fist-fucking*'den geçmesi şarttı.

– Görünüşün uymuyor, diye belirtti Ségur durarak. Benim de öyle.

– Nasıl? Ne görünüşü?

– Koku sıkmamışsındır umarım.

– Sıktım ama...

Ségur ona doğru eğildi, ne tıraş losyonu ne de parfüm kokuyordu. Bu da bir şeydi.

– Ceketini çıkar hiç değilse.

– Çıkaramam. Silahım var.

Tabip iç çekti.

– Böyle deneyelim bakalım.

Baal'ın ön cephesi tamamen kördü. Ne bir levha ne bir açıklık. Sadece alışkın bir gözün fark edebileceği bir kapı. Ségur kapıyı çaldı. Dikiz deliği. Kapı aralandı. Kapının, mahkûmlara takılan türden zinciri demir bir kırbaç gibi şakladı. Yüzü olmayan bir ses. Diğer tarafta her şey kapkaraydı.

---

46. Fransızcada "balo" anlamında. (ç.n.)

– Giremezsiniz.

– Benim, Ségur.

– Üzgünüm, bu gece olmaz.

– Dalga mı geçiyorsun?

– Bu gece *jockstrap* gecesi. İmkânsız.

Ségur iç çekti. Bu türden bir fantezi bekliyordu.

– Aç. Hallederiz.

– İmkânsız, üzgünüm.

– Aç, yoksa yemin ederim bir daha belsoğukluğu olduğunda sana merbromin[47] yazarım.

Kapı kapandı, zincir şakırdadı, kapının kanadı karanlığa açıldı.

Aniden muz kokusu –aslında *poppers*'in içeriğinde bulunan amil nitrit kokusu– yayıldı. Ségur ile Swift kendilerini karanlık bir odada buldular – çok zayıf kırmızı bir ışık dümdüz kara duvarları ortaya çıkarıyordu. Tek bir afiş, tek bir süs yoktu. Tek mobilya, kapıyı açan ve üzerinde siyah bir slipten başka bir şey olmayan adamın taburesiydi.

– Burada bekleyin.

Adam bir kapıya –aslında ne kulpu ne de başka bir şeyi olan dipteki duvara– vurdu. Gözden kayboldu. Sıcak insanı boğuyordu. Sağır edici bir gürültü duvarları titretiyordu. Müzik. Şimdilik metal bir göğüskafesinde atan devasa bir kalbe benziyordu.

– *Jockstrap* da neyin nesi?

– Amerikan futbolu oyuncularının slipi. Cinsel organlar için küçük bir kılıfla donatılmış elastik bir kemer. Kalçalar ise açıkta kalıyor.

– Eee, yani?

– Yanisi, bu gecenin kostümü bu.

– Ne halta yarar ki? Kıyafetlerin altından görünmez bile.

– Anlamıyorsun. Üzerlerinde sadece bu var.

– Demek istiyorsun ki...

Kapıyı açan adam tekrar geldi. Kırmızımsı ışıkta tamamen kıldan ve sakaldan ibaret görünüyordu. Dörtayak üzerinde koşan, gülme dersi almamış bir maymuna benziyordu.

– Tamamdır. Vestiyere geçin, üzerinizde sadece slipleriniz kalsın.

– Olur.

Swift araya girmek istedi:

---

47. Lokal bir antiseptik madde. (ç.n.)

– Fakat...

Ségur ağzını kapaması için işaret etti. Bir adım attılar. Şebek önlerini kesti.

– Yavaş. Kimlikleriniz.

Ségur söyleneni yaptı. Swift refleks olarak polis kimliğini cebinde bırakarak, normal kimliğini çıkardı. Adam nereden çıkardığı belli olmayan bir fener tutarak kimlikleri dikkatle inceledi. Sanki bir polis kontrolünün Chippendales[48] versiyonuydu. Kimlikleri geri verdikten sonra siyah duvara bir kere daha vurdu. Duvar açıldı.

Onları karşılamaya kimse gelmedi. Korkuluklu, alabildiğine dik, daracık bir merdivenden başka bir şey yoktu, o da siyaha boyanmıştı. Kırmızı ampul de eksik değildi. Aşağı indiler. Tabureli girişle en büyük fark, gürültüydü. Boeing reaktörüne yaraşır bir tür vınlama. Midelerini burkan, saçlarını uçuran sarmal bir yer sarsıntısı.

Aşağıda kasadan sorumlu herifler tam da işlerinin gerektirdiği bir görünüme sahipti: fiyakalı bir *bear*, bıyıklı bir Village People,[49] sarışın, dalgalı saçlı bir izbandut. Bu sonuncunun saçları, şampuanı iyi durulamamış gibi tepesinde top top olmuştu.

Ségur kendisi ve Swift için ödeme yaptı; Swift makbuz istemedi. Gürültü ve kokuya –ter, sidik, muz– rağmen tabip rahatsız olmamıştı: Reçetelerini yazmak veya ilaçlarını vermek için bazı hastalarının peşinden buraya kadar gelmişti.

Kasa görevlisi bir baş hareketiyle sonraki etabı işaret etti. Koridor. Vestiyer. Havuzlardaki gibi bir dizi dolap. Bekçi köpeği ikisini takip etti ve kollarını kavuşturarak başlarında durdu.

– Kuralları biliyorsun, diye bağırdı, mekânın her milimetresi müziğin sesiyle titrerken (dolapların kapakları bile zangırdıyordu). Üzerinizde külotlarınızın dışında hiçbir şey kalmayacak. Ne saat ne fotoğraf makinesi. Hiçbir şey.

Soyunmaya başlayan Ségur öneride bulundu:

– Silahını ona verir misin?

– Daha iyi bir fikrim var.

Üst tarafı çıplak kalan Swift Sig Sauer'ini kınından çıkararak insan azmanına yöneltti. Adam taş gibi kaldı.

---

48. Striptiz performanslarıyla tanınan erkek dans topluluğu. (ç.n.)

49. 1977'de kurulan, geylere hitap eden bir müzik grubu.

– Polis, yavrucuğum. Yürü!

– Bunu yapamazsın, diye araya girdi Ségur.

– Kapa çeneni!

Diğeri elinin erişeceği yere geldiğinde Swift onu donundan yakalayarak döndürdü ve kolunu boynunun etrafına dolayarak kendi bedenine yapıştırdı – bankadan rehinesiyle çıkan bir soyguncu.

Dehşete kapılan Ségur, silahın namlusunun izbandut herifin kıç çatalına sertçe dayandığını gördü.

– Yavaşça yürü güzelim, diye fısıldadı polis, adamın kulağına. Aptallık yaparsan, yemin ederim ki kurşun kuyruksokumundan girip taşaklarını havaya uçurur.

Ter içinde kalan Ségur bu akşamki ziyaretçiyi kafasında kurduğunu anladı. Hayalperest, yakışıklı genç adam gitmişti. Rezil bir polis vardı karşısında. İçinin derinliklerinde buna seviniyordu, çünkü Federico'yu parçalara ayıran caniyi enselemek için buna gerek vardı.

Sadece slipiyle kalan Ségur, biri *jockstrap*'lı, diğeri hâlâ 501 pantolonlu, birbirine yapışmış iki adamı takip etti.

Homoseksüel banyo partisiydi bu.

21

Şunu belirtmekte fayda var: Swift hiç düşünmeden hareket etmişti ve yaptığının doğru olup olmadığından emin değildi. Özellikle de karanlık kulüpte kendilerini bekleyeni görünce. Öncelikle sıcak. 40 derecenin üstü. Sudan'da bir şenlik gecesi. Sonra müzik. Budala, yapay, kaba saba disko müziğinden nefret ederdi. Ama burada farklıydı: Doğasında rock'la, sevdiği müzikteki deneysel arayışlarla ilintili bir sertlik, vahşilik barındıran gürültülü bir *funk*. Hatta ritmin altında cızırdayan, sesi çarpıtılmış bir gitar da vardı. Swift bu çağrıyı tanıyordu.

– Ama... ne istiyorsun?

Swift irkildi. Bu gürültünün içinde, sol koluyla sıktığı yapış yapış et yığınını neredeyse unutmuştu.

– Bana Beyaz Yelek'i bul.

– Beyaz Yele mi demek istiyorsun?

– Eee... evet. Onu.

Cangılda ilerlediler. Kırıtan, birbirlerini yalayan, dudak dudağa öpüşen kıllı bir erkek güruhu, tüm gözeneklerinden sızan bir güce, kendilerinden daha kuvvetli bir arzuya teslim olmuşlardı. Swift askerlik yapmamıştı – çürüğe çıkarılmıştı, hayatında hiç *rugby* de oynamamıştı. Dolayısıyla daha önce hiç bu kadar çok erkek kıçını bir arada görmemişti. Son derece şaşırtıcıydı doğrusu.

Bu ortamı bilmiyordu ama bu dünyanın temelinde, toprağın derinliklerindeki kaynakta hareket ettiğini anlamıştı. Méta-Bar'ın ince ayartıcılığı yoktu burada, zoraki bir geçit, her yönden serbest bırakılmış bir cinsellik vardı. Bu gece vanalar açılmış ve yırtıcılar dışarı salınmıştı...

Kollarını sallayıp omuzlarını titreterek ikişer ikişer dans eden gür bıyıklı HOMOSEKSÜELLER. Köşelerde öpüşen âşık HOMOSEK-

SÜELLER. Birbirlerini okşayarak bilardo oynayan HOMOSEKSÜELLER. *Funk*'ın dizginsiz ritmine uyarak dövmeli kıçlarını sallayan HOMOSEKSÜELLER. Kasları, terleri, şehvetten genişlemiş ya da tam tersine *poppers* yüzünden küçülmüş gözbebekleriyle HOMOSEKSÜELLER. O ışıl ışıl, mutlu yüzleriyle HOMOSEKSÜELLER...

Yük treninde yanlışlık yoktu: Herkes bu gece *jockstrap*'lıydı. Ama yine de fazladan aksesuarlar göze çarpıyordu: alınlığına gümüş zincir geçirilmiş deri taklidi siyah motorcu kasketleri, gladyatörler gibi göğüsten geçirilmiş koşum takımları, fermuarlı vinleks cellat maskeleri, kovboy şapkaları, baretler, siyah Ray-Ban gözlükler, sliplerden, sağdan soldan sarkan, aklınıza gelebilecek her yere dolanmış rengârenk bandanalar...

Yürümeye devam ettiler. Swift, deyim yerindeyse rehberinin kıçına yapışmıştı, tabip de onların peşinden gidiyordu. Beyaz Yele neredeydi? Hava tütün, ter partikülleri ve Swift'e tırnak cilası ya da tiner kokusunu hatırlatan, şüphesiz seks için kullandıkları yoğun bir buharla şişmişti.

Hâlâ yürüyorlardı.

Bir yerlerde hoparlörler gürlüyordu:

Lump, Lump, can you move your rump?
Lump, can you cut the funk?[50]

Bu çıfıt çarşısına ne ad verilebilirdi? Swift bilmiyordu. Ama tek bir şeyden emindi: Hayatında böyle bir güzellik, böylesine acımasız ve sert güzellik görmemişti. Terden parlayan gövdeler ilkel bir akışkanlıkla eğilip bükülüyordu. Belki Baal ama yüzde yüz Dionysos. İlkel orjiler, unutulmuş Bacchus şenlikleri, patlayıcı bir şehvetle mutlak bir bağlantı...

Yabanıllığın altında disiplin... Bu çıplak bedenlerin mükemmelliği her an büyük bir titizlik, sıkı bir rejim, sonu gelmez kas geliştirme antrenmanları, *palaistra*'ların –kenti savunmaya ve bedenlerinin tadını çıkarmaya hazır antik sporcuların eğitim gördüğü okul– sert eğitimini gerektiriyordu.

---

50. Mutiny'nin Lump adlı şarkısından. *Şişko kaldırır mısın kıçını/ Şişko, keser misin havayı?* (ç.n.)

Swift'in kendisini yakışıklı bulmasına gelince... Sigara tüttüren ve her geçen gün elindeki kozları tüketen bir sırıktı. Burası farklıydı. Bedenlerin Olympos'undaydı, köklerin ilelebet yenilendiği kusursuzlukta.

– Nerede o piç kurusu?

– Aşağıda bir salon var.

– Yürü. Oraya gidiyoruz.

Yeni bir mahzene ulaşmak için merdivenden inmekten çok yuvarlandılar – bu kez paylarına açıkta kalmış kanalizasyon boruları, çürümüş duvarlar ve sıçanlar düşmüştü.

Erkeksi güç yine kendini gösteriyordu. Morötesi neon ışıkların altında, demir uçlu çizmeler giymiş çıplak erkekler doludizgin sevişiyordu. Kemerlerden sarkan hamaklarda erkekler kendilerini parmaklarla, hatta bütün bir elle becertiyor, kimileri saçlarını tüylerle süslemiş yakışıklı bir erkeğin kıç deliğini yalamak için kuyrukta bekliyor, kimileri de Aziz Andreas haçında[51] kendilerini kırbaçlatıyordu. Her tarafta, terden sırılsıklam olmuş iriyarı erkekler öpüşüyor, birbirlerinin meme uçlarını yalıyor, bacak aralarını okşuyordu. Yaptıkları işe kendilerini kaptırmış ziyaretçiler çinko bir duvardaki deliklere penislerini sokuyordu, duvarın diğer tarafında şüphesiz onları emen yabancılar vardı.

Neonun kızıl ışıltısında Swift, içini kaldıran, hatta Medusa'nın bakışlarıyla karşılaşmışçasına taş kesilmesine neden olan bir sahne gördü: Bir başkasının kamışını ağzına almış bir adam. Birçoğu aynı şeyi yapıyordu, bundan normal ne olabilirdi ama bu adamın, etrafındaki yarı tanrılarla alakası yoktu. Yaşlı, çirkin ve kırış kırıştı. Yüzü iğrençti. Torbalanmış göz altları, basık burnu, köpekdişlerinin dışarı taştığı kalın dudakları ve çilek gibi diliyle penis başına yapışmış, ona müstehcen bir şeyler fısıldar, bir sır verir gibiydi.

Swift kendini çok kötü hissetti. Başını çevirmesi bile işe yaramadı. Görüntü, kor gibi beyninin kıvrımlarına sızmıştı. Rehinesini bıraktı, bayılacak gibiydi.

Bir el onu tuttu.

– Marcel Caroco, diye fısıldadı, onun bakışlarını takip etmiş olan Ségur. Federico'nun akıl hocası.

---

51. Hazreti İsa'nın havarilerinden Aziz Andreas'ın işkence gördüğü X şeklindeki çarmıh. (ç.n.)

Caroco. Swift bu ismi daha önce duymuştu. NEREDE?

Düşünecek zaman bulamadı, Ségur ona bir kapıyı işaret etti.

– Beyaz Yele tuvalette olabilir. Bakmadığımız tek yer orası.

Tabibin yönlendirmesiyle –ızbandut gözden kaybolmuştu– Swift, mekânın diğer taraflarıyla tezat oluşturan beyaz ve tertemiz tuvalete girdi. Ama tuvalet kabinlerinin karşısında pisuvarlar, içinde erkeklerin minnettar bakışlarla uzandığı, sürekli sidik fışkırtan küvetler vardı.

O anda tuvaletin dip taraflarında, reklam karakteri Mr. Clean'e benzeyen, alabros tıraşlı sarışın bir dev ilişti Swift'in gözüne. Karo duvara yaslanmıştı; önünde diz çökmüş bir adam onu emiyordu. Beyaz Yele'ydi bu, polis bundan emindi.

Herif Swift'i görünce, onun kendisi için geldiğini anladı. Önünde diz çökmüş adamı itti, *jockstrap*'ını çekti ve kaçmaya davrandı. Swift, Sig Sauer'ini ona doğrultarak, Ségur'e tuvaleti boşaltmasını buyurdu. Doktor çoktan çevreyi güvenlik altına almıştı.

Zaten tabancayı gören herkes kirişi kırmıştı.

Ségur kapının sürgüsünü itti. Müzik isteksizce uzaklaştı ve kendi gürültüsü içinde boğuldu.

Nihayet sessizlik...

22

Pembe yanaklarıyla Beyaz Yele çok yakışıklı, çok dinç görünüyordu ama Swift tüm bu yakışıklılardan bıkmıştı artık. Üstelik bu bebeksi yüzde, bütün güzellikleri gölgede bırakan kurnaz bir ifade, bir tür sinsilik fark etmişti.

– Beyaz Yele sen misin?

– Adım Michel Salfi.

Swift, Ségur'e bir göz atınca doktorun bunu doğruladığını gördü.

– Federico Garzon'u tanıyor musun?

– Öldü mü?

Swift kollarını çözdü ve Sig Sauer'iyle herifin yüzüne vurdu.

– Nerden biliyorsun bunu?

Adamın yanağı kanıyordu.

– Hastaydı, öyle değil mi?

Cevap, Swift'i yatıştırdı. Şililinin aldığı tüm önlemlere rağmen bilgi sızmış olmalıydı. Méta-Bar'daki üç delinin bundan haberdar olmamasına şaşırmıştı zaten. Ama bilgiler gelir ve giderdi. Kesin bir bilim değildi bu.

– Dün gece ne yapıyordun?

– Rose Bonbon'un kapısında bekliyordum. Benim işim bu. Fedaiyim ben.

Bu sağlam bir mazeretti, yüzlerce adam dün gece Beyaz Yele'nin kapı önünde dikildiğine şahitlik edebilirdi. Hiç değilse bir zanlı eksiliyordu.

Ama bu, Swift'e yeterli gelmedi:

– Federico'yla nasıl bir ilişkin vardı?

– Öldü mü, ölmedi mi?

– Sen bana cevap ver.

– Hiç. Birbirimizi seviyorduk.

– Herkes ona tecavüz ettiğini biliyor.

– Hiç de öyle değil! O... kendinde değildi!

Swift adama bir daha vurdu. Herifin dişleri kabzanın darbesiyle çatırdadı. Bu kadar aptal olunamazdı. Swift'in kanını donduran, bu haydutların zorbalığından ziyade aptallıklarıydı.

– Ne zaman olmuştu bu?

– Sanırım, iki yıl önce.

– Sonra?

– Görüştük.

Beyaz Yele bir dişini tükürdü. Kan yüzünden sözcükleri gargara yapıyormuş gibi çıkıyordu ağzından.

– Nasıl görüştünüz?

– Merhaba, iyi akşamlar, o kadar.

Beyaz Yele, Federico'ya hastalık bulaştırmış olabilir miydi? Ya da tam tersi? Bu nasıl öğrenilebilirdi?

– Şu sıralar formda mısın?

– Ne demek istiyorsunuz?

– Hasta değil misin?

– Siz... siz kanser olduğumu mu düşünüyorsunuz?

Swift cevap vermedi – müzik, uzaktaki bir denizin sesi gibi kulaklarını dolduruyor, beyaz karolar tüm görüş alanını kaplıyor, sidik ve bok kokuları aklını bulandırıyordu. Her zamankinden daha fazla lağımcıydı o an.

Öne doğru eğilerek çam yarmasının boğazını sıktı.

– Bana Federico hakkında mühim bir şey söyle de bu pis tecavüzcü suratının üzerine sifonu çekebileyim.

– Ama Federico hakkında bir şey bilmiyorum ben! Caroco'ya sorun!

Swift bu defa hatırladı. Marcel Caroco, Thérèse Sokağı, numara 20'nin mal sahibi. Oğlanına bedava oturma izni veren işadamı. Birkaç metre ötede, bir oğlanı emmekle meşguldü. Swift onu sorguya çekmek için bir neden göremiyordu. En azından bu gece.

– Peki, başka?

– Ben... bilmiyorum.

Swift tabancasını kılıfına soktu ve adamın yüzüne kuvvetli bir tokat attı.

– Düşün.

Beyaz Yele burnunu elinin tersiyle sildi, vücutçunun tombul yüzü kan içinde kalmıştı.

– Federico... Federico evliydi.

Swift, Ségur'e şaşkın bir bakış attı – *Sen biliyor muydun*? Ama doktor da onun kadar şaşırmış görünüyordu.

– Ne anlatıyorsun sen? Bir kadınla mı?

– Hayır, bir adamla.

– Ne zamandan beri eşcinseller evleniyor? Benimle dalga geçme!

– Yani... sembolik olarak.

Swift'in öfkesi biraz azaldı, arabada vitesi düşürdüğünüzdeki gibiydi, daha sakin, evet ama aynı zamanda daha güçlüydü.

– Devam et.

– Federico alyans takıyordu.

Swift'in yeniden baktığı Ségur başıyla "hayır" işareti yaptı.

– Parmağında mı?

– Hayır! Penisinde. Bir Prens Albert.

Polis kaybolmuş gibiydi – yabancı topraklarda haritasız, pusulasız dolanıyordu.

– Prens Albert, penisin ucuna takılan bir yüzüktür, diye açıkladı Ségur.

– Sen buna alyans mı diyorsun pis herif! diye kükredi Swift kendini kaybederek.

– Alyanstı! Yemin ederim! Hatta iç kısmında bir isim yazılıydı. Yakından gördüm, lanet olası! Saatlerce emdim.

– İsim neydi?

– Bilmiyorum.

Swift, bekçi köpeğinin boynunu iki eliyle sıktı.

– İSİM NEYDİ?

– Bilmiyorum! Yemin ederim! Ama bir alyanstı! Bundan eminim!

Polis adamı bıraktı.

– Defol!

Elini yüzünden geçirdi. Parmaklarından terle karışık kan motor yağı gibi akıyordu. Dışarı çıkmak için bu faunanın içinden tekrar geçmek zorunda kalacağını düşününce midesi düğümlendi.

Ama elde ettiği bilgi çok önemliydi. Bir alyans. Demek, Federico'nun resmi bir ilişkisi vardı. Kuyruğunun ucunda adını taşıyacağı kadar sevdiği bir âşık.

Ve herkesten sakladığı bir âşık.

Mezarcısı doktordan ve gönülden bağlı olduğu kız kardeşinden bile sakladığı.

Bir tutku cinayeti olabileceği fikri tekrar güç kazanmıştı. Parçalara ayrılmış bir sevgili, iç karartıcı bir hikâye. Çok sık olmasa da rastlanan bir durumdu.

– Bu *piercing* ayrıntısı doğru mu? diye sordu Ségur'e.

– Prens Albert mi? Evet. Federico'yu sık sık muayene ederdim.

– Ve bundan bana bahsetmedin?

– Önemli miydi?

– İç kısmında yazan ismi gördün mü?

– Hayır. Ama bu, bir ismin yazılı olmadığı anlamına gelmez.

Swift hatırlamaya çalıştı: Böyle bir ayrıntı dikkatini çekmemişti ama zaten o kan gölünün ortasında... Her halükârda morga gidip adli tabibe bunu doğrulatması gerekecekti.

Böylece sevgilinin adını öğrenebilirdi.

Katil o olabilir miydi?

Doğru olmak için fazla güzeldi bu ihtimal.

– Neden bu yüzüğe Prens Albert deniyor?

– Bu bir efsane... Söylenene göre Kraliçe Victoria'nın kocası, Saksonya-Coburg-Gotha Prensi Albert de aynı yüzüğü takıyormuş.

– Eşcinsel miydi?

– Hayır, penisini sarmak ve o dönemin dar pantolonlarında görülebilecek her türlü çirkin şişkinliği saklamak için takıyormuş.

Swift kuşkulu bir kahkaha patlattı.

– Sanırım bu gece yeterince şey duydum.

– O halde iyi geceler, daha doğrusu günaydın.

Gerçekten de dışarı çıktıklarında güneş, Louvre'un avlusunun üzerinde yüzünü göstermişti.

Swift ciğerlerinde biriken havayı dışarı boşalttı.

– Bu curcuna da neydi? diye haykırdı, tepesindeki saç tutamını düzeltirken. Tüm o azgın oğlancılar...

– Özgürlük.

– Nasıl yani?

– Toplumsal zırhını parçalayıp gün yüzüne çıkan saf şehvet.

– Bana daha çok rezillik gibi geldi.

– Senin fantezilerin çok mu temiz?

Swift cevap vermedi. Bu konuyu düşünmemeyi tercih ediyordu.

– Her şey bir yana, mutlu olabilirsin, diye ekledi Ségur. Fazla zamanları kalmadı.

– Öyle bir şey demedim. Ben...

– Şenlik sona erdi Swift. Birkaç ay, en fazla birkaç yıl sonra bir kısmı tabut taşıyacak. Diğerleri de tabutların içinde olacak.

– Hep şu hastalık, öyle mi?

– Evet. Ve senin tepkini gördüğümde, bir sürü insanın şöyle düşüneceğini sanıyorum: "Bunu hak ettiler."

– Tamam. Söylediğimi unut. Seni bırakayım mı?

– Hayır. Yürüyeceğim.

– Evin, yedi kilometreden daha uzak.

– Bana iyi gelecek.

Ségur'ün gözlerinde bir tebessüm belirdi – her şeyi, hatta daha da çoğunu görmüş bir doktorun merhametini, iyi yürekliliğini dışa vuran "saniyede 24 kare."

– Seni yarın ararım. Daha doğrusu birazdan.

– Neden?

– Birlikte Caroco'yu görmeye gideceğiz.

– Neden soruşturmana beni de dahil etmek için bu kadar uğraşıyorsun? Lanet olsun, burama geldi ve...

– Federico'yu kimin öldürdüğünü öğrenmek istemiyor musun?

– Tabii ki istiyorum ama...

– Seni arayacağım. Ve... her şey için teşekkürler. Bana bilinmezin kapılarını açtın.

– "Ölümün ve ölüler diyarının anahtarları bendedir."

Swift ona şaşkınlıkla baktı.

– Aziz Yuhanna'nın Vahyi, diye ekledi Ségur eğilerek.

Yontulmamış köylü görünüşüne rağmen tabip tumturaklı laflar edebiliyordu. Swift, Palais Royal'e doğru uzaklaşan doktorun arkasından baktı. Elinde çantasının olduğunu fark etti ve biraz gecikmeyle de olsa, bu şapşalın alet kutusunu bütün gece yanında sürüklediğini anladı.

Her ihtimale karşı.

Uzun sözün kısası, bu adam Swift'in hoşuna gidiyordu.

23

Cinq heures du mat', j'ai des frissons
Je claque des dents et je monte le son...

Yine! Swift bu defa sesi kıstı ama parçanın düşük tonda çalmasına izin verdi. Gerçekten de güneş doğuyordu ve o da titriyordu. Aynı zamanda kendini sakin hissediyordu. Pis bir su birikintisi kadar sakin.

Kulüpten çıktığından beri aklından çıkmayan bir fikir vardı. O gece katil kesinlikle o kalabalığın içindeydi. Diğerleri kadar yakışıklı ve kaslı, kimliği belirsiz biri – bu, onun kamuflajıydı. Türdeşleri gibi baştan çıkarıcı, cazip, büyüleyiciydi ama o, öldürüyordu. Sizi gözlemliyordu ve siz bunu bilmiyordunuz. Size zarar vermek istiyordu ve siz bunu fark etmiyordunuz. Sizi ölüme mahkûm etmişti ve siz kaygısızca yaşamaya devam ediyordunuz.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu takip, Swift'i korkutmaktan ya da iğrendirmekten ziyade heyecanlandırıyordu. O piçi yakalayacaktı, bu onun alnına yazılmıştı.

Marlboro. Arabanın kontağı. Gri gün ışığı artık bakır rengine dönmüştü. Swift neredeyse dişetlerindeki metalin tadını alıyordu. Radyo, Kim Wilde'ın "Cambodia"sını çalıyordu, bu ona fazla gelmişti. Direksiyonu tek eliyle idare ederken diğer eliyle torpido gözünü açtı ve içinden Hi-Fi sisteminde kendisi için özenle hazırladığı kasetlerden birini aldı. Üzerinde ne yazdığına bakmadı bile; kasetin, kendisi için önemli olan tek müziği çalacağını biliyordu: progresif.

Birden Peter Hammill'in büyüleyici, yürek parçalayan sesi yükseldi: Van der Graaf Generator'ın "The Undercover Man"i. Bu müziğin gelecek nesillere de kalacağından emindi. Yirminci yüzyıl sonunun tek geçer akçesi.

Hiç acele etmeden rıhtıma ulaştı. Uyumak için Arago Bulvarı'na sapabilirdi ama hayır. Önce 36'ya gidecekti. Mezz, Federico'nun evinde bulunan belgelerin üzerinde bütün gece çalışmış olmalıydı. Hepsinin muhasebesini yapma zamanıydı – kalem elde, gömlek kolları dirseklere kadar sıvanmış bir vaziyette yapılacak uzun ve karmaşık hesaplar.

Swift çevre yoluna çıkıp Seine boyunca gitmeye karar verdi. Şimdi her taraf pembenin tonlarına bürünmüştü. Paris'in uyanıp gerindiği bu yumuşak, ılık erime anlarını yaşamamış biri, hiçbir şey yaşamış sayılmazdı. Swift'e neden polis olduğu sorulsaydı, tek sebebin şu olduğunu söylerdi: Leş gibi bir geceden sonra yuvaya dönmek.

Düşünürken –beyin Rus ruleti gibiydi– şapkadan Heidi Becker çıktı. Beyaz saçları egzotik bir kuşu çağrıştıran kırılgan bir siluet. Bugünlerde herkes onun için "etkileyici" derdi, ama Swift hâlâ "cezbedici" kelimesini kullanıyordu. Koruyucu ve geçici ailelerin evlerindeki radyolardan duyduğu Léo Ferré'nin sözlerini kullanırdı kimi zaman.

Kızın o günlerde revaçta olan kinizminin ve asi ifadesinin altında, uzaklardan, belki de Almanların yaşadığı Arjantin'in kentinden gelen doğal bir zekâsı olduğunu fark etmişti Swift. Kızı fırından çıkarmayı unutmaması lazımdı. Biraz bilgi verecek kıvama gelmiş olmalıydı.

Alyans hakkında mesela.

Île de la Cité'ye geldi. Kaldırımlardan belli belirsiz buhar yükseliyordu. Belediye arozözleri yeni geçmiş olmalıydı. Gaz kokusu ilk otobüslerin harekete geçtiğini haber veriyordu. Swift Chagrin d'amour'un *rap*'inden ziyade Jacques Dutronc'u tercih ediyordu: "Saat beş, Paris uyanıyor..."

Louvre'un ana kapısını aşan bir silahşor gibi 36'nın sundurmasına girdi. Dulcinea'sını bekleyen Don Quijote gibi temizlenmeyi bekleyen bu siyah surlara dikkat etmiyordu uzun zamandır.

Kolektif bilinçaltında 36, her biri birbirinden inanılmaz soruşturmaların yürütüldüğü efsanevi bir yerdi. Bundan yanlış bir şey olamazdı. Suç denen şey, yüzlerce adamın korkunç dosyalar üzerinde sıkıntıdan ölünceye kadar çalışmasıydı.

Polisin hatırladığı son büyük dava, bir yıl önceki Japon yamyamın davasıydı. Bu hikâye kamuoyunun büyük bir kısmını büyülemişse

de, 36'da hiç heyecan uyandırmamıştı. Bunun birinci nedeni, Japon herifin tam bir dingo olmasıydı – şimdi de bir tımarhanede otluyordu. İkinci neden ise, soruşturma olmamasıydı. Adam tesadüfen suçüstü yakalanmış ve hemen itiraf etmişti. Swift onunla koridorlarda karşılaştığını hatırlıyordu. Hayatında bu kadar kısa boyu, taş çatlasın 1.40'tı– bir adam görmemişti; Giscard'ınki gibi, kel kafasından alnına bir tutam saç düşmüştü. Bu olaydaki tek gizem, böyle bir yer cücesinin, kurbanının parçalarıyla dolu iki koca valizi nasıl taşıyabildiğiydi. On kiloya yakın bir kısmını da yemişti üstelik.

36'yı –biraz– neşelendiren araştırma, geçen nisan ayında yazar Jean-Edern Hallier'nin, yüzde yüz düzmece olan kaçırılma olayıydı.

Adli Polis merkezi genel kanının aksine, tezgâhında üzücü olaylar dokuyan –veya daha ziyade çözen– bir karınca yuvasına benziyordu. Elbette Thérèse Sokağı katili, gözünü budaktan sakınmayan polislerin iştahını kabartacak kadar umut verici bir vakaydı.

Swift başta daha tecrübeli bir ekibin bu vakayı onun elinden almasından korkmuştu ama savcı vekili ile patron, vakayı ona verme konusunda uzlaşmıştı. Gençlere yer açın! Hatta Swift bunu onaylatmak için bir önceki gün öğleüzeri amirini görmeye gitmişti. Kapı 315.

Ofiste Swift hazırolda durarak olayları özetlemişti ama onu yarım kulak dinlemişlerdi. Homoseksüeller de fahişeler gibi polislerin nezdinde ayrı bir kategoride yer alıyordu. Daha aşağı ya da hor görülen bir sınıf değildi ama farklıydı işte. Belki de daha kolay yok olunabilecek bir dünyaydı onlarınki. Komiser, Swift'e sadece Ahlak Masası'nı aramasını tavsiye etmişti. Sanki Fuhuşla Mücadele Birimi'ndekiler katilin adını ve adresini biliyorlarmış gibi.

A merdiveni, Adli Polis tarafı, üçüncü kat. Suç tapınağına giden ünlü yüz seksen sekiz basamak. O saatte merdiven boşluğunda hiç gürültü yoktu. Birkaç temizlikçi kadın paspas yapmayı yeni bitirmişti; uzaktan tek tük daktilo tıkırtısı geliyordu, şüphesiz raporlarını geciktirmiş memurlardı bunlar.

Her yer linolyumla kaplandığı için sesler boğuluyordu. Her yere yapıştırılmış kablo yığınları yüzünden merdivenler, zemin, hatta tavanlar kauçuktan yapılmış izlenimi veriyordu. Kullanılan diğer maddeyse elbette demirdi: Her katın odalarında, koridorlarında, merdiven boşluklarında dizili sac dolapların içi, unutulmuş

dosyalarla tıka basa doluydu. Şu söz ne kadar söylense azdı: Polisler simyacıdır, ölümü ve şiddeti kâğıtlara ve karbona dönüştürürler.

Swift, yardımcısıyla paylaştığı inine girdi. Şöyle bir ayrıcalığı vardı: Yönetmelik en az dört kişiyi öngörürken, onlar çatı katında iki kişiydiler. Mezz oradaydı; buruşuk ve kanlı kâğıt öbeklerinin –Federico'nun evinde bulunan belgeler– üzerine eğilmişti. Diğerleri ufak yığınlar halinde yerde duruyordu.

Masada çuval bezinden yapılma güzel bir dosya içinin doldurulmasını bekliyordu. Kapağında CB / 784 / 82 yazılıydı. Dava resmen açılmıştı.

– Eeee?

Swift bir gün önce, öğleüzeri durum saptaması yapmak için gelmişti. Hapisten yeni çıkmış sabıkalı ya da akıl hastanesinden kaçmış katillerin olmaması şaşırtıcı değildi, bu tip şeyler filmlerde olurdu. Civarda yapılan araştırma? Saint-Honoré karakoluyla yapılan telefon görüşmesi, bu vakada hiç tanık olmadığını göstermeye yetmişti.

Kurnaz, görünmez, sistemli çalışan bir piç vardı karşılarında. Dışarıda, Pont-Neuf'ün altından Seine Nehri akarken hepsine pösteki saydıracak bir pislik.

– Eeee? diye tekrarladı Swift daha yüksek bir sesle.

Mezz yavaşça bakışlarını kaldırdı. İşte, bu bakış. *Şehrin Üzerinde Korku* filmindeki Bébél ya da *Bilinen Son Adres* filmindeki Lino.

Çift Z ile birlikteyken Swift kendini hep sinemadaymış gibi hissediyordu.

24

Mezz soluğunu bıraktı, ayağa kalktı ve acele etmeden kendine bir kahve koydu; kahve makinesi aşırı ısınıyor ve mide bulandırıcı, yanık bir meyan kokusu yayıyordu etrafa. Hep bir film karesi içindeydiler. Çift Z askılı bir omuz kılıfı takıyordu, öyle kaba bir kılıftı ki bu, gören, köprücükkemiği kırılmış da protez takıyor sanırdı. Kılıfta yine Jean-Paul'e –papa olan değil, aktör olan– gönderme olarak 60 model, .38 kalibre, meşhur Chiefs Special bir Smith & Wesson vardı.

Mezz kahvesinden bir yudum içtikten sonra konuşmaya karar verdi:

– Ne ararsan var. Gayrimenkul işleri, şirket birleşmeleri, *offshore* şirketlere yapılan ödemeler. Açıkçası, pek de anlayamadığım bir sürü karanlık işlem.

– Oğlan bunları yattığı adamlardan mı yürütmüş?

– Şüphesiz. Bana kalırsa, benim anladığımdan daha az şey anlıyordu bu belgelerden.

Mezz kahvesinden büyük bir yudum daha aldı.

– Gördüğüm kadarıyla, yapı ruhsatlarında sahtecilikler var. Öncelikle bir valinin yazısını ve imzasını taklit mi etmişler, onu araştırmamız lazım.

Kahve fincanını bırakarak bir kâğıt yığınını almak için eğildi. Swift hızlıca belgelere göz attı. Şimdiden başı ağrımıştı. Sıradan insanlarda çok rastlanan ama Adli Polis'te daha az görülen bir sendromdan mustaripti: İdari olan her şeye duyulan alerji.

– Şuradaki KREMA adlı kulüp hakkında bilgi edindin mi?

– Telefon etmekte biraz geciktim. Belki de acele ettim. Bunu birazdan göreceğiz ama arkasından Federico'nun bir sevgilisi çıkarsa hiç şaşırmam.

Swift düşündü. Mezz haklıysa bu tür alengirli işleri yapanın başı fena belaya girerdi. Resmi evrakta sahtecilik on yıldan başlıyordu.

Sahtecilik yapan kişiden para koparmaya yetecek kadar belge vardı burada.

Fakat Federico bu belgelerin ne olduğunu anlayabilmiş miydi? Ayrıca zengin ve nüfuzlu insanlara şantaj yapacak kadar taşaklı mıydı? Swift platin saçlı kızı düşündü. O, bu el yakıcı belgelerle ne yapması gerektiğini biliyor olmalıydı. Kaptan Köşkü elemanları haklıydı; kız, bu işin beyniydi.

– Başka ne var?

Mezz bir daha eğildi –neyse ki tergal pantolon esnekti– ve başka bir dosya aldı.

– Bunlarda bir çıkar çatışması olmalı. Kendi pay sahiplerine satılan danışmanlık şirketleri. Bu türden şeyler... Ama yine satır aralarını okuyorum ve bir halt anlamıyorum. Maliye'yle temasa geçmek lazım.

Swift dosyaya göz atma zahmetine bile katlanmadı. "Askıya alma koşulları" ya da "denetim" gibi kelimeler beyninde uçuşarak hafif bir bulantıya neden oluyordu. Mezz haklıydı: Bunlar anlayacakları şeyler değildi. Bununla birlikte bu ofisten tek bir kanıt –tabii öyle bir şey varsa– bile çıkarılamazdı. Aslında bu türden bir sebep olduğuna inanmıyordu. Hapse girmekten ya da iflastan kurtulmak için birini öldürebilirdiniz ama baltayla parçalamazdınız.

– Hepsi bu kadar mı?

– Bu türden başka şeyler de var. İlgini çeker mi?

– Hayır. Başka türden bir şeyler bulup bulmadığını soruyorum.

Çift Z elini masasına uzatarak bir kâğıt aldı.

– Biraz önce Thérèse Sokağı'na tekrar gittim.

– Ne sebeple?

– Dikkatimi dağıtacak ceset ve mavi üniformalılar olmaksızın evi bir güzel araştırmak için.

– Verimli geçti mi?

– Evet. Bak.

Swift kâğıt parçasında yazılanlara hızla göz attı. Fotokopiydi. Diğerlerinden tamamen farklıydı. Büyük harflerle yazılmış Arap tınılı isimler:

MOHAMED BOULANE
AHMED TAZI

HAKIM BENJELLOUN
JAMAL NACIRI
IMANE DIOURI
AHMED DIZANE
MED EL HARRAGA
MOHAMED JALAL...

– Bunu nerede buldun?

– Döşeme halının altında. Üstelik çok iyi gizlenmişti.

– Orijinali?

– Bulamadım.

– Sence bu ne?

– Ya yozlaşmış siyasetçiler ya da bir yolsuzluğa karışmış adamlar. Hepsi de Fas, Tunus ya da Cezayir'den. Federico uluslararası çalışmış olmalı.

– Başka bir şey var mı?

Mezz masasından bir kraft zarf alarak içinden fotoğraflar çıkardı. Swift bunların ne olduğunu hemen anladı. İş üstündeki Federico. Her karede ayrı bir sevgili. Sabahın erken saatlerinde güvercinleri şakıtacak fotoğraflar.

Neden siyah beyaz tercih etmişlerdi? Böylesinin daha "polisiye" bir hava vereceğini düşünmüş olmalıydılar.

– Tamam, dedi Swift fotoğrafları geri verirken. Bunlar da mı gizlenmişti?

– Aynı yere. Halının altına.

Swift, katilin her ne arıyorsa bulmuş olması gerektiğini düşündü, aksi halde o da halıyı sökerdi. Ne bulmuştu peki?

– Hepsini benim için paketler misin?

– Elbette hanımefendi, diye karşılık verdi Mezz satıcı taklidi yaparak. Borcunuz 30 frank.

– Abisine haber verdin mi?

– Saint-Honoré'dekiler haber verdi.

Hiç değilse bir angaryadan kurtulmuşlardı.

– Teşhis için onunla Adli Tıp Enstitüsü'ne gidecek misin?

– Sen gitmeyecek misin?

– Gideceğim ama tek başıma.

Mezz iç çekti. Angaryaların hep kendisine verilmesine alışıktı.

– Olay yeri inceleme ne buldu?

– Parmak izleri.

– Gerçekten mi?

– Hemen sevinme. Federico'nunkilerle karşılaştıracaklar önce.

– Senin için iki müşterim var.

– Kimler?

– Bir doktor ve bir kız, maktulün en iyi arkadaşı.

– Onları ifadeye çağırdın mı?

– Kız zaten burada, gözaltında.

Şaşırma sırası Mezz'deydi.

– Zanlı mı?

– Hayır. Sadece eti yumuşatıyorum. Bir şeyler biliyor ama keçi gibi inatçı.

– Peki ya doktor?

– Gün içinde uğrayacak.

Swift, Heidi'nin adını verdikten sonra birdenbire sordu:

– Arşivde araştırdın mı?

– Neyi araştırdım mı?

– Son yıllarda buna benzer bir cinayet olup olmadığını.

– Benimle kafa mı buluyorsun? Paris'te baltalı bir cinayet işlenseydi, 36'daki herkesin bundan haberi olurdu.

– Peki ya, basit eşcinsel cinayetleri?

– Ahlak Masası'ndan haber bekliyorum.

Swift bir nefes alarak saatine baktı. Kuşu kafesinden çıkarma zamanı gelmişti.

25

Swift hücre kapısının sürgüsünü açınca kız sadece şunu sordu:

– Gerçekten çıkıyor muyum?

"Tekrar içeri gireceksem, dışarıya adımımı atmam" der gibi bir havası vardı. Swift de cevap olarak "Bana anlatacaklarına bağlı" demeliydi. Ama bu kartı oynamayacak kadar yorgundu.

Gülümsemekle yetindi.

– Gel, dedi. Kahvaltı edelim.

Geceleri sekiz yüz insana ev sahipliği yapan, gündüzleri ise on binlerce polis, papaz, hâkim, avukat, katil, hırsız, turist ve göçmenin boy gösterdiği Île de la Cité'nin ıssız sokaklarında yürüdüler. Harlay Sokağı boyunca ilerlediler, sonra sola dönüp Dauphine Meydanı'na geldiler. Yves Montand ile Simone Signoret burada oturuyordu. Swift ne zaman buradan geçse onları düşünürdü. *Caniler Treni. Police Python 357.* Sevdiği filmler Swift'e soruşturduğu suçlardan daha gerçek gelirdi genellikle.

– Buradan.

Swift meydanda bulunan ve sabahları 6'da açan küçük bir barın müdavimiydi. Henüz yenilenmemiş, "odun & kömür" kokan bir kafe.

Başmüfettiş kendini kirli, hatta leş gibi hissediyordu. Duş alacak vakit bulamamıştı. Kahve. Kruvasan. Müzik otomatı. Lambri duvarlar ona gemi kamarasını hatırlatıyordu – hiç yolcu gemisine binmemişti ama olsun... Mekân pas rengi bir ışıkla yıkanıyor ve bu yüzden bir Ortodoks şapelini andırıyordu – bir şapele de adım atmamıştı.

– Beyaz Yele'yi tanıyor musun?

– Paçavranın teki.

Heidi bakışlarını kaldırmadan cevap verdi. Gözlerini kremasına dikmiş, büyük bir iştahla kruvasanını yiyordu. Saçları bozulmuş, gözleri uykudan hafifçe şişmişti ve genizden konuşuyordu. Bebek gibiydi.

– Federico'yu o öldürmüş olabilir mi, ne dersin?

– İmkânsız. Onun istediği daha çok...

– O olayı biliyorum.

– Umarım, onun yüzünü dağıtmışsındır.

– Biraz sarstım, evet.

Heidi'nin dudaklarında bir melodi gibi hafif bir tebessüm dolandı. Kruvasanından bir ısırık aldıktan sonra aniden konuştu:

– Bunu itiraf etmek istemezdim ama bana senin gibi bir adam lazım.

– Birilerinin yüzünü dağıtmak için mi? O kadar çok mu düşmanın var?

– Flaubert şöyle yazmış: "Bir insanın değeri, düşmanlarının sayısıyla ölçülür."

– Bunun bir Yugoslav atasözü olduğunu sanıyordum.

– Aslında klişe bir söz.

Swift kahvesinden bir yudum içti. Her zamanki gibi berbattı. Kola istemeliydi.

– Her halükârda, diye devam etti Heidi, bir korumam olmasını isterdim. Tehlikede olduğumu sen söyledin.

– Seni korkutmak içindi.

Heidi boynunu yukarı kaldırdı. Yüzü, pürüzsüz bir kâğıt ya da Noel'de yağan kar gibi lekesizdi.

– Belki de koruyucu bir melek, dedi cilveli bir sesle.

Swift bu tür saçmalıklarla uğraşacak ruh halinde değildi.

– Yeter, diye kestirip attı öfkeyle.

– Önce bana Federico'nun evinde neler olduğunu anlatmalısın.

Swift tereddüt ediyordu. Kıza bir kemik atmazsa hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu. Ayrıca Heidi tüm olanları kaldırabilecekmiş gibi görünüyordu. Swift derin bir nefes aldı ve her şeyi anlattı. Kopmuş uzuvlar. Kararmış ağız.

Başta Heidi tepki göstermedi. Daha sonra da öyle. Gözlerini masaya dikerek öylece oturdu. Swift onun ağlamayacağını, hiçbir duygusunu açığa vurmayacağını tahmin ediyordu. Bu ufaklık şimdiye kadar çok şey görmüş geçirmişti. İçinin derinliklerinde her şeye dayanmasını sağlayan sert bir çekirdek vardı.

– Gizli bir sevgilisi olduğunu biliyor muydun? diye sordu Swift bir sigara yakarken.

– Bu doğru değil. Olsaydı bilirdim. Onunla ilgili her şeyi biliyorum.

– Onu hiç çıplak olarak gördün mü?

Heidi'nin yüzündeki ifade hakaretten bile beterdi.

– Yüzlerce defa.

– O halde cinsel organında *piercing* olduğunu biliyorsundur.

Heidi bu kez ürperdi. Taşbebekte bir çatlak. İşte bu çatlaktan kendini gösteriyor, buradan ışık sızıyor, diye düşündü Swift.

– Biliyorum, evet.

– Halkanın içinde bir isim yazılıydı.

Heidi gözle görülür bir biçimde gerildi.

– O ismi biliyor musun?

– Burnumu içine sokmuyordum.

– O adam hakkında bana ne anlatabilirsin?

– Sana söyledim, Federico'nun bir sevgilisi yoktu. Ya da çok vardı diyelim. Gerçekten çok.

– Bunu da biliyorum.

Swift ilk gözlemlerini düşündü. Kızın Fransızcası mükemmeldi ama dikkat edince hafif bir aksanı olduğu fark ediliyordu. Damağında kayan ve çocuksu yanaklarında çınlayan bir çakıl taşı.

Kraft zarfı çıkarıp fotoğrafları yaydı. Dalgalanan vücutlar, obur ağızlar, buruşuk çarşaflar.

– Bu fotoğrafları sen mi çektin?

– Evet.

– Neden?

– Sence?

– Hepsinin adlarını, ne iş yaptıklarını öğrenmek istiyorum.

Swift işaretparmağıyla ilk fotoğrafı gösterdi.

– Thierry de Janay, Paribas Bankası'nda.

Bir sonraki.

– Philippe Jacquot, Quai d'Orsay'de üst düzey memur.

Sonraki.

– Luc Montaigu, Sayıştay'dan.

Swift hiçbirinin katil olmadığını bilse de isimleri defterine kaydediyordu.

– Hepsi de ödeme yaptı mı? diye sordu kurşunkalemini kaldırırken.

– Elbette.

– Neden elbette?

– Bunlar kabuklu hayvanlar.

Swift güldü.

– Açıklar mısın?

– Ben onlara böyle diyorum, çünkü dış iskeletleri var.

– Ne demek istiyorsun?

– Aldıkları eğitim yavaş yavaş, sabırla, kimsenin nüfuz edemeyeceği bir kabuk örmüş bedenlerinin dışına.

– Peki bu kabuk tam olarak neyden yapılmış?

Kız yeni bir kruvasana yapıştı.

– Önce liseler, Louis-le-Grand, Henri-IV, sonra hazırlık sınıfları... Ardından ENA'yı[52] hayal ederek Siyasi Bilimler Akademisi. Bu formasyon üzerlerini zırh gibi örtmüş. Hayat hakkında, dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ama mühim değil, bir şekilde korunuyorlar. Anne babalarına "siz" diye hitap ediyor, pazar günleri ayine gidiyor, cumartesi günleri ralli yarışlarında kendilerine eş arıyorlar. Sonra ülkelerine hizmet ediyorlar ama hiç tanımadıkları bir ülke bu. Bu tipler gerçeklikten tamamen kopmuş bir mezhep oluşturuyorlar. Ve işte korkutucu olan da bu: Güçlüler ama... dışarıdalar. Kabuklarının içindeler. Kabuklu hayvanlar gibi.

– Neden ödeme yaptıklarını açıklamıyor bu.

Heidi'nin dudakları çizgi film kahramanları gibi çarpık bir çizgi halini aldı, gülümsemesi bu kadardı.

– Normalde kabuğun içindeki et bembeyaz, lekesizdir, onlarınki ise gri ve kirli. Onlar eşcinsel. Her an kabuğun dışına taşabilecek bir iltihap gibi.

Swift kollarını kavuşturdu, sigarası hâlâ dudaklarındaydı. Sigara dumanının ardından, Ségur'ün deyişiyle bu "ateşböceği"ni inceledi; sırrına nüfuz etmek istercesine gözlerini kısmıştı. Kız gerçekten de hiç sıradan değildi. Şaşırtıcı bir olgunluğu vardı. Belki geçmişinden kaynaklanıyordu. Belki konumundan. Belki de sadece zekâsından...

– Peki buna nasıl çözüm buluyorlar?

– Şenlik yaparak. Patlamamak için arada bir basıncı salmaları gerekiyor. Dışarı çıkıyor, sevişiyor, kafa çekiyor, dibe vuruyorlar.

---

52. École national d'administration. Ulusal İdare Okulu. (ç.n.)

Gözlerini boyamış, göğüslerini yağlamış, çılgın kadınlar gibi giyinmiş, pistte kendilerini kaybedene kadar dans eden nice böyle adam gördüm ve bunların hepsi, ertesi sabah kravat takıp kendilerini bir masada, valilerin ve senatörlerin karşısında bulmak için.

Gerçekten hiç de sıradan değildi... Ama Swift buraya felsefe yapmak için gelmemişti.

– Ödeme yapmayı kabul etmeyen olmadı mı hiç? Ya da daha sonra intikam alan?

– Hayır. Hatta Federico, bizim bazı... kurbanlarımızla tekrar yattı.

– Onlardan tekrar para istediniz mi?

– Hayır. Biz öyle değiliz, prensiplerimiz var.

Swift zoraki bir kahkaha attı.

– Ama daha da ileri gittiniz. Önemli dosyalar çaldınız.

Heidi başını eğdi.

– Adamların evlerine girerek bazı dosyalar bulduk, evet... Daha fazla isteyebileceğimizi düşündük...

– Bu belgeleri fotoğraflardaki adamlardan araklamadınız, değil mi?

– Hayır. Daha yaşlı, daha önemli adamlardan. İşadamlarından, siyasetçilerden.

– Marcel Caroco gibi mi?

– Evet.

– Bana ondan bahset.

– Onu en başından beri tanıyoruz.

– Hangi en başından?

– Bizi Bains Douches'a o soktu.

– Bu önemli mi?

Heidi kendisinden hiç beklenmeyecek bir şekilde France Gall'in parçasını şakımaya başladı:

– "Bu sizin için bir ayrıntı olabilir / Ama benim için çok şey demek."

– Bu sabah çok formdasın.

– Bu özgürlük sarhoşluğu.

– Tamam, şimdi şu belgelere bak. Hangileri Caroco'nun evinden?

Heidi yine kendini beğenmiş pozlarda, düşünüyormuş gibi işaretparmağını dudağına koydu. Yüzü tamamen ifadesizdi.

– Bu.

– Krema şirketi mi?

– Bu, Caroco'nun kulüplerinden biri. Başlangıçta servetini reklamcılıktan sağlamış. Ondan sonra serbest radyoculuk işine girmiş ve nihayet Krema'yla da gayrimenkul işine.

Swift elini belgenin üzerine koydu.

– Bunun hakkında bana ne anlatabilirsin?

– Bu sahte. Caroco valinin imzasını taklit etmiş.

– Bunu nereden biliyorsun?

– Vicdanı rahat olsaydı o şekilde gizlemezdi. Bunu bronz bir şamdanın altında bulduk.

Gerçekten kurnazcaydı.

– Ona şantaj yaptığınızda nasıl tepki verdi?

– Önce kahkaha attı, sonra parayı öderken şöyle dedi: "Bu yaşta biraz pislik olmaya hakkınız var ama bu fazla sürmemeli."

– Hepsi bu mu?

– Hepsi bu.

– Madem ödeme yaptı, o zaman bu belge neden hâlâ Federico'daydı?

– Bu fotokopi. Orijinalini ona geri verdik.

Bu ayrıntılar Swift'in tahminlerini doğruluyordu.

– Caroco, Federico'nun hamisi miydi?

– Öyle denebilir. Ona Thérèse Sokağı'ndaki daireyi verdi, bina onun. Ayrıca zaman zaman Federico'ya para da veriyordu...

– Hiç kindar değilmiş gerçekten. Peki ya bu ne?

Swift, iç içe geçmiş A ve S harflerini çevreleyen sekizgen bir logonun göze çarptığı bir belgeyi gösteriyordu.

– Bir yatırım danışmanlığı şirketi, Amari Social. Sahibi, bir finans dehası, aynı zamanda bir numaralı dolandırıcı olan Nicolas Morel.

– Bu belgenin önemi ne?

– Bu, şirketin yıllık faaliyet raporu. Birçok firmada hisse sahibi olduğu açıkça görülüyor. Amari Social, müşterilerine bu kuruluşları yüksek fiyata satın almasını önererek servetine servet katıyormuş.

– Bundan nasıl emin olabiliyorsun?

– Yatak sırları. Morel bunları Federico'ya anlatmış.

– Federico bu dolaplardan bir şey anlamış mı?

– Hayır ama ben anladım.

– Çünkü mali entrikalar konusunda bilgin var.

– Hayır ama üzerinde çok çalıştım. Terentius'un dediği gibi: "İnsani olan hiçbir şey bana yabancı değildir."

Swift dudaklarının arasından bir ıslık koyuverdi:

– Vay be, kendini iyi eğitmişsin.

– İstersen Latincesini de söyleyeyim: *Homo sum*...

– Tamam, anladık. Adamların evlerine nasıl giriyordunuz?

– Enayiler Federico'ya anahtarlarını veriyordu.

Swift şaşırmamıştı. Şililinin sevgilileri *mecburen* ona güveniyorlardı. Bir tür topluluk dayanışması adına. Yardımlaşmak için. Kabul edilmek için. Aksi halde falanster[53] çökerdi. Geriye hiçbir şey kalmazdı.

– O adamları kazıklamak sizi hiç rahatsız etmedi mi?

Heidi oraya konmuş bir tüyden kurtulmak ister gibi belli belirsiz omzunu silkti.

– Çalmak, dilenmekten yeğdir.

– Öğrendiğime göre, Federico'nun ailesi zenginmiş.

– Her ay para gönderiyorlardı ama sürdürdüğümüz hayat için yeterli değildi.

Geçelim. Aslında tüm bu şantaj hikâyeleri onu bir yere götürmüyordu. Katil başka bir kategoridendi. Bu ufak tefek dalaverelerin çok daha uzağındaydı. Yine de Swift bu konuyu tamamlamak istiyordu. Polislik görevleri.

– Para kopardığınız adamlar arasından katil olabilecek dört kişiyi say dersem, bana kimlerin isimlerini verirsin?

– Kimsenin. Hiçbiri böyle bir şey yapamaz.

– Bırak da buna ben karar vereyim. Katilin Federico'yu tanıyor olması, belki seni ikna edebilir. Katil binanın şifresini biliyordu ve Federico hiç kuşkulanmadan kapıyı ona açtı.

Heidi sevimsiz bir ifadeyle çok önemli bir bilgi yumurtladı:

– Federico artık hareket edemiyordu. Kalkıp da kimseye kapıyı açamazdı.

– Daha iyi ya, demek ki katilin anahtarı vardı.

– Bu da mümkün değil. Sadece bende anahtar vardı. Bir de Ségur'de.

– Toplamda kaç anahtar var?

---

53. Sosyalist kuramcı Charles Fourier'nin ütopyasındaki ortak topluluğun yaşadığı bina. (ç.n.)

– Sanırım... üç.

Federico'nun anahtarını bulmak lazımdı. *Mezz. Onu haberdar etmeliyim.*

– Dört isim.

– Bilemiyorum.

– Tekrar deliğe mi dönmek istiyorsun?

Kız, ellerini büktü. Ya da dudaklarını. Ya da ikisini birden. Swift, kızın sarışınlığından büyülenmişti. Blondie'nin solisti Debbie Harry'ye benziyordu; bir de Le Palace'ın ya da Bains Douches'un –hangisi olduğunu şimdi hatırlayamıyordu– girişindeki her dediğini yaptıran Edwige[54] adındaki şu diğer kıza.

Heidi derin bir nefes aldı:

– Dört isim mi?

– Cinayet işleyebilecek olanlar.

– Sanırım... Caroco.

– Biraz önce Federico'yu affettiğini söylemiştin.

– O söz konusu olduğunda, hiçbir şeyden emin olamazsın. Karmaşık bir tiptir.

Swift defterinde soyadının altını çizdi.

– Julien Ferrand. Danıştay'dan. Fotoğrafları görünce çok kötü tepki vermişti. Evli, yerleşik bir düzeni ve duvar gibi yüzü var. Hakkımızda suç duyurusunda bulunacağını söyledi ama sonunda ödemeyi yaptı.

– Tamam, diye sözünü kesti Swift, bir yandan da not alırken. Sonraki.

– Patrice Cauteleux. Bir başka suçüstü. Paris'te halı mağazaları yönetiyor. Merkezi Nancy'de olan bir aile şirketi.

– Aklına neden o geldi?

– Çünkü ödeme yapmayı kabul etmedi.

– Ama bana demiştin ki...

– Unutmuşum. Sadece ödeme yapmamakla kalmadı, Federico'yu silkelemek için adamlarını da gönderdi. Zavallı Federico... Çok korkmuştu.

– Bu olay ne zaman olmuştu?

– Sanırım... iki yıl önce. Evet, 80 yazında.

– Ya sen?

---

54. Edwige Belmore. Fransız model, şarkıcı. (ç.n.)

– Ya ben, ne?

– Sana saldırmadılar mı?

– Ben kızım. Kızlara gözdağı verilmez.

– Hadi bakalım. Sen bu Ferrand'ı gördün mü?

– Hayır.

– Son bir tane kaldı.

Heidi üzerinde çalışılmış bir poz vererek, çenesini sağ eline yerleştirip işaret parmağını meleksi yanağında gezdirdi.

– Georges Galvany.

– O kim?

– Antiller'den bir işadamı. Çok zengin. Astronomik miktarda arazisi var.

– Nerede?

– DOM-TOM'da.[55] Tam olarak nerede bilmiyorum. Kendisi melez.

– Bu bir sorun mu?

– Aksine. Federico siyahilere bayılırdı.

Swift'in aklına, Federico'nun sözde katılmak istediği Kaptan Köşkü'nün üyeleri geldi.

– Fotoğrafını çektiniz mi?

– Hayır, evrakını, tapularını çaldık.

– Ödeme yaptı mı?

– Bizi mutlu etmek için. O belgelerin hiçbir değeri yoktu. En azından kanuniydiler. Ama Galvany onları elinde tutmak istiyor gibiydi.

– Neden aklına o geldi?

– O adam benim kanımı donduruyor. Köleciliği savunduğundan eminim.

– Kaç yaşında?

– Elli yaşlarında sanırım. Sıradışı... bir yakışıklılığı var.

– Paris'te mi, Antiller'de mi yaşıyor?

– İkisinde de. Yarı orada, yarı burada kalıyor.

– Galvany nasıl yazılıyor?

Heidi heceledi, Swift not aldı. Bu sütlü kahve renkli milyarderi gözünde canlandırmaya çalıştı. Onun yerine gözünün önüne yine Méta-Bar'da tanıştığı üç çılgın geldi.

– Kaptan Köşkü'nün elemanlarını tanıyor musun?

---

55. Fransa'nın denizaşırı topraklarını ifade eden kısaltma. (ç.n.)

– Elbette. Tek beyinli üç kamış.

Polis güldü. Not defterini kapadı ama henüz bitirmemişti.

– Sana göstereceğim son bir şey var.

Heidi karşısında uslu bir çocuk gibi duruyordu. Geceyi hücrede geçirmişti, kirli ve bitkindi. Ama vakit ilerleyip güneş yükseldikçe yeniden parlamaya başlamıştı. Gençlik işte. Ve tabii ki gece hayatına alışkın olmak.

– Şimdi ne çıkaracaksın bakalım.

Swift masaya Arap isimlerinin olduğu listeyi koydu.

– Bu ne? diye sordu, kendisine yöneltilen soruyu ustalıkla geçiştirerek.

– Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç görmedim.

Sessizlik. Veledin yalan söyleyip söylemediğini anlamak imkânsızdı.

– Bu kâğıdı da diğer belgelerle birlikte Federico'nun evinde bulduk.

– Bunun ne olduğunu bilmediğimi söylüyorum sana. Federico kimi zaman bana söylemeden bazı şeyleri araklıyordu.

Swift buna inanamazdı, Federico'nun hiç inisiyatif almadığını çoktan anlamıştı ama ısrar etmenin anlamı yoktu.

– Federico'nun Arap sevgilileri var mıydı?

– Hayatta olmayacak şeydi bu.

– Neden?

– Mağribilere karşı çok... önyargılıydı.

– Irkçı mıydı?

– Araplar söz konusu olduğunda, evet.

– Federico'nun zengin sevgilileri arasında, Fas'ta ya da Kuzey Afrika'nın herhangi bir yerinde villası olan biri var mıydı?

Heidi bir kahkaha koyverdi.

– Ama hepsinin Fas'ta villası vardır. Marakeş. Tanca. Bu villalara *riyad* diyorlar. Oğlanlar için açık büfe. Her yaz Caroco'nun Tanca'daki villasına giderdik. Daha geçen kış döndük oradan.

– Caroco oğlan çocuklarından mı hoşlanıyor?

– Bilmiyorum ama öyle olsa şaşırmazdım.

Pedofili şüphesi belirmişti. Şüphelenmemek Swift'in elinde değildi. Bir gecede o kadar çok şey görmüştü ki... Şimdi hepsinin üstüne yeni bir kötülük eklemek bu sabah için fazla gelecekti.

Kız, saatine baktı.

– Artık özgür müyüm?

Swift bir an Heidi'nin bileğine baktı. Tag Heuer Monaco takmıştı. Erkek saati. Steve McQueen'in *Büyük Yarış* filminde taktığından. Federico'nun sevgililerinden birinin evinden çalmış olmalıydı. Ya da Federico'nun kendisinden. Polis bu küçük hırsızın ahlak anlayışını çözemiyordu ama tamamen kendisine özgü bir ahlak anlayışı olduğundan emindi.

– Evet, diye üfledi bıkkınlıkla.

– Zahmet olmazsa beni bırakabilir misin?

– Nereye? La Fontaine'e mi?

– Hayır, Carnot Lisesi'ne.

– Neden Carnot?

– Bu sabah orada bakalorya sınavım var.

Swift bu bilgiyi sindirmek için bir an duraladı. Bu kız gerçek bir *roller coaster*'dı.

– Saat kaçta orada olman gerekiyor?

– 8.15'te.

– Çakarı açacağız o halde.

26

Günlerden bir gün Patrick Swift evlenmişti.

Öylesine, deneyip görmek için.

Çabucak da görmüştü. Birkaç hafta içinde yuvasından çıkmış, sevmiş, hayatının kadınıyla evlenmişti. En azından o, hikâyeyi bu şekilde anlatıyordu. O dönem, beş yıl önce, kendisini bir post-punk (ta o zaman) grubun peşine düşüren bir uyuşturucu dosyası üzerinde çalışıyordu; grubun adı Martyrs[56] idi; eski çağlarda zulme uğramış Hıristiyanlarla hiçbir ilgisi yoktu ama XI. Bölge'deki aynı isimli sokakla yakından ilgisi vardı.

Sözü uzatmayalım, zulalar bulunmuş, takipler yapılmıştı ama görünürde satıcıdan hiç iz yoktuysa da grubun Sheena isimli solistini (evet, ormanlar kraliçesi gibi ama daha sonra nüfus idaresi kayıtlarına göre asıl adının Nathalie Petit olduğu ortaya çıkmıştı) aydınlatan kocaman, bembeyaz, sersemletici flaş ışıkları vardı.

Geniş kalçalar, oksijenle rengi açılmış saçlar, basık bir yüz, küçük göğüsler (yine daha sonra başka bir keşif gelecekti: Sheena göğüs küçültme ameliyatı olmuştu; seviştikleri zaman memelerinin altındaki uzun dikiş izleri Swift'e gülmüştü, tıpkı Victor Hugo'nun *Gülen Adam*'ı gibi). Ve yıldırım aşkı.

Kadında neyin hoşuna gittiğini söyleyemezdi – belki her şeyi, belki hiçbir şeyi. Swift böylece ikinci ya da üçüncü depresyonundan çıkmış, Sosyal Güvenlik'in kutsamasıyla antidepresanlara boğulmuş, sabahtan akşama kafası güzel bir halde dolanmıştı. İlaçlar, hayatı tozpembe görmesini sağlamıştı – bebek odası gibi tozpembe değil, beynini bulandıran, nöronlarını yapış yapış eden ve tüm muhakeme yetisini ortadan kaldıran parlak fuşya rengi.

Ardından, gelsin evlilik, balayı seyahatleri ve Épinay-sur-Seine'e taşınma... Bütün bunlar tam bir sarhoşlukla yapılmıştı. Ayaklarının

56. Bir inanç uğrunda kurban olan kişi. (ç.n.)

tekrar yere basması için birkaç ay gerekmişti. Hani deniz çekilir ya, aşk da ondan aynı şekilde çekilmişti. Önce solistin çevresindekiler onu pirelendirmişti – faydasız bir grup esrarkeş parazit. Sheena çoğuyla yatıyordu. Küçük dokunuşlarla ya da vurgulaya vurgulaya, gününe göre değişiyordu. Swift ondan kurtulmak için sabırla kaçma nedenlerine çentik atıyordu.

Kısa zamanda, tablodaki esas sorunun Sheena'nın kendisi olduğunu anlamıştı. Kadının deli mi, yoksa sadece aptal mı olduğuna karar veremiyordu. Sheena tatillerde örümceklerden korunmak için kapıyı kilitliyordu. Evde Bissel süpürgesini (gırgır süpürge, lütfen) elinden bırakmıyordu. Rock kraliçesi nereye gitmişti?

Swift bir sanatçıyla evlendiğini sanmış ama kendini bir alıkla bulmuştu; kafası bir kâğıt keseceği gibi çalışan ve küçücük bir düşüncenin bile kafasını koparark onu yerle bir eden bir alıkla.

Ama Sheena her şeyden önce bir uyuşturucu müptelasıydı. Ara sıra kullanılan *joint*'ten değil, günde birçok kez vurulan eroinden bahsediyoruz. Swift onun bağımlı olduğunu kısa sürede anlamıştı. Daha da iyisi (ya da daha da kötüsü elbette), grubun çevresinde uzun zamandır aradığı satıcının, kendi karısının, X. Bölge'nin belediye binasında büyük bir tantanayla evlendiği karısının sevgilisi olduğunu görmüştü. Swift adamın ağzını yüzünü dağıtmış ve kirişi kırmasına izin vermişti. Dosya kapanmıştı.

Her sabah antidepresanlarını alıyor ama kendini, çevresindeki bağımlılarla asla karşılaştırmıyordu. Eroin sizi yok eder, psikiyatrik ilaçlar bedeninizi size geri verirdi. Hayır, Swift'in mustarip olduğu şey, karısının onu sürüklediği o akıntı, ikisini ayıran ve her gün genç adamı daha fazla çeken o uçurumdu – boşluğun çağrısı.

Swift işten döndüğünde Sheena kendinde olmazdı. İnsana özgü tüm pislikler geri gelirdi. Ses tonları yükselir, hakaretler havada uçuşur, kavgalar olurdu. Patrick bu sağlıksız, takıntılı halleri çok iyi bilirdi; yoksunluk haliydi bu. Sefil gençliği boyunca tozun soluk yüzüyle bol bol karşılaşmıştı. Gece yarısı kebapları, yağmur altında beklemeler, sundurma altlarında hızlı vuruşlar...

Bu insanlar yaşamıyorlar bayım, bekliyorlar. Zaman öldürmeye çalışıyorlar ama zaman onları öldürüyordu. Kendilerine kahve yapıyorlar, besleniyorlar, televizyon seyrediyorlardı ama her şey ellerinden kaçıyor, hiçbir şey yolunda gitmiyordu, çünkü hakikat başka

yerdeydi. Her defasında kapı çalınıyordu: dozları, yalanları, entrikalarıyla satıcı. Swift onları tiksintiyle izliyordu. Korkunç, kör, kendileri için değerli tek ışığa –beyaza– saplantılı siyah kelebekler.

Bu enkazı temizleyen genelde Patrick'in kendisi oluyordu; hayatında uyuşturucuya el sürmemiş boynuzlu koca. Uyuşturucuların parasını veriyor, onlara sandviç yapıyor, susuz kalmamaları için litrelerce su bazlı içecek, portakal suyu ve tuz karışımları hazırlıyordu.

İşler kısa zamanda daha da ileri gitmişti. Eroin pahalıydı ama Patrick polisti ve mal bulabilirdi, üstelik bedavaya. Sheena'ya mal temin etmeye başlamış, operasyonlara sadece çetelerin stoklarına el koymak için katılır olmuştu. Polis, satıcı haline gelmişti ama bedavaya satıyordu. Bu da fena sayılmazdı, öyle değil mi?

Kanunları çiğnemiş olmak umurunda değildi – medeni kanunu düşündüğünde, sıralarına uykulu gözlerle tünemiş, mideleri salyangoz veya kurbağa bacağıyla tıka basa şişmiş, yavaş çalışan sindirim sistemleri ve inançsızlıkları doğrultusunda oy kullanan vekiller canlanıyordu gözünde. Onu asıl mahveden, kendi kurallarını –yemin ettiği günden beri ilke edindiği katiyet ve sonuca ulaşma çizgisi– ihlal etmesiydi.

Kabilesini besledikten sonra çalışma odasına kapanıyordu – uzun zamandan beri Épinay'de, çalışma masasını, yatağını, kitaplarını ve elbette müzik seti ile plaklarını karmakarışık yerleştirdiği üç odalı "arkadaş evi"nde yaşıyordu.

Diğerleri horlarken, Sennheiser kulaklığını takıp başka bir çağın müziğini dinliyordu: "Can you tell me where my country lies?"[57] Peter Gabriel'in sesi, gecelerini yaşanılır kılıyordu.

Bazen bu yetmiyordu. O zaman yağmurluğunu giyip dışarıda bir tur atıyordu. Yere yığılmış bedenlerin üzerinden atlıyor, arabasına biniyor ve çok yakındaki Enghien Gölü'ne kadar uzanıyordu. İç karartıcı mahalleden birkaç yüz metre sonra ormanlık ve romantik bir manzaraya ulaşılıyordu; diğer yakadaki *casino*'nun parlak ışıklarının yansıdığı gölün siyah aynasında tüm sıkıntılarınızı unutacağınız bir yerdi burası. İnsan kendini Marguerite Duras'nın bir romanındaymış gibi hissediyordu.

---

57. Ülkemin nerede olduğunu bana söyleyebilir misin? (ç.n.)

Varoluşunu düşünmüyordu, geleceğini ise çok daha az düşünüyordu. Dairesini düşünüyordu. Joffre Caddesi'ndeki çirkin bir binada bulunan ve mütevazı, çalışkan, sıradan komşularıyla hiçbir ilgisi olmayan marjinal tiplerin yaşadığı bu üç odalı ev neredeyse komikti. Bazen evi tamamen ateşe vermeyi düşünüyordu.

Daha sonra omuzları çökmüş, yağmurluğuna sarınmış bir halde, şapkasının altında Lorenzaccio'yla,[58] sigarasını içerek eve dönüyordu. Zaman zaman bütün cinleri tepesine çıkıyor ve Sig Sauer'ini doğrultarak küçük topluluğu kapı dışarı ediyordu. Kimi zaman da tam tersine, işine dönmeyi tercih ediyor ve gecenin bir yarısı, bir akrobatın trapezine yapışması gibi radyosuna kenetlenerek, Louis-Blanc'a yol alıyordu. Gözünde yaşlarla kötülerin, tecavüzcülerin, satıcıların, her türden pisliğin izini sürüyordu. Ve sürekli, onun gibi bir mavi üniformalıyı batıran Martyrs'i, o kıytırık grubu düşünüyordu.

Bir gün şafak sökerken –gece mi oluyordu, yoksa sabah mı, artık bilmiyordu– eve gelmişti. Daire her zamanki görünümündeydi: her tarafa yayılmış içki ve bira şişeleri, sehpanın üzerinde esrar ve cips kalıntıları, boşa çalışan televizyon. Ama koltuklarda ya da yatakta her zamanki insan enkazları yoktu. Tuhaftı. Swift karısını, ormanlar kraliçesini dar kot pantolonu ve ince askılı büstiyeriyle mutfakta bulmuştu. Kusmuğu ustura yarası gibi yanaklarından akıyordu. Dudakları iğrenç bir şekilde yukarı kıvrılmıştı. Yüzünde, ölüme verebileceği tek karşılık olarak öfkeli, bıkkın, küçümseyici bir ifade vardı.

Aşırı doz muydu? Şüphesiz. En azından doktorun vardığı sonuç buydu. Doktor ölüm belgesini düzenlerken cenaze evi çalışanları da gelmişti. Patrick ise tüm bunlar olurken, elleri ceplerinde, üzerinde paltosuyla fazla iri, fazla aptal bir şekilde oracıkta dikilmişti. Aşırı dozdan ölümlerin, bedenin nefes almayı unutmasından kaynaklandığı söylenirdi. Evet, o gece tatlı karısı yaşamayı unutmuştu ama bunun tarihi dün değildi. *Resquiescat in pace*[59] Nathalie, pardon, Sheena...

---

58. Alfred Musset'nin beş perdelik dramı. Önceleri saf temiz bir insan olan Lorenzaccio, kuzeni olan Floransa Dükü Alessandro de Medici'yi öldürebilmek için onun sefahat âlemlerine katılır ve gitgide kötü, günahkâr bir adam haline gelir. (ç.n.)

59. Huzur içinde yat. (ç.n.)

O sabahı çok iyi hatırlıyordu: X. Bölge'ye tekrar gitmiş, renksiz kafede, tezgâhın karşısında ayakta durarak kahvesini içmişti. Aşının prensibi, organizma antikor üretsin diye az miktarda virüsün vücuda zerk edilmesiydi. Sheena onun aşısı olmuştu. Swift artık aşka bağışıklık kazanmıştı.

27

Odak noktası, Federico'nun yıkanmış, pörsümüş, dondurulmuş penisiydi. XXL, kesinlikle.

– Penis başında *piercing* yok muydu?

– Yoktu.

– Emin misin?

– Swift, yavrucuğum...

Ses tonu, bir çocuğa kızma taklidi yapan birininki gibi alaycı bir sitem içeriyordu.

– İnsan vücudunu incelemeyi hâlâ becerebiliyorum.

– Özür dilerim.

– Ama küçücük iki delik gördüm, biri penis başının hemen üzerinde, üretra kanalı seviyesinde, diğeri altta, penis frenulumunda.

– *Piercing* izleri olabilir mi?

– Evet.

– Birileri mi çıkarmış?

– Şüphesiz. Ama cinayet gecesinde değil.

– Ne zaman?

– Bunu söyleyemem. Yaralar kapanmış.

Bembeyaz ve buz gibi salon buram buram formaldehit kokuyordu. Ölüm belirsiz ve tehditkâr bir sancak gibi dalgalanıyordu içeride. Ama polisin titremesinin nedeni başkaydı. Yeni bir senaryo canlanmıştı kafasında: Federico'nun partneri olan katil cinayeti önceden tasarlamış ve iz bırakmamak için halkayı birkaç hafta önce çıkarmıştı.

Hayır, böylesi bir hesap cinayetteki vahşetle uyuşmuyordu. *Abartmayalım.*

– Diğer kesiklerden bahset.

Swift'in çok iyi tanıdığı Doktor Jean-Claude Senlisse özür dilercesine ya da pes edercesine kollarını kaldırdı. Tatlı gülümsemesi ve

yumuşak yüzüyle iri bir adamdı. Bir tür iyilik, yargı dünyasında az rastlanır bir nezaket yayıyordu etrafına.

– Sana ne dememi istiyorsun?

İri siyah gözleri, kendiliğinden yana düşmüş gibi görünen bir saç tutamı ve Swift'in her defasında yeniden dikkat ettiği uzun ve geniş oval burun delikleri vardı. Bu ayrıntı Swift'i rahatsız ediyordu. Solungaç gibiydi adeta.

– Bunu yapan her kimse tam bir kasapmış.

– Bunu sözün gelişi mi söyledin, yoksa yaralar bir profesyoneli işaret ettiği için mi?

– Sadece sözün gelişi.

– Bu tip benzetmelerden kaçınalım istersen. Profesyonel olalım. Silah konusunda fikrin var mı?

– Bir pala veya balta. Daha çok bir pala.

– Neden?

– Yaralar uzunlamasına açılmış ve yoğun bir kuvvet noktası yok. Bana kalırsa bıçak en az kırk santimetre.

Swift otopsi masasındaki cesede dikkatle baktı. Bir kol göğsün üzerine uzunlamasına konmuştu. Thérèse Sokağı'nda tek bir lifin tuttuğu bacak sonunda kopmuştu ve kalça hizasında dinleniyordu.

Bunun dışında ne vardı? Dehşet uyandıracak denli zayıf, benek benek olmuş, hatta ısırık izi gibi kapkara çürüklerle dolu, anormal irilikte bir penisin görüldüğü gri bir iskelet.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi şimdi bir de cesedin her yerinde dikişler vardı – Senlisse iç organlarını çıkarmıştı. Swift elinde olmadan, o organları kapkara ve çürümüş olarak bir kutunun dibinde gözünün önüne getirdi.

– Ölüm nedeni?

– Bunu söylemek için erken.

– Nasıl yani?

– Tabii ki yaralarının sonucunda öldüğü söylenebilir. Kan kaybetmiş, bu da demek oluyor ki, kolu ve bacağı kesildiğinde kalbi hâlâ çalışıyormuş. Litrelerce kan akmış. Ama zehirlenme olasılığını da göz ardı etmiyorum. Toksikoloji sonuçlarını beklememiz lazım.

– Neden zehir?

– Öncelikle, ensede belli belirsiz bir iğne izi gördüm.

– Federico Garzon hastaydı.

– Fark ettim, teşekkürler.

– Tedavi görüyordu ve serumlarla yaşıyordu.

– Kabul ama söz konusu iğne izi çok yeni. Öte yandan kendini hiç savunmamış. Belki de uyuşturucunun etkisindeydi.

– Veya sadece çok zayıftı.

– Bununla birlikte hiç savunma yarası yok.

– Federico Garzon gey kanseriydi.

– Biliyorum. Kaposi sarkomu, bu tür vakalarda ortaya çıkan fırsatçı hastalıklardan biridir. Akciğerleri de çok kötü durumdaydı, küften erimişti.

– Bu yeni hastalık hakkında ne söyleyebilirsin bana?

– Fazla bir şey söyleyemem.

Baş döndürücü bir düşünce: Katil Federico'nun hasta olduğunu biliyordu – bu, apaçık ortadaydı. Üstelik geylerin ortamında bu hastalığın bulaşıcı olduğu kulaktan kulağa yayılıyordu. Katilin bundan korkusu yok gibiydi. Kendisi de hasta olduğu için miydi?

İntikam varsayımı yine ağırlık kazanmıştı. Mesele basitti: Hasta olduğunu bilmeyen Federico biriyle yatmıştı. Sonra hastalık ortaya çıkmıştı. Çift tüm münasebeti kesmişti ama artık çok geçti: Federico'nun partneri de hastalığı kapmıştı. Kan beynine sıçramıştı. Paniğe kapılmıştı. Adam bıçağıyla gelmiş ve eski sevgilisini doğramıştı.

Federico'nun evine kendi eviymiş gibi girdiğine göre gizemli partnerin etrafındaki kıskaç daha da daralıyordu. Yine de Swift'in içgüdüleri bunun çok daha karmaşık bir hikâye olduğunu söylüyordu. Belki intikam alma arzusuydu ama cinayetin işleniş biçimi bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Swift kendini cesedin yüzüne bakmaya zorlayarak sordu:

– Peki ya ağzındaki siyahlık? Mürekkep mi?

– Hayır. Ağzında bir kauçuk parçası yakılmış.

– Henüz hayattayken mi?

– Bunu söylemek zor.

– Ne tür bir kauçuk?

– Hiçbir fikrim yok. Liflerden örnek aldım ve Adli Tıp Enstitüsü'ne gönderdim. Beklememiz gerekecek.

Swift'in aklına birden başka bir şey geldi. Mezz Adli Tıp Enstitüsü'ne onun için bir mesaj bırakmıştı: Federico'nun annesiyle babası dün akşam Paris'e gelmişler ve Cinayet Büro'yu aramışlardı.

"Şimdiden mi?" diye sormuştu Swift yardımcısını geri arayarak. Aslında tamamen tesadüftü: Oğullarını görmek için Paris'e gelmeye önceden karar vermişlerdi, o ölmeden önce. Görememişlerdi...

– Annesiyle babası gelecek, diye uyardı Swift.

– Telefon ettiler bile.

– Cenaze levazımatçılarına haber verdin mi?

– Gerek yok.

– Oğullarını bu vaziyette onlara gösteremezsin.

– Biliyorum ama seçme şansım yok.

– Neden?

– Şimdilik bir şey yazılmadı ama bu hastalığın bulaşıcı olduğu biliniyor. Kimse cesede dokunamaz. Üzerinde herhangi bir düzeltme işlemi yapılamaz.

– Sen kesip biçtin ama.

– Ben doktorum, o sayılmaz. Her şeye bağışıklığımızın olduğu kabul ediliyor.

Swift bir Marlboro aldı. Parmakları iyiden iyiye titriyordu.

– Yani... bu cesedin hâlâ hastalık bulaştırabileceğini mi söylüyorsun?

– Bilmiyorum. Ama önceki bilgilerimize göre, hasta öldüğünde hastalık da ölür.

Polis bu şüpheyi kafasından atmayı tercih etti – cesedin yanında konuşurken hastalık kapacaklarsa, tüh...

– Tecavüz edilmiş mi?

– Sanmıyorum. Ama bu... anüsle bunu bilmek zor.

Swift sigarasının dumanını içine çok daha sert çekti. Bu konu hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyordu.

– Böyle bir delik hiç görmedim. Özellikle de onun yaşında. Havan topu mermisi girebilir...

– Anladım, tamam.

Adli tıp uzmanı sustu ve gömleğinin cebinden bir pipo çıkardı. 1982 yılında böyle bir şeyi kim içerdi ki?

– Başka kesikler gördün mü?

– Evet.

Swift irkildi.

– Nerede?

Senlisse piposunu küçük nefesler çekerek yaktı. Pop-pop-pop.

Swift'in aklına çocukluğunda izlediği western filmlerindeki Kızılderililer geldi. Dumanla haberleşmeler, barış çubuğu...

– Açıklaması biraz zor.

– Sen yine de dene.

– Soluk borusu ile yemek borusu tamamen parçalanmış.

– Boğazına bir şey mi sokmuşlar?

– Evet. Bu bağlamda demir bir çubuk demek isterdim ama... bu başka bir şey.

– Ne olduğunu düşünüyorsun?

Adli tabip hâlâ piposunu çekiyordu. Swift, duman bulutları çıkan geniş burun deliklerinden gözünü alamıyordu. Tam bir yanardağ krateri.

– Araç kapanlarını bilir misin?

– Senlisse, ben polisim.

– Peki. Yollardaki barikatlarda çivili şeritler vardır. Doğru yöne gidersen bu çiviler katlanır. Ters yöne gidersen bloke olur, lastiklerini patlatırlar.

– Nereye varmak istediğini anlamıyorum.

– Katil, maktulün boğazına aynı prensipte işleyen bir silah sokmuş: İçeri girerken sivri uçlar katlanmış, ters tarafa çekildiğinde bunlar dikilmiş ve organik dokuyu parçalamış.

Swift'in soluğu kesildi. Böyle bir sistemden bahsedildiğini daha önce hiç duymamıştı.

– Bunun hakkında düşündüm, diye devam etti Senlisse. Çok basit bir açıklaması olabilir.

– Ne?

– Esnek dikenli bir dal.

– Ne tür?

– Hiç bilmiyorum. Belki akasya. Dal itildiğinde taze dikenler eğilir, çekildiğinde ise ters yöne döner...

– Pek makul değil.

– Dokuları patolojiye gönderdim. Bitkiselse derhal göreceklerdir.

Böylesi tuhaf bir işkencenin sebebi ne olabilirdi? Özellikle de, ölmüş ya da hâlâ yaşıyor olsun, bu genç çocuğa neden böyle saldırılmıştı?

– Katil hakkında ne söyleyebilirsin?

– Adam öfkeliymiş. Ve âşıkmış.

– Nereden çıkardın bunu?

– Ceset sperm kaplıydı.

– Yani, demek istiyorsun ki...

– Mastürbasyon yapıp üzerine boşalmış, evet.

Swift sigarasından bir nefes daha çekti. Kitaplarda, raporlarda, gazetelerde okumuştu: Biliyordu ki, bu tür katiller aşkın yerine ölümü koyuyordu. Basitti, öyle değil mi? Ama hazmetmesi zordu, çok zor.

Swift'in bu tür profillerle muğlak bir ilişkisi vardı. İçine yuvarlanmaktan korktuğu için deliliğe yaklaşmaktan çekiniyordu. Yani katille özdeşlik kurması söz konusu değildi. Belli bir mesafede durup onu yakalamalıydı. Çekim gücüne karşı koymalıydı.

Düşüncelerinden sıyrıldı. Bu sabahki istihkakını doldurmuştu ve bu buz gibi salonda donuyordu.

– Toksikoloji sonuçlarını ne zaman alırsın?

– İki gün içinde sanırım.

– Söyleyebileceğin başka bir şey var mı?

Senlisse, dişlerinin arasında piposu ve başının etrafında duman halesiyle tekrar kaderci ifadesine büründü. Swift benzetmesini bir kez daha gözden geçirdi: Yanardağ krateri değil, esrar tekkesiydi.

– Federico'nun midesi bomboştu. Artık hiçbir şey yiyemiyor olmalıydı. Aslında can çekişiyormuş. Birkaç günlük ömrü kalmıştı.

Swift de bunu artık anlamaya başlamıştı.

Tam dışarı çıkmak üzereyken adli tabip sert bir ses tonuyla ona seslendi:

– O pisliği benim için bul Swift, onu bul, içeri tık ve anahtarı Seine'e at.

28

Swift sarı filtreli sigaraya Cinayet Büro'ya geçtiğinde başlamıştı. Bir cenaze levazımatçısı ve insan ruhunun sınırlarında gezinen bir göçebe olduğunda ona gereken şey, boğazını hafifçe yakan ve sinüslerine tatlı bir koku gönderen Marlboro'lar olmuştu. Biraz nezaket ama, değil mi!

Yalnız dikkat, Marlboro sert bir aşktır. Her nefes, damağınızı yırtar ve güzel olan da budur. Adli Tıp Enstitüsü'nün park yerinde duran R5'inin içinde zevkten gözlerini kapadı. Onu daha canlı, daha yoğun hale getiren bu yakıcı tadın, bu tanıdık akkorun boğazından aşağı inmesine izin verdi – ölülerin evinden çıktığı düşünülürse bu hiç de lüks değildi.

Senlisse ona kesin bir bilgi vermese de sezgilerini doğrulamıştı. Bundan böyle şantaj ve misilleme hikâyelerini unutabilirlerdi. Katilin gerekçeleri bambaşkaydı... Federico senenin başında hastalanmıştı. Şantajcılık işleriyle uğraşamazdı. Bir enayi, palayla intikam almak için neden beş ay beklesindi ki?

En sağlam ipucu alyanstı. Federico'nun yakın çevresini kurcalamak lazımdı. Bu iş için Swift'in kendi kaynağı vardı. Heidi katili tanıyordu, Swift bundan emindi, ama kız henüz bunu bilmiyordu. Şiddetin dilini çözecek olan, Swift'ti. Kızı sıkıştırmalı ve av köpeğini yönlendiren bir avcı gibi, onu katilin peşine düşürmeliydi.

Duman içinde kalan arabanın içi iyice hamama dönmüştü. Camı açan Swift önünde sakince akan Seine'i izledi. *Göreceğiz bakalım...*

Beynindeki tüm şekeri gereksiz tahminlerle tüketmenin faydası yoktu. Saat 9.30 olmuştu. 36'da randevusu yoktu. Onu bekleyen herhangi bir iş de yoktu. Hemen oracıkta, arabasında kestirmeye karar verdi. Bunun için koltuğunu yatırması yetecekti.

Ve arabanın teybini çalıştırması: "Confusion will be my epitaph..."[60]

Greg Lake ruhunu sarmalarken, kapalı gözkapaklarının ardında Heidi'yi, küçük hırsızı, şeytan liseliyi düşündü.

Felsefe sınavında başarılı olur umarım...

60. Mezar taşımda karmaşa yazacak. (ç.n.)

29

"Ölüm düşünülebilir mi?"

Heidi seçimini daima kompozisyondan yana yapardı. Onun hilesi süslemekti ve kompozisyonda her zaman başarılı olurdu. Kendisinden, üstatların düşüncelerini kelimesi kelimesine aktarmasının beklendiğini biliyordu, fakat bu üstatları tam olarak bilmemesi bir yana, kendi fikirlerini yazmayı tercih ediyordu. Ayrıca felsefe yapmak da bu değil miydi zaten?

Öncelik, sınav stresini yok etmekti. Federico'nun ölümünden de, kendisini bekleyen tehlikeden de bahsedilmeyecekti. O an için sadece Heidi Becker olacaktı; tamı tamına 18 yaşındaki, Arjantin asıllı, önündeki bir yığın pembe kâğıdı doldurup kendisini kabul eden ülkeye ne kadar iyi uyum sağladığını gösterecek olan liseli kız.

Durumu daha da kötüleştiren ayrıntı: Kendi okulunda değildi. Hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu, ne masalar ne sandalyeler ne de etrafındaki insanlar. La Fontaine bir yazlık saray değildi ama Carnot, Eyfel'inkine benzeyen yapı malzemeleri ve duvarlar boyunca uzanan yaya köprüleriyle tam bir hapishaneydi. Üstelik Heidi'nin Paris hapishanesinden henüz çıktığı düşünülecek olursa... *Konsantre ol.*

Öyleyse "Ölüm düşünülebilir mi?" Şimdiden bayağı sayfa doldurmuştu. Bir elinde mürekkepli kalem, diğerinde mürekkep silici, sayfaların üzerinde geziniyordu. Klasik plan. Evet. Hayır. Olabilir. Heidi buradaki tuzağın kokusunu aldı: Onun savı "evet" olmayacaktı, "hayır" olacaktı. Gerçek şuydu ki, bilinmeyen bir şey, yani ölüm, düşünülemezdi. Tez. Ama Heidi'nin gösterisi çoktan hazırdı: İnsan kendi sonunu bilmeden hayatını sürdüremezdi de. İşte bu yüzden insanlar inanmaktan, hayal etmekten, bu konu hakkında düşünmekten hiç vazgeçmemişti. Yok oluşuna bir varoluş nedeni arıyordu. Antitez.

Biraz daha uzağa gidelim: Bu hiçliğe bir nitelik verirsek kendi varlığımıza da bundan pay çıkarırız. O halde "Ölümü düşünmek, hayatı düşünmektir." Üçüncü bölüm için Heidi daima aynı hileyi kullanırdı: Kelimelerle oynar, terimleri tersyüz eder, anlam üzerinde hokkabazlık yapardı. Ama burada laf salatası yapmadı. Üzerinde gerçekten düşündü. Varoluşunuzun doğasını belirleyen şey, sizin ölüm algınızdır.

Mesela San Carlos de Bariloche'de onca insanın kaybolduğunu gören, SS amcası tarafından tecavüze uğrayan Heidi, karanlık yansımasını düşünmeden hayatı algılayamıyordu. Hatta Bains Douches bile ona bir morgu hatırlatıyordu. Giyindiği eskici dükkânları kefen kokuyordu. Ve sabahları kalktığında ve Nanterre hâlâ karanlıkken, gerçekte La Défense mahallesinden geçerken kendini Styks Nehri'nden geçiyormuş gibi hissediyordu. Her yerde ölüm vardı. Her yerde öteki taraf. Şimdi de Federico... Sonunda lanetli olduğuna, herkese nazar değdirdiğine inanacaktı...

Renkli sayfalara yazmayı sürdürdü. Bir pasaja kendi deneyimini yerleştirdi – diktatör tarafından öldürülen bir baba, her zaman işe yarardı. Sadece siyasi mülteci statüsüyle bile ortalamayı tutturacağından emindi.

Yine de felsefe konusundaki (azıcık) bilgisini de koymaya çalıştı. Epikuros'a bir dokunuş. Sartre'dan bir parça. Jankélévitch'ten de birazcık. Tüm bu beyler, Heidi Becker'in büyük felsefesini desteklemeye davet edilmişti. Ve en iyisi, Heidi'nin en sevdiği, ölümü evcilleştirme gerekliliği üzerine ünlü bir deneme yazmış olan Montaigne de kompozisyonun sonunda yer aldı. Montaigne'le yüzde yüz mutabıktı. Federico'nun dediği gibi, önemli olan yağlamaktı; tabii o bunu anal seks için söylüyordu.

Bu pek kaba söz aklına gelince, gözleri yaşlarla doldu. Tanrım, şimdi olmaz! Mürekkepli kalemine tutunarak anıların kapısını örttü ve pembe sayfalarına döndü. Kompozisyonunu temize çekmeyi düşündü.

İki saat sonra Malesherbes Bulvarı'nda bir oğlan Heidi'ye seslendi – Heidi onu tanıyordu, La Fontaine A6 şubesinden müzik bölümü öğrencisi.

– Nasıl geçti?

– Fena değil.

– Gerçekten mi? dedi diğeri pek inanmamışçasına.

– Evet, öyle sanırım, diye karşılık verdi Heidi, teslim ettiği sıkışık yazılı sekiz sayfayı düşünerek.

Rahatsız olmuş gibi görünen müzik öğrencisi omzunda çantasıyla uzaklaştı.

– Bunu duyduğuma sevindim.

Heidi arkasına dönünce gözlerine inanamadı. Polis yine buradaydı. Yine çok hoştu ama üstü başı iyice dağılmış görünüyordu. Böylesi daha iyiydi, Claude-Bernard'ın minnoşlarından farklı bir hava veriyordu ona.

– Burada ne halt ediyorsun?

– Sınavının nasıl geçtiğini öğrenmeye geldim.

– Nasıl geçtiyse geçti.

– Yine de halinden hoşnut görünüyorsun.

– Bana bir sigara verir misin?

Yine bir şapşallık: Sigara içmiyordu ki. Ya da çok nadiren içiyordu. Swift onun ağzına bir Marlboro yerleştirdi, bir şampanya kadehine gül koyuyormuş gibi – en azından Heidi öyle düşündü ve böyle klişe şeyler düşündüğü için kendinden nefret etti. Çakmak. Alev. Güneş. Hepsinin üstüne Swift ona en güzel tebessümünü de sundu – rüzgârda uçup ışığa yapışan tüy gibi hafif, dağınık saç tutamıyla bu adamda tanıdık bir hava vardı.

– Seni öğlen yemeğine davet ediyorum.

30

Kırmızı tentesi ve büyükanne tencereleri gibi kalaylanmış bakır kaplarıyla La Lorraine Heidi'yi etkilemedi. Federico ve onun sevgilileriyle şık restoranlara, kuşkusuz Swift'ten daha çok gitmişti.

Ama yine de kendisine komünyon törenini hatırlatan lekesiz masa örtüsünün karşısında polisin çabasını takdir etti: Adam ona özen gösteriyordu.

– Burada tam olarak ne halt ediyoruz?

Swift mönüyü aldı.

– Yemek yiyoruz.

– Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?

Polis, mönüyü indirerek kadife bakışlarını Heidi'ye yöneltti.

– Biraz daha konuşalım istiyorum, ikimiz.

– Bütün bildiklerimi sana anlattım zaten.

– Elbette ki anlatmadın.

– Ya, öyle mi?

– Federico katilini tanıyordu, sen de onu tanıyorsun.

– Ben mi?

Bu fikir Heidi'nin kanını dondurdu. Ölüm, yine ve her zaman.

– Katil orada, senin arkadaşlarının, eşcinsel ortamlarındaki tanıdıklarının arasında. Çok kötü bir şey onu tetikledi. Saldırıya geçti ve saldırdığı kişinin Federico olması tesadüf değil.

– Kim olduğunu düşünüyorsun?

– Halkada ismi yazan adam.

– Öyle bir şey yok dedim sana.

– Halka vardı ve o ya da bu sebeple ortadan yok oldu.

Vur ağzına şunun. Her gün Federico'yu yıkamıştı ama öyle bir şey görmemişti. Alışkanlıktan...

– Bunu sana kim söyledi?

– Adli tabip.

Heidi kafasını toparlamaya çalıştı. Federico'nun gizli bir sevgilisi olabilir miydi? Aslında her şey mümkündü.

Swift onun düşüncelerini takip ediyor gibiydi – Heidi bir kez daha onun tırnaklarını yediğini fark etti. Tırnak cilasını ona vermeliydi.

– Federico'nun sana her şeyi anlatmadığını kabul etmelisin.

– Peki sonra?

– Her şeyi hatırlamaya çalış. Bu adam muhakkak aklının bir köşesinde duruyor.

– Federico'nun evini iyice aramalısın.

– Yardımcım bunu yaptı ama bir şey bulamadı.

– Gördün mü bak!

– Hiçbir şey görmedim. Bu adam, bilmediğim bir sebepten ötürü tabuydu. Yatağın ayakucuna fotoğrafını bırakmasını beklemiyordum tabii ama bizi ona ulaştıracak hiçbir şey yok. Sorun, Federico'nun ajandasını bile bulamamış olmamız. Federico'nun bütün potansiyel sevgililerini sorguya çekmekle uğraşamam.

– Öyleyse?

Garson siparişleri almaya geldi.

– Pirzola, dedi Heidi mönüye bile bakmadan.

– Pirzola, iki kişilik hanımefendi.

Heidi çenesini kaldırdı.

– Paylaşılıyor mu?

– Paylaşılıyor.

İçecek? Swift içecek istemediğini söyledi. Heidi kararsızdı. Gazlı bir içecek çok iyi giderdi. Garson uzaklaştı.

– Acele etme, diye ısrar etti Swift. İyice düşün...

Bu neye yarardı? Federico ve o, çoğu eşcinsel olan binlerce insanla düşüp kalkmıştı. Hafızasındaki herhangi birini nasıl bulup çıkarabilirdi?

Az pişmiş pirzola geldi. Camekânlardan süzülen güneş ışığının altında bu kırmızı et, Heidi'ye memleketini hatırlattı. Hayır, etin kendisi değil (çocukluğu boyunca her öğünde yemişti), ama etten yayılan sert, vahşi, ilkel enerji.

Bu, memleketinin enerjisiydi.

Bunu bir Fransız'a anlatabilmek imkânsızdı. İtalyanlar, İspanyollar, Fransızlar geldiğinde birkaç yerli halkın yok olduğu, uçsuz

bucaksız, sınırsız, el değmemiş topraklardan geliyordu o. Arjantin, devrilmiş bir çöp kovasının, doğdukları ülkeden atılan göçmenlerin hikâyesiydi. Enerjik, *cariño*,[61] doğal, çalkantılı. Arjantinlilerin kanı daha canlı, daha parlak, daha... yoğundu.

Heidi beş dakika boyunca tek kelime etmeden, hatta tabağındakileri didikleyen polise hiç bakmadan etini yedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu çapta bir yemek yemeyeli çok olmuştu. Son zamanlarda hep yoksulluk çekiyordu.

– Bana kendinden bahset, diye buyurdu Swift aniden.

– Hayda, diye karşılık verdi Heidi, çatal bıçağını havaya kaldırarak. Psikopat mısın nesin?

– Paris'te nasıl yaşıyorsun?

– Hakkımda araştırma yaptın, değil mi?

– Bir numaralı kaynağım Ségur.

– Ségur beni tanımaz ki.

– O halde seni dinliyorum.

Heidi etinden bir parça daha kesti. Et tabağında kayıyor, etrafa suyunu saçıyordu. Bu katliam genç kızı keyiflendirdi.

– Hiç Arjantin'e gittin mi? diye sordu, ağzı doluyken.

– Hayır.

– Almanlar bir asırdan daha uzun bir zaman önce oraya yerleşmişler. Bavyera'daki ya da Kara Ormanlar'daki manzarayı bulmuşlar orada. Almanya'da, ama at üzerinde yaşıyormuşum gibiydi.

– İyi binici misindir?

– Alpler'de yaşayan bir çocuğa iyi bir kayakçı olup olmadığını bir sor hele.

– Fakat orada diktatör var.

– Evet ama bizim bölgemiz tüm bunlardan uzaktaydı.

– Buna rağmen annen ve sen oradan ayrıldınız...

Sulu sulu bir lokma daha.

– Proceso de Reorganización Nacional –cuntamıza böyle deniyor– askerleri ihbar üzerine Bariloche'de arama yapmaya geldiler.

– Tutuklamalar oldu mu?

– Daha ziyade, kayıplar oldu. Piyango babama vurdu.

---

61. Tatlı, sevgili. (ç.n.)

Sessizlik. Bu tür duyurularla kendi küçük şovunu yapmayı severdi.

Haydi, buna bir katman daha ekleyelim:

– Fransızların, merkezi yönetime ve servetleri üzerindeki vergilere öfkelenmeleri çok hoşuma gidiyor ama Arjantin'in başında her sabah cinayet işleyen bir diktatör var.

– Marbeuf Sokağı'nı unutuyorsun.

– Marbeuf Sokağı'nda bir kişi öldü, altmış kişi yaralandı. Arjantin'de ise generaller iktidara el koyduktan sonra on binlerce siyasi cinayet işlendi. Orası bambaşka bir yer, inan bana.

– Şu anda savaştasınız, değil mi?

– Savaşı kim takar! İngilizler bizi bir güzel pataklayacak, bu da bize iyi gelecek. Sorun, içeride, generallerin iktidarı bırakması gerekiyor!

Swift çatalının ucuyla hâlâ etini didikliyordu – yer gibi yapıyordu. Bu kadar zayıf olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Görünen o ki, jeopolitik konular ilgi alanında değildi. Heidi onu gerçekten ilgilendiren meseleye dönmeye karar verdi: başkent ve eşcinseller.

– Paris'te mutluluğu buldum, diye ortaya laf attı.

– Gerçekten mi?

– Şu son yıllar şenlikliydi, diyelim.

– Peki ama o şantaj hikâyelerinden pişmanlık duymuyor musun?

– Nonoşlara şantaj yapmak, oğlancılık kadar eski bir hikâye ama evet, kötü bir seçim yaptık.

– Hem de çok kötü.

– Yanlış anladın, uzun vadeli düşünmediğimizi söylemek istemiştim.

– Yani?

– Gey kulüpleri, hayatta ulaşamayacağımız insanlarla tanışmamızı sağladı. Bu ilişkileri ileride, diplomalarımızı aldıktan sonra kullanabilirdik. Oysa cephaneliğimizi hemen tüketmeyi tercih ettik. Çok büyük hata.

– Yani bu bir strateji sorunu, ahlak sorunu değil.

Heidi buna cevap vermedi. Bir polisle ahlak hakkında konuşmak, bir papazla Kutsal Ruh'u konuşmak gibiydi. Çıkmaz sokak.

Birkaç patates kızartması attı ağzına – bitkisel mola.

– Sence Federico, sevgilileri sayesinde iş mi bulacaktı?

– Huzur içinde yatsın, Federico'm pek zeki değildi. Sevgilileri onu hiçbir zaman ciddiye almadı. Onu seks yapılacak bir oğlan gibi görüyorlardı, hepsi bu.

– Peki ya sen?

– Benim kafam çalışıyor.

– Bundan hiç şüphem yok.

– Şimdi, diye sürdürdü Heidi konuşmasını entrikacı bir tavırla, bunların hepsi geride kaldı. Federico öldü ve bu hastalık...

Swift dirseklerini masaya dayayarak onun hareketini taklit etti:

– Bu kanser hakkında sen ne düşünüyorsun?

– Diğerleri için bilmem ama Federico için ilahi bir cezaydı bana kalırsa.

– Dalga mı geçiyorsun?

– Kesinlikle hayır. Ben Katolik'im. Son derece katı bir eğitim aldım, her pazar ayin, her sabah dua. Tanrı bizi cezalandırdı. Günah işledik, bunun bedelini ödemeliyiz.

– Ama sen... eşcinsellikten bahsetmiyorsun, öyle değil mi?

– Tabii ki hayır. Çevirdiğimiz dolaplardan bahsediyorum.

– Peki ya sen? Seni ne bekliyor?

– Belki aynı şey, bilmiyorum.

– Kanser mi?

– Daha ziyade, katil.

– Yanılıyorsun. O, genç kızlarla ilgilenmiyor.

– Buna katılıyorum, diye karşılık verdi Heidi saçını savurarak. Benim gibi küçük bir kaltak, katilin umurunda olmaz. O, bir homo avcısı.

Swift bakışlarını Heidi'nin tabağına indirdi. Heidi onun bakışlarını takip etti: Ne ayıp, porselen tabağı, köpek yalamış gibi tertemizdi.

– Tatlı ister misin?

– Neden olmasın? Profiterol vardı.

– Felsefe, insanı acıktırıyor.

– Ne düşündüğünü biliyorum.

– Ne düşünüyormuşum?

– Tuhaf bir yas tutma yöntemim olduğunu.

– O, senin bileceğin iş. On yıldır polislik yapıyorum, bir sürü farklı davranış gördüm.

Heidi ona doğru eğildi, Swift de onu taklit etti. Yüzleri birbirinden birkaç santimetre uzaktaydı. Aralarında bir de ahşap kafes olsaydı tam bir günah çıkarma sahnesine benzeyecekti.

– 18 yaşındayım ama ben de az şey yaşamadım... Herkes kendine göre bir şeyler yapıyor.

– Demek istediğim şey tam da buydu. Bana Federico'dan bahset.

– Senin tekniğin bu mu? Zikzak sorular?

– Verim alıyorum.

– Çok iyi, diye kestirip attı Heidi. Federico benim kardeşimdi, yarımdı, kopyamdı. Yokluğuna dayanabilecek miyim bilmiyorum. İştahıma bakma sen.

Swift gülümsedi. Kayıtsızlık ya da mesafe yoktu bu gülümsemede. Tersine bir suç ortaklığı vardı. Heidi onun da felaketler, aşağılanmalar, intihar etme arzuları yaşadığından emindi. *Birbirimizi anlıyoruz* mi querido...[62]

– Federico'nun annesiyle babası Paris'e geldiler.

Heidi renginin attığını hissetti. Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişlerdi?

– Tesadüfen, dedi Swift onun düşüncelerini okumuşçasına. Yolculuğu önceden planlamışlar.

Sonuç olarak Heidi profiterolden vazgeçti. O oburluk krizinden sonra hakikat kafasına dank etmişti. Yüreği ağzına ya da tam tersi, ağzı yüreğine gelmişti, kusmak istiyordu. Sadece ağlamamak için.

– Yine de kahve ister misin?

– Evet.

Federico'nun anne babasıyla karşılaşmaktan korkuyordu. Onlara ne diyebilirdi? Oğullarının çöküşünün suç ortağıydı: sapkın seks, suç faaliyetleri, ölümcül hastalık, suçlu tanıdıklar (aralarında o katil de vardı).

– Takma kafana. Artık benim korumam altındasın.

Heidi gözlerini kaldırdı. Yağmurdan –gözyaşları– ıslanmış bir pencerenin ardından bakar gibi hissediyordu kendini.

– Ne?

---

62. Canım. (ç.n.)

– Bir kız olarak çok sevimsizsin ama seninle ilgilenmeye karar verdim.

– Polise ihtiyacım yok.

– Bu sabah tam tersini söyledin.

Kahveler geldi. Heidi fincanına atılarak bir çırpıda içti. Kaynar kahve onu şaşkına çevirmiş, çığlığı boğazında düğümlenmişti. Yine Federico'yu düşündü: Gömülmek ya da yakılmak. *Venimos de nada y a nada nos iremos.*[63]

– Şu koruma işi ne zaman başlıyor?

– Şimdi, diyerek ayağa kalktı Swift. Seni evine bırakayım.

Dışarıda Ternes Meydanı devasa bir güneş kadranına, Wagram Caddesi de onun ibresine benziyordu. Kavurucu sıcak Heidi'ye iyi gelmişti. Her şey, öfkesi, acısı, kararsızlıkları, efervesan tablet misali küçük baloncuklar halinde patlayıp yok olmuştu.

– Soruşturmalarını hep bu şekilde mi yürütürsün?

– Ne şekilde?

– Genç kızlarla sürterek.

63. Hiçlikten geldik, hiçliğe gideceğiz. (ç.n.)

31

Heidi'nin evi buradaydı.

Değirmi bulvarın kenarına Domuzlar Körfezi'nde kullanılan roketatarların bataryası gibi dizilmiş pastel renklerde bir avuç yuvarlak kule. Üzerlerinde boyalı bulutları ve göz –ya da su damlası, nasıl görmek isterseniz– şeklindeki pencereleriyle güzel görünüyordu. Émile Aillaud imzalı bu sanat eserleri topraktan fışkırarak gökyüzüyle birleşiyordu. Pahalı değildi. Ucuz malzemelerden inşa edilmiş ve daha da ucuza yaşayan insanlara yuva olmuşlardı.

Bir gün Heidi bir sosyete partisinde, mimarın karısı Charlotte Aillaud'yu Yves Saint Laurent'ın kolunda görmüştü. Hayal gördüğünü sanmıştı – onun parıltılı hayatı ile kendi yoksul toplu konut hayatı arasında bir bağ olması imkânsız gibi geliyordu ona.

Biraz daha yaklaşın. Heidi'nin kulesinin altında kaldırımtaşı yığınları ile pulları, cam mozaikten yapılmış devasa bir boa yılanı olduğunu göreceksiniz. *Te lo juro.*[64]

– Özür dilerim, diye mırıldandı Heidi, Pablo Picasso Caddesi'ne geldiklerinde.

– Neden?

– Bu sefaletten.

– Bana hiç de kötü görünmüyor.

– İnsanlardan bahsediyorum...

– Neleri var ki?

– Yoksullar.

– Bu, utanılacak bir şey değil.

– Tabii ki öyle. Yoksulluk başarısızlıktır.

Swift sıkıntılı bir kahkaha attı.

– Bu saçmalık da neyin nesi? Bu insanlar bu durumda olmayı hak edecek hiçbir şey yapmadılar.

---

64. Yemin ederim. (ç.n.)

– Bu durumda olmamak için de bir şey yapmadılar.

– Sence önemli olan tek şey başarı mı?

– Her halükârda salak solcuların düşündüğü gibi utanılacak bir şey değil başarı.

Swift'in kahkahası alaycı bir ton aldı.

– Sosyalist değilsin demek ki?

– Ne sosyalistim ne kapitalist. Tamamen Fransızlara özgü olan bu dünya görüşüne isyan ediyorum sadece. Yoksullar zorla iyi olmazlar, zenginlerin de hepsi pislik değildir.

– Bunun tam tersi mi olduğunu düşünüyorsun?

– Hayır. Sosyal seviye asla bir ahlak ölçütü olamaz, hepsi bu. Yoksul insanların arasında yaşıyorum ve onları tanıyorum. Mektup kutuma işiyorlar ve piyano çaldığım için köpeklerini üstüme salıyorlar. Onları övmek için hiçbir nedenim yok.

Swift, Émile Aillaud'nun eserlerini iyice görebilmek için boynunu direksiyonun üzerinden uzatmıştı, arabayı daha yavaş sürüyordu şimdi.

– Hoşuma gidiyorsun tatlım, diye mırıldandı Heidi'ye bakmadan.

– Senin tatlın değilim, hoşuna gitmeyi de istemiyorum. Sen bu şekilde yeterince hoşuma gidiyorsun.

Swift, Heidi'ye şaşkın bir bakış fırlattı.

– Bu bir kompliman mıydı?

– Boş ver.

Swift boş bir yerin önünde durup arabayı park etti.

– Ne yapıyorsun?

Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kontağı kapattı.

– Beni evine davet etmeyecek misin?

– Gerçekten, beni becermek istediğine inanacağım sonunda.

– Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, daha ziyade odanı karıştırmayı düşünüyordum.

– Ne sebeple?

– Senin de çalıntı belgeleri ve küçük... faaliyetlerinizden gelen paraları sakladığından eminim.

Swift haklıydı ama onları nereye sakladığını artık Heidi bile bilmiyordu. Paraya gelince... çoktan uçmuştu.

Etraftaki kırık dökük diğer arabaların arasında hiç göze batmayan kırmızı R5'ten inip cadde boyunca yürüdüler.

– Seni uyarayım, anneṃ evde.

– Ona saygılarımı sunarım.

– Hiç gerek yok. Seni fark etmeyecektir bile. Tüm gün televizyonun karşısında uyuklar.

– Hasta mı?

– Uyuşturucu. Tüm devlet yardımlarımız oraya gidiyor.

– Annen için bir şey yapmıyor musun?

– Kendi başımın çaresine bakıyorum, bu da hiç yoktan iyidir.

Binanın oval kapısından girdiler. Heidi bu sıradışı yerle içten içe gururlanıyordu: Noddy kitaplarındaki[65] gibi sahanlığa açılan kırmızı ya da yeşil kapıları ve Pollock'un akıtma tekniğiyle boya lekeli duvarları vardı.

Asansörde Swift sordu:

– Şey... daireler de yuvarlak mı?

– Evet.

– Döşemesi kolay olmamalı.

– Dekorasyon pek de annemin ilgi alanında değildir...

Sekizinci kat – annesinin pencerelerin birinden sarkması Heidi'yi hep korkutmuştu. Nihayet peşinden bu polisi sürüklemekten rahatsızlık duymayarak kapının kilidini açtı.

– Anne, merhaba.

Çember şeklindeki büyük oda, salon işlevi görüyordu. Mobilyalar karmakarışıktı: bir köşede, daha doğrusu bir oyukta bir kamp masası ve L şeklinde yerleştirilmiş, kanepe görevi gören iki sünger döşek. Bu döşekler evdeki hazinenin karşısındaydı: bir dümbelek taburenin üzerine yerleştirilmiş renkli küçük bir televizyon. Heidi'nin annesi, yatay çizgilerle kesik kesik görünen ekranın karşısında uyumaktaydı.

– Seni takdim etmiyorum, dedi Heidi, Swift'e dönerek.

Bir daire yayı gibi görünen bu oda, lomboz ya da virgül şeklindeki bu pencereler, çok kısa biçilmiş çim görünümündeki bu yeşil döşeme halı karşısında polis şaşırmış gibiydi.

– Odama geliyor musun?

---

65. Enid Blyton'ın çocuklar için yarattığı kurgusal çizgi karakter. (ç.n.)

Polis ona karşılık vermeksizin, anneye yaklaştı. Çok soluk tenli, parlak siyah saçlı ufak tefek bir kadındı. Güneş ışığında, cadı bukleleriyle örtülmüş zayıf yüzü neredeyse mavi görünüyordu.

Swift dizinin üzerine çökerek bir doktor gibi onu inceledi. Heidi baş döndürücü bir utanç hissetti, döşeğin ayakucunda bir enjektör kiti görmüştü: şırınga, kibrit, lastik hortum, kaşık...

Bir sonraki saniyede konunun bu olmadığını anladı.

Kesinlikle bu değildi.

Nabzını almak için elini, annesinin saçının altına kaydıran ve iki parmağını boyun hizasındaki şahdamarına bastıran Swift, hüzünlü bir ifadeyle Heidi'ye döndü. Hayır, hüzünlü değildi, neredeyse duygudaşlık içeren bir ifadeydi bu. Siyah bir mürekkep denizinin hizasında, uzaklardan gelen dostça bir sinyal gibi son derece tuhaf bir ifade.

– Üzgünüm ufaklık ama... annen ölmüş.

Daniel Ségur aşktan uzak duruyordu. Bir kadını gerçekten sevdiği son seferinde, bu aşk, sol kulağının birkaç santim ötesindeki kapıya saplanan bir bıçakla sona ermişti. Tamam, bu olay Uganda'nın Kampala şehrinde olmuştu ama yine de kara ihtiras çok tehlikeliydi.

Bu yüzden parasını ödüyordu.

Afrika'da bir kadın asla bedavaya sevişmeyi düşünmezdi. Seks kendiliğinden verilen bir hediyeydi ve her hediye bir bedeli hak ederdi. Ségur gittiği her yerde parasını ödüyor, bu da onu mutlu ediyordu. Aşkı satın aldığı düşünülebilirdi. Oysa tam tersiydi; aşksızlık için para ödüyordu. Kendisine bağlanmasınlar, aşklarının bedelini istemesinler, onu rahat bıraksınlar diye kadınlara ödeme yapıyordu. Ségur'ün istediği şey, geldiği gibi gitmekti. Anlaşıldı mı?

Onun tutkusu, ötekilerdi.

Tedavi ettikleri, hayata tutundurduklarıydı. Duyguları, merkezkaç kuvvetini bilmiyordu; aşk nesnesi dedikleri şeyi oluşturan belli bir varlıkta odaklanamıyordu. Ségur herkesi seviyordu, dolayısıyla özellikle sevdiği bir kişi yoktu. Bir kalbin atışlarını dinlediğinde, cerrahi bir işlem yaptığında seviyordu. Yakıcı bir tutku, dayatıcı bir sahipleniş yoktu ama hastalarıyla geniş, derin, istikrarlı bir bağı vardı – sürat koşusu değil, dayanıklılık yarışı.

Kilimanjaro'nun Karları'nda Hemingway şöyle yazmıştı: "İçten olmayı bıraktıktan sonra kadınlara söylediği yalanlar, söylediği gerçeklerden daha etkili olmuştu." Ségur yalan söylemek istemiyordu. Cennet ile cehennem arasında kaydıraktan kayar gibi, duygularla oynamak istemiyordu. O halde gideceği yerler Château-Rouge, Château-d'Eau[66] idi. Buraları onun yurtluğuydu – I. François zamanında dendiği gibi av bölgeleri. Orada "beyaz"dı, "patron"du, "kuzen"di, ne isterse oydu, ama asla koca, nişanlı değildi.

66. Paris'te Afrika kökenli vatandaşların yoğunlukta olduğu semtler. (ç.n.)

Tüm kazancı oralara gidiyordu. Ne olmuş yani? Parayla ne yapacaktı? Kesinlikle Poitiers'ye dönmezdi. Banliyöde bir kulübe hayali kurmuyordu, hele bir yazlık sahibi olmak aklının ucundan bile geçmiyordu. İnsan yaptığı işi sevince paranın hiçbir anlamı yoktu. Sahip olma dürtüsü uçup gidiyor, gelecek kaygısı yok oluyordu.

Ama o gün farklıydı.

O sabah hastalarını muayene etmiş, ardından Fiat'ına atlayıp Goutte-d'Or'a doğru yola çıkmıştı. Acil bir durumdu. Ne pahasına olursa olsun, kendisine gey olmadığını kanıtlamalıydı.

Önceki gece Baal'da Swift'in çıplak erkek bedenleri karşısındaki huzursuzluğunu görmüştü. Kendisi de rahatsız oluyordu. Her ikisi de şüphesiz tiksindiklerine, öfkelendiklerine, farklı olduklarına inandırmıştı kendini ama içten içe manyetik bir çekim, bacak aralarında bir tür karıncalanma olmuştu.

Bu, Ségur'ün başına ilk defa gelmiyordu. Tahlil sonuçlarının, iğnelerin, ilaçların bulunduğu çantasıyla eşcinsel barlarını, kulüplerini, saunalarını ziyaret ettiğinde, oralardan hep sarsılmış olarak çıkıyordu. Deyim yerindeyse temellerinden sarsılıyordu... Hem son derece erkeksi hem de sonuna kadar dişi o aygırlar onu etkiliyordu. Hayır, sertleşmiyordu ama sanki kendi bedeni bu eğilimi okşuyormuşçasına, sonuca ulaşmayan bir ereksiyon hayali beliriyordu.

Neden denememişti? Çünkü savaş doktoru, balta girmemiş ormanların tabibi, onca şey görmüş geçirmiş biri olan Ségur, içinin derinliklerinde önyargıların esir ettiği küçük bir köylü olarak kalmıştı. Bu önyargılara kılıç çekebilir, dini korkularını aşabilirdi ama kendine karşı savaşacak yaşta değildi artık, ayrıca siyahi kadın vardı. Limanı. Sığınağı. Mezarı.

– Patron, bana çek yazar mısın?

– Elbette.

Kadın ülkesine dönmek istiyordu. Sözüm ona yas nedeniyle. Ama Afrika'da yaslar gelip geçiyordu, üstelik genellikle aynı ebeveynler için. Fakat Ségur buna gücenmiyordu. Tersine. Tuhaf bir şekilde, ne kadar fazla öderse arzusu o kadar temiz kalıyordu. Altın bulmaya gelmişti, çamur değil. Gri nehirde, iki ayağı da suyun içinde, parmaklarının arasında ışıldayan arzu külçeleri arıyordu, bu

arada turbalar akıp gidiyordu – umutlar, duygular, yanlış anlaşılmalar, hayal kırıklıkları, acılar, insan ruhu ve zayıflıkları...

Yatağın kenarına oturmuş, dikkatle çekini doldururken arka odaların kendisini neden bu kadar cezbettiğini fark etti. Tek kelime etmeden, hatta isimlerini bilmeden sevişen erkekler. Bedenlerin diyaloğunu kirletecek en ufak değiş tokuş olmaksızın. Siyahi kadınla o da (hemen hemen) aynı şeyi yapıyordu.

Kadın pembe tırnaklı parmaklarıyla çeki kapıp kaşla göz arasında bir yerlere sokuşturdu. Örtülerin arasında şimdiden yorgun ve çıplaktı.

– Beni tekrar görmeye gelecek misin?

– Memleketine gideceğini sanıyordum.

– Henüz değil, tatlımmm, henüz değil.

Kadın birden ışığı söndürdü ve karanlıkla kaynaştı. Siyah teni, karanlıkla gizemli bir temas kurmuştu. Sadece gözleri ışıldıyordu. Ségur, Douanier Rousseau'nun *Yılan Oynatıcısı*'nı, çocukluğundan beri peşini bırakmayan o tabloyu düşündü – kantin merdiveninin üzerinde bir röprodüksiyonu asılıydı. Tanrım, o gözler... Kozmosta iki yarık.

Sonra kadın, bacaklarını iki yana genişçe açtı ve başka bir yarığı ortaya çıkardı, parlak pembe, neredeyse fosforlu. Ségur eğildi ve şöyle düşündü: İlahi Göz.

33

Fiat'ının direksiyonunda Ségur parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Swift'in anlattıklarından bir şey anlamamıştı. Akşam altı civarında Vernes'e döndüğünde onu bir mesaj bekliyordu: Acilen başmüfettişi aramalıydı.

O andan sonra şaşırtıcı, hatta kan dondurucu bazı bilgileri hazmetmesi gerekmişti: Telefon numarası Heidi Becker'in evine aitti, Swift onun evindeydi ve Heidi'nin annesini ölü olarak bulmuşlardı. Başka bir şey yok muydu?

Polis, kadını kurtarmak için çok geç olduğunu bilse de Ségur'ün yardımını istiyordu. Aslında yapacağı tek şey ölüm belgesini düzenlemekti. Akla ilk gelen, sıradan bir aşırı doz vakasıydı. "Sıradan" hoş bir söz değildi, özellikle de platin saçlı kız için.

Güzergâh açısından hiç sorun yoktu. Boule Meydanı'nın yanındaki bir Sonacotra[67] merkezinde sıkış tıkış yaşayan Afrikalı işçilerin sıtma tedavisini yapmak üzere sık sık Nanterre'e gitmişti. Ayrıca Les Fontenelles ve Les Champs-aux-Melles adlı komşu mahallelerde, yalapşap yapılan ve enfeksiyona neden olan sünnet vakalarına da müdahale etmişti. O halde istikamet, Aillaud Kuleleri, sorun yok.

Pablo Picasso Caddesi. Park yeri. Söz konusu bir ölü de olsa, Ségur adımlarını hızlandırdı. Girintili çıkıntılı kaldırım taşlarına, mozaik kaplı duvarlara hiç bakmadı, tüm bunlar çok değişikti ama başka bir sefere bakacaktı...

İçeri girdiğinde –kapıyı ona Swift açmıştı– evin dekoru hemen dikkatini çekti. Büyük, yuvarlak bir oda, tuhaf şekilleri olan pencereler, elma yeşili bir döşeme halı, veranda mobilyası görünümünde, sorgun ağacından yapılmış, birbiriyle uyumsuz möbleler.

---

67. 1956 yılında Fransız devleti tarafından göçmen işçilere yardım amacıyla kurulan bir kuruluş. (ç.n.)

Zavallı Federico'nun ruh kardeşi burada yaşıyordu demek ki. Pek de parlak bir yer değildi.

Heidi orada, annesinin başucundaydı. Dizlerinin üzerine çökmüş haliyle bir Pietà'ya[68] benziyordu. Yanında yaşsız, kilosuz, saçları boyalı, parmakları eğri büğrü, kadidi çıkmış bir eroinman.

Ségur hiç konuşmadan yaklaştı. Swift, Heidi'yi kaldırıp cesetten uzaklaştırdı. Doktor önce döşeğin ayakucundaki gereçlere dikkatle baktı: eroin.

Ardından bedeni incelemeye geçti. Otopsi yapılmadan ölüm nedenini anlamak zordu ama bazı işaretler yanıltmazdı: mavimsi tırnaklar ve ten, morarmış yüz, menekşe rengi dudaklar... Dudaklarının kenarındaki kurumuş salya, hipoksiden öldüğünü gösteriyordu.

– Beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?

Ségur kaskatı olmuş cesedi soyarak ters çevirdi. Ölüm morlukları –devridaim yapamayan kan aşağı kısımlara inerdi– ensede, sırtta ve kalçada azami boyutlarına ulaşmıştı, bu da kadının yaklaşık yirmi dört saat önce öldüğünü gösteriyordu.

Birdenbire sesler yükseldi. Akabinde de Swift yorgun bir ifadeyle odaya girdi. Elleri titriyordu.

– Ne oluyor?

Ségur aceleyle cesedi tekrar giydirdi.

– Sence öleli ne kadar olmuş?

– Sanırım... dün öğleden sonra.

Swift elini saçlarının arasından geçirdi, alnı terden parlıyordu.

– Heidi, benim hatam olduğunu söylüyor.

– Ne sebeple?

– Dün öğlen onu gözaltına aldım. Evine gelemedi.

– Ne olmuş yani? Bildiğim kadarıyla hiç evinde yatmıyor, hem zaten kesin ölüm saatinden de emin değilim. Annesi hiç ses çıkarmadan da ölmüş olabilir. O sırada Heidi odasında olabilir ve hiçbir şeyin farkına varmayabilirdi.

Ségur ayağa kalktı.

– Onunla konuşayım.

– Olmaz. Durumumuzu ağırlaştırmayalım.

– Bizim durumumuz mu?

---

68. Kucağında ölü İsa Peygamber'i tutan Meryem Ana heykeli. (ç.n.)

Swift'in yüzünde –tam bir alçı maske– güçlükle de olsa bir gülümseme belirdi.

– Seni de dahil etmenin bir yolunu bulacaktır.

– Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?

Polis, sigarasından derin bir nefes çekerek başını salladı.

– Kendini beğenmiş, burnu büyük, hilekâr ve bencil ama evet, ondan hoşlanıyorum.

– Ben de öyle. Bu velette tuhaf bir...

Kapı çalındı. Daire bir anda mavi üniformalı, siyah giysili, beyaz gömlekli insanlarla doldu.

– Süvarileri sen mi çağırdın?

– Sen bana cevap verdikten sonra çağırdım. Cesedi ilk senin görmeni istedim.

Swift çok eskiden beri suç ortağıymışlar gibi konuşmuştu. Neden olmasındı?

– Ölüm belgesini düzenleyeyim.

– Aşırı doz mu?

– Şüphesiz ama yine de otopsi yapılması gerek.

– Ufaklık kabul ederse.

– Elbette ki ufaklık kabul ederse.

Ségur bir masa ve sandalye bulmak için etrafı bakışlarıyla taradı. Çok sıkı örülmüş bir sehpada karar kıldı.

– Heidi'yi çağır. Nüfus bilgileri için ona ihtiyacım var.

– Önce dışarıda bir sigara içelim.

– Onu yalnız bırakabilir miyiz?

– Odasında. Kimseyi görmek istemiyor.

Ségur genç kızın üzüntüsünü tahmin etmeye çalıştı. 18 yaşında öksüz ve beş parasız kalmıştı. Fransız devleti onun sorumluluğunu üstlenecekti ama şurası da kesindi ki, onunla ilgilenmeye başladıkları anda kız çoktan ortadan kaybolmuş ve daha hızlı ve daha kârlı bir geçim yolu bulmuş olacaktı.

Swift onun düşüncelerini okuyormuş gibi konuştu:

– Bakalorya sınavına girdiğini biliyor muydun?

– Hangi bölüm?

– Edebiyat, sanırım.

– Mutlaka başaracaktır.

– Soruşturmada ilerleme var mı?

– Hayır. Yirmi dört saatte sadece gey kulüplerini gezdim ve hiçbir şey bilmeyen bir veletle konuştum.

Ségur, Picasso Caddesi'nde güneş halesiyle çevrelenmiş polise baktı. Uzun boyu, karmakarışık saçları, düzgün yüz hatları, pastel renkler ile gümüşi kayaların iç içe geçtiği bu bilimkurgu dekoruyla tam bir uyum içindeydi. İnsan kendini Mœbius'un ya da Philippe Druillet'nin bir çizgi romanında hissediyordu.

– Otopsi?

– Katilin deliliği hakkında çok şey söyleyen ama kimliğine dair hiç bilgi vermeyen bir dehşet yumağı.

– Peki ya tüm o kâğıtlar, tehlikeli belgeler?

– Boş versene. İki velet para babalarına şantaj yapmış evet ama burada bambaşka bir mesele var.

– Ya Beyaz Yele'nin bahsettiği sevgili?

Swift bir izi, bir damgayı silmek istercesine elini yine alnına düşen saçının arasından geçirdi.

– Federico'nun evinden parmak izleri alındı. Bunlar herife ait olabilir ama herifçioğlunun sabıkası yoksa hiçbir işe yaramayacaktır. Bu arada sen de parmak izini vermek ve ifadeni imzalamak için 36'ya uğramayı unutma.

Ségur başıyla onayladı. Swift'in yılgınlığını açıkça hissedebiliyordu; gerginlik ile yorgunluk karışımı bir ruh hali onu mağlup ederek ringin bir köşesine yığmış gibiydi.

– Ben de bu konuyu düşündüm, diye karşılık verdi Ségur. Bu gizli sevgili hikâyesi hiç beklenmedik bir şey. Federico bana her şeyi söylerdi.

– Heidi de öyle söylüyor ama Federico sandığınız kadar aptal değilmiş.

– Ben hiçbir zaman öyle bir şey...

– Demedin ama o bir alıkmış gibi konuşuyorsunuz hep. Oğlanın bir gizli bahçesi varmış.

Sessizlik. Sıcak ikisinin de üstünü bir ambalaj kâğıdı gibi sarmıştı. Ségur, kendisi ile Swift'i özenle paketlenmiş nesneler olarak düşündü. İkisi de birer hediyeyse, kimin için paketlenmişlerdi?

– *Piercing*'in içindeki ismi hiç okumamış olmanı anlamıyorum, diye homurdandı polis.

– Ben doktorum, dedikodu peşinde değilim.

– Ama burnunun ucundaydı, Tanrı aşkına!

– İşlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrin yok sanırım. Federico'yu sık sık muayene ettim evet ama ölümcül bir hastalığın nasıl seyrettiğini gözlemlemek içindi bu, bir mücevher parçası hakkında şakalaşmak için değil.

– Pardon?

Yine bir fırt, yine sessizlik.

– Acaba... diye baştan aldı Swift daha sakin bir ses tonuyla. Bu tür *piercing*'leri yapan kişileri tanıyor musun?

– Evet. Enfeksiyon kapan müşterilerini bana gönderirler.

Müfettiş başını salladı. Güneşin bir anlık parlaması gibi, üzerine yine polis güveni gelmişti.

– Umarım, bu gece için bir programın yoktur.

– Ama... Caroco'dan bahsetmiştin ve...

– Caroco'yla yarın görüşürüz. Şimdi başkaları var. Heidi bana isimler verdi.

– Kimlerin isimlerini?

– Sert veya karanlık tiplerin, bilmiyorum. Onun içgüdülerine güveniyorum.

Ségur öfkenin tepesine çıktığını hissetti.

– Senin hizmetinde olduğumu mu sanıyorsun?

– Danışmanımsın, bunu sana söylemiştim.

– Gerçekten mi? Ben doktorum. Hastalarım başımdan aşkın. Yeni mezun olmuş gibi görünen bir polise yardım etmekten başka yapacak işlerim var.

Swift gülerek elini kalbinin üzerine koydu.

– Beni kırıyorsun.

– Peki ama senin ekibin yok mu?

– On kişilik iş çıkaran bir yardımcım var, evet. Ama onun tek yapabileceği, bu ortama polisiye yöntemlerle yaklaşmak. Katili bu şekilde yakalayamayız.

Ségur sakinleşti. Kaygılı, güçsüz, kimi zamansa umut kalmamış hastalarla dolup taşan bekleme odasını gözünde canlandırdı. Onun görev yeri orasıydı. Swift'in istediği şey açıkça imkânsızdı.

– İstersen seni sorguya çekeyim... resmi olarak.

– Gerek yok. Tüm yapabileceğim, sana dövmecilerin ve *piercing* yapanların listesini çıkarmak. Ondan sonra Vernes'e dönüyorum.

– Tamam. Ama yarın birlikte Caroco'yu görmeye gideceğiz.

– Beni sıkmaya başladın.

– Sıkmaya başladım ama benimle geleceksin değil mi? Heidi bana o adamın... karmaşık bir tip olduğunu söyledi.

– Onun hakkında söylenebilecek en basit şey bu. Sana son kez yardım edeceğim. Zamanımı amatör dedektiflik yaparak geçiremem.

– Mesaj alınmıştır doktor. (Ayakkabısının topuğuyla izmaritini ezdi.) Çıkalım mı?

Ceset kaldırılıyordu. Swift yasa gereği durumu cumhuriyetsavcısına bildirmiş, o da saptama yapmak için cesedin alınmasını istemişti. Ségur bunun karşılığında küçük bir ikramiye alacağını biliyordu.

Swift, Nanterre polisine de haber vererek angaryayı onlara devretmişti. *Rapor*. Olay yeri ve ceset hakkında tutanak. Delil toplamak için olay yeri inceleme de oradaydı ama yalnızca zorunlu olanı yapacaklardı. Ölüm sebebi kesindi. Ségur de ölüm belgesini imzalamıştı.

Cenaze levazımatçıları fermuarlı torbalarını açmaya başlamışlardı bile.

Bu torbaları görünce Swift'in aklına tuhaf bir düşünce geldi. Arjantin diktatörlüğündeki *desaparecido*'ları düşündü. Askerler o insanları torbaya koyup mu, yoksa öyle çıplak ve ağırlık bağlanmış olarak mı uçaktan atıyorlardı? Heidi bunu biliyor olabilir miydi?

– Gel benimle. Heidi'nin bir şeye ihtiyacı var mı, bir bakalım.

Dairedeki kalabalığın arasından ustaca geçtiler – kurtarma ve acil sağlık görevlileri, her zamanki gibi ne yapacaklarını bilemeyen polis memurlarının gözetiminde toplanmaya devam ediyorlardı.

Yeşil halı döşenmiş, duvar kâğıdıyla kaplanmış koridorda ilerlediler. Soldaki, annenin odasının kapısı açıktı. Sondaki diğer kapı ise kapalıydı – Heidi'nin odasınınki.

Kapıya vurdular. Cevap yoktu.

– Biziz, Swift ve Ségur.

Birkaç saniye geçti.

Sonra nihayet boğuk ama sert bir ses yükseldi.

– Defolun. Çalışmam lazım.

35

Soruşturmanın gerçek doğasıyla yüzleşme zamanıydı: evrak işleri. Ceset bulunalı otuz saati geçmişti ve Swift hâlâ tek satır yazmamıştı. Rezalet!

Filmlerde polisler sahada çalışırdı, gerçek hayattaysa ömürlerini daktilolarının karşısında tüketirlerdi. Karbon kâğıdı, reçine kokusuyla geçirilen günlük hayat. En kötüsü de Cinayet Büro memurlarıydı. 36'da, stok yetersizliğinden raporlarını yazmak için tuvalet kâğıtlarını arakladıkları anlatılıyordu...

Her soruşturma grubunda, yazma işleriyle dava memurları ilgilenirdi ama Swift oyunu tek kişilik, daha doğrusu iki kişilik oynamak istediği için rapor yazma işini üstlenmek zorunda kalmıştı. Mezz mi? Her kelimede yazım hatası yapar, anlaşılmaz cümleler kurardı.

Saint-Honoré polisi, Federico'nun cesedinin kaldırılması için keşif tutanağı düzenlemişti ama Swift'in de sorguya çektiği tanıkların ifadelerini yazması gerekiyordu – onları bir kez daha dinlemesine gerek yoktu. Daniel Ségur. Heidi Becker. Michel Salfi, namı diğer Beyaz Yele... Kaptan Köşkü'nün üç salağını hatırlamamayı tercih ediyordu. Tüm bu işleri birkaç saatte bitirmek için kendine söz verdi. Söz konusu kişiler yarın gelip ifadelerini imzalayabilirlerdi.

Büroya giren Swift, odanın ortasına yığılmış karton kutuları gördü.

– Bunlar da ne?

– İbnelerle ilgili istediğin on yıllık tüm ifade tutanakları, işlem kayıtları ve diğer raporlar. BSP'deki[69] çocuklar çok iyiydi. Bütün bunları Lutèce Sokağı'ndan buraya kadar taşımama yardım ettiler. Ama Cinayet Büro'nun yeni "eğilimleri"yle ilgili şakalarından kendimi kurtaramadım.

---

69. Brigade des stupéfiants et du proxénétisme – Uyuşturucu ve Seks Ticaretiyle Mücadele Birimi (ç.n.)

Swift kutulara baktı – tutuklamaların yüzde doksanını şüphesiz fuhuş ya da teşhircilik suçları oluşturuyordu. Onlara hiç faydası yoktu. Yine de gece boyunca bunları incelemek zorundaydılar. Hiç belli olmazdı: Belki de bu saçma tutuklama hikâyelerinden bir kavga, bir ayrıntı ya da neden olmasın, yanık kauçuk çıkacaktı.

– Onlara cinayetten bahsettin mi?

– Gerek kalmadı. Mahallede haberler çabuk yayılıyor.

– Sana soru sordular mı?

– Umurlarında değil. Ama bizi ilgilendirebilecek bir şey söylediler. Yakın zamanlarda eşcinsel ortamlarında birçok cinayet işlenmiş.

Swift ceketini çıkararak masasına oturdu. Etrafta rutubetli karton kutuların iyice belirginleştirdiği acı bir koku vardı ama bu koku Swift'e tanıdık, rahatlatıcı bir şeyleri çağrıştırıyordu. Bu, yaptığı işin, daha basit bir ifadeyle söyleyecek olursak, hayatının kokusuydu.

– Anlat bakalım.

Mezz bir sigara yakıp dudaklarının arasından mavimsi bir bulut saldı, ardından Belmondo'yu taklit ederek –Belmondo da *Serseri Âşıklar*'daki Humphrey Bogart'ı taklit ediyordu– başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi

– Evet, bir iki yıldır öncelikle topları hedef alan cinayetler.

– Öncelikle mi?

– Daha doğrusu sonradan. Soruşturmalar, tüm kurbanların homoseksüel olduğunu ortaya çıkarmış.

– Bu büyük haber!

– Heyecanlanma! Yöntem tamamen farklı. Rezil cinayetler. Katil, nonoşlara helada saldırıp ceplerini boşaltıyor ve onları sidiklerin içinde bırakıp gidiyormuş.

– Kaç kurban var?

– Şimdilik altı.

– Sadece tuvaletlerde mi iş görüyormuş?

– Av bölgesi orasıymış. BSP'dekiler ona "Hela Katili" adını takmışlar.

– Neden Cinayet Büro'ya vermemişler bu vakaları?

– Çünkü olaylar hep "erkeklerin" alanında olmuş. Fuhuşla Mücadele Birimi çağrılmış. Savcı da bu pisliği onların kucağına bırakmış.

Swift kaşlarını çattı. Bu hikâyeden bahsedildiğini hiç duymamıştı.

BSP merkezinin bulunduğu Lutèce Sokağı birkaç yüz metre ötedeydi oysa.

– Soruşturma dosyasını aldın mı?

– Bekliyorum.

– Dosyaları bir araya getirmişler mi?

– Evet.

– Kim ilgileniyor?

– Tuhaf bir tip. Serge Vialley, yenilerden biri.

– Neden tuhaf?

– Bütün dosyaları kilit altında tutuyor.

– Onunla temasa geçtin mi?

Mezz çaresizlik belirten bir ifadeyle kollarını iki yana açtı – öncesinde ayaklarını masanın üzerine koymayı ve sağ çekmecesinde duran gümüş matarasından Johnnie Walker doldurduğu bir bardağı kafasına dikmeyi ihmal etmemişti. Hep bir sahne.

– Adam tatilde.

– Bu saçmalık da ne? Dosyaları görmek için dönmesini mi bekleyeceğiz?

– Tam olarak öyle. Haziran ayındayız, hava güzel, Vialley tipini düzeltmek için Fas'a gitmiş. Hafta sonu dönecek.

– Dolaplarını açtıracağım!

– Olmayacak işlere kalkışma. Sana söyleyeyim, bu vakanın bizimkiyle hiç ilgisi yok.

Swift kendini sakinleştirmeye çalıştı.

– Tamam, diye kabul etti sonunda. Peki biz ne durumdayız?

– Bu sabah olduğumuz yerdeyiz, yani hiçbir yerde.

– Federico'nun ebeveyniyle görüştün mü?

– Morgda, evet.

– Nasıldı?

– Birbirine zıt.

– Yani?

– Anne perişan olmuştu, baba ise çok öfkeli görünüyordu.

Swift bu konuda şu kanıya varmıştı: Baba, iki eşcinsel oğlunu görmemek ve yaşattıkları utancı unutmak için ikisini de Avrupa'ya göndermişti. Allak bullak olsa da, oğlunun bunu hak ettiğini düşünüyor olmalıydı.

– Parmak izleri?

– Hâlâ haber yok.

– Olay yeri incelemeden bir sonuç aldık mı?

– Hayır.

Swift bir sigara yaktı. Sigara içmek bir şeyleri yakıyormuş gibi hissettiriyordu, ki bu da bir eylem biçimiydi. Bu gece bir tercih yapmalıydı: İfade tutanaklarını gönderdikten sonra Ségur'ün adreslerini verdiği dövmecileri ve *piercing* yapanları görmeye gidebilirdi ya da Mezz'le odaya kapanıp bu kutuları ayıklayabilirdi.

Şimdiden ikisini de yapacağını biliyordu. Savaşsız savaşçılara dinlenmek haramdı...

Ama önce, amirini görecekti.

36

36'nın bölge komiseri Michel Fresson hiçbir şeye benzemiyordu. Aşağılamak anlamında değildi bu. Fiziksel açıdan, mesela Cinayet Büro'nun patronu olduğunu gösterecek, statüsünü ortaya koyacak hiçbir özelliği yoktu. Ufak tefek, kel kafalı, cılız bir adamdı; dikdörtgen şeklinde dar bir yüzü vardı. Açık alnı ona zeki bir hava veriyordu ama buna aldanmamalıydınız. Profesör gözlüğünün ardından sizi sessizce inceler, siz de o anlarda beyninin mekanizmasını resmen duyar gibi olurdunuz. Tik-tak, tik-tak... Swift onu gülerken gördüğünü hatırlamıyordu – ama kimse mucizeden muaf değildi.

Lakabı "Cresson"[70] ya da "Buzluk" olan polis direnmeyi biliyordu: Arka arkaya Baron Empain'in kaçırılması, Pierre Goldman'ın öldürülmesi, Copernic Sokağı saldırısı gibi birbirinden hassas vakalara göğüs germiş, serserilerle ya da teröristlerle savaşmasa da, üst makamlarla, medyayla, kamuoyuyla mücadele etmişti. Yıpratıcı onca şeye rağmen Fresson hep burada, çalışma masasının başında, dimdik ayaktaydı.

– Bu parçalama hikâyesi nedir?

Çok önemli bir konu: Fresson, 36'nın diğer komiserleri gibi Oksitanların veya Korsikalıların bölgesel aksanıyla konuşmuyordu. Bu rahatlatıcıydı.

Swift boğazını temizledi – söze böyle başlamak çok kötüydü.

– Sadece soruşturmaya başladık ve...

– Ne yönde?

– Eşcinsel ortamlarında. Kurban geydi, kanaatimce katil de öyle.

– Belki de aksine, o topluluktan nefret eden bir adamdır.

– Mümkün ama cinsel kimliğini gizleyen bir homoseksüel olmalı bu durumda.

---

70. Su teresi. (ç.n.)

– Laf ebeliği yapmayın bana. Somut ipuçlarınız var mı?

Böylesi bir yaratığın karşısında blöf yapmak söz konusu olamazdı, hele yalan söylemek asla.

– Hiç yok. Olayı gören yok, sebep yok, tek bir tanık...

– Olay yeri inceleme?

– Evde parmak izleri bulundu. Doğrulamaya çalışıyorlar.

– Tanıdıklar? Aile? Meslektaşlar? Kurban ne iş yapıyordu?

– Lise öğrencisiydi.

Gözlük camlarının ardında tek bir duygu kırıntısı görülmüyordu. Empati içinse daha çok çalışması gerekecekti.

– Yaşı?

– 18.

Fresson, masasına yayılmış bir halde duran geniş kurutma kâğıdının üzerine ellerini yavaşça koydu. Swift'in aklına şöyle bir düşünce geldi: Adamın stresini, duygularını bu kurutma kâğıdı emiyordu. Swift aynı zamanda, komiserin ellerinin yüzünden daha dikkat çekici olduğunu fark etti. Kırışıklıklar, kahverengi lekeler, kırmızı damarlar. Ölülerin toprağından beslenen kökler.

– Bütün ekibinizi görevlendirdiniz mi?

– Hayır.

Fresson tek kaşını kaldırdı.

– Sadece yardımcımla çalışmayı tercih ediyorum.

– Ne sebeple?

Bu soruya bodoslama cevap vermek mümkün değildi.

– Sizin de bildiğiniz gibi, çözülmeyi bekleyen başka vakalar da var. Mesereau ile ben bu özel dosyayla ilgilenirken ekibimin kalanı o işlerle ilgileniyor.

– Bana gerçek sebebi söyleyin.

Lafı dolandırmanın faydası yoktu.

– Efendim, eşcinsellerin çok göz önünde olduğu şenlikli bir dönemden geçiyoruz. Cinselliklerini hiç utanmadan ve sakınmadan sergiliyorlar. Hatta Cumhurbaşkanımız Mitterrand...

– Sadede gelin Swift, sadede.

– Kanaatimce bu gözle görülür özgürlük, göz boyamaktan başka bir şey değil. Aslında birçoğu hâlâ kendilerini gizliyor. Kapalı, gizli bir ortam bu ve buralarda büyük operasyonlarla, takviye kuvvetlerle soruşturmanın yürütülebileceğini sanmıyorum.

– İçeri mi... sızmak istiyorsunuz?

– Hayır ama daha... kişisel, daha gizli bir yaklaşımdan yanayım.

Fresson'un elleri kımıldamıyordu, gözleri de öyle, timsah misali. Çok sabit bir fizyonomisi vardı adamın.

– Bir şey daha var, diye devam etti yine de Swift. Gazetelerde okumuşsunuzdur, geylerin ortamlarında kanser vakaları yayılıyor. Bilinmeyen bir tür kanser.

– Ben Cinayet Büro'yu yönetiyorum Swift. Başkentteki en ufak titreşimi, en ufak değişimi bilmek zorundayım.

– Elbette.

– Saint-Honoré polisinin raporunu okudum. Kurban da bu kansere yakalanmış, öyle değil mi?

– Katil, ölmek üzere olan birinin işini bitirmiş. Dolayısıyla, sadece sapkın zevkleri uğruna öldüren takıntılı bir kaçık olduğunu düşünüyorum. Ya da intikam peşinde olan birini.

– İntikam mı?

– Kurbanın hastalık bulaştırdığı bir sevgili.

– Fazla polisiye roman okumuşsunuz Swift.

– Bu aşamada elimde hayal gücümden başka bir şey yok.

– Daha fazla kanıt ve somut deliller bulun.

– Bulacağım efendim.

Fresson karşılık vermedi. Yine timsah duruşu. Swift kurutma kâğıdının üzerindeki iki elle konuşuyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Fonda yeşil şişenin durduğu bir tür natürmort.

– Efendim, diye tekrar söze girdi, genç bir eşcinselin öldürülmesinin birinci dereceden bir olay olmadığını düşünüyorum ama...

– Yanılıyorsunuz Swift. Sizin kadar zeki bir genç söz konusu olduğunda da bu beni şaşırtıyor.

Fresson, iki fonksiyonlu bir Beretta 92D gibi işliyordu: Tetiğe bir kez basarak iki atış yapabiliyordu. Tak-tak: bir övgü, bir eleştiri.

Swift'in bir beyni vardı ama o anda bunu kullanamıyordu.

– Paris elitlerinin üçte biri eşcinsel, diye devam etti amiri. Çok güçlü ve dayanışma içinde olan bir topluluk bu. Masonlardan daha beter. Bu yüzden içlerinden birinin öldürülmesini hafife alacağımızı düşünmeyin sakın.

– Bununla birlikte bir dizi cinayetten bahsedildiğini duydum...

– Bu olayı da çok iyi biliyorum.

– Gerçekten mi?

Swift dalga geçtiği için anında pişmanlık duydu. Bu defa gözlük camlarının ardındaki bakışlar farklı bir ifadeye bürünmüştü. Müfettiş bir kez daha patronunun zekâsına hakaret etmişti.

– BSP sorumlusuyla sürekli temas halindeyim.

Patrick şaşkınlığını gizlemekte iyice zorlandı:

– Serge Vialley'yle mi?

– Ta kendisi, evet. Çok parlak bir memur.

Bu Vialley, Swift'in kafasını cidden karıştırmaya başlıyordu. Adam tatilden döner dönmez, Swift onun üstüne atılacaktı.

– Ne bulduğu hakkında bir bilginiz var mı?

– Fazla bir şey yok, korkarım. Ama en azından bu cinayetlerle ilgili söylentiler yayıldı ve şimdi hacetyerleri daha sakin.

– Nereleri?

– Tuvaletler diyeyim isterseniz.

Hela. Hacetyeri. Kelime bilgisi artıyordu. Paris'te varlığını sürdüren bu leş kokulu, sevimsiz metal kulübeciklerden hep uzak durmuştu.

Swift gayriihtiyari yine amirini kışkırtmaya kalkıştı:

– Eşcinselleri evlerine sokmak için bu yeni cinayetten faydalanmayı mı düşünüyorsunuz?

– Hayır. Bu defa gerçek bir panik olmasından korkuyorum. Basının haberi var mı?

– Hayır. Ama savcı...

– Onu ararım. Bu olayı dillendirmemeliyiz. Bu topluluğun başında zaten şu hastalık belası var. Yeni bir şey eklemenin âlemi yok.

Böylesine bir kaygı adama hiç uymuyordu.

– Anlıyorum efendim, diye kabul etti Swift uysalca. Ben de tamamen gizlilik içinde çalışmayı istiyorum.

Eller hareket etmemişti ama Swift kapı dışarı edildiğini anlamıştı. Görüşme sona ermişti.

Tam kapıya yönelmişti ki amiri seslendi:

– Terfi etmenin umurunuzda olmadığını biliyorum Swift.

– Ben...

– Bizleri küçümsediğinizi ve sadece cinayetlerin ilginizi çektiğini biliyorum.

Swift karşılık vermedi ama kırılan gururu boğazına oturmuş, el kurutma makinesi gibi içini yakıyordu. Dilinin ucuna bir sürü hazır cevap geldi.

– O halde uyanın, diye son vuruşu yaptı Fresson. En boktan heveslerinizi tatmin edecek rekabetçi bir piç var karşımızda.

37

Gece yarısı.

Swift bir saatten kısa sürede raporlarını tamamlamıştı. Günün birinde polislikten atılırsa gazeteciliğe yönelebilirdi. Akşam sekize doğru, homoseksüellerin gittiği dövmeci-*piercing*'cilerin peşine düşmüştü. Akşam saatlerinde açık olan üç dükkândan eli boş çıkmıştı. "Penisine, içinde bir isim yazılı halka taktırmaya gelen bir müşteri hatırlıyor musunuz?" sorusuna hepsi aynı üzgün ifadeyle karşılık vermişti. Bu işlemi yüzlerce defa yapmış olmalıydılar. Federico'nun fotoğrafı da aynı şekilde karşılık bulmuştu: Şilili elbette yakışıklıydı ama o türden yakışıklılığı her gün görüyorlardı.

Gece on birde Nanterre'e gitmeye karar vermişti. Akşamüzeri Heidi'yi dört kez aramış ama cevap alamamıştı. O halde istikamet Aillaud Kuleleri *again*.[71] Kapıya vurmuştu, içeriden hiç ses gelmemişti. Kapıyı tam maymuncukla açmaya hazırlanırken kapının arkasında bir ses çınlamıştı:

– Kim o?

– Swift.

– Defol.

Patrick sinirlenmişti. Domates kırmızısı kapı bir davanın reddi gibi görünüyordu. Lakeliydi sanki – Çin lakesi...

– İyi misin?

– Muhteşemim. Annem öldü ve yarın sabah tarih sınavım var.

– Seni okula bırakayım mı?

– Defol.

– Bir şeye ihtiyacın var mı?

– Fransızca anlamıyor musun ne? *Vente de aqui, cabrón!*[72]

71. Yeniden. (ç.n.)

72. Defol buradan, lanet olası. (ç.n.)

Swift bir adım geri çekilmişti. Ertesi gün Carnot Lisesi'ne gidip onu görecekti.

Evet, gece yarısı.

Bomboş çevre yolunda tam gaz ileri. Bu duyguyu seviyordu. Haziran sıcağında bir kuyrukluyıldız gibi asfaltı yakmak, bir partikül hızlandırıcının içindeki elektron gibi tünellerin beton kıvrımlarına uyum sağlamak. Arka arkaya patlayan trafik ışıklandırmaları. Taktak-tak-tak... Sonra tekrar açık havaya çıkış ve anayolun gri ve uğultulu dalgası.

Swift direksiyondaki ellerini inceledi. Kendini son derece özgür hissediyordu – ama aynı zamanda süratin baskısıyla zapt ediliyormuş gibiydi. Organları bedeninin içinde, denizin derinliklerine dalmış bir dalgıcınki gibi sıkışmıştı sanki. Özellikle kalbinin sesi çok uzaklardan geliyordu: bam-bam-bam. Yaz mevsimi. Şehir. Gece. Delilerin çocuğunu, hiçbir yerin evladı olan Swift'i aşarak değerini ortaya koyan üçlü.

R5 saatte 110 kilometreye ulaşmıştı. Swift sonuna kadar zorlamadığını söyleyemezdi. Neredeyse ses duvarının gümbürtüsünü duymayı bekliyordu. Peki ama neden gazı böyle köklüyordu?

Çünkü bir randevusu vardı.

Kiminle? Ünlü biriyle ama önce bu konuda bazı açıklamalar yapmak şarttı. Erkeklerin cinsel açıdan özellikle görsel çekiciliğe duyarlı olduğu bir klişeydi. Her şey gözlerden başlıyordu ya da hemen hemen her şey. Bu, kötülüğün penceresiydi. Ahlaksızlığın tezgâhı.

Swift buna yürekten katılıyordu ve bu sınırı asla aşmıyordu. O, görüntüyle yetiniyor, tenle, karanlıkta iç çekerek inleyen gerçek etle ilgilenmiyordu.

Bu reddediş, evliliğindeki başarısızlıkla ilgili değildi. Önceden de böyleydi. Evliyken de öyle kalmıştı. Bugün ise her zamankinden daha fazla böyleydi.

Görüntüye gelelim.

Swift yeniyetmeliğinden beri erotik sinemanın gelişimini yakından takip ediyordu. Her hafta *Pariscope* ve *L'Officiel des spectacles*'ın sayfalarını didik didik ediyor, parmakları yağlı mürekkep lekeleriyle, gözleri film başlıkları, özetleri, salon isimleriyle doluyordu. Ve şovlar! Erkekler ile kadınların Théâtre des Deux-Boules'da,[73]

73. Paris'te erotik gösteriler sunan bir tiyatro salonu. (ç.n.)

seyircilerin tepesindeki bir filede seviştikleri düşüncesiyle büyüleniyordu ama oraya gitme cesaretini hiç gösterememişti. Başlığında saçma sapan kelime oyunu olan o gösteri karşısında da aklı karışmıştı: "Ah Kalküta" – bu başlık kafasında erotik bir gösterinin pullarını ve hayali bir Hindistan'ın pigmentlerini canlandırıyordu.

Swift'in birçok dönemi olmuştu. Yeniyetmeliğinde, sinema salonlarının kapısına asılı afişlerle yetinmek zorunda kaldığı hayal kurma dönemi. Nihayet Rubicon'u[74] aşarak koltukları sperm lekeleriyle dolu, kilise sessizliğindeki o karanlık salonlara girebildiği yetişkinlik dönemi.

Daha sonraları Swift erotizmin pornografiye kaymasına tanıklık etmişti.

Bu türe bir utanç damgası vurarak lekeleyenin Fransızların baskısı olduğu ileri sürülürdü. Gerçekte ise filmler kendiliğinden müstehcenliğe kaymıştı. Linda Lovelace ile *Deep Throat*. Claudine Beccarie ile *Exhibition*. O günden beri de hiçbir şey hayal edilmemiş, hiçbir şeyden de esinlenilmemişti. Elveda şiir, elveda *Röntgenci*. Merhaba her şeyin teşhiri.

Swift buna boyun eğiyordu. Kaldı ki esas mesele başka yerdeydi. Evreni –ihtirasın, yalnızlığın evreni– akıl almaz bir makinenin, video kaset kaydedicinin ortaya çıkmasıyla sert bir şekilde değişmişti. Sinema bir anda evine, oynak parkeli küçük dairesine gelmişti, her gece renkleri kayan fazla pikselli bir ekranda boy gösteriyordu.

Brigitte Lahaie ile tek taraflı ilişkisi de işte bu dönemde başlamıştı. Ne aktris ne de modeldi. Bir efsaneydi. Birkaç yıl içinde yüz kadar filmle Fransa'daki ihtiras dünyasını yerle bir etmişti. Biraz fazla kalın sesi, oyunculuktaki yetersizliği –çok Yeni Dalga– ve Georges Pichard'ın çizgi romanlarındaki mükemmeliyete ve güneşli çayırların doğallığına sahip o vücudu...

Brigitte hoşunuza gitmiyordu, sizi çekmiyordu, karşı konulmaz bir hareketle belinizden yavaşça size sarılıyordu.

Mükemmel göğüslerinin, ipeksi Venüs tepesinin (kitaplarda böyle deniyordu) ötesinde, bakışları sizi sizden alıyordu – İsa'nın

---

74. Gallia Cisalpina ile İtalya arasında sınır oluşturan ırmak. Gallia Cisalpina valisi senatonun izni olmaksızın askeri birlikleriyle bu sınırı aşamazdı. Sezar epeyce durakladıktan sonra Rubicon'u geçmeye karar vererek "Alea Jacta est" (Olan oldu) diye bağırmıştır. (ç.n.)

ellerine çakılmış mıhlar gibi göz çukurlarına gömülü, beklenti dolu, gizemli gözleri.

Filmlerindeki özgünlüğün mizahtan ya da alışılmışın ötesinde bir titizlikle hazırlanan senaryolardan kaynaklandığı söyleniyordu. Swift aynı fikirde değildi. Her ne kadar istemese de, sadece ve sadece her türlü zevki yok etmeye dayalı Katolik bir dayatmanın içinde, günahın gölgesinde büyümüştü o. Brigitte'i daha ziyade yasak bir sıcaklık, hem tehlikeli hem de rahatlatıcı bir şey gibi görüyordu. Vitrayları ve günah çıkarma kabinlerini paramparça edecek bir güç. Senaryoların ya da diyalogların hiç önemi yoktu, Brigitte kara bir ışık gibi parlıyordu.

Arago Bulvarı'na gelince Santé Hapishanesi'nin birkaç metre ötesine gelişigüzel park edip güneşliğini indirdi: POLİS. Eli bacaklarının arasında, evinin bulunduğu binaya doğru koştu. Gerçekliği değişmiş, gözü bir şey görmez olmuş, damarlarındaki kan gözlerinde, şakaklarında, kafatasında atar olmuştu.

Dairesine girer girmez görüntü cihazına koşup düğmesine bastı. *Les Petites Garces.*[75] Brigitte'i henüz görmüştü ki, dua eder pozisyonda sıktığı ellerinin arasına patladı. Arkaya devrildi ve bir yerlerde, her yerde Fresson'un sesini duydu:

– O halde uyanın. En boktan heveslerinizi tatmin edecek rekabetçi bir piç var karşımızda.

75. Küçük Kaltaklar. (ç.n.)

Tüm yeniyetmeler o duyguyu bilirdi. Tek kişilik bir şölenin ertesi gününde, kurumuş sperm, bozulmuş süt gibi pıhtılaşır, çarşafları alçı bezi gibi katılaştırırdı. Bu, sabahın erken saatlerindeki pişmanlığın kırılgan lifiydi.

O sabah Swift'in beyni de öyleydi. Nöronları incecik bir acı tabakasıyla taşlaşmıştı. Hem sütümsü hem mayalanmış, acı ve yoksunlukla uyuşmuş bir zihin. Kendine kahve hazırlarken aklına aniden Federico'nun bir dalmaçyalı gibi lekeli ve spermle kaplı cesedi geldi. Kahve demliğini bıraktı ve iki elini eviyenin kenarına dayayıp doğrudan içine kustu.

Kusmuğu ağzından, burnundan asit gayzeri gibi fışkırdı, sinüslerini ve damağını kaynar çamaşır suyuyla gargara yapmış gibi temizledi. Musluğu sonuna kadar açtı ve önce dişetlerini, sonra yuvalarından fırlayacakmış gibi olan gözlerini yıkadı, korkmuş bir yılan gibi eviyenin giderine akan pembemsi kusmuğa baktı.

Bir anda her şey yeniden aklına geldi. Parçalanmış Federico. Tiksindirici olduğu kadar çekici de olan Baal'daki aşırılıklar. Tuvaletteki Beyaz Yele. Swift'in karşılaşmayı bile göze alamadığı çocuğun ebeveyni. Heidi'nin, kimyasal ölümle kaskatı olmuş annesi. Kırmızı kapının ardındaki Heidi.

Bu bir soruşturma değildi, bir korku tüneliydi...

Biraz daha su. Neredeyse kırk sekiz saat geçmişti ve en ufak bir ipucu yoktu. İfade tutanaklarını ve BSP'nin işlem kayıtları açmak için Mezz'e yardım etmek üzere tekrar 36'ya gitmeyi de tamamen unutmuştu. Lanet olsun, ne halt ediyordu? Falanca aktris için bir gün önce sürünerek eve gelen seks saplantılı, ahlaksızın tekiydi.

Sıcak duş. Kısacık meslek hayatında çok güç ilerleyen ya da hiç sonuca ulaşmayan zorlu soruşturmalar olmuştu ama bunda gerçekten de ağza atılacak en ufak lokma yoktu. Boşlukta körlemesine

ilerliyordu. Gey kulüpleri. Modaya uyan kız. Hiçbir yere varmayan şantaj hikâyeleri. Ne yapacağını bilemediği Arap isimleri...

Ve şu gizemli sevgili, Swift'in tutunduğu tek şeydi, ama Federico'nun *piercing*'i kadar da hayaliydi.

Bir buhar bulutuyla duş kabininden çıktı. Elini, buharlanmış aynanın üzerinden geçirdi ve hiç beğenmediği bebeksi yüzünü gördü. Rüyasında Lino Ventura olduğunu görmüş, Alain Delon olarak yataktan kalkmıştı. Neyse, şikâyet etmenin anlamı yoktu...

Tıraş olmasına da gerek yoktu: Otuz yaşında hâlâ sakalı çıkmamıştı. Oda. Gardırop. Giysilerini görünce aklı başına geldi. Bu konuda asla taviz vermeyecekti. O sabah, kısa kollu, soluk sarı bir gömlek, bej bir Sta-prest pantolon, kahverengi deri Weston mokasenlerde –elbette Goodyear tekniğiyle imal edilmiş– karar kıldı. Omzuna da pas rengi yün bir ceket –sıcak hava bir fırtınanın geleceğini fısıldıyordu– atacaktı.

Son olarak aynanın karşısına geçti. Federico'nun, deriden ziyade ipeğe düşkün olan –bu karmaşık dünyada biri diğerini dışlamıyordu açıkçası– sevgilileriyle görüşmeye hazırdı.

Bu sabah ona kan pıhtısı gibi görünen R5'ine bindi. Kontağı çalıştırdı. Radyo çalmaya başladı: "Cinq heures du mat', j'ai des frissons..."

Lanet olsun! Yeni bir kaset kaparak öfkeyle teybe soktu. Anında Keith Emerson'un Moog *synthesizer*'ından yayılan yuvarlak, akıcı notalar ve Greg Lake'in sesi duyuldu: "Welcome Back my Friends to the Show that Never Ends..."[76]

Swift teybi kapadı. Bu sabah müzik yoktu. Denfert-Rochereau Meydanı'ndan geçerken, Heidi Becker'in verdiği dört ismi hatırladı. İkilinin çevirdiği dolaplara bir misilleme olduğunu hiç sanmıyordu ama şimdilik elinde başka ipucu yoktu.

MARCEL CAROCO
JULIEN FERRAND
PATRICE CAUTELEUX
GEORGES GALVANY

* * *

76. Asla bitmeyecek gösteriye hoş geldiniz dostlarım. (ç.n.)

İkincisinin Danıştay'da çalışan bir bürokrat olduğunu hatırlıyordu. Üst düzey memur sabahın dokuzunda diğer üçünden daha dinç olacaktı. Şüphesiz, işinin başına geçmişti bile.

Bir zamanlar Danıştay'ın ne olduğunu biliyordu ama artık unutmuştu. Bir kez daha hatırlatmakta yarar var, Swift yönetimden nefret eden bir memurdu. Hele üst düzeyden daha da fazla nefret ederdi.

Evet, Danıştay. Dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen ve hayatta bir karar alma becerileri olmayan yüksek diplomalıların nişi ya da daha ziyade yuvasıydı. Heidi'nin meşhur kabuklu hayvanları...

Palais-Royal. Comédie-Française'in yakınında park yeri buldu. Swift ani bir kararla Nemours'a girdi. Haziran ayında, mutluluk dolu bu yerde koyu, acı kahvesini yudumlamak iyi gelecekti. Paris, yine de...

Danıştay binası her kattaki koridorları, lambrili salonlarıyla bir labirenti andırıyordu. Hukuk bölümü. Danışmanlık bölümleri. Raporlama ve inceleme bölümü. Genel sekreterlik. Finans ve planlama departmanı. Kütüphane ve arşiv departmanı. Her şey kaynaşıyor, mırıldanıyor, tozlar havaya karışıyordu.

Yine de Swift bir bilgiye ulaşabildi. Julien Ferrand henüz çalışma odasına gelmemişti. Sabahları spor salonuna gidiyordu. Büyük ihtimalle binanın içinde bir yerlerdeydi. Swift yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra birbirinden tamamen farklı iki tarzı bir araya getiren bir oda keşfetti: Bir yanda lambrileri, parkeleri, eski zaman iddiasıyla Danıştay, diğer tarafta gürültülü müzik ve her renkten kalın kumaşlarla aerobik bir atmosfer.

Çok iyi. Burada sadece erkekler vardı ve ABD'den ithal, fosforlu kıyafetler giymemişlerdi. Tersine genellikle gri ya da siyah kıyafetler vardı üzerlerinde. Şort, tişört ve Stan Smith'ler giymiş cenaze levazımatçıları. Bu adamların farklı bir şınav çekme ve halter kaldırma stilleri vardı, sanki idam cezasıyla ilgili bir yasa hakkında karar veriyorlarmış gibi ciddi ve ağırbaşlıydılar.

Swift, Julien Ferrand'ı sordu.

Cevap tuhaftı.

– Kızlar şu tarafta.

Demek ki eşcinsellerin kendi VIP alanları ya da daha doğrusu, kendi cüzam vadileri vardı. Swift iki gündür bu çelişkiyi hissediyordu ama cevap belki de sorunun içindeydi: Eşcinseller dışadönük

oldukları kadar dışlanıyorlardı da. Mutluluk ve şenlik havalarının, hatta gizli kapaklı zevklerin ardında her birinin kendi bireysel kavgasını verdiğini hissediyordu Swift.

Ter kokularının arasında çöp gibi bir adamı gözüne kestirdi; adam kendini "askeri dambıl hareketi"ne kaptırmıştı – Swift harekete böyle dendiğini biliyordu, çünkü bir zamanlar kendisi de yapmıştı. Oturur vaziyette yapılan bu saçma sapan ve sonu gelmez hareket, bir tür zafer havasıyla dambılı kaldırmaktan ibaretti.

Polis bir sigara yakmak istedi ama şimdi hiç yeri değildi. Günün ilk müşterisiyle tütünsüz ve çalışma masası olmaksızın yüzleşmek zorunda kalacaktı. Meydan okuma olarak kabul ettiği bir tür arınma.

39

Henri Jeanson, "İlk izlenim her zaman iyidir, özellikle de kötü olduğu zaman" demişti. Swift, Jeanson'a Michel Audiard'a olduğu kadar hayrandı ama onunla aynı fikirde değildi. Genel olarak görünüşe güvenmeye, kısa sürede çok iş yapmaya, ilk bakışta değerlendirmeye karşıydı. Aksine, şartlar ne olursa olsun her zaman ikinci şans verilmeliydi.

Adama yaklaştı. Adam uzundu, çok uzun ve öyle zayıftı ki yaptığı antrenman hareketleri ona hiç uymuyordu. Sabit bir şekilde önüne bakıyor, kollarını dimdik yukarı uzatarak dambılları kaldırıyor, sonra dirseklerini omuz hizasına getirerek indiriyordu. Kaldır. İndir. Kaldır. İndir.

Yüzü mü?

Yalan söylemeye gerek yok: Julien Ferrand'ın yüzü dilbalığı filetosuna benziyordu, yüzünden akan terler de limon suyuna. Deli gibi bakan gözler, küçümseyici bir tavırla kalkmış kaşlar, ilerlemiş bir kellik ve düz bir çizgi halindeki dudaklarıyla Amerikan dizilerindeki yargıcın tokmağını andıran bir burun.

– Mösyö Ferrand? Sizinle biraz konuşmak istiyorum.

– Meşgul olduğumu görmüyor musunuz?

Swift seri bir hareketle polis kimliğini çıkardı (kimliği, Turuncu Kart gibi gömleğinin cebine sokmuştu).

– Ben de sizinle meşgul olacağım.

Swift her seferinde not etmek için kendine söz verdiği bu küçük repliklere bayılıyordu. Bütün polisler hayat hikâyelerini yazma hayali kurardı.

– Ne istiyorsunuz?

Komik olan şuydu ki, Ferrand dambılıyla çalışmayı bırakmamıştı. Kaldır. İndir. Kaldır. İndir.

– Federico Garzon hakkında konuşmak.

– Yine ne yapmış?

– Öldü.

Ferrand iki hareketinin arasına bir sırıtma yerleştirmeyi ihmal etmedi.

– Öldürüldü sanırım. Onun gibi pisliklerin sonu hep aynı olur.

Swift yumruklarını sıktı. Herif daha düzgün davranmazsa ona dambıllarından birini yedirecekti.

– Sevgili miydiniz?

– Hayır.

– Yatıyor muydunuz?

– Hayır.

Swift iç çekti.

– Federico'nun size şantaj yaptığını, sizin de ona ödeme yaptığınızı biliyoruz.

Bir sırıtma daha. Ama Ferrand ritmini hiç bozmuyordu. Kaldır. İndir. Kaldır. İndir.

– Size bunu şüphesiz diğer sürtük anlatmış olmalı. Heidi Becker...

– Tam da öyle.

– Bu tip küçük orospulara inanmayın. Ben...

– Buraya o eski hikâye için gelmedim. Sadece Federico'yla ilişkinizden bahsetmenizi istiyorum.

Ferrand nihayet dambıllarını bıraktı. İlk bakışta her biri beşer kilo görünüyordu. Onun çapında bir hafifsıklet için fena sayılmazdı. Kaç yaşındaydı acaba? Ulusal İdare Okulu mezunlarının yaşı olmazdı. Diplomaları onları bir mumyanın sargıları gibi sarmalardı.

Adam bir havlu alıp yüzünü kuruladı. Su şişesi. Kocaman bir yudum. Harcanan efordan sonra ödül.

Bununla birlikte rahatlamış görünmüyordu. Aksine, gaz kaçırmamaya çalışan bir kız gibi kasılmıştı.

– Bunların hepsi solcuların yüzünden.

– Özür dilerim, ne dediniz?

– O aptallar sınırlarımızı ayaktakımına açıyor, sonra da gelsin şantajcılar...

– Siz ne...

– Tek bir gece yetti.

– Anlatabilir misiniz?

Ferrand iç çekerek kalktı. Çok uzun boyluydu ama Swift kadar değil. Daha çok alkolü, tuzlu bir kokteyli andıran yarı ter yarı parfüm, tuhaf bir koku yayıyordu.

Öfkeli bakışlarla Swift'i bir kez daha süzdü. Bu sefil hamamböceğini başından savmak için yüksek mevkideki arkadaşlarını çağırıp çağırmamayı düşünüyor gibiydi. Sonunda hayır. Sorularına cevap vermek daha iyi olacaktı.

– Sadece bir kere yaptık. Üstelik sonuna kadar da gitmedik.

– Neden?

– Federico şey... yaralıydı.

– Nasıl yani?

– Anüsü acınacak... durumdaydı.

Swift, Federico'nun yüzlerce sevgilisini düşündü. Her bedenin bir sınırı vardı.

– Anüs mukozası, sürülmüş bir toprak gibi yırtılmıştı... Bir penis kesinlikle böyle bir şey yapamazdı.

– Demek istiyorsunuz ki...

– İşkence görmüştü, evet. Bazı nesnelerle... kesici bir şeylerle. Sanırsınız... Bilmiyorum... Usturalı bir copla üzerinde çalışılmıştı sanki.

Swift iğrenmedi. Adli tıp kitapçıklarında, Cinayet Büro'nun yıllık dergilerinde bunların hepsini okumuştu. Uzun süredir bu terimleri oldukları gibi, yani kelimeler olarak kabul ediyordu.

– Kim işkence etmiş? Size söyledi mi?

– O gece itirafla geçti, evet. Sevgilisiymiş.

Swift bu kez ürpermekten kendini alamadı. Şiddet uygulayan, tehlikeli nişanlıyla, yani katille ilgili yeni bir ipucuydu bu.

– Size ismini söyledi mi?

– Hayır.

– Bu kişinin kim olduğunu belirleyebilmemiz için hiçbir açıklayıcı bilgi vermedi mi?

– Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece işkenceden bahsetti.

– Peki sonra ne oldu?

– Hiçbir şey yapmadık. Bana oral seks bile yapmadı. Küçük bir bebek gibi zırladı ve kollarımda uyuyakaldı.

Ferrand'ın sesi söndü. Bir an için o çekilmez adam dokunaklı –ya da sadece yaralı– bir hale bürünmüştü.

Ama dudaklarında hafif bir gülümsemeyle çabucak kendini topladı:

– İyiliğimin karşılığında elime geçen sadece, o iki salağın hemen ertesi günü bana şantaj yapması oldu.

– Ama madem ilişkiye girmediniz...

– Hazırlıklar vardı, o küçük sürtük nasıl yaptı bilmiyorum, daha sokakta fotoğraflarımı çekmeye başlamış.

– Heidi Becker, onları tehdit ettiğinizi söyledi.

Ferrand uyluk kaslarını germek için bir dizi yeni harekete başladı – bir klasik: Ayakta durup kalçayı öne çıkararak önce sol elinizle sol bacağınızı, sonra sağ elinizle sağ bacağınızı tutuyordunuz, topuğunuz arkadan sıkıca kalçanıza yapışıyordu. Boulogne Ormanı'nda iki travestinin arasında bu tür soytarılıklar yapan birkaç herif görmek hiç de az rastlanan bir şey değildi.

– Sinirlenmiştim, evet. Eğitimsiz insanları hiç sevmem. Ne derseniz deyin ama o sağcı enayiler en azından nasıl davranmaları gerektiğini biliyorlar.

Swift karşılık vermek zorunda hissetti kendini:

– Sizi anlamıyorum. Solcular aptal, sağcılar enayi. Tam olarak hangi taraftasınız siz?

– Hiçbir tarafta değilim. Hepsinden nefret ediyorum. Tarafsızım, tam olarak öyle.

– Üst düzey memurlar tarafsız mı olmalı?

– Bir doktora hangi hastalığı tercih ettiği sorulmaz.

Polis hayranlıkla başını eğdi. Bu kadar iğrenç olmak gerçekten de büyük başarıydı. Bir Marlboro yakmakta karar kıldı.

– İntikam almak gibi bir niyetiniz hiç olmadı demek?

– O iki pislikten mi? diye kahkahayı bastı Ferrand. Kesinlikle hayır. Birkaç gün içinde de unuttum zaten.

– Ama onları tekrar gördünüz.

– Tesadüfen bazı partilerde gördüm, evet.

– Başka bir şey yok mu?

– Hiçbir şey yok. Ne derler bilirsiniz: "Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer."

Hadi bakalım, Swift bu atasözünü "Sütten ağzı yanan yoğurdu kaynatarak yer" diye biliyordu. Tartışmaya gerek yoktu.

– Arkadaşlarınızı uyardınız mı?

– Elbette. Heidi ile Federico son zamanlarda, hemen hemen her yerde *persona non grata*[77] ilan edilmişlerdi.

– Federico'nun hasta olduğunu biliyor muydunuz?

– Hayır. Neyi vardı?

– Gey kanseri.

Ferrand bu defa kas germe hareketlerini bıraktı. Geyler başlarının üzerinde Damokles'in kılıcıyla yaşıyorlardı. Kınından usul usul çıkan bir kılıçla...

Ferrand insiyaki olarak hemcinslerine bir bakış attı. Swift adamların kımıldamadan durduklarını fark etti. Konuştuklarını duymuşlar mıydı? Ferrand'la yatmış olabilirler miydi? Ya Federico'yla? Kendilerinin de hasta olmasından korkuyorlar mıydı?

Gitmeden önce Swift'in açığa kavuşturması gerekenler vardı:

– 8 Haziran'ı 9'una bağlayan gece ne yapıyordunuz?

– Sizi ilgilendirmez.

– Sizi karakola götürmek zorunda bırakmayın beni.

– Zanlı mıyım?

– Cevabınıza göre değişir.

– Ben... arkadaşımlaydım.

– Arkadaşınızın adı?

– Üzgünüm. Devlet sırrı.

– Mösyö Ferrand, işleri karmaşıklaştırmayalım.

– Size gizli olduğunu söyledim.

Bir şeyler uyuşmuyordu. Ferrand'ın ifadesinde, ses tonunda, sarf ettiği kelimelerde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Bu adam açık açık geydi. Üstelik evli olduğu halde gerçek tabiatını saklamıyordu. Sadece biseksüel değilse tabii...

– Homoseksüel olduğunuzun bilinmesinden çekinmiyor musunuz? diye sordu Swift yine de.

– Hiç çekinmiyorum. Herkes biliyor.

– Karınız da mı?

– Özellikle karım.

– O halde arkadaşınızı mı koruyorsunuz?

– Hayır, onun da umurunda değil.

---

77. İstenmeyen kişi. (ç.n.)

– Sorun ne o zaman?

Ferrand yine yüzünü havluyla sildi. Terlemesi, harcadığı efordan kaynaklanmıyordu artık. Soğukkanlılıkla bastırdığı öfkeden, hırstan kaynaklanıyordu.

– Karısı.

Swift hafifçe irkildi. Her yeni duruma uyum sağlamaya çalışıyordu ama burada körebe oynanıyordu resmen.

– O, benim karım gibi açık fikirli değil, diye sürdürdü Ferrand. Ve hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Akıl almaz bir şey ama öyle. Dolayısıyla hayır, size ismini vermeyeceğim.

Swift omuz silkti ve yakınındaki kum torbasına bir yumruk savurdu. Aslında o isim umurunda değildi ve Federico'nun öldürülmesiyle Ferrand'ın hiçbir ilgisi olmadığını şimdiden biliyordu.

İşaretparmağıyla Ret Kit gibi selam çakarak uzaklaştı – böyle komik hareketlere bir son vermeliydi artık.

Arabasına doğru yürürken ciğerlerini açtı ve güneşten büyük yudumlar çekti. Jeanson'ın sözü tekrar aklına geldi: "İlk izlenim her zaman iyidir, özellikle de kötü olduğu zaman."

Gülümsedi.

Jeanson: 1 – Swift: 0

– Bu geceki yardımların için minnettarım.

Swift kızı görmek için Carnot'ya gitmeden önce 36'ya uğramıştı. Mezz üzerinde sadece pantolonu ve gömleğiyle bir tür kâğıt deposunda yaşıyor gibiydi – karton kutular, dosyalar, kâğıt tomarları odanın her yerine yayılmıştı.

– Özür dilerim.

– Sana inanmıyorum. Bir varsın... bir yoksun.

– Çünkü nereye gittiğimi bilmiyorum.

– Beni şaşırtıyorsun. Kahve?

– Hayır, teşekkür ederim. Sen... (Mezz bütün gece çalışmış gibi görünüyordu.) Sende yeni bir şey var mı?

– Sıfır.

– Parmak izleri?

– Şimdilik sadece Federico'nun, canını okuduğun kızın ve ifadesini imzalamak için bu sabah gelen doktorun parmak izleri tespit edildi. Tabii seninkiler, benimkiler ve şüphesiz, çok sayıda polisin ve cinayet mahallinde gezinen başkalarının da parmak izleri var. Ama hiçbiri belirlenemedi henüz.

– Devam etmek lazım.

– Tavsiye için teşekkürler.

Swift gizemli sevgilinin parmak izlerinin de orada olduğundan emindi. Katil olmasa bile, o adamın anahtarı vardı ve *mesai saati dışında* eve gelmiş olmalıydı.

– Dosyalar?

Mezz arkasına yaslanarak tek ayağını çalışma masasının köşesine yerleştirdi. Onun gibi bir maço, potinlerinin Bowie, T-Rex gibi, *tutti quanti*[78] alabildiğine efemine olan Britanyalı *glam rock* sanatçıları sayesinde meşhur olduğunu bilseydi şaşırırdı. *Geçelim.*

78. Hepsi de. (ç.n.)

– Senin için en hararetli olanları seçtim.

– Şiddet içerenleri mi?

– Elbette. Kavgalar, müessir fiiller, yabancı kökenlilere yönelik şiddet eylemleri, hesaplaşmalar... Her şey var.

– Sen göz attın mı?

– Geceyi bunlarla geçirdim yavrucuğum.

– Bir şey çıktı mı?

– Bastırılmış cinsellikten kaynaklanan sefalet ve bunun varoş piçleri ile faşistlerde yol açtığı sıradan nefret dışında hiçbir şey. Güneşin altında yeni bir şey yok.

Mezz gerçek empati patlamaları yaşayabilirdi.

– Ama üzerine tüy dikecek bir şey var.

– Yani?

– Yabancı kökenlilere yönelik şiddet kurbanları arasında adamımızı buldum.

– Federico mu?

– Kendin bak.

Swift'in söz konusu ifade tutanağını bulması uzun sürmedi (çünkü Federico hastaneye gittikten üç gün sonra şikâyette bulunmuştu). Olay 1981'in Ocak ayında olmuştu. Genç Şilili Tuileries Bahçesi'nde sabahın birinde saldırıya uğramıştı. Pyramides Sokağı'nın birkaç metre ilerisinde baygın halde bulunmuştu. Hastane. Şikâyet. Dosya kapanmıştı.

Dosya, yakışıklı Şililinin şişmiş yüzünün fotoğraflarıyla süslenmişti. Şişmiş, morarmış o gözler şok etkisi yapıyordu. Sağlık raporunda kırık dişlerden, çıkmış çeneden, kırılmış elmacıkkemiğinden bahsediliyordu.

Swift, Federico'nun ifadesini okumaya zaman ayırdı. Hastaneye kaldırılan liseli şikâyette bulunmak zorunda kalmıştı ama Tuileries hikâyesi güvenilir değildi. Sevgilisi onu pataklamış olabilir miydi?

Swift saatine baktı: 11.30. Sabah, sihirbazların ellerinin arasında yanan alev kâğıdı gibi kül olmuştu. Kızı görmeye gidecekse daha fazla okuyacak vakti yoktu. Bilmediği bir sebepten ötürü kızı elinden kaçırmak istemiyordu.

– Anne babadan haber var mı?

– Her sabah beni aramıyorlar.

– Cesedi ülkelerine mi götürecekler, Paris'te mi defnedecekler, biliyor musun?

– Öğrenirim.

"Katil mutlaka cinayet işlediği yere döner" klişesi yerine Cinayet Büro çalışanları şu sözü tercih ederdi: "Katil mutlaka kurbanının cenaze törenine gelir." İkisi de birbirinden berbattı.

Swift birden çalışma masasının üzerinde duran bir dosyayı fark etti.

– Bu ne?

– Ev hediyesi.

Swift dosyaya yaklaştı. Kapağında hiçbir şey yoktu ama içi bir sürü fotokopiyle doluydu.

Hemen anladı:

– Vialley'nin dolabını mı zorladın?

– Bu gece işsiz kalmadım diyelim. Meksika araması.

– Hasta mısın nesin?

– Ne yapalım, buna da katlanmamız gerek. Polissen tatile gitmezsin. O herif bu işten hiçbir şey anlamamış. Kanıtı da şu: Yeni bir cinayet işlenmesi için onun gitmesi yetmiş.

– O davanın bizimkiyle hiçbir ilgisi olmadığını bana kendin söyledin.

– Emin olmak için kontrol etmekte fayda var.

Swift tüm mahkeme tutanaklarını, adli tıp raporlarını, olay yeri inceleme kayıtlarını, tanık celplerini gözden geçirdi. Bu yığının arasında önemli bir belgeye, daktiloskopik pudrayla çıkarılmış parmak izi fotoğraflarına rastladı.

– Herifin parmak izleri onlarda var mı?

– Kurbanlardan birinin cüzdanından alınmış, evet, Louis Lefèvre, geçtiğimiz 13 Ocak'ta öldürülmüş. Genelde kurbanlarını bıçaklayıp paralarını çalıyormuş. Ama o gün bir hata yapmış. Cüzdanı olay yerinde parmak izleriyle beraber bırakmış.

Herif daha önce tutuklanmamış olmalıydı, aksi takdirde Vialley onu çoktan yakalardı. Ama Swift kafasında başka bir bağlantı kurmaya başladı –her zaman hayal kurulabilirdi: Bu parmak izleri Thérèse Sokağı 20 numarada da bulunursa Hela Katili ile Federico'nun celladı aynı kişi demekti.

– Bunları Federico'nun evindekilerle karşılaştırdın mı?

– Karşılaştırılıyor civcivim.

– BSP'de her şeyi yerli yerine koydun mu?

– Kimseye fark ettirmeden.

Mezz gülümsemesini bir tepside sundu. Swift de ona gülümsemek için kendini zorladı. İçten içe tüm polisler gibi şuna inanıyordu: Kanunlar sadece onlara boynunuzu uzattığınızda iyiydi.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Federico'nun torbacısının adını buldum. Didier Bruneau.

– Federico uyuşturucu kullanıyor muydu?

– Tam olarak sayılmaz. Adam Federico'ya alkil nitrit ya da ona benzer şeyler sağlıyormuş.

– *Poppers* mi yani?

– Tam olarak öyle. Zaten lakabı da Mister Poppers.

Polislerdeki bir başka klişe: Suçluların torbacıları günah çıkarılan papazlar gibiydi, müşterilerinin her türlü tuhaflığını çok iyi bilirlerdi.

– Bu senin için önemli mi? diye sordu Mezz.

– Önemli. Onu nerede bulurum?

– Saint-Martin Bulvarı, 47 numara, Far West Vidéoboy'da. Gey pornoları gösteren bir sinema. Adamımız orada yer gösterici. Boş boş oturuyor diyebilirim.

Mezz'in mizah anlayışı... Swift ismi ve adresini not etti. Kimi zaman kendini alışveriş listesiyle koşuşturan bir ev kadını gibi hissediyordu. Sainte-Anne Sokağı'nda alışverişini yapan bir piliç.

41

Bir déjà vu atmosferi.

Tuğla cephesi, Eyfel yapı kafesiyle Carnot.

Gölgeleri asfaltta salsa yapan çınar ağaçları.

Kaynar sudan çıkan ıstakozlar gibi, sınavdan kıpkırmızı çıkan liseliler.

Swift okul hayatını kavgalar, gözaltına alınmalar, hücreye tıkılmalarla kopuk kopuk, beynine inen çekiç darbeleri gibi bölük pörçük hatırlıyordu. Geçip giden bir ömür...

İşte oradaydı.

Özensiz eski moda görüntüsünün altında saklanan aşırı ince kıyafetine hayran olmaktan kendini alamadı. Her ayrıntı, her kıvrım hesaplanmıştı. Dar, gri flanel pantolonu, sayfanın altındaki bir dipnot gibi, bileklerinde belli belirsiz bir açıklık bırakmıştı. Bilerek tek omzundan düşürdüğü kot ceketi, ince askılı pembe büstiyerini ortaya çıkarıyordu. Ve nihayet burunları kare, gümüş tokalı, pas rengi deriden mokasenlerle kıyafeti tamamlanıyordu. Sadece bir tarz, bir görünüş değildi bu; bir stratejiydi, apoletleri, yüksek bel kot pantolonları ve 80'lerin diğer korkunçluklarını bir tür reddediştı.

– Olamaz, yine mi buradasın?

– Görevime sadığım.

Swift, Heidi'nin çantasının olmadığını fark etti. Sadece ceketinin cebinden sarkan ince bir kalem kutusu vardı. Riskli iş.

– Söylesene, beni bir dakika rahat bırakmayacak mısın?

Swift alnına düşen saç tutamını savurarak, Heidi'nin arkasındaki okul binasını işaret etti.

– Bu sabah başarılı mıydın?

– Ben her zaman başarılıyım.

– Tebrikler.

– Bugün seninle yemeğe gelemem.

– Neden?

– Randevum var.

– Kiminle?

– Marcel Caroco'yla.

– Çok iyi, ben de onunla görüşmek istiyordum.

Swift arabada, Heidi'ye gece uyuyup uyuyamadığını ya da cenaze törenini düşünüp düşünemediğini sormaya cesaret edemedi. Otopsi meselesinden bahsetmesi de söz konusu değildi. *Daha sonra*. Bu vefat gerçeküstüydü. Piyesini şaşırmış bir tiyatro sahnesiydi.

İyisi mi işle ilgili konulara gelmeliydi:

– Ocak 1981'de Federico'nun çenesi kırılmış. Şikâyet dilekçesini okudum.

– Saldırıya uğramıştı, evet.

– Patrice Cauteleux'nün adamları mı saldırmıştı?

– Hayır. Onlar sadece tehdit etmişti. Üstelik dayak olayından altı ay önceydi.

– O zaman kim saldırdı?

– Caroco'nun adamları.

– Ama onun itiraz etmeden ödediğini söylemiştin.

– Evet ödedi ama sonra Federico'ya bir ders vermek istedi.

– Yine sana dokunulmadı mı?

– Bana hiçbir zaman dokunulmaz. Yetimim. Siyasi mülteciyim.

– Federico'ya tam olarak kim saldırdı?

– Caroco'nun Key Largo isimli bir güvenlik şirketi var. Müşterileri olan politikacıların mitinglerinde düzeni sağlamakla görevliler. Kulüplere, konser salonlarına da hizmet veriyorlar. Caroco'nun iki üç kabadayı bulmak için birilerine telefon açması yeter.

– Sen de orada mıydın?

– Hayır.

Federico polise, varoş gençleri tarafından saldırıya uğradığını söylemişti. Heidi'ye ise Caroco'nun adamları tarafından. Swift'in varsayımı ise şöyleydi: Federico'yu gizli âşığı dövmüştü.

Aklına birden başka bir şey geldi:

– Beyaz Yele de Key Largo'da çalışmıyor mu?

– Öyle.

– Caroco, Rose Bonbon'a koruma sağlıyor mu?

– Evet.

Bilmekte fayda vardı.

– Federico kendisini dövenlerin arasında Beyaz Yele'nin de olduğunu söyledi mi sana?

– Hayır. Ama bu şaşırtıcı olmazdı.

Hiddetli aşk, diye düşündü Swift ve akabinde böyle alaycı düşündüğü için pişmanlık duydu. Beyni, şüphesiz fazla acı çekmemek için, sürekli araya bir mesafe koyuyordu.

Devam et.

– Federico mazoşist miydi?

– Dönemleri vardı. Bazen kendisine vurulmasını isterdi, bazen de üzerine işenmesini, bu tür şeyler işte.

– Anlıyorum.

– Alay etme. Federico özgür bir gençti.

Swift bu kışkırtıcı konformizmden bıkmaya başlamıştı. Herkes özgürdü, herkes tasasız. Swift'in Baal'da gördükleri, herhangi birini afallatırdı. Bu tür eylemleri tanımlamak için aklına bir sürü kelime geliyordu ama "özgürlük" kelimesi, listesinin en üst sıralarında değildi.

– Hep böyle mi sürersin?

– Nasıl?

– Çakarları yutmuş biri gibi. Zaten klima da yok... Göğsüme ağrı girdi.

– Özür dilerim.

Polis, ayağını gaz pedalından çekti. Zaten Caroco'nun acentesine gitmek için acelesi yoktu. Neuilly Caddesi'nin kardeşi olan Roule Caddesi'ne çok yakındı işyeri.

Swift bu kızla konuşmayı seviyordu. Elinden kaçırdığı bir döneme, "modern gençlerin" kuşağına ve o çelişkili, tehlike altındaki topluluğa –bir zamanlar dönmeler dedikleri topluluğa– sondaj yapıyormuş gibi hissediyordu her seferinde. Bu kız, onun fırtınadaki feneriydi.

Pereire Bulvarı'ndan çıkarak büyük Porte Maillot Meydanı'na yöneldi. Trafik akıcı, sıcak yakıcıydı. Güneş, asfalt bir tavada devasa bir krep pişiriyordu sanki.

Polis, tozlu ön camından tren istasyonunun hemen yakınında bir telefon kulübesi gördü.

– Beni bekle. Bir telefon etmeliyim.

Swift telefon kulübesinde alışverişe çıkmış ev kadını tarzını ve pişirme yöntemini değiştirdi. Piliç şişten Sèvres Porselen Fabrikası'nda seramik pişirme moduna geçti. Şeffaf para atma gözleriyle yeni telefon kutuları, kumar makinelerine benziyordu. Neyse ki bu, saha polislerinin kâbusu olan kartlılardan değildi. Swift ceplerini karıştırıp bir frank buldu, sonra dik kafalı telefon kablosuyla savaştı, tam bir duş hortumu gibiydi.

Nihayet Adli Tıp Enstitüsü tabibi Senlisse'in sesi duyuldu.

– Ben, Swift. Yeni bir şey var mı?

– Yaraların içerisinde bulunan partiküllerin analizi elime ulaştı.

– Ne çıktı?

– Bazı bıçaklara, özellikle de palalara özgü karbon çeliği.

– Bana daha fazla ne söyleyebilirsin?

– Öncelikle bu, Fransız kökenli bir kesici alet, Antiller'de bulunan türden. Fransız Yabancı Lejyonu'ndaki askerlerin kullandığı tahralardan biri de olabilir.

Swift'in gözlerinin önünde –zihninin verimli gözleri– yeni bir senaryo canlandı: Tropik bölgelerden hâlâ canlı hatıralar saklayan emekli bir asker...

Hayır, emekli olamazdı. Katil gençti. FBI'ın kitapçıklarında okuduğuna göre, cinayet işleme dürtüsü yirmili yaşlarda patlak veriyordu.

Senlisse ağırbaşlı sesiyle devam etti:

– Pratikte kırılması mümkün olmayan esnek bir çelik. Tek kusuru paslanmak.

– Pas partikülleri de bulunmuş mu?

– Dolu.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Eser miktarda şeker izleri de var.

– Şeker... tozşeker mi?

– Olgun şekerkamışı saplarında bulunan sakaroz.

– Bu ne anlama geliyor?

– Cinayet aleti, şekerkamışı hasadında kullanılmış olabilir. Bu olasılığı araştırdım. Bu durumda cinayet aleti bir *panga* ya da *tapanga* olabilir. Bıçağının uzunluğu Federico'nun yaralarına uyuyor. Sivri ucu yok, dik açılı bir ucu var.

– Bu türden bir alet nerede bulunur?

– Karayipler'de şekerkamışının olduğu her yerde.

Swift kuşkuluydu. Karayipler, gerçekten mi?

– Adamın DOM-TOM'dan gelmiş, diye doğruladı Senlisse.

– Neye dayanarak bunu söylüyorsun?

– Öncelikle, senin katilin Fransız değil mi? Bir *tapanga*'nın bulunacağı Fransız bölgeleri Martinik ve Guadeloupe'tur.

Swift, Kaptan Köşkü'nün üç güzelini hatırladı. Vaktini kuş beyinlilerle harcamasının âlemi yoktu. Bununla birlikte başka bir kuşku su yüzüne çıktı: Heidi'nin verdiği dört isimden biri, Antiller'den gelen bir toprak zenginiydi, Georges Galvany.

Bu öğleüzeri onu programa almalıydı...

Heidi'nin Federico hakkındaki bir başka sözünü daha hatırladı: "Siyahilere bayılırdı."

– Peki ya, ağzında yakılan kauçuk?

– Söyleyecek bir şey yok. Analizler pek belirgin değil.

– O da Antiller'den gelmiş olabilir mi?

– Hayır. Daha ziyade Bay Michelin'den gelmiş gibi görünüyor.

– Yani?

– Analiz sonuçları, araba lastiği olabileceğini söylüyor.

Swift'in yüzünde terden bir maske oluşmuştu. Ne boktan bir soruşturmaydı bu böyle! Aynı zamanda her ayrıntı zekâsına bir meydan okumaydı. *Çarpışmak zorundasın*!

– Teşekkürler Senlisse. Kan sonuçlarını alınca beni ararsın.

– Elbette. Sabır tüm erdemlerin anasıdır.

Swift göğsüne yapışan gömleği çekiştirerek arabaya gitti.

– Neyin var böyle? diye şaşkınlığını dile getirdi Heidi. Kıpkırmızı olmuşsun.

– Sıcak. (Swift kontak anahtarını çevirdi.) Bana Caroco hakkında biraz daha bilgi ver.

– Bir reklamcı. Genelde söylediklerinin yüzde yetmişi hiçbir işe yaramaz.

– Yine de geriye yüzde otuzu kalıyor.

– Daha ziyade, söylemedikleri kalıyor, yani asıl önemli olanlar. Caroco, insanın gözlerini boyayan, kulaklarını şenlendiren bir adamdır ama çevirdiği dolapları kendine saklar.

Swift, yaklaşık on yıl önce adı Charles-de-Gaulle olarak değiştirilen Neuilly Caddesi'nden gitmeye karar verdi. Pencereleri açmıştı

ama bunun bir sonuç verdiğinden emin değildi. Gürültü ve sıcak zavallı beynine işkence ediyordu.

– Caroco şovunu yapmaktan çekinmeyen, kendi döneminin adamıdır, diye devam etti Heidi.

– Peki sence... bizim dönemimizin özellikleri neler?

– Her şey gösteriş için. Yüzyılın en güçlü reklam ajanslarından birini kurdu, RSCG veya Publicis ayarında. Adamın kendisi bile ayaklı bir afiş sanki.

Swift reklamdan hoşlanmazdı, çevresinde koparılan yaygaradan ise nefret ederdi. Bu işten apayrı bir sanat dalıymış gibi bahsediliyordu artık ama aslında yoğurt satmaktan başka bir şey değildi. Bir yerlerde en büyük Amerikalı reklamcılardan biri olan Raymond Rubicam'in bir sözünü okumuştu: "Reklamın yegâne amacı satmaktır. Başkaca hiçbir işlevi yoktur."

– Neden onunla buluşacaksın?

– Dün benimle temasa geçti. Annemin cenaze masraflarını karşılamak istiyormuş. Nereden duyduğunu bilmiyorum. Ama buna hiç şaşırmadım, her zaman her şeyi bilir o.

Swift bu adamla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Şimdilik Federico'nun muhtemel katili olarak resme giriyordu ama aynı zamanda oğlanın velinimeti ve ev sahibiydi. Himayesindeki oğlanı dövdüren ve şimdi de Heidi'nin annesinin defin masraflarını üstlenen acımasız, hırslı, sapık (Swift Baal'daki oral seks sahnesini unutmamıştı) bir işadamı. "Karmaşık" demişti genç kız.

– Bir ayrıntıyı unuttum.

– Evet?

– Caroco'nun inanılmaz bir pornografik fotoğraf koleksiyonu var.

– Hepsi de erkeklere aittir tahminimce.

– Şüphesiz. Ben hiç görmedim.

– Bunu bana neden söyledin?

– Söylenene göre, sana koleksiyonunu göstermeyi isterse bu, çok kapalı bir gruba dahil olacağın anlamına geliyormuş.

– Hangi gruba.

– Erkeklik Harikaları.

– Tam olarak nasıl bir grup bu?

– Hiçbir fikrim yok. Profile uygun değilim.

Neuilly Caddesi'nin sonunda, solda Boulogne Ormanı, sağda da Küçük Neuilly adında eski bir köye inen Château Sokağı vardı. Swift buradan Roule Caddesi'ne çıktı. Caroco'nun koleksiyonunu düşünüyordu. Koleksiyonu gerçekten görmek istediğinden emin değildi ama içgüdüsel olarak o fotoğraflarda kendisini katile yaklaştırabilecek bir şeyler, bir ayrıntı, bir ipucu olduğunu tahmin ediyordu.

– Civcivim, meleğim, inci tanem! diye bağırdı adam, ajansın camekânlı geniş holünde yürürken.

Kollarını açmış, gözleri yaş içinde, Heidi'ye doğru yürüdü. Görünen o ki, Caroco rol kesmeyi seviyordu. Cafcaflı bir şıklığı olması da hiç şaşırtıcı değildi: Giorgio Armani kruvaze ceket, çizgili Charvet gömlek, püsküllü Brooks mokasenler. Bir yandan kıyafeti kusursuzdu. Diğer yandan ise, aynı sebeplerle korkunçtu.

Swift için şıklık kesinlikle mükemmelliğe değil, aksine uyumsuzluğa, ayrıksı duran bir ayrıntıya dayanırdı. Çok zorlarsanız komik duruma düşerdiniz. Büyük markaları üst üste giyerseniz, yürüyen bir reklam panosu olma riskiniz vardı. Bir reklamcı için doruk noktası.

İhtiyar rüküş –aslında o kadar da yaşlı değildi, 50 yaş civarında olabilirdi– Heidi'ye sarılıp sahte üzüntü gösterileri yaparken, Swift adamın merkezdeki parçasını inceleme fırsatı buldu: Yüzünü.

Baal'da adam tam oral seksin ortasındayken, Swift onun yüzünde aslansı özellikler gördüğünü sanmıştı. Yorgun bir aslan: torbalı göz altları, ezilmiş bir burun, gevşek bir ağız – kabarık bir altdudak. Ama bugün, yine hayvanat bahçesinden devam edecek olursa, şehvetli bakışları ve kocaman çenesiyle bir orangutanı andırdığını söyleyebilirdi. Swift hayatında bu kadar çirkin bir erkek görmemişti – üstelik 36'dan ne çirkinler gelip geçmişti.

– Zavallı küçüğüm... diye tekrarlıyordu Caroco, Heidi'nin başını yaba gibi ellerinin arasına alırken.

Swift, canavarın görüntüsüyle büyülenmiş gibiydi. Kafasının üzerinde iki boynuz oluşturan gür ve gri saçlarıyla böylesi bir surat, hiçbir yoruma yer bırakmıyordu. İnsanın ağzı açık kalıyordu.

– Bu şerefi neye borçluyum? diye sordu Caroco, aniden gözlerini kaldırarak.

– Patrick Swift, Cinayet Büro'da başmüfettişim.

– Umarım bu çocuğun canını sıkmıyorsunuzdur, diye homurdandı Caroco, ancak göğsüne gelen Heidi'ye doğru eğilerek.

– Federico Garzon'un ölümünü araştırıyorum.

Caroco yeni bir ifadeye büründü. Bir kataloğun sayfasını çevirmek gibiydi: "Aileye başsağlığı" diledikten sonra "cenaze merasimi"ne geçebilirsiniz.

– Fredo, geyler efsanesine adını altın harflerle yazdırmış biriydi, diye açıkladı sevgi dolu bir ses tonuyla. Bir Jean Genet kahramanı, gecelerin aziziydi. Fredo, zavallı Fredo'm benim...

– Federico demek istediniz sanırım.

Caroco bir kahkaha patlattı. Yeni bir ifade: Gözlerinde yıldızlarla Palace'ta sabahlara kadar eğlenen adam. Repertuvarı ve uygulama hızı şaşırtıcıydı.

– Ben ona Fredo derdim, daha havalı oluyordu!

Swift onu memnun etmek için başını salladı – böylesi bir palavracı kendi kendini yoruyor olmalıydı.

– Ah, görevimi unuttum, diye devam etti ev sahipleri. Çalışma odama gelin. Sekreterim bize kahve ikram etsin. Tabii bir şeyler yemeyi tercih etmezseniz...

Heidi kınayıcı bir ses tonuyla mırıldandı:

– Marcel, buraya tıkınmaya gelmedik...

– Tabii, tabii. Beni takip edin.

Onun peşinden gittiler. Adamın tuhaf bir yürüyüşü vardı: Başı öne eğik, omuzlarını *oversize* ceketinin içinde oynatarak ve hafifçe öne eğilerek yürüyordu. Dekor mu? Camekânlı çalışma odaları, duvardan duvara halı, tertemiz, lekesiz duvarlarda reklam afişleri. Burada neşeli bir gösteriş ile sıcak bir rahatlığın karışımı hüküm sürüyordu. İlham da, para da su gibi akıyordu. İçi dışı bir olan, yüce gönüllü kapitalizmin krallığındaydılar.

Çalışma odası da ajansın geri kalanıyla uyumluydu: Çok geniş ve aydınlık olan oda, eşit ölçüde güç işaretleri sergiliyordu – masif oval bir masa, yüksek sırtlıklı koltuk, kırmızı kadife kutularında sergilenen ödüller, Caroco'nun başkanlar ve sanayi girişimcileriyle –ve tatildeyken– fotoğrafları, odanın ortasında bir langırt masası, patronun çalışanlarıyla şakalaşırken çekilen fotoğrafları... Hatta duvara sabitlenmiş bir basket potası bile vardı.

– Buyurun, oturun.

Caroco çalışma masasının arkasına geçerek koltuğuna kuruldu. Tepesinde muhteşem, baş döndürücü Josephine Baker'ın, hem tarçını hem karameli çağrıştıran sepya bir portresi asılıydı.

Heidi ile Swift tam oturmuşlardı ki, reklamcı haykırırcasına konuştu:

– Anlaştık mı yavrucuğum? Annenin cenaze masraflarını ben üstleniyorum.

– Teşekkür ederim, diye mırıldandı genç kız. Gerektiğinde çok alçakgönüllü davranmayı biliyordu.

– Lafı mı olur! Aynısını Fredo için de yapmak istedim ama annesiyle babası kabul etmediler. (Yüzünü küçümsercesine buruşturdu.) Mezarlığın bir köşesine alelacele gömecekler onu.

– Naaşı ülkelerine götürmeyecekler mi? diye sordu Swift.

– Hayır. Onu burada bırakıp hemen ülkelerine dönmek istiyormuş gibi bir havaları var. Onlara homoseksüelliğin bulaşıcı bir hastalık olmadığını söylemek lazım. En azından henüz öyle değil.

Sekreter odaya girdi. Kahveler, Knoll imzalı masada minicik görünüyordu. Damarlı mermer bir gölün üzerinde küçücük üç porselen nilüfer.

– Peki, siz ne istiyorsunuz?

Swift hayvanı sakinleştirmek için nezaketsiz polis üslubuyla doğrudan saldırıya geçti:

– 8 Haziran'ı 9'una bağlayan gece neredeydiniz?

Caroco kaşlarını kaldırıp iki işaretparmağını göğsüne dayadı:

– Bundan zanlı olduğum anlamını mı çıkarmalıyım?

– Sadece rutin bir soru.

İşadamı, Heidi'yle göz göze gelmeye çalıştı; bu hakaret karşısında bir parça dayanışma görmek ister gibiydi.

– Geceyi Bains Douches'ta arkadaşlarımla geçirdim. Yüzlerce insan buna tanıklık edebilir.

– Çok iyi. Bunu doğrulayacağız.

Swift ne zaman bu cümleyi sarf etse ağzı yanıyormuş gibi oluyordu. Herkesin, en başta da kendisinin pislik olduğunu düşünen faşist polisin takıntılı şüpheciliği, örtülü tehdit...

– Federico'nun düşmanları var mıydı, biliyor musunuz?

– Hiç yoktu.

– Yine de o ve Heidi şantaj hikâyelerine bulaşmışlar...

– Bunlar ufak suçlar.

– Size yapıldığında öyle söylememişsiniz ama.

– Tabii ki öyle söyledim. Gençler hata yapar. Varoluş nedenleridir bu. Bu konudan bahsetmeyelim artık. Özellikle de şimdi. Artık melek olmuş Fredo'ya hakaret olur...

Sürekli teatral bir tonda konuşuyordu ama kelimeler boğazının derinliklerinde gitgide daha anlaşılmaz bir hale geliyordu. Hayvanlardan alınma bir başka görüntü: Caroco konuşurken, sardalyeleri gagasına tıkan bir pelikan gibi heceleri yutuyordu.

– Federico'ya yönelik bir ceza harekâtı yapılması emrini verdiniz mi?

– Kim dedi bunu?

– Ben, diye atıldı Heidi.

Şaşkınlık ifadesi, yerini geniş bir gülümsemeye bıraktı. Caroco'nun Heidi'ye bakan gözleri, "Kerata, sen söyledin" demek ister gibi kısıldı. Ama tebessümünün ardında tehlikeli bir acımasızlık hissediliyordu.

– Suçlu olduğumu kabul ediyorum, dedi sonunda, elini göğsüne koyarak. Federico'nun küçük bir derse ihtiyacı vardı.

– O halde tanıdıklarınızın arasında bir çocuğu yasadışı bir şekilde dövebilecek iriyarı adamlar var.

– Kendi güvenlik şirketim var benim.

– Key Largo.

Caroco, iyiliksever bakışlarını Heidi'ye dikti.

– Bayağı bilgi edinmişsiniz.

– Bu ceza harekâtının tarihini hatırlıyor musunuz?

– Hayır.

– Yaklaşık olarak.

– Sanırım... 81-82 kışı.

– İsimlerini hatırlıyor musunuz... görevlendirdiklerinizin?

– Hayır. Doğrusu onları tanımıyorum bile. Ayrıntılarla uğraşmam.

Swift diğer bilgilerini kafasında toparlayarak sordu:

– Michel Salfi ismi size bir şey ifade ediyor mu?

– Hayır.

– Sizin şirketinizde çalışıyor ama. Beyaz Yele olarak da biliniyor.

Caroco kahkaha attı.

– Beyaz Yele! Olamaz! Hayır, o şerefe nail olmadım. Selamlarımı kendisine iletin. Beyaz Yele! Hahaha!

Gayrimenkule geçelim.

– Federico ile Heidi sizden bazı tehlikeli belgeler çalmış.

– Doğru.

– İnkâr etmiyor musunuz?

– O belgeler hâlâ ellerinde olsaydı ederdim. Orijinallerinden bahsediyorum tabii.

Swift ona gülümseyerek farklı bir konuya geçti.

– Federico'nun yaşadığı bina size ait.

– Bana değil. Şirketlerimin bağlı bulunduğu vakfa ait.

– Onu bedavaya mı oturtuyordunuz?

– Evet.

– Neden?

– Ona iyilik olsun diye. Ne yapabilirim, elim açıktır.

– Boynunuz da kıldan ince. Son zamanlarda onu görmeye gidiyor muydunuz?

– Ara sıra. Görünüşü çok... dokunaklıydı.

Swift buna karşılık vermedi. Her şey bir yana, adam samimi olabilirdi.

– Sizce başkaları da ziyaretine gidiyor muydu?

– Nerden bileyim? Ama sanmıyorum. Fredo çok... ketumdu. Hastalığından kimseye bahsetmemişti.

– Sana söylemiştim, diye araya girdi Heidi soğuk bir ses tonuyla.

Gizemli sevgiliyi şapkadan çıkarma zamanı gelmişti:

– Federico'nun... gizli bir sevgilisi olduğunu düşünmek için bazı sebeplerim var.

– Ama sana demiştim ki... diye ısrar etti Heidi.

– Sus! diye buyurdu Swift onun yüzüne bakmadan. Bundan haberiniz var mıydı?

– Bilmiyordum ama bu, şaşırtıcı olurdu. Federico uçarı bir tipti. Hatta kanatlıydı diyebilirim.

– Bu sevgilinin varlığına dair en ufak bir ayrıntı yakalamadınız mı?

– Hayır. Nasıl bir ayrıntı?

– Bir Prens Albert yüzüğü mesela?

Caroco yüzünü buruşturdu, şaşkınlık ve inanmazlık karışımı, çok farklı bir ifadeydi bu.

– Yüzük taktığını bilmiyor muydunuz?

– Zihnimde penislere takılmış o kadar çok *piercing* hatırası var ki, başımı sallasam kumbara gibi şıngırdardı.

Yaptığı espriyi çok beğenmiş gibi bir kahkaha patlattı.

– Bunun içine bir isim kazınmıştı.

– Üzgünüm, hatırlamıyorum. O tipin, Federico'nun katili olabileceğini mi düşünüyorsunuz?

– Düşünmüyorum. Araştırıyorum.

– Peki ya, o beyefendi nasıl biri?

– Siyahi.

Bu sözüne ilk şaşıran Swift oldu. Ama birdenbire çıkmıştı ağzından – şüphesiz şeker ve pala ayrıntısı yüzünden. Veya Federico'nun siyahilere hayranlığı yüzünden. Ya da sadece hayal gücünün eseriydi.

– Nasıl bir siyahi?

– Antiller'den.

Polis, Heidi'ye bir göz attı, kız da ona üzgün bir bakışla karşılık verdi. Bu yeni çılgınlık onu çok şaşırtmış gibiydi.

– Üzgünüm, bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. Federico'nun o kadar çok sevgilisi vardı ki...

Bu konu bitmişti. Swift tekrar gayrimenkul meselesine döndü.

– Thérèse Sokağı numara 20'de hangi şirketler var?

– Bir grafik atölyesi. Bir kurumsal ajans.

– Bir ne?

– Kurumsal iletişim.

– Bunun ne olduğunu anlamadım.

– Profesyonellere yönelik iç reklamcılık.

– Bu şirketler size mi ait?

– Ben yönetiyorum diyelim.

– Key Largo da orada mı?

– Hayır. Onun merkezi Aubervilliers'de.

– Korumaları özel olarak çağırdığınız oluyor mu?

– Asla.

– Sevgililerinizden birine gününü göstermek dışında sanırım.

Caroco karşılık vermedi. Gülümsemekle yetinerek polise işaretparmağını uzattı.

– Tuşe... diye mırıldandı güçlü bir Amerikan aksanıyla.

Swift onun tüm maskaralıklarını beğendiğinden emin değildi.

– Federico'yu en son ne zaman gördünüz?

– Sanırım... iki hafta olmuştur. Çok kötüydü. Ona doktor getirmek istedim ama Ségur'den başkasına güvenmiyordu.

– Yanlış mı düşünüyordu?

– Hayır. Ondan iyisi yoktur. Özellikle de bu... hastalığı tedavi edebilecek doktorların başında gelir.

Karşıdan saldırıya geçelim.

– Federico'yla en son ne zaman yattığınızı hatırlıyor musunuz?

– Nereye varmak istiyorsunuz?

– Soruma cevap verin.

– Emin değilim... Federico'yla bir gelip bir gidiyordu. Ama en aşağı bir buçuk yıldır öyle bir ilişkimiz yoktu.

İyice yaklaşalım.

– Ondan hastalık kapmış olabileceğinizden korkmuyor musunuz?

Caroco günah çıkarma kabininde günahkârları dinleyen bir papaz gibi boyun eğercesine başını salladı.

– Görüyorum ki durumu anlamamışsınız müfettiş. Hepimiz hastalanacağız. Henüz hastalanmadıysak tabii. Ve kimin kime hastalık bulaştırdığını öğrenmenin hiçbir yolu yok.

– Önlem almayı düşünmediniz mi?

– Ne tür bir önlem?

– Örneğin tüm cinsel faaliyetleri kesmek.

Caroco'nun yüzü bir an tamamen ifadesizleşerek dondu, ardından ceketinin içinde omuzlarını titreterek bir kahkaha patlattı.

– Bu güzeldi işte! Dinleyin. Üç tür eşcinsel vardır. Hastalığa inanmayanlar. Tersine, artık çok geç olduğunu düşünenler. Bu kanser varsa ve cinsel yolla bulaşıyorsa, herkes hapı yutmuş demektir. İşte nonoşlar da bu yüzden umutsuz ve geleceğe bakmıyorlar, çoğu zaman ikisi birden...

Kendinden bu şekilde bahsetmesi Swift'i çok şaşırtmıştı ama ortamın esas kuralını biliyordu: Sadece topluluğun üyeleri kendilerini karalayabilirdi. *Sayılmaz.*

– Peki ya üçüncü tür?

– Anı yaşayanlar ve bundan zevk almaya karar verenler.

– Sizin gibi mi?

– Kesinlikle. Benden sonra tufan. Veya daha ziyade yeni dünya! Biz nonoşların ne kadar devrimci olduğunu kimse tahmin edemez!

– Anlamıyorum.

– Bizi gülen, dans eden, işe yaramaz, savunmasız deliler olarak görüyorlar. Bundan daha yanlış bir şey olamaz. Bizlerin içinde kurallara başkaldırı, nihai kırılma var. İnsan atomunu parçalayacağız, kadın-erkek farkı...

Caroco yeni bir hamleye hazırlanıyormuş gibi durdu. Şüphesiz yeni bir *tagline*[79] yumurtlayacaktı.

– On yıl önce herkes Mao'ydu, şimdiyse herkes homo!

– Güzel söz.

– Benim işim güzel sözler bulmak. Günümüzde kelimeler öncelikli. Hakikat ikinci sırada.

Swift buraya karmakarışık sosyoloji dersi almaya gelmemişti.

– Sizce, diye adamın sözünü kesti, Federico'yu kim öldürdü?

– Homoları sevmeyen biri.

– Katilin homofobik olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?

– Akla en yatkın sebep bu.

Heidi aniden sordu:

– Kola yok mu?

– Elbette var şekerim.

Caroco koltuğunu döndürerek sağ tarafa eğildi ve otel odalarındakilere benzer küçük bir buzdolabının kapağını açtı. Bir saniye içinde boncuk boncuk terlemiş buz gibi bir şişe çıkardı. İçeceğin rengi, kıyafetinin kumaşıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Caroco şişenin ağzını masasının köşesine dayadı ve bir darbede şişenin kapağını çıkardı.

Heidi hiç teşekkür etmeden şişeyi aldı. Sıkıntıdan ölüyormuş gibiydi.

– Kafanızdaki katil portresini daha belirgin bir şekilde açıklayabilir misiniz?

– Katilin Bay Herkes olduğunu düşünüyorum.

– Yani herkesin homofobik olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Elbette. İnsanlar farklılıklardan nefret eder, farklılıklar güvenlerini zedeler...

---

79. Slogan. (ç.n.)

Swift aniden vakit kaybettiğini düşündü.

– Siz de bir kola ister misiniz? diye sordu Caroço.

– Hayır, teşekkür ederim. Sizde Federico'nun evinin anahtarı var mı?

– Hayır. Neden olsun ki?

– Dairenin sahibisiniz. Bir kopyası da sizde olabilir.

– Bayağı geniş bir emlak portföyüm var. Onları ben idare etmiyorum. Eğer isterseniz, bu işlerle ilgilenen kişinin adresini, telefon...

– Olur, teşekkür ederim.

Caroco kendine bir viski doldurarak devam etti:

– 2 Temmuz'da büyük bir doğum günü partisi vereceğim. Siz de gelin, sevinirim.

Swift piyonunu ileri sürmeyi göze aldı:

– Bana fotoğraf koleksiyonunuzu gösterebilir misiniz?

– Ben de size bunu önerecektim, diye karşılık verdi adam göz kırparak. Sanırım, siz ve ben aynı frekanstayız.

Polis ayağa kalktı, Heidi'ye de kendisini takip etmesini buyuran bir bakış attı.

– Bu sözünüzü nasıl algılamalıyım, bilmiyorum.

Caroco koltuğunun kolçaklarını tutup Golem gibi ayaklarının üzerinde dikildi.

– Kompliman olarak algılayın. Art niyetsiz.

Reklamcı koridora kadar onlara eşlik etti.

– Yolu bulursunuz, değil mi?

– Elbette.

Caroco sevgi lakaplarıyla, sahte üzüntü sözcükleriyle, abartılı sevgi gösterileriyle tekrar Heidi'ye sarıldı.

Kucaklaşmaya son verdiğinde Swift'in elini hararetle sıktı.

– Jean Cocteau ne derdi bilir misiniz? "Herkesin yarın yapacağını, siz bugün yapmalısınız."

– Yani?

– Federico sadece bir adım önde. (Polisin kolunu dostça tuttu.) Hepimiz o yoldan geçeceğiz müfettiş.

– Bu siyahi sevgili hikâyesi de nereden çıktı?

– Öylesine bir fikir.

– Senin soruşturma tarzın da yani...

Swift, Roule Caddesi'nde Ternes Meydanı'na doğru ilerliyordu.

– Nereye gidiyoruz? La Défense arkamızda kaldı.

– Seç bakalım: Cauteleux ya da Galvany.

– Dur bakalım. Sorguladığın her insanın yanına beni de mi sürükleyeceksin?

– Neden olmasın? Şimdiye kadar çok uslu durdun.

– Siktir git! Amatör bir polise yardım etmekten çok daha önemli işlerim var.

Bu son cümle Swift'in aklına Ségur'ü getirdi. Doktora, onun yerine birini bulduğunu bile haber vermemişti. Her neyse, Heidi'yi elinin altında bulundurmayı tercih ediyordu. Elbette sevimliliği yüzünden. Ama doktora göre küçük bir artısı olduğu için de: Bütün kusurlarına rağmen kızın geyler arasında bir tür maskot gibi görüldüğünü hissediyordu. Daha iyi bir elçi bulamazdı.

– Bana bu isimleri veren sensin, diye devam etti Swift. Bazı şüphelerin var demek. Bunun bizi nereye götüreceğini merak etmiyor musun?

– Merak ettiğim tek şey, bana neden bu kadar yapıştığın!

– Belki de sadece senden hoşlandığım içindir.

Heidi öfkeyle kollarını kavuşturdu. Patrick yan gözle ona baktı: Gün ışığında saçı, beyazdan pembeye, güneşin her tonunu yansıtıyordu.

– Bak, dedi aniden Heidi, ben de senden hoşlanıyorum. Ama dün annem öldü, bir gün önce de en sevdiğim arkadaşım öldürüldü. Üstelik birkaç gün sonra da İngilizce sınavım var. Dolayısıyla lanet soruşturman ve soruların benim pek de umurumda değil.

Porte Maillot. Grande-Armée Caddesi. Swift elinde olmadan her defasında Paris sokaklarında bir sıcaklık, bir tanışıklık duygusu hissediyordu. Paris. Böylesi zayıflıklardan nefret ediyordu.

– Patrice Cauteleux mü, Georges Galvany mi? diye tekrarladı.

Heidi iç çekerek, tükürürcesine karşılık verdi:

– Galvany. Kulübü buraya pek uzak değil, Friedland Caddesi'nin yukarısında.

– Kulübün adı ne?

– L'Antillaise.

– Bisküvi markası gibi.

– Faaliyet gösterdiği işkollarının arasında gıda da olmalı.

– Şekerkamışı tarlaları var mı?

– Bilmiyorum. Neden?

Swift'in Heidi'den bir şey saklaması için sebebi yoktu, özellikle de onu sarışın bir asistan gibi her yere sürüklemek istiyorsa.

– Cinayet aleti büyük ihtimalle bir *tapanga*, Antiller'de şekerkamışı hasadında kullanılan bir tür bıçak. Ayrıca Federico'nun yaralarında sakaroz kalıntılarına da rastlandı.

– Bu çok iğrenç.

– Ayrıntıları soran sensin.

Heidi ciddi bir ifadeye büründü.

– Dikkatli ol Swift. Caroco bir palyaço ve polislere fazla bir şey yapamaz. Ama Galvany apayrı bir tür. Politikacılarla çok yakın ilişkileri var ve en büyük Fransız kulüpleriyle görüşmeler yapıyor. Onun sıkletinde değilsin.

– Süper. Paris'e neden gelmiş?

– Bunu ona kendin sorarsın.

Grande-Armée Caddesi'nin yukarısına geldiklerinde, Swift gözüne giren güneş yüzünden neredeyse kör gibi Étoile Meydanı'na girdi.

Friedland Caddesi'ne sapacakken Heidi buyurdu:

– Park et. Burası.

Saat 16.00'ydı. Güneş ışığının ve yaprakların titreştiği geniş caddede boş boş dolaşan kimse yoktu. L'Antillaise'in karargâhı 30'lu yıllarda inşa edilmiş çok büyük bir binadaydı. Baron Haussman'dan sonra da bir hayat olduğunu gösteren, en ufak bir süslemenin göze çarpmadığı, net hatları olan bir binaydı.

Binanın holüne bir sömürge müzesi havası verilmeye çalışılmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüş, vecit halindeki yerlilerin çevrelediği yerleşimcilerin sahnelendiği duvarlardaki freskler, beyaz adamın sanat, bilim, tıp alanlarında yaptığı büyük işleri canlandırıyordu.

Swift bu saçmalıkların duvarlardan indirilmesi zamanının geldiğini düşündü, çünkü bu yüzyılın başındaki eğilim bunun tam tersiydi: Siyah ya da sarı topraklarda beyazların yaptıkları zulümler sadece unutulmak istenmiyor, aynı zamanda bu ülkelerden gelen göçmenler güler yüzle karşılanıyormuş gibi de davranılıyordu. Surat asarak değil, gülümseyerek, öyle mi...

Swift, sağdaki bir odanın koyu ahşap devasa kapılarındaki kulpların fildişinden olduğunu fark etti. Galvany tamamen yanlış yoldaydı.

Swift kararlı adımlarla danışmaya gitti.

– Polis, dedi kimliğini sallayarak. Georges Galvany'yi görmek istiyorum. Hemen.

Arkasındaki Heidi kahkaha attı – ağaç kabuğu ve reçine kokan bir sincap gülüşü.

– Merhaba Heidi.

– Merhaba Monique. Georges burada mı?

– Senin için her zaman burada.

Swift üç renkli kimliğini ve otoriter sert polis suratını bir kenara koydu. O da tamamen yanlış yoldaydı.

Sizi selamlamak için karşınızda neredeyse ikiye ayrılacak kadar eğilerek reverans yapan bir tür şıklık abidesini gözünüzün önüne getirin: İşte Georges Galvany'nin görünüşü öyleydi.

Showman Caroco'dan sonra bu esnek ve zarif adam gerçek bir estetik şoka yol açıyordu. *Kitsch*'in doruklarından uçucu bir zarafete doğrudan geçiş.

Swift, Caroco ile Galvany'nin arkadaş olup olmadıklarını merak etti. Tabii ki öyleydiler, hatta belki de sevgiliydiler. Zıt kutupların birbirini çektiği bilinen bir şeydi. Öyle olmasa bile, gey âlemi farklılıkları yok etmeyi kendine iş edinmişti.

– Heidi, bir tanem...

Birbirlerine sarılıp öpüştüler. Swift bir kez daha bu sevgi gösterilerinden istifade ederek, yaklaşık 1.90 boyundaki patronun kıyafetine alıcı gözle baktı – filafil kumaştan vücuduna tam oturan takım elbise, kravatsız ama göbeğine kadar açık olmayan gömlek, pas rengi, dana derisinden, giyilebilecek en sade Weston mokasenler. Elbette gereksiz süsler ve püskül söz konusu değildi.

Galvany'nin yüzü mü? Etiyopya imparatorları ile *reggae* şarkıcıları arasında –ki, ikisi de aynı kapıya çıkardı– salınan bir zarafet. Siyah kan, beyaz suratın altında Afrika'ya özgü belli belirsiz izler bırakarak erimişti – yüksek elmacıkkemikleri, genişçe burun delikleri, ova halkına, sığır yetiştiren Fulanilere özgü son derece zarif kemik yapısı...

En üst katta, Mussolini tarzı bir bekleme odası kadar büyük holdeydiler. Étoile Meydanı'na bakan geniş teras sol tarafa doğru kıvrılıyordu. Zafer Takı fonunda tropikal bir orman huzur içinde uzanıyordu: palmiyeler, muz ağaçları, bambular...

Çalışma odasına geçtiler. Yine koloni tarzı. Fildişi kakma işleri, maun kapıları süsleyen yabandomuzu dişleri, Afrika esintili motifleriyle farklı malzemelerden yapılmış parkeler...

Caroco'nun yaptığı gibi, Galvany de çalışma masasının arkasına geçti. Benzerlik bu kadardı. İncecik adam oturmadı. Misafirleri, kendilerine kollarını uzatan geniş koltuklara otursun diye Giacometti'nin bir heykeli gibi ayakta bekledi.

Arkasında, geometrik motifli kocaman iki pirinç vazo vardı. Duvarlara ne fotoğraf ne afiş asılmıştı ama siyahi halkların oluşturduğu fonda beyaz hâkimiyetini sahneleyen bir fresk vardı.

– Size baharat çayı hazırlatayım.

Heidi itiraz etmedi –kola istemenin zamanı değildi– ve oturdu. Swift ise nefesini tutarak kendini bir koltuğa bıraktı. Palayı, sakarozu, şekerkamışlarını düşünüyordu. O anda doğru yerde olduğunu biliyor, hissediyordu.

– Federico için mi geldiniz? diye sordu Galvany nihayet oturarak. Zavallı çocuk...

Demek ki onun da haberi vardı. Görünen oydu ki Radyo-Gey frekansların en başarılısıydı. Adam düşünceli bir sessizlik içinde oturuyordu. Kollarını masanın deri yüzeyinde kavuşturmuştu. Elleri, farklılığının kaybolmuş çizgileri gibi bitimsizce uzayıp gidiyordu.

Swift ile Heidi araba arkalarındaki minyatür iki köpek gibi başlarını sallamakla yetindiler. Çaylar geldi. Hizmetçi Mao yaka beyaz bir ceket giymişti. İnsan kendini, Bonaparte'tan önceki, Martinik'te babasının plantasyonlarında koşturan Joséphine de Beauharnais'nin evinde sanırdı.

Swift terakota fincanını aldı. Sert ve acı bir koku. Caroco ve beş para etmez aforizmalarından gitgide uzaklaşıyorlardı. Burada, hor görülen nüfusa –zencilere– hükmeden babadan geçme asaletin kahverengi ve sert gelenekleri geçerliydi.

Swift tam savaşı başlatacakken Heidi ondan önce davrandı:

– Georges, 8 Haziran'ı 9'una bağlayan gece neredeydin?

Polisin ağzı açık kalmıştı. İşadamı güldü.

– Çok şaşırtıcı bir yardımcınız var müfettiş.

Swift burnunu fincanına gömdü.

– Cevap ver, diye buyurdu Heidi.

– Beğendiniz mi?

Swift başını kaldırınca hibiskus kokulu bir duman perdesinin ardından Galvany'yi gördü.

– Çok lezzetli.

– Bu tam bir çay değil, Guadeloupe'ta *té peyi* denen tıbbi bir bitki. Sinüslere ve kas ağrılarına birebirdir, ayrıca...

– Cevap verecek misin?

Galvany'nin gözleri –griydi– nihayet Heidi'nin üzerine çevrildi.

– Guadeloupe'taydım, daha kesin konuşmak gerekirse Basse-Terre'deydim. Dün gece döndüm.

Swift'e dönerek ekledi:

– Kolayca doğrulayabilirsiniz.

Swift topu kaleye göndermek istedi ama Heidi yine ondan daha hızlı davrandı:

– Federico'nun öldüğünü nereden biliyorsun?

Galvany elini salladı. Swift tırnaklarının cilalı olduğunu düşündü – küçük simler güneş ışığında parlıyordu.

– Bizim küçük dünyamızda haberler hızlı yayılır.

– Sence onu kim öldürmüş olabilir?

Swift oyundan çekildi. Koltuğunda arkasına yaslandı.

– Hasta ruhlu biri. Bir leşçi.

– Cinayet hakkında ne biliyorsun?

– Fazla bir şey bilmiyorum ama Federico'nun durumundaki birini öldürmek... insanın aklı bunu almıyor.

– Aynı fikirdeyim. Demek bir fikrin yok.

– Hayır. Senin de bildiğin gibi, topluluğumuz barışçıldır.

Bir sessizlik oldu. Hibiskus kokusu ruhları birbirine yaklaştırıyordu sanki.

Swift bu sessizlikten yararlanarak beklenmedik bir yöne saptı:

– "Hela Katili"nden bahsedildiğini duydunuz mu?

– Elbette.

Bu diğer meseleyi dile getirdiği için ilk şaşıran Swift olmuştu. Ama Heidi kadar değil: Neden bahsedildiğinden anlamadığı ortadaydı. Öfkeli görünüyordu. Burun delikleri titriyordu.

– Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Galvany ellerini iki yana açtı. Bitek bir vadide kaybolmuş ahşap bir şapelde ayin yöneten bir papaza benziyordu.

– Alçağın biri. Birkaç yüz frank için kim adam öldürür?

– Azımsanmayacak sayıda olmasından korkuyorum. Sizin... çevrenizde şüphelenilen biri yok mu? Bir katil profili?

– Hepimiz aynı şeyi düşündük. Bir fahişe, eroin bağımlısı, toplum dışına itilmiş biri. Böyle alçaklıklar yapabilmek için uyuşturucunun etkisi altında olmak gerekir.

– Bu hikâye de neyin nesi? diye araya girdi Heidi, doğrudan Swift'e bakarak.

– Sonra anlatırım.

Konuyu değiştir.

– Heidi ile Federico size şantaj yapmaya kalkıştı mı?

– Hayır. Belki de unutmuşumdur.

Israr etmek faydasızdı. Özel işler. Kaldı ki Swift bu züppede katil kumaşı göremiyordu. En azından Federico'nunki değildi.

Antiller bir kenarda dursun. Polis koltuğuna yaslanarak dekoru inceliyormuş gibi yaptı: kakma işleri, oymalar... Bir yağmacının, sömürgecinin tiyatro sahnesi... Çok eski bir geçmişin yıkımı pahasına şimdinin konforu. Ama her şeye rağmen Galvany'nin damarlarında siyahi kan akıyor olmalıydı; o halde Swift bu yönde ilerlemeliydi.

– Paris'te yaşıyorsunuz ama şirketiniz Antiller'de, öyle değil mi?

– Evet.

– Tam olarak nerede?

– Guadeloupe'ta.

– Karmaşık değil mi?

– Hiç değil. Şirketlerimi uzaktan yönetiyorum. Bir sorun olduğunda hemen oraya gidiyorum.

– Fransa'ya ne zaman yerleştiniz?

– Polis olmasaydınız, çok meraklı olduğunuzu düşünürdüm.

– Benim işim merak etmek. Antiller'den ne zaman ayrıldınız?

– Uzun zaman olmadı. Sanırım, üç yıl.

– Neden oradan ayrıldınız?

– İklim.

– Benimle alay mı ediyorsunuz?

– Sizi temin ederim ki doğru. Tereyağı gibi erimeye artık dayanamıyordum.

– Mösyö Galvany, orada yasalarla başınız dertteyse, bunu öğrenebilirim.

– Oralarda beni soruşturursanız, ben de bunu bilirim.

– Bu bir tehdit mi?

Gümüşi kanatlarıyla Galvany'nin gülümsemesi geri geldi.

– Çayınızı için ve sert adamı oynamayı bırakın, size hiç yakışmıyor.

– Beni daha çok hangi role uygun görüyorsunuz?

– Oğlanım rolüne, mesela.

– Bu sözün çok daha azı için kodese tıktıklarım var.

Galvany kahkahayı bastı.

– Beni araştırın, Guadeloupe'ta yani, hiçbir şey bulamayacaksınız. Üstelik Thérèse Sokağı numara 20'ye çok uzak orası.

Adam haklıydı. Swift ısrar etmedi. Çalışma odasını hayranlıkla inceliyormuş gibi yaptı yine.

– Çok güzel objeler var burada...

– Değil mi?

– Silah koleksiyonunuz yok mu?

– Ne tür silah?

– Ülkenize özgü olanlar.

– Ne yazık ki ya da aslında ne mutlu ki, bu konuda fazla ileride değiliz. Pala hariç...

– Ben de tam olarak paladan bahsediyorum.

– Yani?

– Cinayet aletinin pala olduğunu düşünmemiz için yeterli sebeplerimiz var.

– Bu, beni zanlı mı yapıyor?

– Öyle demiyorum.

– Tam olarak ne diyorsunuz?

Swift gülümsedi. Karşısındakini öfkelendiren sorular söz konusu olduğunda kendini daha rahat hissediyordu. Baharat çayı, kibarlık gösterileri, geniş koltuklar onun harcı değildi.

– Topraklarınızda şekerkamışı yetiştiriyor musunuz?

– Kuzey Grande-Terre'de, evet. Sadece ben değil, muzdan sonra Guadeloupe'un ikinci tarım ürünüdür şekerkamışı.

– Kauçuk üretiyor musunuz?

– Hayır, kauçuk yok. Sizi takip etmekte zorlanıyorum...

– Federico'nun sevgilisi miydiniz?

– Zaman zaman, evet.

– Kim ne yapıyordu?

Bu sorunun müstehcenliği karşısında Heidi irkilerek, ateş saçan gözlerle Swift'e baktı. Galvany'ye şantaj yapmak tamam ama saygısızlık etmek asla kabul edilecek bir şey değildi.

– Değişiyordu, diye cevap verdi Galvany sakince (imparator kesinlikle sarsılmıyordu). Federico, kasetler için dendiği gibi, *autoreverse*[80] idi.

– Siz de öyle.

– Ben de öyle.

Adam, hafif bir acıma duygusuyla gülümsüyordu. Swift'te, soruşturma vasıtasıyla bir aristokratı cezalandırmayı uman bir proleterin kompleksini seziyordu hiç kuşkusuz. Ama şimdilik kendini küçük düşüren sadece ve sadece polisti.

– Bu sizin ilginizi çekiyor mu müfettiş? Kişisel olarak demek istiyorum? Çünkü açıkçası arada bir bağlantı göremiyorum...

– Federico'nun size hastalık bulaştırmış olmasından korkmuyor musunuz?

Bir hançerin parlayan ucu gibi hep o lanet gülümseme.

– Ona hastalık bulaştıranın ben olmadığım ne malum?

– Hastalığın belirtileri şimdiye kadar ortaya çıkardı.

– Aynı zamanda doktor musunuz?

– Ben...

– Kimse bu hastalık hakkında bir şey bilmiyor müfettiş. Gerçekten bulaşıcı olup olmadığı, cinsel ilişkiyle bulaşıp bulaşmadığı, bir virüs, parazit, zehirlenme olup olmadığı... Kuluçka dönemi hakkında da hiçbir şey bilinmiyor. Dolayısıyla hayır, hastalığın bana bulaşmış olmasından korkmuyorum. Zaten ilişkilerimizin ritmi bakımından –genel olarak geylerden bahsediyorum– bu salgın için bir suçlu aramak saçma olurdu.

İnkâr etmek hiçbir şeye yaramazdı: Swift boşa kürek çekiyordu. Verecek karşılık bulamadı. Kaba çıkışı onu bir yere getirmemişti ve *piercing* konusunu açamayacak kadar öfkeliydi.

Somut meselelere gelelim.

– Federico'nun evinin anahtarı sizde var mıydı?

– Neden olsun ki?

---

80. Kasetin bir yüzü bittikten sonra otomatik olarak diğer yüzünün çalması. (ç.n.)

– Sevgililerinden biriydiniz.

– Yüzlerce sevgilisi vardı şüphesiz. Ayrıca oğlan, ölümünden önce çok hastaydı. Altı aydan uzun süredir kimseyle yatmıyordu.

– Onu ziyaret ettiniz mi?

– Birkaç defa gittim, evet. Ama onunla gerçekten ilgilenen tek insan, şu an yanınızda oturan kişi.

Swift, Heidi'ye bakma zahmetine girmedi. Bununla birlikte, sözün sahibine teşekkür edercesine hafifçe eğildiğini hissetti. Sonuç olarak, bu kabilede tebrik edilmek insanların hoşuna gidiyordu.

Georges ile Federico'nun arasında Swift'in bilmediği bir sorun, bir anlaşmazlık olabilir miydi? Bunu dile getirmenin faydası yoktu, Galvany hiçbir şey söylemeyecekti, Swift bunu biliyordu.

İşadamı ayağa kalktı. Onlara ayrılan süre bitmişti. Swift de insiyaki olarak koltuğundan kalktı, Heidi de onu taklit etti.

Swift'in kafası karışmıştı: Ev sahiplerinin sağlam bir mazereti vardı ama cinayetle, cinayetin işlenme biçimiyle... atmosferiyle bir bağlantısı da vardı. Karayipler mi? Zencilik? Şeker? Her birinden biraz...

Galvany çalışma masasının etrafından dolanarak yanlarına geldi ve elini dümdüz uzattı. Üst üste yığılmış kiremitleri kıracak bir atemi[81] hareketi.

– Biliyorum, usulden değil ama soruşturmanın gidişatıyla ilgili bana bilgi verirseniz sevinirim.

– Usulden değil, doğru.

Melez adam gülümsedi. Swift'in açık saldırganlığı, muşamba bir yağmurluğun üzerinden akan tükürük gibi kayıp gidiyordu üzerinden.

– Biliyorsunuz, dedi sakince, Federico önden gitti. Ya da birisi onun için süreci hızlandırdı. Kimse bizim topluluğumuzun geleceği hakkında fazla hayale kapılmıyor.

Caroco da farklı kelimelerle, daha anlayışlı bir ifadeyle aynı şeyi söylemişti. Paris'teki bütün homoseksüeller kendilerini mahkûm olmuş gibi mi hissediyordu? Eğer öyleyse, arkasında kocaman siyah bir bıçak havaya kalkarken, önemsiz soruşturmasıyla kumdan kaleler yapan küçük bir çocuktan farkı yoktu Swift'in.

---

81. Japon dövüş sanatlarında bir vurma tekniği. (ç.n.)

Galvany'nin yanından ayrıldıktan sonra Swift Heidi'yi Wagram Caddesi'nde Étoile metrosunun girişine bıraktı. Galvany'ye yaptığı kabalık yüzünden kendisine kızıp hakaretler yağdıran kızı Nanterre'e kadar götürmek hiç içinden gelmemişti.

Ardından direksiyonu 36'ya kırdı. Patrice Cauteleux bir başka zamana kalmıştı. Yaptığı görüşmelerden ortaya çıkanları acilen yazıya dökmeliydi. Ufukta büyük bir umut görünmüyordu ama Federico'nun çevresinde belirginleşen bir atmosfer, bir tür aura vardı. Heidi doğru tahmin etmişti: Swift, Caroco'nun ya da Galvany'nin suçlu olduğunu sanmıyordu ama nedenini açıklayamayacağı bir şekilde genç Şililinin ölümüyle aralarında bir bağ olduğunu hissediyordu. Katilin arkasında bir düğüm, bir olaylar ve sebepler ağı olduğunu şöyle böyle tahmin ediyordu ve bunların hepsi bir tür... koşullar yumağı oluşturuyordu.

Orfèvres Rıhtımı yakınlarında Mezz'in verdiği ipucunu hatırladı birden: Federico'nun torbacısı Mister Poppers. Saint-Martin Bulvarı'na uzakta değildi. Direksiyonu sertçe kırarak hızla Sébastopol Bulvarı'nı çıktı. Biraz sonra Far West Vidéoboy'un altındaydı.

Altında mı? Evet, 18. yüzyılda kazılmış olan Saint-Martin Bulvarı'nın bir özelliği vardı: Yüzyıllar içerisinde eğimi birkaç kez yumuşatılmış olsa da, kaldırımlar ilk zamanki seviyesinde kalmıştı; sonuç olarak, yoldan iki metre daha yüksekteydi.

Swift fazla dolanmadan, dörtlülerini yakıp POLİS yazan güneşliğini indirdikten sonra bulvarda park etti, ardından kaldırımın yukarısına çıkan bir merdiven buldu. Far West'in camekânı kare şeklindeydi ve üzerinde hiçbir işaret yoktu. Kapalı bir televizyon ekranı gibiydi. Ne ışık ne levha vardı. Homoseksüeller gizliliği seviyordu.

Bunun kanıtı mı? Swift kasaya geldiğinde kendisini üzen bir sahneye şahit oldu. Satış temsilcisi gibi giyinmiş bir adam alçak sesle kasa görevlisiyle tartışıyordu. 25 franklık üye kartı çıkarabilmesi için ondan kimliği istenmişti. Adam kimliğini göstermek istemiyordu. Aile babası olduğunu, üye kartına ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Cam kabinin önünde gizli saklı yapılan görüşme çok dokunaklıydı.

Başını omuzlarının arasına gömmüş, etrafa kaçamak bakışlar atan adam, 1981'in tüm başarısızlıklarının özetiydi: Homoseksüeller hep saklanıyordu. Kimse buna karşı bir şey yapamıyordu. Ahlaki ve sosyal kurallar karşısında bu boyun eğiş bir anormallik, bir sır, bir yara olarak kalıyordu.

Müşteri gerisini getirmeden oradan tüydü. Swift, Didier Bruneau'yu görmek istediğini söyledi. Kasa görevlisi homurdandı. Polis, cama kimliğini dayadı. Karşısındaki boyun eğdi.

Madrabaz bembeyaz bir suratla geldi. Mister Poppers kısa boylu, dazlak, cılız bir adamdı. Ruhlar tartıya konulduğunda, hiç ağırlık yapmayacaktı. Sürekli hareket halindeki gözleri, alnında ip gibi bir tutam saçıyla ona ne sorulursa sorulsun, inkâr etmeye hazırdı.

– Kapa çeneni, diye atıldı Swift, onu rahatlatmak için.

İç içe geçmiş çınar ağaçlarının gölgesinde iki adam karşılıklı ayakta duruyordu. İki metre aşağıdan arabaların gürültüsü geliyordu. Sacdan ve tamponlardan oluşmuş bir sel gibiydi.

Swift adamı önce Federico'nun özel ihtiyaçları hakkında sorguya çekti.

– İki kişilik mal alır mıydı hiç?

– Daha ziyade, on beş kişilik. Federico hareket eden her şeyi kendine çeker.

– Belli biriyle görüşüyor muydu?

– Neden ondan bahsederken geçmiş zaman kipi kullanıyorsunuz?

– Senden başka mal alır mıydı?

– Hayır.

– Bir sevgilisi olduğundan bahsetti mi?

– Hayır. Ama neden geçmiş zaman kipi kullanıyorsunuz?

Küçük bir duyuru:

– Federico öldü. Öldürüldü.

Mister Poppers yıkılmıştı. Yakıcı rüzgârda –gerçek bir siroko[82]– alnındaki saç tutamını düzeltti.

– Ama... ne zaman? Nasıl?

Swift onu duymamış gibi yaptı.

– Federico'nun birlikte olduğu adamlardan biriyle karşılaşmadığından emin misin? Gerçek sevgilisi olabilecek biriyle?

– Biri vardı.

Polis irkildi. Önemli bir ipucu mu çıkacaktı? Didier Bruneau anlatacak bir şey çıktığı için memnun görünüyordu. Okulda öğretmenin yanında kekeleyen gayretkeş öğrencilere benziyordu.

– Anlat.

Adam yine saç tutamını düzeltti. Sanki kitabın sayfalarını çeviriyordu.

– Baal'daydı, hani şu kulüp...

– Biliyorum. Tam olarak ne zamandı?

– Hatırlanacak bir gündeydi: François Mitterrand'ın seçildiği 10 Mayıs 1981 gecesi. Sosyalizmin gelişini kutluyorduk, aramızda yani...

– Neler oldu?

– Genç bir çocukla "ilgilenen" SM[83] bir grubun arasında Federico'yu gördüm. Onlar...

– Ayrıntıları boş ver. Senden *poppers* aldı mı?

– Evet. Bana dedi ki: "Dolu ver. Bu gece aşkımlayım." Onun gibi bir şey işte.

– "Aşkım" mı dedi?

– Evet. Hatta "Şu adamı görüyor musun? İşte o, hayatımın erkeği" diye de ekledi. Aklını yitirmiş gibiydi. Gözleri kıpkırmızıydı. Her kelimede ağzının suyu akıyordu. Hiç iyi durumda değildi küçük Şilili...

– Yanındaki adamı tarif et bana.

– Edemem.

– Neden?

– Sadece gözlerini açıkta bırakan vinleks bir maskesi vardı ve motorcu kıyafeti giymişti. Hani şu İtalyan polisiye filmlerdeki gibi...

---

82. Büyük Sahra Çölü'nde oluşan ve Akdeniz'i geçerek Güney Avrupa'yı etkileyen sıcak, kuru rüzgâr. (ç.n.)

83. Sado-mazoşist. (ç.n.)

Swift, Bruneau'nun tam olarak neyi kastettiğini anlamıştı: *giallo*'lar. Erotizm ile korku karışımı, katilin her zaman maskeli ve deri eldivenli olduğu filmler.

– Yüzünü hiç göremedin mi?

– Hiç. Cellat maskesi vardı, dediğim gibi. SM'lerin o fermuarlı şeylerinden.

– Konuştu mu?

– Hayır. Tuhaftı. Federico onu bir köpekmiş gibi tasmasından tutmuştu ama asıl, adamın Federico'yu koruyormuş gibi bir havası vardı. Badigard gibi, anlıyor musunuz?

Swift bir sigara yaktı. Gizemli sevgili ilk kez tabloda *live*[84] olarak görünüyordu.

– Kimliğini belirlemeye yarayacak bir ayrıntı hatırlıyor musun?

– Hayır. Ama belki de...

– Dökül.

– Maskesinin altında, yüzünde bantlar vardı. Aralıklardan gazlı bezler görülüyordu. Tam bir mumya.

Swift'in kafasında fikirler uçuşuyordu. Hep o sayısız, ani varsayımlar. Adam yüzünü mü değiştirmeye çalışmıştı? Yanmış mıydı? Dövülmüş müydü?

– Eldivenleri var mıydı?

– Evet.

– Tenini gördün mü?

– Hayır.

– Siyahi olup olmadığını söyleyebilir misin?

– Hayır.

Swift bir kaldırım köşesinde, bulvarın uğultusu arasında koparddığı bu bilgiyle yetinmek zorundaydı. Fena değildi. En önemli bilgiyi almıştı: Gizemli sevgili vardı. Parmak izlerinin sahibi o muydu? Federico'nun ev anahtarını elinde bulunduran adam? Katil?

Polis, aptal herife veda etmeden sıcak rüzgârda yürüdü. Arabasına binip kontağı çevirdi. İstikamet 36.

Bu defa iyiydi.

---

84. Canlı. (ç.n.)

46

Siyahımsı avluda Swift el frenini çekti. Hiçbir şeye dayanmayan şu varsayımı aklından çıkaramıyordu: Federico'nun gizli sevgilisi hem onun katili hem de Hela Katili'ydi. Swift'in elinde bunu destekleyecek tek bir ipucu yoktu ama dini bir inanç gibiydi; hiçbir şey, hiç kimse fikrini değiştiremezdi.

Merdiveni çıkarken o geceki programını kafasında oluşturmaya başlamıştı bile. Belgelerin arasında bir gezinti. Bir yandan, Mezz'in çaldığı dosyaya gömülecekti – Vialley'nin Hela Katili'yle ilgili topladığı bilgiler. Diğer yandan, maskeli adamın bandajlarını açıklayabilecek, 81 baharında vuku bulmuş bir saldırı izi bulabilmek için ifade tutanaklarını ve diğer tanıklıkları inceleyecekti. Yine, tamamen varsayımlar...

Bu dosyalarda bir şey bulamazsa Paris'teki hastanelerin arşivlerini karıştıracaktı. Yine bir şey elde edemezse, tekrar sahaya dönüp Paris'in gey mahallesinde bir mumyayı arayacaktı. Homoseksüellerin arasında Tutanhamon, bundan iyisi mi olurdu?

Çalışma odasında Mezz, karton kutuların ve dosyaların içine biraz daha fazla gömülmüş, çalışıyordu.

Swift ceketini çıkarıp tam ona programı açıklayacakken yardımcısı ayağa kalkmıştı bile.

– Kıçını şuraya koy ve şuna bir bak, dedi Swift'e, bir kâğıt uzatarak. Bomba bir haberim var, çok ciddi.

Swift kâğıdı aldı ve kendini koltuğuna bıraktı.

– Onu enseledik, dedi Mezz büyük bir sevinçle.

Swift bakışlarını aşağı kaydırdı ve dijital parmak izlerinin bulunduğu sayfaya baktı. Anlamıştı.

– Karşılaştırma yapıldı, diye sürdürdü sözlerini Mezz, ve Hela Katili'nin parmak izleri Federico'nun evinde bulundu. İzler yeni; herif önceki geceyi onun evinde geçirmiş ve onu öldürmüş kadar yeni.

Aleluya! Swift buna inanamıyordu. Bu kadar isabetli bir tahminde bulunmuş olmasını aklı almıyordu: Hela Katili, Federico'nun gizli sevgilisiydi.

Ve dolayısıyla onun katili.

– Yine de bir kılçık var, diye ekledi Mezz.

Yardımcısı bir parfüm kokusu yayarak ona doğru eğildi. Swift, Balafre Lancôme'u tanıdı. "Kara Diziler"in arka yüzünde reklamı görülen sağlam bir marka.

– Nasıl bir kılçık?

– Bu izlerin kime ait olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz yok.

II

Siyah Canavar

47

Şans eseri miydi, şanssızlık eseri mi Heidi bilmiyordu.

14 Haziran 1982 Pazartesi günü, yarım saat arayla Heidi Becker hem annesini hem de en iyi arkadaşını toprağa vermişti. Zavallı *Latina* gerçekten çok kötü durumdaydı... Annesine otopsi yapılmasını kabul etseydi, takvim muhakkak değişecekti. Ama elbette kabul etmemişti. Tamamen batıl inançlar yüzünden. Annesinin bedeninden korkunç, beklenmedik bir şeylerin çıkmasından korkmuştu... Aynasızlar ısrar etmemişti.

O sabah, bir kere bile ağlamamıştı. Heidi, sırrı kızlarda olan o ağlama krizlerine boyun eğmemişti. Her şey onun içinde olup bitiyordu – biriktiriyor, yutuyor, hazmediyor (en azından öyle olduğunu umuyordu), sonra da unutuyor ya da unutmuş gibi yapıyordu. Çözülmüyordu, hayır, istiridyenin içindeki inci tanesi gibi kristalleşiyor ve sertleşiyordu.

Biliyordu, bir gün bu birikim canına okuyacaktı. Depresyon? Kanser? İntihar? Görecekti. Şimdilik kalp cephaneliğinde mühimmat biriktirerek dayanıyordu. Cephaneliğini nemden ve diğer dış saldırılardan koruması yeterliydi. Böylece hayatta kalabilirdi...

Bir bankın arkalığına oturan genç kız insanların çıkışını gözlüyordu. Federico Garzon için büyük başarı. Maria Becker için ufak. Heidi krematoryumu görebilmek için ellerini gözüne siper yaptı. Güzel miydi? Hayır, değildi. Altın rengi kubbe, beyaz ve siyah taşlar, Sainte-Sophie ile Arc-et-Senans'taki Kraliyet Tuz Fabrikası karışımı tuhaf bir tonoz. Her halükârda kimse bu görüntüye bakmıyordu. İçeriye çökmüş bir vaziyette girip ölmüşlerinin bir tür sığınakta yok olduğunu gördükten sonra perişan bir halde çıkıyorlardı.

Heidi sıvışmıştı. Şimdi de bir çatlaktan çıkan siyah karıncalar gibi kilise avlusunda yürüyen insanları inceliyordu. Federico için iki

topluluk vardı. Bir yanda aile, yani anne, baba ve ağabey. Koyu tenli ve güzel insanlardı; çok yapılı ve suratsız değillerdi – damarlarında yerli kanı dolaşıyordu mutlaka. Buenos Aires'te şöyle bir söz vardı: "Şilililer yerlilerden, Arjantinliler gemiden çıkar."

Diğer yanda, bir tür Onur Yürüyüşü görünümü arz eden kalabalık bir homoseksüel grubu vardı, töreni değişik kılan da buydu. Gerçek bir Onur Yürüyüşü'ydü ama bu kez tüyler, payetler yoktu. Heidi Méta-Bar'ın, Palace'ın, Bains Douche'un müdavimlerini az çok tanıyordu – Baal'ınkileri de, ama onlar hakkında konuşmamak daha iyiydi... Hatta dekoru tamamlayan birkaç travesti de vardı.

Biraz önce önünden geçen bu insanları görünce en kötüsünden, *Yeni Canavarlar*[85] adlı İtalyan filmindeki gibi, bir komedyenin gülünç bir şekilde biten cenaze törenine benzer bir sahnenin yaşanmasından korkmuştu. Ama deri ceketi ve bağcıklı ayakkabılarıyla yakılan Federico, hiçbir taşkınlığa yol açmamıştı.

Marcel Caroco'nun cafcaflı sözlerle, dağarcığından çıkardığı deyişlerle süslenmiş bir söylev çekmesi şaşırtıcı olmamıştı; bunları şüphesiz bir araba ya da çamaşır suyu tanıtımı için sloganlara dönüştürecekti. Galvany de söz almıştı. Federico'nun erkek kardeşleri –anlayacağınız, diğer geyler– tarafından nasıl sevildiğini söyleyerek sade bir konuşma yapmıştı. Aslında son zamanlarda toplulukta kimse Şililiden ve ruh kardeşi Heidi'den söz edilmesini istemiyordu ama ölüm, her şeyi temizlemişti.

Hatta Julien Ferrand ve onun diplomalı arkadaşları da törendeydi, bu da yakışıklı Şililiyi –ve elbette küçük Arjantinliyi de– affettiğini gösteriyordu. Konuşmalar sırasında Heidi ünlüleri tespit etmekle oyalandı: televizyon sunucusu Guy Del Luca, taklitçi Thierry Le Luron, Giscard döneminde kültürden sorumlu devlet bakanı olan Michel Guy, aktris Bernadette Lafont, Palace'ın harika diskjokeyi, su yeşili lensleriyle Guy Cuevas... Bu yüzler Heidi'nin yüreğini sıkıştırdı, çünkü Federico'nun da kendi çapında ünlü olduğunun bir göstergesiydi bu...

Kaptan Köşkü'nün nispeten daha mütevazı giyinmiş üç salağını, hatta Rose Bonbon'daki korumalar grubuyla birlikte gelmiş olan pislik Beyaz Yele'yi de gördü. İnanılacak gibi değildi ama en çok

---

85. İtalyanca adıyla *I Nuovi Mostri*. (ç.n.)

ağlayan belki de oydu ve lanet olsun Heidi, tecavüzcünün samimi olduğundan emindi. Bugün iyi, kötü, saldırgan, saldırılan herkes acının aklayıcılığında bir aradaydı.

Sonuçta konuşma yapmayan sadece Patrice Cauteleux olmuştu. Zavallı halıcının geçmek bilmeyen bir kini vardı. Aslında Heidi onun Federico'ya sırılsıklam âşık olduğundan hep şüphelenmişti. Bu yüzden yakışıklı hidalgo ona o iğrenç fotoğrafları gösterdiğinde...

Ama konuşmaların ardında Heidi sık sık derin bir sessizlik duymuştu. Korkunun sessizliğiydi bu. Federico'nun kaybı çelişkili duyguları ortaya çıkarmıştı: Katledilerek ölmüştü ama bir yandan da gey kanserinden ölen ilk kişiydi. Buz gibi krematoryumda herkes korkudan titremişti. Hepsi Federico'yla yatmıştı ve hepsi de bir sonrakinin kendisi olup olmayacağını merak ediyordu.

Heidi başka bir şey düşünmeye çalıştı. Annesinin yakılmasını mesela. Bambaşka bir havadaydı. Maria'nın yegâne arkadaşları olan gözü yaşlı birkaç sosyal yardım görevlisinin dışında kimse yoktu. Torbacıları çirkin suratlarını göstermeye cesaret edememişti. Belki de aşırı dozdan kendilerini sorumlu tutuyorlardı ama onları tanıyan Heidi, öyle bir şey olsa çok şaşırırdı.

Buna karşın onu en çok şaşırtan Swift ile Ségur'ün gelmesi oldu. Onlar da samimiydi, Heidi bundan emindi. Bu üzüntü aniden bir büyüteç gibi etki yaparak, onları farklı bir gözle değerlendirmesine neden oldu. İkisini de dokunaklı, çekici buldu. Ségur'ü bile. Saç tutamı ve *preppy* görünüşüyle uzun boylu adam ile mutsuz görünümü ve elinden hiç bırakmadığı çantasıyla esmer, ufak tefek adam. İkinci sahne –Federico'nun cenaze töreni– başladığında, Heidi ikisinin de düşüncelerini tahmin edebildiğini sandı: Tabip, hastasını kurtaramadığı için kendisinden nefret ediyor olmalıydı. Polis de şüphesiz katilin orada olduğunu düşünüyordu.

Şimdi güneşin altında konuşuluyor, fiskos ediliyor, hatta hayatın devam ettiğinden emin olmak için bir yerlere gidip bir kadeh içme planları yapılıyordu.

Heidi kendisini mutsuz hissediyordu. Hatta öfkeliydi. O yüzden sosyal yardım görevlileri geleceği için birtakım "çözümler" önerdiğinde, soğuk bir sesle, "Şimdi sırası değil" diye paylayarak gözü yaşlı kadınları uzaklaştırmıştı.

Sonra Federico'nun annesiyle babası ona yaklaşmaya çalıştı. Güney Şili İspanyolcalarıyla (konuştuklarında bir çuval patatesi yere boşaltıyorlar sanırdınız), özür, üzüntü, acı sözcükleri mırıldandılar. Heidi yine affetmedi. Aristokrat İspanyolcasıyla onlara, ağlamak için biraz geç kaldıklarını, Valparaiso'da oğulları gey olduğunu itiraf ettiğinde anlayış göstermeleri gerektiğini söyledi, başka da tek söz etmedi.

Kıllı, maço bir şilep satıcısı olan baba gözyaşlarına boğuldu. Şık ve bağnaz bir kadın olan anne, kurban rollerine bürünerek dudaklarını ısırdı. Onların birkaç metre arkasında, kendisi de çok yakışıklı olan ama daha sıradan görünen ağabey öfkeden titriyordu. Heidi'ye bir tokat atmaya hazırdı. *Gel babacığım, seni bekliyorum...*

Sonunda Heidi'nin acımasız bakışları altında uzaklaştılar. Çok mu zalimdi? Federico'nun son zamanlarında uykusunda annesini çağırdığını bilen tek kişi Heidi'ydi.

– Nasılsın, dayanabiliyor musun?

48

Patrick Swift ağzında sigarasıyla Heidi'nin karşısında duruyordu. Genç kız omuz silkti – Swift'leyken hep çok az konuşuyordu ve bu da belagat sanatında usta olan Heidi'yi şaşırtıyordu.

Polisin omzunun üzerinden boynunu uzatarak Ségur'le konuşmakta olan Şililinin ebeveynine baktı. Ségur onlara ne anlatıyordu? Bulunduğu yerden birkaç İspanyolca kelime duydu. Ségur İspanyolcayı nereden öğrenmişti? Aslında bu adamla ilgili pek bir şey bilmiyordu. Haçını taşıyan bir misyoner gibi çok fazla seyahat ettiğini biliyordu sadece.

– Ne yapacaksın şimdi? diye sordu Swift.

Heidi nihayet ona bakma lütfunu gösterdi.

– Bakalorya sonuçlarını bekleyeceğim.

– Tamam. Peki... sonra?

– Tatile gideceğim.

– Nereye?

– Büyük ihtimalle Tanca'ya. Caroco beni *riyad*'ına davet etti.

Swift bir sigara daha yaktı. Bu adam gerçekten de çok fazla sigara içiyordu. Çenesini yukarı kaldırmıştı, gökyüzünün mavisinde yüzü yandan görülüyordu. Ağzından, krematoryumun bacasından çıkan dumana karışan çok daha koyu renkli bir duman çıkardı. Uçup giden belki de Federico'nun ruhuydu...

– Ya sana soruşturmada ihtiyacım olursa?

– Yemin ederim ki, diye mırıldandı Heidi, hiç zamanı değil.

– Biliyorum ama öncelikler var.

– Yine ne istiyorsun?

– Federico'nun katilinin ilk cinayeti olmadığını düşündürecek şeyler var.

– Başkalarını da mı öldürmüş?

– Evet.

– Geyleri mi?

– Evet. Ama palayla değil. Hela Katili olduğunu düşünüyorum. Bahsetmiştim, hatırlıyor musun?

– Ne olmuş yani?

– Yani, parmak izleri var ama kim olduğunu bilmiyoruz.

Heidi karşılık vermedi. Bu polisin çamurda gezme konusunda büyük bir yeteneği vardı.

– Katilin aynı zamanda Federico'nun gizli sevgilisi olduğunu düşünüyorum.

– Öfff...

– Dinle, diye atıldı Swift ona doğru eğilerek, her şey birbirine uyuyor. Parmak izleri evdeydi. Cinayet gecesi eve gelmişti. Anahtarları vardı.

– Federico'yu neden öldürmüş olabilir?

– Bilmiyorum. Kendisine hastalık bulaştırdığını düşünmüştür belki ya da ölmeden önce onu ihbar edeceğini. Cinayet, kontrolden çıkmış bir nefretin izlerini ele veriyordu... Aynı zamanda çılgınca bir... tutkunun.

– Bu ne demek?

Heidi yüzünde Swift'in soluğunu hissetti. Geriye çekildi. Sigara kokuyordu.

– Federico'nun cesedi sperm kaplıydı.

– Anlattıkların gerçekten çok iğrenç.

Heidi *columbarium*'a baktı: U şeklinde tonozu olan, kolonlarla bölünmüş uzun bir galeri. Raflarda ölülerin küllerinin saklandığı kavanozlar vardı. Mektup kutuları gibiydi.

– Burada ne halt ediyorum ben?

– Katilin seninle aynı barlara, kulüplere gittiğinden eminim.

– Artık başka bir şey söylesen diyorum.

– Bu bir homoseksüel ama modaya, şık ortamlara da düşkün biri.

– Ne olmuş yani?

– Bir rehbere ihtiyacım var.

– Beni sıkıyorsun. Ségur'den iste.

– Ségur doktor, herkesi tanıyor ama ona muayenedeymiş gibi cevap veriyorlar.

– Katil hakkında başka bir şey biliyor musun? diye sordu Heidi birden.

– Sanırım... Siyahi olduğunu düşünüyorum.

– Yine aynı takıntı... Gey ortamlarında binlerce siyahi var.

Swift öğretmen edasıyla işaretparmağını kaldırdı.

– Sadece siyahi değil, An-til-ler'den biri.

– Kaptan Köşkü'nün üç domuzu dışında Antiller'den gelme kimseyi tanımıyorum.

– Aynı zamanda fahişelik yaptığını düşünüyorum. Bu tür adamların nerede bulunacağını biliyor musun?

– Evet. Bir mahalle var... "Monkeyland" diyorlar.

– Sevimliymiş.

– Bu ismi kendileri koymuş. İkinci sınıf.

– Nerede?

– IX. Bölge'de. Siyahilerin fahişelik yaptığı bir sokak.

– Tam olarak nerede?

– Hatırlamıyorum ama öğrenirim.

– Teşekkür ederim. Oraya hiç gittin mi?

– Evet. Federico'yla. Hoşuna gidiyordu... Neyse, bazen birilerini tavlamak için giderdi oraya...

Sesi alçaldı. Üzüntüden ya da bunca tutkuyla dolu bir dünyanın karşısında duyduğu yorgunluktan...

– Seni götürmemi ister misin?

Heidi ihtiyatlı bir ifadeyle ona baktı. Smokin tarzı, güneşte parlayan siyah bir ceket giymişti. Altında beyaz bir gömlek ve soluk bir kot pantolon vardı.

– Olur. Eve dönmeden önce biraz dolaşmış olurum.

– Annen olmadan başa çıkabilecek misin?

– Ben reşidim.

– Demek istediğim...

– Boş ver. Böyle olacağını biliyordum. Uzatmaları oynuyordu.

– Ama...

– Fazla etkilenmiş görünmüyorum, öyle mi?

Swift asabi bir hareketle alnına düşen saçı düzeltti.

– Demek istediğim, uyuşturucudan önce mutlaka kötü bir...

– *La Vérité sur Bébé Donge*'u izlemiş miydin?

– Pardon?

– Jean Gabin ile Danielle Darrieux'nün oynadığı eski bir film.

– Gabin'in birçok filmini izledim ama bunu değil.

– Çapkın bir adamla evlenen idealist bir kadının hikâyesi. Kadın, aşklarının adamı değiştireceğini ve sadık bir eş haline getireceğini düşünür. Başta adam iyi gider ama huylu huyundan vazgeçmez... Yıkılan Danielle Darrieux, yani Bébé Donge çareyi onu zehirlemekte bulur. Onu öldürür, çünkü adam onun hayallerini yıkmıştır.

Swift şaşırmış görünüyordu.

– Bugün olanlarla ne ilgisi var, açıklayabilir misin?

– Babamın nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?

– Evet.

– Bariloche'de bir ihbar yapıldığını, babamın da şehrin karşısındaki Nahuel Huapi Gölü'nde yok olduğunu anlatmıştım.

– Hatırlıyorum, evet.

– Onu ihbar eden, annemdi. Babam kızışmış tavşan gibiydi ve bunu hayatıyla ödedi. Arjantin soslu Bébé Donge hikâyesi. Annemin öfkesi onlarca başka ölüme de neden oldu.

Swift oksijen tüpüymüş gibi sigarasından derin bir nefes çekti. Hayatı buna bağlıydı sanki.

Heidi bir yusufçuk kadar çevik bir hareketle banktan atladı.

– Annem uzun zamandır ölüydü.

Swift ellerini cebine sokup birkaç adım attı. Heidi Garzonların kargalar gibi uzaklaştığını, Ségur'ün de kendilerine doğru geldiğini gördü.

– Hah, diye dalga geçti, St. Bernard geri dönüyor.

Polis de Ségur'e bir bakış attı.

– Ondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?

– İkiyüzlü biri.

– Hayır.

– Öyle. Rol yapıyor. İnsanın iyi olduğuna ya da bazı insanların diyelim, iyi olduğuna inanmamızı istiyor.

– Tüm dünyayı siyaha boyaya boyaya günün birinde hiçbir şey görmez olacaksın.

Heidi ona tatlı bir tebessümle baktı – geceleri ortaya çıkmayan ama sabahları bir sazan balığının pulları gibi ışığı yansıtan bir tebessüm.

– *¡Que Dios te oiga!*[86]

---

86. Tanrı sesini duysun! (ç.n.)

– Bir şeyler içelim mi?

– Vaktin var mı, emin misin? diye sordu Heidi iğneleyici bir tavırla. Tedavi etmen gereken hasta yok mu? Kurtarılacak birileri?

Ségur gülümsedi. Heidi'nin saldırganlığı her zamanki gibi üzerinden kayıp gitmişti. Bu adam Heidi'nin sinirini nasıl da bozuyordu. Kusursuz, ulaşılmaz, çantasına varıncaya kadar sahte.

– Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? diye ısrar etti tabip.

– Bana listeyi vermen gerekecek, diye karşılık verdi Swift bir ön şart varmışçasına.

– Ne listesi?

– Paris'teki gey kanseri hastalarının.

– Anlamadım.

– Federico hasta olduğu için hedef tahtasına konulmuştu. Katil belki de hastaların arasından birini seçip yine öldürecek...

Swift, Ségur'ün karşılık vermesine fırsat tanımadan ekledi:

– Katilin kendisinin de hasta olduğu ihtimalini göz ardı edemem. Adının listede olma ihtimalini de öyle.

Ségur bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi çantasını yere koydu.

– Üzgünüm. Sana böyle bilgiler veremem.

– Ségur, saçmalamanın zamanı değil.

– Hekim-hasta gizliliği, bunu duymuş muydun?

– Savcıyı çağırıp enstitünde arama yaptırmak zorunda bırakma beni. Yanlış biliyorsun: Hekim-hasta gizliliğinin böyle adli soruşturmalarda önemi yok.

– Yanlış bilen sensin. Halk sağlığı kanununun R.4127-4 maddesini bir daha oku; bu madde de tıp etiğinin 4. maddesini tekrarlar: Hastaların çıkarları için konulan gizlilik ilkesi tüm doktorları her zaman bağlar. Hiçbir kanun bir hekimi gizlilik yemininden döndüremez. Diğer bir deyişle, kararı ben veririm.

– Bana isimleri vermeyeceksin öyle mi?

– Öyle.

– Yeni bir ölüm olduğunda, vicdanın hiç rahatsız olmayacak mı?

– Şimdilik bunların hepsi senin, haydi hezeyanların demeyeyim de, kendi varsayımların.

Heidi bu manzarayı seyrediyordu. Bu horoz dövüşü, içinin derinliklerindeki bir noktaya dokunmuştu. Kendini pampada bıçakla düello yapan sığır çobanlarını seyrediyormuş gibi hissediyordu.

– Önemi yok, diye devam etti Swift. Bu soruşturmayı ben yürütüyorum. Hakikati ortaya çıkaracak unsurlara da ben karar veririm.

– Üzgünüm. Elimden gelen bir şey yok.

– Yemin ederim, senin canına okurum! Seni...

Sıcak havada ses tonu yükseliyordu. Heidi artık dinlemiyordu. Sadece hareketleri ilgisini çekiyordu. Özellikle de tavırlarındaki zıtlık: Endonezya kuklası gibi elini kolunu sallayan Swift ve kılı kıpırdamayan Ségur. Köpekler gibi karşılıklı dikilmişlerdi.

Birden yumruk yumruğa dövüşmelerinden korktu. Onun yerine bir itişle birbirlerinden ayrılıp uzaklaştılar. Biri sağdaki yoldan gitti, diğeri soldaki patikadan.

Heidi'yi seçim yapmak zorunda bırakmak için miydi bu?

Kararını verdi: Bir milim bile kımıldamadı. Biraz daha güneşlenmek için bankına geri döndü. Gözlerini kapadı. Güneş hafifçe yakıyordu. Bikinisiyle kumsalda bir mola, işte ona lazım olan buydu.

Aslında bu iki kayıp onun için bir şanstı. Her halükârda kaderinin yumuşak toprağını işleme fırsatı. Kesip atma imkânı. Gece hayatı. Entrikalar. Sahte bir başarının sağlıksız hayalleri...

Özüne dönmeliydi – kesinlikle Bariloche'ye değil, Paris'e geldiğindeki hayallerine, bilgiye ve beceriye olan inançlarına dönmeliydi. Kendini derslerine vermeli, geleceğini düşünmeli, tüm o pislikleri arkasında bırakmalıydı, cesetler de dahil.

Doğruldu ve vücuduna daha iyi destek sağlayabilmek için dizlerini tuttu. Şimdiye dönmek için. Défense'a dönüp o günkü görevini yerine getirmek için.

Annesinin eşyalarını karton kutulara koyup geçmişe bakmadan her şeyi satmak için.

Ségur çok öfkeliydi. Swift onun en önemli inancına saldırarak zıvanadan çıkmasına neden olmuştu. Yemininin temel ilkelerinden asla sapmayacaktı. Aslında onu sinirlendiren, polisin talep ettiği şey değildi, Swift'in doğruyu söylediğine duyduğu gizli inançtı. Katil, Ségur'ün tahmin edemediği bir nedenle, bu yeni tip hastalıktan mustarip olanlara saldırmaya karar vermişti. Ona da mı hastalık bulaşmıştı? Eski sevgililerinden intikam mı almak istiyordu? Ya da tersine, günahlarının damgasını taşıdıklarını düşündüğü bu bağışıklık sistemi çökmüş insanları yok etmek mi istiyordu?

Her halükârda bu liste çok önemli olabilirdi. Bu vakalar hakkındaki bilgileri bir araya toplayan Willy'yi araması yeterliydi listeyi almak için. Zaten şimdilik sayıları yirmiyi geçmiyordu. Ama bu imkânsızdı, hastane çevresine ait olan orada kalmalıydı.

Mezarlığın sundurmasından geçerken öfkesinden çıkışı şaşırdığını fark etti. Bagnolet Sokağı'ndan tekrar Charonne Bulvarı'na çıkıp, arabasını park ettiği Philippe-Auguste metro istasyonuna kadar gitmesi gerekecekti.

Güneşin altında yürürken düşünmeye devam etti. Oyunu kendine göre oynayabilirdi. Klinikleri dolaşıp hastaneye giden hastaları yoklayabilirdi. Kendilerini tehdit altında hissediyorlar mıydı? Bir şey fark etmişler miydi? Federico'yu tanıyorlar mıydı? Hatta onlara ihtiyatlı olmalarını, geceleri odalarının kapılarını kilitlemelerini önerebilirdi. Böylesine aşırı tedbirlerin nedenini soracak olurlarsa da homofobik saldırılardan korktuğunu falan söyleyebilirdi.

Philippe-Auguste. Arabasını sağdaki Pierre-Bayle Sokağı'na park etmişti. Kaldırım taşıyla döşenmiş küçük sokağa girip ismiyle müsemma Repos[87] Sokağı'nı tırmandı.

87. Dinlenme, durma, durak (ç.n.)

Arabasını görünce hemen binip iki kilometre ötede olan Saint-Louis Hastanesi'ne gitmeye karar verdi. Oranın bulaşıcı hastalıklar servisinde birçok hasta vardı ve...

Anahtarlarını bulmak için pantolonunun cebini karıştırırken eli bambaşka bir şeye değdi. Swift bunu görseydi kafayı yerdi.

Küçük cismi tuttu ve avucunun içinde parlayan şeyi inceledi.

Federico'nun Prens Albert yüzüğü.

Beyaz Yele'nin bahsettiği halka.

Swift'in Kutsal Kâse gibi aradığı alyans.

Başından beri Ségur'deydi. Bir bahar günü Federico, kolunda serumlar, her yerinde sargı bezleriyle yatağında çırılçıplak yatarken, halkayı kendisi çekip koparmış ve kanlı bir halde doktora uzatmıştı. "Haaatıra" demişti yarı eğlenir, yarı mütevekkil bir tavırla.

Hatıra... Bir ay olmuştu. Ségur neden Swift'e hiçbir şey söylememişti? Kutsal Hipokrat yemini yüzünden elbette. Tıbbi muayene alanında söylenen –ya da verilen– hiçbir söz oradan çıkamazdı.

Çok daha basit ve sıradan bir nedeni daha vardı. Halkanın içinde, Beyaz Yele'nin söylediği ve Swift'in inandığı gibi Federico'nun katil sevgilisini açığa çıkaracak bir isim yoktu.

Hayır... Ségur halkayı parmaklarının arasında döndürürken, içine kazınmış harfler güneş ışığında parladı.

Sadece şu yazıyordu:

GÜNEŞSİZ

Saint-Louis Hastanesi şehir içinde şehirdi. 17. yüzyılda sağlam bir sur içerisinde (o dönemde vebayı çember içine almak amacıyla) inşa edilmiş olan hastane kompleksi kesme taş, tuğla ve plastiğin kullanıldığı, eski binalar ile prefabrik yapıların, kiremit çatılar ile katranlı teras çatıların iç içe geçtiği gerçek bir labirentti. Oklar, renkler, işaretler vardı ama nafile. İnsan her defasında burada kayboluyordu.

Ségur bile her seferinde bölümleri, avluları, kapıları karıştırıyordu. Arabasında helak olmuş, tere batmış bir vaziyette daracık sokaklarda dönüyor, tekrar dönüyor, koşturan hastabakıcılarla ve kanlı ya da Bétadine'le lekelenmiş çarşaflar taşıyan servis görevlileriyle karşılaşıyordu.

O gün fazladan bir hareketlilik vardı. Son sürat giden minibüslerin siren sesleri de duyuluyordu. Sayıları çok fazlaydı. Ségur'ün aklına ilk gelen bir kaza ya da bir felaket olduğu, ambulansların yaralıları getirdiği oldu. Sonra bu araçların aslında polis minibüsü olduğunu ve etrafta tam bir suikast paniği havası estiğini fark etti.

En kötüsünden korkmaya vakit bulamadan aradığı binayı buldu – polisler çevreyi güvenlik altına almış, görevlilerin arabaları olmadık yerlere bırakılmıştı; arabalar, çakar lambalar ve üniformalar ona 9 Haziran'daki Thérèse Sokağı faciasını hatırlattı.

Ségur de arabasını sararmış otların sardığı bir yere park ederek güneş ışığına çıktı. Anlamıştı. Polislerin arasına karışmış meraklıları dirsekleriyle iterek kendine yol açarken, bir şeytan kovucunun haç çıkarması gibi kimliğini havaya kaldırarak binaya yaklaşabildi.

Yenilenmekte olan bina tozlu brandalarla çevrelenmişti. Gey kanserine yakalanmış iki hasta buraya yerleştirilmişti. Berbat ve son derece saçma bir izolasyon önlemi. Bir sefer sırasında vebadan öldüğü

söylenen atasının anısına Saint-Louis Hastanesi'nin inşa edilmesini emreden IV. Henri ve veba illeti çok da eskilerde kalmış değildi.

Merdiven boşluğunda Ségur yine polislerle karşılaştı. İlkinde olduğu gibi özgüveni –gerçekte ise üzüntüsü– otorite etkisi gösterdi. Birinci kat, ikinci... Ayak sesleri, yankılar. Bu velvelenin sebebi katledilmiş bir hasta olmalıydı.

– Buradan doktor.

Bu defa Ségur'ü adli tabip zanneden bir polis ona yol gösteriyordu. Bir koridor. Çerçevesiz, kapısız aralıklar. Brandalar. Molozlar. Bağışıklık yetmezliği olan bir hastanın böylesi pis bir yere yerleştirilmiş olmasını Ségur'ün aklı almıyordu.

Salgınlara karşı tek silahın sürgün olduğu eski asırlara dönmüş gibi hissediyordu kendini. Vebanın kırıp geçirdiği Bordeaux'dan kaçan Montaigne geldi aklına birden.

Lanet olsun Ségur, kendine gel!

Dehşetle burun buruna gelince –daha doğrusu bu bir çarpışmaydı– aklını başına toplayamamıştı.

Çok büyük, çok kirli bir odada her türlü ekipmandan yoksun, tek başına bir yatak duruyordu. Tek ayağı kırılmış bir komodin. Aletlerin, ilaçların ve başka tıbbi malzemelerin konulduğu tekerlekli bir metal masa – aslında üzerindeki her şey devrilmiş ve yere saçılmıştı. İşte içler acısı görüntü buydu ama insanı asıl çeken –veya iten, tercih size kalmış– cesetti.

Üzerinde kâğıttan hasta önlüğüyle yere fırlatılmıştı. Bir kolu bedeninden bir metre ötede duruyordu. Diğeri çok daha uzağa yuvarlanmıştı. Pıhtılaşmış bir kan havuzuna batmış kesik bacağı, bedene hâlâ dik açıyla bağlıydı. Yüzü mü? Kapkara bir şeye bulanmıştı.

Ségur on yıl önceye, birini gömmeden önce parçalarının bir araya getirildiği vahşi Afrika'ya ışınlanmıştı.

Yaklaştı – diğerleri buna cesaret edememişti. Francis Bacon'ın tabloları aklına geldi. Parçalanmış, kesilmiş, doğranmış, tanınmayacak halde, akıl almaz bir şekilde bükülmüş bir adam. Bu beden, daha ziyade bedenden arta kalan şey, İngiliz ressamın tek renk fonların üzerine çizdiği figürler gibi zeminde duruyordu.

Ségur, hasta tecrit edildiği için bu yeni cinayetin işlenebildiğini anladı. Katil, bu unutulmuş bloka hiç zorluk çekmeden girmiş ve işini görmüştü. Hastaneden sürülmüş, bir kenara atılmış hasta, ideal

bir kurbandı. Bu korkunç adaletsizlik Ségur'ü çok öfkelendirdi – bir kenarda ölüme terk edilmiş, hatta ölümü hızlandırılmış bir sürgün.

Aniden fark ettiği bir ayrıntıyla midesi düğümlenir gibi oldu. Kandan sırılsıklam olmuş kâğıt önlükte, göğüs hizasında çıplak bir ayak izi net bir biçimde görünüyordu. Siyahımsı iz –kan pıhtılaşmıştı– aynı zamanda bir coğrafya haritasındaki bir göle de benziyordu. Burada ne işi vardı?

İlk cevap yanlıştı: Birisi kurbanın üzerinde yürümüştü. İkinci cevap doğruydu: Katil, ölünün boğazına sapladığı palayı çıkarabilmek için ayağını kurbanın göğsüne bastırmıştı.

Ségur kendine gelebilmek için sert yumruk yemiş bir boksör gibi başını silkelemek zorunda kaldı. Böylesi bir şiddet, böylesi bir kin nasıl olabilirdi? Paris'te ne zamandan beri ölmek üzere olan hastalar palayla parçalanıyordu?

Doktor, hepsi de dehşete kapılmış diğer doktorların, polislerin, hemşirelerin oluşturduğu çembere doğru geriledi. Yüzü de gömleği gibi bembeyaz olmuş birine çarptı ve mırıldandı:

– Telefon etmeliyim.

– Memnun oldun mu? diye köpürüyordu Swift. Memnun oldun mu, ha? Lanet olası aptal!

Yeni cinayetin sorumlusu Ségur'müş gibi öfkesini ondan çıkarıyordu. Doktor hiç alınmıyordu. Asabi yapılı polis, aşırı ısınmış bir elektrik kablosu gibi cızırdıyordu. Bir tek kıvılcımlar eksikti. Şüphesiz hâlâ o liste meselesini düşünüyordu. Hoş, listeyi bugün almış olsaydı bile bu yeni cinayete engel olamazdı.

Aslında Ségur'ün kafasında tek bir fikir –daha doğrusu bir görüntü– vardı: hastanın önlüğündeki o kanlı ayak izi. Gözünün önünde bir kez daha o korkunç görüntü canlandı: Baltasını çıkarabilmek için kestiği ağaç gövdesinden destek alan oduncu.

İki adam tek kelime etmeden cesedin yanına gitti. Polisler herkesi dışarı çıkarabilmişti ama şimdi de onlar mavi üniformalarıyla içeride yalpalayarak, bembeyaz suratlarla dolanıyordu.

Hep Bacon'ın tablosu: boş büyük oda, yatak, komodin, gövde ve etrafa saçılmış organlar... Tam bir natürmort. Ségur'ün aklına aniden İngilizcede buna *still life* dendiği geldi. Kan dondurucu bir şiddetin hâlâ titreştiği bu tabloya hiç uygun değildi.

– Onu tanıyor musun?

– Hastalarımdan biri.

– Gerçekten mi?

– Evet. Patrice Cauteleux.

– NE?

– Bu ismin senin için bir anlamı mı var?

Swift yüzünü sıvazladı. Derisinin altında damarlarının attığı görülüyordu.

– Bilmem gereken bir şey mi var? diye sordu Ségur.

Swift tamamen ifadesiz bir ses tonuyla, Heidi'nin verdiği dört

isim hakkında ona açıklama yaptı. Zavallı Cauteleux, zanlı konumundan bir anda kurban konumuna geçmişti.

– Hastaların listesini akşamdan önce masamda görmek istiyorum, dedi Swift. Listede ileride işlenecek cinayetlerin kurbanları var. Onları koruma altına almalıyız.

– Sanmıyorum ki...

– Kapa çeneni. Şimdiye kadar sana kibar davrandım ama artık bitti. Şu andan itibaren resmi olarak görevlisin. Bir dilekçe yazacağım ve onu sana yedireceğim, anlıyor musun? Hem adli hem tıbbi bir dava bu.

– Fakat...

Swift ona sırtını dönerek, odaya giren bir adama doğru yürümeye başlamıştı bile. Kafası cilalanmış gibi parlayan, dondurma çubuğu gibi zayıf bir adamdı. Küçük bir devlet memuruna özgü her şey vardı adamda: gözlük, kısa kollu gömlek ve neredeyse koltukaltlarına kadar çektiği pilili pantolon. Ségur de elinde olmadan yaklaştı ve adamın bileğinde, bir rokoko saat gibi parlayan altın kaplama bir kol saati olduğunu gördü.

Savcı ya da vekili olmalıydı.

Saat ayrıntısı Ségur'ü şaşırtmıştı. Belki önyargılıydı ama nasıl ki doktorlar hasta olamazsa, devlet memurları da aynı şekilde bayağı olamazdı – bu suçlulara özgü bir şeydi.

Liste.

Swift haklıydı: Bahanelere yer yoktu artık. Hipokrat onun bu hatasını affedecekti. Hem zaten bir doktorun ilk görevi hayat kurtarmak değil miydi?

Polis ile Rolex'li kâtip arasındaki hava kızışıyor gibiydi. Ségur iki polis memuru tarafından korunan gizli bir kapı gördü. Oradan yavaşça sıvışmak en iyisiydi.

– Amirinizi arayacağım. Soruşturmayı çok kötü bir şekilde yürütüyorsunuz. Sizi suçlayamam, henüz çok gençsiniz.

– Soruma cevap vermediniz, dedi Swift son derece kararlı bir sesle. Bu yeni soruşturmayı bana veriyor musunuz, vermiyor musunuz?

– Hem bu kısıtlı ekiple çalışmak da ne oluyor? Bütün adamlarınızı görevlendirmediniz mi?

– Soruşturmayı veriyor musunuz, vermiyor musunuz?

Savcı bir an tereddüt etti, sonra kurbana kaçamak bir bakış attı.

– Aynı katilin işi olduğunu mu düşünüyorsunuz gerçekten?

– Hiç şüphem yok.

– O zaman tamam, diye teslim oldu savcı. Fresson'a haber veririm. Bu ikinci dosya da sizin. Tüm güçlerinizi sahaya sürmeniz şartıyla.

Swift bir adım geri çekildi ve hafifçe başını salladı. Gerçekten çok hafifçe... Bu adama tahammül edemiyordu. İşini yapma biçimi ya da politik hırsları –adamın bu konuda birtakım gelgeç istekleri vardı– yüzünden değil, kifayetsiz bir çapkın olarak ünlendiği için. Sekreterlerin dolaplarına tatlı sözler sokuşturan ve kâtibelerin kulağına açık saçık laflar fısıldayan gözlüklü kel.

– Bir şey daha var. Şu andan itibaren bir yargıç atamak niyetindeyim.

– Daha ilk cinayetle ilgili soruşturma evresi bitmedi ki.

– Bu dava çok... (adam tereddüt etti, kendi terinin tadına bakmak istermiş gibi dilini üstdudağında gezdirdi) hassas. Yönlendirilmeye ihtiyacınız var.

– Bir yargıç tarafından mı? Sandalyesine çivilenmiş bir aptal tarafından?

– İtaatsizlik yapmayın Swift.

– İlk cinayet 9 Haziran'da işlendi. Bana üç gün daha verin.

Yine bir tereddüt. Yine üstdudakta gezinen dil. Bu adama tahammül edebilmek için insanın sinirlerinin –ve kalbinin– sağlam olması şarttı.

– Eee? diye haykırdı polis.

– Tamam. Ama bir gün fazla olmaz. Ondan sonra bir yargıç...

– Teşekkürler, diye kestirip attı Swift, uzaklaşmaya başlayarak.

– Son bir şey.

– Evet?

– Yarın sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğim.

Polis geri döndü.

– Bunu yapamazsınız. Panik yaratır.

– Halkı bilgilendirmek benim görevim.

– Hiçbir kanun maddesinde yazmıyor bu.

– Eğer bunu yapmazsam sızıntılar olur, siz de benim kadar biliyorsunuz. İnsanlar konuşmaya başlar. Bölük pörçük ya da yalan yanlış bilgilerin önüne geçebilmek için verilecek mesajı kontrol etmeliyim.

Tamam o halde. Savcı –adını hatırlamasının imkânı yoktu– göründüğü kadar aptal değildi. Bilgi çok uzun zamandan beri herkesin bildiği bir sır ve akbabaları engellemenin, daha doğrusu onlara kemirecekleri bir kemik atmanın yoluydu.

– O halde basın toplantısında bilgileri paylaşırım.

– Elbette. Ama konuşmayı ben yapacağım.

Kısa süren sempati sona ermişti. Bu silik herif yıldız olmak istiyordu, aferin ona.

Swift ona selam vererek hızlı adımlarla yanından ayrıldı. Koridorda nefes nefese kalmış Mezz'le karşılaştı.

– Doğru mu? Bir cinayet daha mı?

– Sen bulgularla ilgilen. Çıplak bir ayak izi var. Olay yeri incelemeden bu izi değerlendirmesini iste.

– Ayak izi klasörümüz yok henüz.

– Ne saçma. Belli olmaz, belki buradan bir şey çıkabilir.

– Katilin ayakları çıplak mıymış?

Buna kendisi de şaşıran Swift cevap vermedi, sonra konuyu değiştirdi:

– Louis-Blanc'dakilerle görüş, civarda soruşturma yapmışlar mı? Belki birileri bir şey görmüştür.

Swift koridorun sonunda, iki branda arasında Paris'in en sert polislerini fark etti. Ama bu çocuklar –biliyordu, çünkü kendisi de onlarla çalışmıştı– Barbès Sokağı'nda torbacıları ya da Goutte-d'Or'un gecekonduları arasında pezevenkleri kovalamaya alışkındı, palalı çıplak bir deliyi değil. Kurbanlarının ağzında kauçuk yakan ve boğazlarına dikenli sopa sokan bir kasabı değil. *Dağılın çocuklar. Bu iş sizin için çok karmaşık...*

Mezz burnunu havaya kaldırarak çevresini gösterdi.

– Burada ne işimiz var?

– Dava bize verildi.

– Hayır, demek istediğim... bu hayalet binada. Adam burada tedavi mi görüyormuş?

– Kurban, Federico gibiydi. Gey kanseri.

Mezz asabi bir tavırla kaşınmaya başladı.

– Bu boktan şey bulaşıcı mı?

– Çok.

– Bir... ölüden bile mi?

– Bilmiyorum.

Bir hastalık kapmadıkları kalmıştı. Bir an paniğe kapıldı, sonra aklına Ségur geldi. Sırf bunu hatırlamak bile onu sakinleştirmeye yetti.

– 36'da buluşuruz, dedi Swift merdivenin yolunu tutarken.

Seri cinayet. Gelmekte olduğunu hissediyordu. Hatta belki de umuyordu. Ama şimdi soruşturma açısından yan etkilerini düşünüyordu. Diğer birimlerle işbirliği. Basınla düzenli iletişim. Lanet olsun!

Arabasının kapı kulpunu tutunca eli yandı. Bu saatte bile –18.00– her yer alev alevdi.

Kontak. Birinci vites. GAZ.

– Sen kapa çeneni, dedi yolcu koltuğundaki gölgesine.

Kontrolü ele alma zamanı.

Sakinleşmeliydi. Kendini toparlamalıydı. Parmentier Caddesi'nde Swift güneşe şükran duydu. Birkaç çınar ağacının yardımıyla bu rezil mahalleyi kurtarıyordu. Sadece akıp giden gölgeler ve ağaçların tepelerindeki yaprakların gümüşi yansımaları görünüyor, bunlar geri kalan her şeyi, açıktaki çöpleri, kirli ve çirkin binaları, sefaletlerini sırtlarında taşıyan kötü giyimli insanları unutturuyordu.

Daha ilerisi, République Meydanı'ndan sonra Turbigo Sokağı daha da iyiydi. Belki de Swift çok hassas ya da çok sıradan olduğu için, kadınlar ne kadar hafif giyinirse o da o kadar hafifliyordu. Sanki deniz binaların hemen öbür tarafında, çok yakınındaymış gibi ayrı bir mutluluk ayaklarını yerden kesiyor, içindeki belli belirsiz bir kıpırtı onu heyecanlandırıyordu.

Ne durumdaydı? Hafta sonunu Hela Katili'nin dosyası üzerinde çalışarak geçirmişti. Bir buçuk yıl içinde o piç kurusu, tuvalette farklı heyecanlar arayan belli bir yaş grubundaki altı adama saldırmıştı. Swift, Serge Vialley'nin nasıl bir polis olduğunu bilmiyordu ama adam hiçbir şey bulamamıştı. Ne bir kanıt ne bir iz. Ne bir tanık ne de işe yarar en ufak bir bilgi.

Swift bu yüzden onu suçlamıyordu. Bu tür davaları iyi bilirdi. Katil bir hata yapmazsa ya da şans polise yardım etmezse katil cinayet işlemeye sonsuza kadar devam ederdi. Arşivler bu tür dosyalarla dolup taşıyordu.

Hafta sonunda Swift kendine sürekli şu soruyu sormuştu: Bu katil, Federico'yu da öldürmüş olabilir miydi? Evinde bulunan parmak izleri göz önüne alınacak olursa, evet. Herif Federico'nun gizli sevgilisi miydi? Şilili, birkaç frank için birini boğazlayacak bir caniyle birlikte miydi? Yanıtı yoktu.

Federico'nun soruşturması? Bir adım yol alamamıştı. *Deniz sakin ve her şey kötü gidiyor.* Bir anlamda bu yeni cinayet tam vaktinde işlenmişti. Bir insanın ölümü iyi bir haber değildi ama kim bilir, belki de araştırmaya hız kazandırırdı.

Şimdi günün kurbanına yer açmalıydı.

Patrice Cauteleux, 35 yaşında, ünlü bir halı firmasının sahibi.

Heidi-Federico ikilisinin şantaj mağduru.

Swift'in sözcük dağarcığı iyiydi, sözlükteki kelimeleri, deyişleri hatırlıyordu. Cauteleux'nün sözlükteki anlamı kuşkucu ve kurnazdı. Sinsice ve becerikli bir şekilde hareket eden. Kurnazlık ve kuşkuculuk timsali... Böyle bir ismin kaderinde yanlış yola girmek ve herkesi kandırmak vardı.

Adamı tanımamıştı ama kendisindeki izlenimi bu değildi. Bildikleri sadece Heidi'nin anlattıklarına dayanıyordu. Cinsel yönelimini saklayan ve büyük ihtimalle mutsuz, aileden zengin bir adam. Çocukların şantajına karşı çıkan ve Federico'yu korkutmak için adamlarını onun üstüne salmaktan çekinmeyen biri. Öfkeli bir adam. Kindar.

Yolda genç kızın verdiği diğer isimleri aklından geçirdi. Ferrand, Caroco, Galvany. Onlar da Federico'yla yatmıştı. Üçü de hastalık kapmış mıydı?

Sakin ol Swift. Châtelet Meydanı'nda bir telefon kulübesi gördü. Ani bir kararla arabayı kaldırımın üzerine, bir büfeye çarpmaktan kıl payı kurtularak gelişigüzel park etti. Ardından camlı kabine koşturdu.

Telefon çaldı. Bir santral görevlisi telefona cevap verdi. Bitmek bilmez dakikalar akıp gitti.

Nihayet adli tabip.

– Senlisse? Ben Swift. Yeni bir ceset gelecek sana.

– Seninleyken insanın canı hiç sıkılmıyor.

– Dalga geçecek zaman değil.

– O da mı hastaymış?

– Gey kanseri.

– Kendime astronot kıyafeti alacağım.

Swift elinde olmadan bağırdı:

– Bulaşıcı olmadığını kendin söylemiştin!

– Şapşal olma, dedi doktor piposundan bir nefes çekerek. Aslında kimse bir şey bilmiyor.

Swift'in yüzü terden sırılsıklamdı. Düşünceleri, bir tencerede kaynayan süt gibi bilincinin duvarlarında fokurduyordu.

– Bu cesedi mutlaka öne al, diye buyurdu.

– Söz konusu bile olmaz. Herkes sıraya.

– Savcıyı mı arayayım istersin?

– Dalga geçiyorum. Benim işimde müşterilerin acelesi olmaz. Senin adamı yığının en üstüne koyarım.

– Bir ayrıntı: Bu defa sperm izleri görmedim. Ama daha ileri tetkikler yapmanı istiyorum.

– Tamam yüzbaşı.

Swift piponun sert kauçuğunda dişlerin çıkardığı takırtıları duydu. Gözünde canlanan görüntü –küçükken *Tintin* dergisinde maceralarını okuduğu Paul Amca ve piposunun görüntüsü– onu yatıştırmalıydı. Ama tam tersine öfkeden çıldırmasına neden oldu.

– Analizlere gelince, toksikoloji raporlarını aldım nihayet, dedi Senlisse.

– Ne görünüyor? İlginç bir şey var mı?

– Evet diyebilirim. Haklıymışım. Cinayet esnasında Federico ilaçla uyuşturulmuş. Kanında kuvvetli bir nörotoksin, yani tetrodotoksin bulunmuş.

– Fransızca konuş lütfen.

– Bu, sinir uçlarına yapışarak duyu sinirlerinde olduğu kadar motor sinirlerinde de her türlü iletimi bloke eden bir molekül. Küçük dozlarda insanı felç eder. Miktarı artırırsan insanın nefes almasını engelleyerek ölümüne yol açar.

– Nerelerde bulunur bu?

– Bu molekül Tetraodontidae familyasından, "balon balığı" ya da "kirpi balığı" olarak da bilinen *fugu*'da bulunur. Japonlar bu balığa bayılır ama içini temizlerken, özellikle de zehrin bulunduğu ciğerini çıkarırken çok dikkat ederler.

Swift düşünüyordu. Swift terliyordu. Swift bu yeni bilgiden hiç hoşlanmamıştı. Kendi cinayet evreniyle hiç uyuşmuyordu bu.

– Senin şu *fugu* Karayip Denizi'nde bulunur mu?

– Araştırmam lazım.

– Sence nasıl olmuştur?

– Katil, kurbana önce iğne yapmış olmalı. Zehir önce dudaklarda karıncalanmaya, sonra da dilde şişmeye neden olur. Damak dokuları

hızla ölür. Ağızdaki yanmış kauçuk yüzünden bunu anlayamadım ama...

– Sadede gel.

– Felç, yüz kaslarından sonra kollara, bacaklara ulaşır. Kıpırdayamazsın. Kısa süre sonra da nefes alamaz olursun. Ve son.

– Ama Federico boğularak ölmemişti, değil mi?

– Hayır. Yüksek doz verilmemiş. Onu felç etmeye yetecek kadar ancak. Katil de bu şekilde istediği gibi ona işkence edebilmiş.

Swift o kadar çok terlemişti ki yüzünü zamkla kaplanmış gibi hissediyordu.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hayır. Dikenler konusunda da haberim var. Bunda da haklıymışım. Dikenler bitkisel kökenli.

– Hangi bitkiye ait?

– Bilmiyoruz. Bir uzmanla görüşmem lazım.

Şekerli bir pala. Ağızda yanmış kauçuk. Japonlara özgü bir balık, şimdi de boğazı parçalayan dikenli bir dal... *Haydi bakalım Swift, hayatının soruşturması bu.*

– Beni sonra ara, diye buyurdu telefonu kapamadan önce.

Kapıyı sırtıyla itti ve bardan çıkan bir sarhoş gibi kendini dışarıda buldu. Olduğu yerde sallandı. Yaprakların gölgesiyle dans ediyordu sanki.

Sonunda bir banka çöktü.

Birden durumla hiç alakası olmayan bir anı belirdi – anıların çoğu öyle olurdu zaten. 1960 yılı. Amerikalı koleksiyoner Duncan Phillips, sahip olduğu Mark Rothko eserlerine özel bir oda tahsis etmeye karar vermişti. Oda büyük değildi, eser sayısı da fazla değildi – her duvarda bir eser. Burası meşhur *Rothko Room*'du. Sanatçının kullandığı renklerin kelimenin tam anlamıyla içinize nüfuz ettiği, sizi ışığıyla yıkadığı, yücelttiği bir meditasyon, bir vecde kapılma mekânı.

Rothko burayı keşfettiğinde ışıkların kısılmasını –mekânı tabloların aydınlatması gerekiyordu– ve tüm sandalyelerin kaldırılarak ortaya bir bank yerleştirilmesini istemişti; bankın yerine de kendisi karar vermiş, her tabloya eşit mesafede olacak şekilde yerleştirilmesini sağlamıştı.

Swift sık sık o bankı düşünürdü. Her soruşturmasında aradığı nokta orasıydı. Olayları incelemek ve tartmak için doğru yer.

Şimdilik sadece iki tablo –iki cinayet– vardı ve diğer ipuçları duvarları doldurmaya yetmiyordu.

Bank.

Doğru yer.

İşte bulması gereken buydu.

– Swift, ben de sizi arıyordum.

36'nın koridorlarında karşılaştığı ilk kişi Michel Fresson, *big boss himself*[88] idi. Şanssızlık. Kısaca bir selam verip kurtulmayı düşünmüştü ama adam ona sesleniyordu. Alnındaki kırışıklıklar her şeyden haberdar olduğunu gösteriyordu Patrick'e.

Swift kendisini üst kattaki çalışma odasına götürmesini bekliyordu ama dazlak kafalı amiri onu kenardaki küçük bir odaya itti. Birden günah çıkarma kabinindeki gibi, kendisini yarı karanlıkta onunla karşı karşıya, hatta burun buruna buldu. Ceketini tekrar giymiş olan Swift –Cinayet Büro kıyafet yönetmeliği– sıcaktan ölecek gibiydi.

– Dinle beni koca oğlan.

İlk sürpriz: Senlibenli konuşma. Ama sadece bu değildi. İfadesi, ses tonu da değişikti: yarı otoriter, yarı babacan.

– Tam 30 yaşındasın.

– 32.

– Tamam, neyse, artık Emniyet Müdürlüğü'ndesin.

– On yıldır polisim ben.

– Sana 36'dan bahsediyorum. Büyüklerin bahçesinden. Burada başka yerlerde olduğu gibi iş görülmez. Herkesin gözü bizim üzerimizde. Hoşumuza gitsin gitmesin, yaptığımız her şey politiktir.

– Patron, sadede gelin.

– İkinci bir kurban olduğunu öğrendim. O da homoseksüel mi?

– Evet.

Swift yarı karanlıkta adamın kemikli yüzünü ayırt edebiliyordu. Köşeli gözlük. Kare biçiminde çene. Tam bir geometri dersi.

– Doğru anladıysam, iki adam da bu yeni hastalığa, gey kanserine yakalanmış, öyle mi?

88. Büyük patronun ta kendisi. (ç.n.)

– Evet. Fazla zamanları kalmamıştı.

Fresson dilini şaklattı. Güya "Buzluk", ne demezsin! Bu adamdan daha kuru hiçbir şey olamazdı.

– Dikkatli olmalıyız koca oğlan. Her şey çok... hassas.

İri ve boğum boğum ellerini açtı. Swift gerçekten çok yakınındaydı. Çocukça bir korkuya kapıldı.

– Tuhaf bir dönemden geçiyoruz, diye sürdürdü komiser. 68'de barikatlarda olanlar bugün iktidardalar.

– Sanmıyorum ki...

– Sus. Parmağımızı oynatsak, hukuksuz iş yaptınız diye bas bas bağırıyorlar.

– Yani?

– Yanisi, suçluların her şeyi yapmaya hakları var, bizim hiç yok.

– Her zaman öyle değil miydi?

– Tavizsiz bir soruşturma istiyorum ama bağışlayıcılıkla ve empatiyle.

Son kelimeler ağzında zeytin çekirdekleri varmış gibi çınlamıştı. Mümkün olduğunca çabuk tükürülmesi gereken siyahımsı, vıcık vıcık şeyler.

– Empatiyle mi? diye tekrarlamaktan kendini alamadı Swift.

– Bu davayı hafife almadığımızı göstermeliyiz.

– Demek istediğiniz... homoseksüelleri mi?

– Evet. İbnelik artık kanun dışı değil, en azından bunu biliyorsun değil mi?

Fresson, Swift'in ceketini iki yakasından tuttu.

– Öldürülen bir homoseksüel ayrı bir olaydır. İki olunca siyasi bir olaydır. Beni aradılar bile. Olaya büyük önem vermemiz gerek. Pislik herifi bulmak için çok çaba harcadığımızı kanıtlamamız şart. Hiç değilse, her zamankinden daha az çalışmadığımızı göstermemiz.

– Savcı yarın basın toplantısı düzenleyecek.

– Haklı. Geçen hafta gizlilikten yanaydım ama şimdi gizlemenin imkânı yok. Neler söyleyecek?

– Ona... bir özet hazırlıyoruz. Elimizden gelenin en iyisini...

– Yetmez. Bunun bilinmesi gerekiyor. O kindar salaklar gibi düşünmediğimizi göstermeliyiz.

– Ama... ne düşünüyorlar ki?

– Bütün bunları hak ettiklerini. İbnelerin sapkın dünyalarında

sadece hastalıkların olabileceğini ve yollarına manyak katillerin çıkacağını.

Fresson birkaç adım geri çekilerek kravatını düzeltti. Hâlâ bu küçücük odada, ter içinde, sıkıntı ve toz soluyarak duruyorlardı. Swift çenesini aşağı eğerek göğsüne doğru üfledi – basın toplantısı düzenlemek isteyen savcıdan sonra reklam yapmak isteyen komiser. İkisini Caroco'yla tanıştırmalıydı.

– Takviye ekiplere, ek kuvvete ihtiyacın var mı?

– İyi olur, teşekkür ederim.

Basının olaya karışmasıyla süvari grubunu çağırmak kaçınılmaz olmuştu. Gürültü, hareket, kalabalık. İlk bakışta Swift'in sakin geçirebileceği bir ya da iki günü kalmıştı.

– De Gaulle yönetiminde değiliz artık evladım.

"Koca oğlan"la başlayıp "evladım"la bitiriyordu. İyiye işaret değildi bu...

– De Gaulle bir kumandandı. Kumandanlık etmenin yalnız yapılan bir iş olduğunu, sokakları, kalabalıkları dikkate almamak gerektiğini biliyordu...

Amiri, Mayıs 68 ve 69 referandum projelerini unutmuşa benziyordu ama olsun, Swift bu kadar önemsiz bir şey için ona kızmayacaktı. Ne demek istediğini anlıyordu. Demagoji, demokrasi illeti Mitterrand'la az yol kat etmemişti.

Fresson onu kolundan tuttu.

– Sana güveniyorum ama seni uyarıyorum da. İki gün içinde elle tutulur bir sonuç alamazsan, yanarsın.

Sunumun sonu. Swift cevap verecek fırsat bulamadan, patron kızartma makinesinden fırlayan bir ekmek gibi odadan çıktı. Bir saniye içinde gözden kayboldu.

Swift silkinerek üzerini değiştirmek için odasına yollandı – gerektiğinde giymek için birkaç temiz gömlek saklıyordu.

Ekibine söylev çekme zamanıydı.

Genelde bir soruşturma ekibinde ikinci grup, tutanak ve evrak yazma işiyle uğraşırdı. Takımın adli işlerle ilgilenen, entelektüel tayfasıydı bu grup. Bu konuda eğitim alırlardı, imlaları iyi olurdu, sıcakta oturur ve daktilonun tuşlarına basarlardı. Swift'in seçtiği kişi ise bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi: Mezz'in eğitim sertifikası yoktu, her kelimeyi yanlış yazardı ve av köpeği gibi açık havaya ihtiyaç duyardı.

Ardından üçüncü ve dördüncü grup gelirdi: kapı kapı dolaşıp arama yapan, baskın düzenleyen, takip işlerini üstlenen güçlü ve dayanıklı polis memurları. Sıradan polisin bilindik pis işleri.

Bu rollerde *reggae* ve esrar düşkünü, buraya ışık gördüğü ve iş güvencesi için gelmiş olan 34 yaşındaki Stéphane Trixie vardı. Bir diğeri Éric Garcia'ydı; 40 yaşında, boşanmış, rugby ve *foie gras* tutkunu, Toulouse doğumlu ve Claude Nougaro hayranı. Her ikisi de Louvre Postanesi'nde, tasnif işinde ya da Saint-Sulpice'teki vergi dairesinde görev alabilecek basit memurdu. Başarılılardı evet ama kötülüğün peşinde koşma azimleri, tutkuları yoktu. Koridorlarda daha ziyade tatil tarihlerini ve emeklilik derecelerini konuşurlardı.

Swift'in en sevdiği, hiçbir şey görmemiş tanıkları sorgulayan, hiçbir şey olmamış mahalleleri arşınlayan beşinci gruptu. Kendi köşelerinde kol kadar uzun, Panthéon kadar boş, tamamen gereksiz raporlar yazarlardı. Bu hiçliğin başında Sylvain Giordano vardı; eğitim ile piyasalar arasında gelip giden, 26 yaşında Nice'li bir tip. Sonuçta Cinayet Büro'da polis olmuştu, bu da hiç yoktan iyiydi. Mutlu bir tabiatı vardı, her ay ailesine para gönderir, Cergy-Pontoise eğlence parkında cankurtaran olan kız arkadaşını görmek için sabırsızlıkla hafta sonunu beklerdi.

Tamamen batıl inançları sebebiyle Swift, bu gereksiz elemanın, çürük halkanın günün birinde bir soruşturmayı sonuçlandıracağına inanıyordu.

Ekipte kadın yok muydu? Kadın yoktu. Böylesi daha iyiydi. Swift, kadın polislerin sahadaki becerilerine güvenmiyordu. Güçlü kuvvetli erkek canilerin peşinden belinde iki kilo silah ve cephaneyle koşmak çıtkırıldımların harcı değildi. İşte o kadar!

Swift kattaki grupların paylaştığı odada ekibini toplamıştı – büro mobilyaları, elektrikli kahve makinesi, karton bardakların bulunduğu odada pekâlâ Xerox'un ya da Renault'nun satış temsilcileri de toplantı yapabilirdi. Girizgâh da, yorumlama da olmadı: Başmüfettiş bifteğe doğrudan bıçakla girişti.

8-9 Haziran'da ilk cinayet. Bugün ikincisi. Aynı yöntem. Aynı kurban profili: hasta homoseksüeller. Swift iş arkadaşlarının bakışlarında hem inançsızlık hem memnuniyet gördü. İnançsızlık vardı, çünkü bir polis kendini oda sıcaklığına ayarlamış normal bir insandı ve şekerkamışı palasıyla dolanan bir katilin çılgınca sanrılarıyla yakından uzaktan alakası yoktu. Memnuniyet vardı, çünkü bu olaydan bahsedildiğini duymuşlar ve dışında tutuldukları için üzülmüşlerdi.

Şimdi buradaydılar. Gerçekten buradaydılar. Swift hayvanat bahçesinde kafese yerfıstığı atar gibi ipuçlarını sıraladı. Pala. Sakaroz. Kauçuk. *Fugu*. Dikenler. *Aman Tanrım, gözler...* Küçük bilyeler gibi kıpırdanıyorlardı, küçücük misketleri onlardan çok daha küçük deliklere sokmaya çalıştığınız şu labirent oyununda olduğu gibi.

Swift Hela Katili'nden ve gizemli sevgiliden bahsetmedi. Katilin Antiller'den gelmiş olma ihtimalinden de, yüzü bandajlı adamdan da bahsetmedi. Danışmanları Daniel Ségur ile Heidi Becker'den de öyle. Katırı fazla yüklememek lazımdı.

Tüm bunlar Mezz'den başkasıyla paylaşmayacağı kırmızı çizgisiydi.

Peki ama Mario botlu adam nerelerdeydi? Şüphesiz şehir merkezinde etrafı kolaçan ediyor, araştırıyor, kokuların peşinden gidiyordu. Mezz toplantılardan nefret ederdi. Swift onu anlıyordu. Tüm işkollarında olduğu gibi polislikte de toplantılar fidyesiz rehin alınmaya benziyordu. Konuşuluyor, laf salatası yapılıyor ve bu esnada en önemli şey gözden kaçırılıyordu.

– Biz ne yapacağız? diye sordu Garcia, Pembe Şehir[89] aksanıyla.

– Louis-Blanc'daki polislerin işini devralacaksınız. Saint-Louis'yi kuşatacaksınız. Kurbanın yerleştirildiği servise gideceksiniz. Bana bir şeyler bulacaksınız.

Swift iyimser değildi ama iş arkadaşlarını başından ancak böyle savabilecekti. Böylece Mezz'in de yardımıyla avını yakından takip edebilmek için birkaç gün kazanacaktı.

– Peki ya ilk cinayet? Tutanaklar Saint-Honoré polisinde değil mi?

– Hepsi burada, dedi Swift, getirdiği dosyaya avucunun içiyle vurarak. Mezz'le birlikte düzenlediğimiz ilk ifade tutanakları da burada. Giordano, hepsinin fotokopisini çeker misin bizim için?

Nice'li adam hemen işe koyulacakmışçasına ayağa kalktı, sonra vazgeçerek kendini tamamen odada konuşulanlara vermiş gibi yerine oturdu. Ekip üyeleri Mezz ile Swift'in arasındaki özel ilişkiyi kıskanmıyordu – ama Swift hepsinin, yardımcısının arkasından "köpek" ya da "uşak" dediğini biliyordu. Bu hakaret sayılabilirdi. Belki de kompliman.

Swift onları heveslendirmek için soruşturmanın aşamalarını sıraladı: kurbanın yakın çevresini, özellikle de ailesini, sevgililerini sorguya çekmek, evinde arama yapmak vs. Yüzler rahatladı. Bu tür işleri bilirlerdi: her zamanki işlemler. Ölmek üzere olan adamlara saldıran şeytani bir katilin sureti ortaya çıkarılacaktı.

Patrick son olarak eksik bir şey kalmasın diye, Fresson'un çelişkili talimatlarını da iletti: Gürültü çıkarılacaktı ama yumuşak bir şekilde; limonun suyu sıkılacaktı ama saygılı bir şekilde. Çok çalışıldığını ama kimsenin rahatsız edilmediğini herkes bilecekti.

Swift saatine baktı: Bu saçmalık sadece otuz dakika sürmüştü. Saint-Louis Hastanesi'nde araştırma yapacak iki gönüllü istedi, diğerleri ertesi gün nöbeti devralacaktı. Herkes birbirine baktı. Tereddüt ediyorlardı. "Bir, iki, üç, tıp" oynamaya pek uzak değillerdi.

– Tamam mı? Herkes anladı mı?

Cevap gelmedi. Swift bunu evet olarak kabul etti. Ellerini şantiye şefi gibi çırparak adamlarına teneffüs izni verdi. Ekip kararlı görünüyordu. Swift buna inanmamazlık edemezdi. Hem her şey bir yana, buradan bir şey çıkabilirdi, daha önce örnekleri görülmüştü.

---

89. Fransızların, şehirdeki binaların kiremit rengi olması nedeniyle Toulouse'a verdikleri ikinci ad. (ç.n.)

Çalışma odasına kapanmak için koşturdu. Bir an önce yalnızlığına kavuşup ağzında Marlboro'yla, şu satranca dönmek ve şimdiye kadar gözden kaçırdıklarını düşünmek istiyordu.

Dosyalar Mezz'in çalışma masasına yığılmıştı. Swift o hafta sonu incelemeye vakit bulamadığı arşivler üzerinde çalışmak istiyordu. Fuhuşla Mücadele Birimi'nden gelen işlem kayıtları ve ifade tutanakları. Fahişeler arasındaki kavgalar, eşcinsellere yönelik şiddet eylemleri, Sainte-Anne Sokağı'nda meydana gelen yankesicilik olayları, tecavüz suçlamaları ve diğer eğlenceli şeyler... Bu dosyalar Mezz'in el yordamıyla yaptığı ilk araştırma ile 81 ilkbaharına odaklandığı, bir adamın suratından yaralanmış olabileceği vakayı ele alan ikinci araştırmayı kapsıyordu.

Çelişkili gibi gelse de, şimdilik ikinci cinayetle kafasını karıştırmayacaktı. Olay yerinde bulunan ipuçları ertesi gün gelecekti. Ekibindekiler de Saint-Louis'den işe yarar bir iki şey getirebilirdi. Ama bu gece sadece mürekkep, toz, kâğıt vardı, hepsi bu. Bir ayrıntıya, bir hakikate ulaşacaktı, Swift bundan emindi.

Andiamo...[90]

Sainte-Anne Sokağı'yla sınırlı olmayan, gizli, yabancı, kıpır kıpır bir dünyanın özünü yakalayabilmek için imla ve cümle hatalarını atlayarak satırların arasında dolaşmaya başladı.

Bastille'in serserileriyle, Saint-Lazare, Est ve Nord istasyonlarını mesken tutmuş ya da La Défense'ın RER[91] A hattıyla banliyölerden Étoile'e veya Auber'e fahişelik yapmaya gelen Mağribi yumurcaklarla tanıştı. Jigololoları, evlere hizmet veren küçük masörleri, atari salonlarında iş tutan erkek fahişeleri, Saint-Germain *queen*'lerini, Boulogne Ormanı travestilerini keşfetti... Sainte-Anne Sokağı'ndaki küçük otellere abone olmuş erkek fahişeler ya da küçük yaştaki

90. Haydi gidelim. (ç.n.)

91. Réseau Express Régional. Paris ve banliyölerine hizmet veren ulaşım ağı. (ç.n.)

Vietnamlıları veya Filipinlileri pazarlayan telefon şebekeleri gibi daha organize suçlarla ilgili soruşturmaları takip etti.

Bir bloknot ile tükenmezkalem buldu ve not almaya başladı. Saint-Michel'deki Wimpy ya da Champs-Élysées'deki Point-Show gibi meşhur fuhuş merkezleri. Tuileries Bahçesi, Trocadéro'nun ağaçlık bölgeleri, Porte Maillot'nun dış mahalleleri, panayır barakalarının bulunduğu Clichy Bulvarı gibi açık hava faaliyetlerine uygun mekânlar...

Elbette helalar – Swift polislerin en çok el attıkları helaların adreslerini not aldı (Hela Katili'nin faaliyet gösterdikleriyle kıyasladı, dikkat çekici bir şey çıkmadı). Pek hoş olmayan faaliyetleri okumak için kendini zorladı – sidikle ıslanmış iki duvar arasında sodomi ya da penis emme partileri, idrar birikintilerine ekmek banmaktan hoşlanan "çorbacılar." Swift okurken, hela müdavimlerinin daha yaşlı olduğunu fark etti – bu, hâlâ utancın örttüğü baba tarzı homoseksüellikti. Palace patlamasının ve Gay Pride'ın çok uzağındaydılar. Kâğıt yığınlarının arasına gömülen Swift, peçete ve sabunla kuyruğa girilen küçük otellerin de üzerinden geçti – bu, zevkin sadakası, bidelerin altın çağıydı.

Swift bu çıfıt çarşısı karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Midesi bulanmıştı elbette. Üzülmüştü de. Ama "neden?" diye soruyordu içinden. Ségur tüm bunları tek bir kelimeyle özetlerdi: "Özgürlük." *İstediğiniz buysa, kendinize ket vurmayın.* Zaten Brigitte Lahaie'yle geçirdiği yalnız geceler ve dantelli külotların altında saklanmış kötülüklerle kimseye ders verecek durumda değildi. Ne daha şerefliydi ne de daha az kirli...

Gece, saat 22.00.

Gözlerini ovuşturdu, bir sigara yaktı ve başını arkaya verdi. Ne Louis-Blanc'dan haber vardı ne de ekibindekilerden. Olay yeri incelemeden de bir şey yoktu. Cauteleux'nün cesedi, Rapée Rıhtımı'nda[92] kesilip biçiliyor olmalıydı. Ne hoş bir haziran gecesiydi...

Aniden telefon çaldı.

Mezz mi?

Hayır, Mezz değil.

---

92. Quai de la Rapée. Adli Tıp Enstitüsü'nün bulunduğu bölge. (ç.n.)

Boğuk, bitkin bir başka sesti.

– Kiminle görüşüyorum?

– Serge Vialley.

Swift aradaki bağlantıyı kurmak için biraz zamana ihtiyaç duydu. Vialley. Hela Katili soruşturması.

– Tatilden döndünüz mü?

– Dolabımı karıştırmışsınız.

Cümle tehditkâr ama ses yumuşaktı.

– Neden bahsettiğinizi anlamadım.

– Önlem almadığımı mı sandınız?

Swift'in ne zamanı ne de numara yapacak hali vardı.

– İyi polisler tatile çıkmaz.

Karşısındaki ses küçümseyici ve alaycı bir ifadeye büründü.

– İç soruşturmayı kıçınıza takabilirim.

Boşa tehditlerle de kaybedecek vakit yoktu:

– Beni neden aradınız?

– Görüşmemiz lazım.

– Ne zaman?

– Hemen.

– Nerede?

– Hôtel-de-Ville Rıhtımı, 78 numarada küçük bir bar var. Louis-Philippe. On beş dakika sonra.

Swift o barı bilmiyordu ama randevu yeri hoşuna gitmişti. Telefon almacını patlayıcı bir maddeymiş gibi yavaşça yerine koydu.

Ayağa kalkıp ceketini aldı.

Kısa bir mola iyi gelecekti.

Swift hızlı adımlarla gecenin içinden yürüdü. Adadan adaya, köprüden köprüye kaldırım taşlı rıhtımlar üzerinde nehir boyunca ilerledi; Notre-Dame'ın altında nöbet tutan Archevêché Meydanı'ndaki ıhlamur ve kiraz ağaçlarını gördü.

Louis-Philippe Köprüsü'nden hemen önce üst yola çıkınca tabak çanak ve insan seslerinin doldurduğu gürültülü terasıyla büyük bir kafe fark etti. Gece kahkahalarla çınlıyor, neşeli seslerle doluyor, şurup gibi içiliyordu. Kafenin ötesinde Saint-Gervais Kilisesi'nin ortaçağdan kalma çatısı yükseliyordu.

Etrafta turladı ama kimse ona işaret etmedi. İki polis birbirlerini nasıl tanıyacakları konusunda anlaşmamışlardı – birbirlerinin yüzünü hiç görmemişlerdi. Swift aniden yaptığı hatanın farkına vardı: Buluşacakları yer şüphesiz hemen yandaki terassız ve az ışıklı bistroydu.

Bistroya yaklaştı. Koyu yeşil ahşap cephe, çocukluğundaki Guignol[93] tiyatrolarını hatırlattı ona. Korkutucu barakalar. Bara girdi. *Bayanlar, baylar...* Çok boş görünüyordu. Ama uzun salonun (kompartımanları olan bir vagon gibiydi) dip tarafında bir adam oturuyordu. Swift odacıkları geçti.

Kendilerini tanıttılar. Swift oturdu. Farklı bir şey beklemiyordu ama şapkadan çok özel bir şey çıkmıştı. Serge Vialley aşırı yakışıklıydı ama içedönük, kendini saklayan türden bir yakışıklılıktı bu. Yüzünün yarısını örten, kız gibi uzun perçemi ve çelik yelek gibi burnuna oturttuğu kocaman bir gözlüğü vardı. Bu kamuflajın altında ete kemiğe bürünmüş bir Apollon'du. Kalpleri eritecek şehvetli bir ağız ve Moğollar gibi çıkık elmacıkkemikleriyle çok zarif bir yüz. Yves Saint Laurent'ı çağrıştıran bir şeyler vardı bu adamda.

---

93. Paris'in Pigalle bölgesinde 1962 yılına kadar faaliyet gösteren korku şovları tiyatrosu. (ç.n.)

Birkaç kelime ancak etmişlerdi ki Swift iki şeyden emin oldu. Serge Vialley eşcinseldi –bu da söz konusu lanet davaya ilgisini açıklıyordu– ve Swift'e ya çok az şey söyleyecek ya da hiçbir şey söylemeyecekti. Adonis'in bakışlarından kuşku, gözbebeklerinden heyecan akıyordu. Bu, onun soruşturmasıydı, hiçbir şey paylaşmayacaktı.

Swift'in bir başka sezgisi de bu adamın kesinlikle tatile gitmediğiydi. Bir şeyleri doğrulamak, Fransa'da ya da yurtdışında hela vakasıyla ilgisi olabilecek bir şeylerin altını kazımak için uzaklaşmıştı sadece.

Swift bir Marlboro yaktı – öncesinde Vialley'ye de teklif etmiş ama adam istememişti. İlk izlenimleri Swift'in moralini bozabilirdi. Tam tersi oldu. Modası geçmiş bir kafede, tek bir amaç için oturan iki polis. Anlaşabilecekleri bir yol vardı.

– Fas iyi miydi?

Telefondaki gibi hafif bir kıkırdama.

– Tam olarak neredeydin?

Hemen senlibenli konuşmaya başlamak daha iyiydi.

– Saçmalamayı kesecek misin?

– Hangi dosya üzerinde çalıştığımı biliyor musun?

– Evet.

– Yeni bir cinayet işlendiğini biliyor musun?

– Evet.

– Senin katilin ile benimkinin aynı kişi olduğuna inanıyorum.

– Yanılıyorsun.

Sonunda Vialley ortada duran paketten bir Marlboro aldı.

– Yöntemler farklı.

Swift, Vialley'ye doğru eğildi – aralarındaki duman perdesi sözlerine ayrı bir özellik katıyordu.

– Soruşturmam hakkında tam olarak ne biliyorsun?

Vialley soruyu cevaplamak yerine garsona işaret etti.

– Ne içersin?

– Viski.

– Ben de.

Sipariş verdiler. Nikotin dumanına, alçak sesle konuşmaya döndüler.

– İlk cinayetin 8 Haziran'ı 9'una bağlayan gece işlendiğini biliyorum. Şili kökenli, gey kanserine yakalanmış bir genç palayla parçalandı. Ama şaşırtıcı başka ayrıntılar da var.

– Ayrıntıları biliyor musun?

– Ağızda yanmış kauçuk mesela.

– Nerden biliyorsun bunu?

– Cinayet Büro'da kulağım var.

Swift elinde olmadan bu işin altında bir homoseksüelin olduğunu düşündü. Anında bu düşüncesinden utandı. Her şeyden önce bu, geyleri talihsizlikler karşısında dayanışma halinde olan bir yeraltı örgütüne dahil etmekti. İkincisi de, aptal maço kafasında bir homoseksüel ancak bir gammaz olabilirdi – travestilerin hep kuzen olduğu filmlerdeki gibi. *Swift, kafandan bu pislikleri at*!

Yakıcı bir yudum içti ve anında kanın gözlerine hücum ettiğini hissetti. Lanet olsun, kudas ayinine katılan bir kız gibi kızaracaktı yine. Oyuna sert başlamayı tercih etti:

– Senin katilinin parmak izleri, benim ilk kurbanımın evinde çıktı, diye bildirdi alkolden tizleşmiş bir sesle. Taze parmak izleri. Senin katilin cinayet gecesi kurbanımın evine gitmiş.

Vialley'nin rengi biraz soldu.

– Louis Lefèvre'in cüzdanında bulunan parmak izlerinden mi bahsediyorsun?

– Tam olarak öyle. 13 Ocak 1982'de öldürülmüş.

– Parmak izlerinin kime ait olduğunu belirleyebildiniz mi?

– Hayır.

Polis biraz rahatlamış göründü.

– Demek ki benden önde değilsiniz.

Swift buna ses çıkarmamayı tercih etti. Yüzü alev alev yanıyordu.

– Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Hela Katili, Federico Garzon'un sevgilisiydi. Bir serseri, belki de fahişelik yapıyor. Paralarını almak için tuvaletlerde adam avlıyordu. 8 Haziran'a kadar sadece bir sosyopat, birkaç frank için cinayet işleyen bir barbardı diyelim.

– Katılıyorum.

– Ama bir şeyler oldu, tetikleyici bir olay. Ve aniden her şey değişti. Sıradan katil, şüphesiz eski travmalarına bağlı bir tür ritüel geliştirerek psikopat bir katile dönüştü.

– Ne tür travmalar?

– Bilmiyorum ama her şey adamımızın Antiller'den geldiğine işaret ediyor.

– Neden Antiller?

– Cinayet yöntemindeki ayrıntılar ve özellikle benim hislerim öyle olduğunu gösteriyor.

– Hepsi bu kadar mı?

Swift cevap vermedi. Yeterince konuşmuştu. Sigara dumanlarının arasında Vialley'nin yüzü dalgalanıyordu. Narkissos ve sudaki yansıması.

– İşte sana önerim: Ben sana ifade tutanaklarımı vereyim, sen de bana bildiklerini anlat.

– Dosyamı çalmışsın zaten.

– Ciddi ol. Dosyanın eksik olduğunu biliyorsun. Önemli kısmını evinde ya da başka bir yerde saklıyorsun.

Vialley, yarı diva yarı gözlüğünün düşmesinden korkan sınıf birincisi gibi başını hafifçe arkaya attı.

– Benim kazancım ne olacak?

Swift bir yudum daha viski içti. Yüzü patlayacak gibiydi.

– Aylardır bu adamın peşindesin. Pislik herif bir hata yapsın ya da onu gören bir tanık çıksın diye her gün yeni bir cinayet işlenmesini bekliyorsun. Şimdi ortaya bambaşka bir şekilde çıkıyor ve bu yeni haline ilişkin her şey benim elimde. İkimiz birlikte onu enseleyebiliriz.

Kısa bir an Swift onu ikna ettiğini sandı ama hemen ardından kaybettiğini anladı.

– Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu hikâye senin sandığından çok daha... karmaşık.

– Ne demek istiyorsun?

– Kurbanların isimlerini gördün mü? Mesleklerini?

– Tüm hafta sonu dosyanın üzerinde çalıştım.

– Bir şey fark etmedin mi?

Swift bir an şüpheye kapıldı: Bir şeyleri gözden mi kaçırmıştı?

– Senin için hiçbir şey yapamam, sen de benim için yapamazsın, diye son noktayı koydu Vialley. Soruşturmalarımız farklı.

– Sana ne diyorum...

– Hiçbir şey bilmiyorsun, diye tekrarladı Vialley. Benim soruşturmamda başka bir olay var... çok tehlikeli bir şey.

– Anlamıyorum.

– Bu hiç şaşırtıcı değil. Ne olduğunu bilen, Paris'teki tek kişiyim.

Patrick efsanevi bir polisle karşı karşıya olup olmadığını merak

etti. Bu meslekte karşılaştığı ilk paranoyak değildi. *Herkese karşı tek başına*!

– Güçlerimizi birleştirelim, diye ısrar etti tekrar.

– Üzgünüm, imkânsız.

Bu çok kötü olmuştu. Kırıntılarla yetinmek zorundaydı.

– Sence fahişelik mi yapıyor?

– Belki. Her halükârda gey mahallesinin kuytularında dolanıyor.

– Sainte-Anne Sokağı mı?

– Evet.

– Antiller kökenli mi?

Vialley gerçekten şaşırmış görünüyordu:

– Neden Antiller?

– Boş ver. Federico Garzon ismine hiç rastlamadın mı?

– Hayır.

– Cinayet aleti hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Bir pala?

– Neden bir bıçak değil? diye kıkırdadı polis. İşte, tuvaletlerde olan bu. Adamım sakso çekmeye ya da anal sekse hazırmış gibi davranıyor. Fırsatını bulduğunda, şüphesiz Opinel marka bıçağını çıkarıyor ve kurbanını öldürüyor. Cüzdanı çalıyor, işte bu kadar. O, senin katilin değil. Cep harçlığı çıkaran bir serseri.

– Sence 81 ilkbaharında saldırıya uğramış olabilir mi? Ya da yüzünden yaralanmış?

– Öyle düşünmem için bir sebep yok.

– Gey kanserine yakalanmış olabilir mi?

– Bu saçmalıklar da neyin nesi? Aldığım bilgiye göre, Paris'te yirmiden fazla hasta yok.

Vialley hasta sayısını bildiğine göre Swift'ten daha kurnaz olmalıydı.

– Belki de henüz tedavi olmuyordur.

– Roman yazmalısın.

– Kurbanları üzerinde hiç zehir kullanmadı mı?

– Kalın kafalı mısın, nesin? Yöntemini sana anlattım. Vahşice. Dağınık. Serserice. Altı kere saldırdı ve paraya ihtiyacı olduğunda tekrar saldıracak. Hepsi bu.

– Key Largo diye bir güvenlik şirketinden bahsedildiğini duydun mu?

– Evet. Bir grup sert ibne. Neden?

– Katil, içlerinden biri olabilir mi?

Swift bu şüphesini ilk kez dile getirmişti. Ağzından öylesine çıkmıştı. Ama kim bilirdi ki? Körlemesine bilardo oynarken belki de bir puan kazanabilirdi.

Vialley'nin etli dudaklarında bir gülümseme belirdi – bir puan kazanılmıştı.

– Hayır.

– Öyleyse neden böyle alık gibi sırıtıyorsun?

– Sana bu hikâyenin göründüğünden çok daha karmaşık olduğunu söyledim.

– Oyun oynama benimle.

– Daha fazlasını anlatmadığım için bana teşekkür etmelisin. Bu pisliğin içinde çok insan var.

– Siyasi komplo hikâyeleri anlatmayacaksın değil mi?

Vialley bardağını kafasına dikti ve cebinden bir zarf çıkararak Swift'e doğru itti.

– Hediye. Seni yüreklendirmek için.

– Ne demek bu?

– Hela Katili hakkında bilmediğin bir şey var.

Swift'in şakakları çatlayacakmış gibi atıyordu, derisi yüzülüyordu sanki. Vialley'yi kırmızı bir perdenin arkasından görüyordu. Görüntü titreşiyordu.

– Neyi bilmiyorum?

– İki kişiler.

– Ne?

– En azından bir cinayeti birlikte işlediler. Lefèvre'in cüzdanında sadece kurban ile katilin parmak izleri yoktu. Başka bir iz daha vardı. Sadece tek bir iz. Farklı.

Swift bakışlarını zarfa indirdi. Vialley'nin eli hâlâ üzerindeydi. Swift saydam zarfın içindeki dermatoglifleri[94] görür gibi oldu.

– Bak bakalım, bu parmak izleri soruşturmandaki zanlılardan biriyle uyuşuyor mu?

– Zanlım yok.

– Daha geniş bak. Belki bir şey bulursun.

Vialley nihayet elini kaldırdı ve masaya on franklık madeni bir para attı.

---

94. El ayası, parmak içleri, ayak tabanı gibi kalın derili bölgelerdeki izler. (ç.n.)

– Marcel Caroco diye birini tanıyor musun? diye sordu telaşla Swift.

Cevap yerine sadece tebessüm.

– Georges Galvany?

Cevap yerine tebessüm.

– Patrice Cauteleux?

– İkinci kurbanının adı.

– Ya ilk ikisi?

– Gey ortamından tipler.

– Hepsi o kadar mı?

– Bildiğim kadarıyla evet. Sen kendi tarafını kaz. Ben kendiminkini. Haklı olup olmadığını ve tünellerimizin birleşip birleşmeyeceğini görürüz.

Swift onun arkasından baktı; Musset tarzı saç kesimi ve *Saturday Night Fever*'dan fırlamış gibi görünen, beline tam oturmuş ceketiyle çok ince, çok yakışıklıydı.

Çok şey bilen ama tek kelime etmeyen bir tanıkla ne yapılabilirdi?

Gizlice dinlemeye alınırdı.

Çalışma odasında Mezz kollarını sıvamış, çalışıyordu. Bu manzara Swift'i rahatlattı. Kendine bile itiraf etmek istemese de yardımcısı için endişeleniyordu. Açık pencereden, egzoz ve çınar ağacı çiçeklerinin kokusunu taşıyan gecenin sıcağı içeri giriyordu.

Yine sinematografik bir anı: Gabin'in gecenin sessizliğinde Jean Desailly'yi çileden çıkardığı *Maigret tend une piège*[95] filmindeki meşhur sorgu sahnesi.

Onların hâlâ bir zanlısı yoktu ama bulmaları için her şey hazırdı. Çalışma odası, sıcak, kolları sıvanmış gömlek. Swift mutluydu. Bir efsanenin içindeymiş gibi hissediyordu kendini.

– Saint-Louis'de Garcia ve Giordano'yla karşılaştım, dedi Çift Z. Louis-Blanc polisiyle işbirliği yapıyorlar. Herkes gemide, öyle mi?

– Savcının emri.

Mezz inançsızca asker selamı verdi.

– Olay yeri incelemeden yarın sabah güncel bilgiler gelecek, dedi ardından. Yani birkaç saat sonra. Ama ben oraya gittiğimde henüz bir şey bulamamışlardı.

– Tamam. Peki ya sende bir şey var mı?

– Antiller kökenli fahişelerin listesini çıkarıyorum. Saint-Lazarre tarafında iş tutan bir grup var gibi görünüyor. Monkeyland diyorlar.

– Orayı duymuştum.

– Sende yeni bir şey var mı?

– Vialley'yi gördüm.

– Dönmüş mü?

– Evet. Ama tatile çıkmamıştı. Bana kalırsa bir şeyleri tahkik etmek için gitmişti.

– Fas'a mı?

---

95. Simenon'un romanından uyarlanan 1958 yapımı Fransız-İtalyan filmi. (ç.n.)

– Fas'a ya da başka bir yere. Ona kalırsa, bu hikâye çok daha... dallı budaklı.

– Hangi anlamda?

– Siyasi. Adam paranoyaya yatkın.

Mezz kaderine boyun eğmiş bir tavır takındı: Komplo teorileri polislerde yineleyen bir hastalıktı.

– Başka bir şey söyledi mi?

– Hayır. Herkesin pisliği kendine.

– Çok iyi. Sen ne düşünüyorsun?

– Onu dinlemeye almayı.

Mezz kahkahayı patlattı.

– Bir meslektaşına dinleyici yerleştirmek mi? Daha iyi bir şey bulamadın mı?

Swift'in aklına savcının yüzü geldi. İzin almak kolay olmayacaktı.

– Dosyanın bir kısmını evinde sakladığından eminim.

– Bu daha da iyi. Yine yolsuzluk yapan bir polis mi?

– Daha iyi bir fikrin var mı?

– Hapse girmek için mi? Hayır, bu konuda sen birinci sıradasın.

Swift ceketinin cebinden zarfı çıkardı.

– Yine de bana bunu verdi.

– Bu ne? diye sordu Mezz, pençesini zarfın üzerine koyarak.

– Vialley'ye göre Hela Katili en azından bir kere bir başkasıyla işbirliği yapmış. Bunlar onun parmak izleri. Lefèvre'in cüzdanında da varmış.

Mezz ihtiyatlı bir tavırla dermatoglif fişini inceledi.

– İkili mi?

– Herhangi bir sonuç çıkarmak için çok erken. Bunu parmak izi laboratuvarına gönder, ne olacağı bilinmez. Belki bir şey çıkar... Bu arada Kaptan Köşkü elemanlarından haber var mı?

– Paris'te değiller.

– Neredeler?

– Yakında öğreneceğim. Yaz mevsiminde Fransa'nın her yerinde turneye çıkıyorlar. Deniz kenarlarında kulübe kiralayıp açık saçık gece organizasyonları düzenliyorlar. Artı, penislerinin boyutu ve...

– Tamam, diye onun sözünü kesti Swift. Yerlerini tespit et ve jandarmadan parmak izlerini almasını iste.

– Saint-Louis Hastanesi'ndeki cinayeti onlardan biri işlemiş olamaz. Sana söyledim güneydeler ve...

– Söylediğimi yap.

Swift saatine baktı: Gece yarısı olmuştu. Biraz daha çalışabilir ya da uyumaya gidebilirdi. Ama başka bir fikri vardı.

– Hemen dönerim, diye mırıldandı koridorun yolunu tutarken.

En iyisi hepsini yakmaktı.

Halının üzerine diz çöken Heidi, annesinin eşyalarını koyduğu karton kutulara bakıyordu. Aslında fazla bir şey yoktu. Maria Becker kalbi ve vicdanı da dahil her şeyi San Carlos de Bariloche'de bırakmıştı. Özel hiçbir eşyası yoktu. Bir lamba. Birkaç kitap. İçler acısı kıyafetler. Tuvalet malzemeleri. Tek bir fotoğraf yoktu. Bir mahkûmun eşyalarıydı adeta.

Hepsini yakmalıydı.

Şeytan çıkarmak gibi olacaktı.

Yakma işleminden sonra Heidi tuhaf bir rahatlama hissetmişti. Kanını zehirleyen o hınç uçup gitmişti. Hatta gün içinde Halles Mahallesi, Saint-Martin Sokağı'ndaki Saint-Merri Kilisesi'nde dua edip af dilemişti. Annesinin suçu için. Annesine tavır aldığı için. Kadının büyük acısını anlamadığı, hatta anlamaya bile çalışmadığı için.

Bariloche'de kocası tarafından sürekli aldatılan ve aşağılanan Maria'nın ne kadar yaralandığını göremediği için kendini suçluyordu. Çocukluğu boyunca şahit olduğu tek aşk modeli buydu. Tüm bunlardan sonra aşka nasıl inanabilirdi?

– *Mamá*... diye mırıldandı gazete kâğıdı ve bir kibrit aranırken.

Kapı çaldı.

Heidi yerinden sıçradı. Çok ince şakalar yapan piç kurularıyla dolu bir kulede yaşıyordu ne de olsa – yakılan ya da leş kokulu boklarla süslenen paspaslar... Kapının çalınması bıçak saplanmış gibi hissetmesine neden oldu.

Kapıya yaklaştı – gözetleme deliğinden bakmasına gerek yoktu, uzun zaman önce karartılmıştı.

– Kim o?

– Benim.

Swift. Heidi onu gördüğüne sevinse de saldırgan davranmak için kendini zorladı – hislerine ihanet edemezdi.

– Burada ne halt ediyorsun?

– Uyumadın mı?

– Etrafı düzenliyorum.

– Girebilir miyim?

Heidi geri çekildi. Evinin sefaleti birden genişlemiş, hatta titreşmeye, kepazeliğini iyice sergilemeye başlamış gibi göründü ona. Tüyleri yenmiş halı, karton gibi duvarlar, bir çingenenin mağarasından çıkmış gibi görünen çarpık çurpuk mobilyalar. *Lanet olsun.*

Buna mukabil, saçma şıklığıyla kendini bu evin bir parçası gibi hissetmiyordu – bu saatte, yalnızken bile siyah kadifeden bir saç bandı takmış, çay yaprağı ya da sakız renginde, açık yeşil, kısa kollu bir gömlek ve paçaları kıvrılmış, 60'lı yılların modası bir kot pantolon giymişti. Diğer her şeyi, döne döne gökyüzüne ulaşan yoksul kuleyi, binanın pisliğini, kaldırımlarda sızıp kalmış sarhoşları gizlemek, görüntüyü kurtarmak için yetersiz bir girişimdi.

Aslında Swift'in görüntüden yakınır gibi bir hali yoktu. Başka sıkıntıları vardı sanki.

– Kötü bir şey mi oldu?

– Patrice Cauteleux öldü.

– Nasıl?

– O da öldürüldü.

– ...

– Hasta olduğunu biliyor muydun?

– Hayır. Neyi vardı?

– Federico'yla aynı şey.

– Bana bunu haber vermek için mi geldin?

– Sadece bunun için değil. İçecek bir şey var mı?

– Alkollü mü?

– Devam edelim. Zaten bir bardak içtim. Olan oldu.

– O yüzden mi kıpkırmızısın?

– Ayakta kalmak istiyorum.

– Bu durumda araba kullanmaktan korkmuyor musun?

– Çakarları yakıyorum.

Heidi içini çekerek annesinin mahzenini, yani çöp kutusunun yanına acınacak bir şekilde gizlediği şişeleri karıştırmaya gitti. Bir

kısmı içilmiş cin. Dibi görünen votka. Birkaç damla viski. Bir parça konyak. Karıştırarak içmeyi sevenler için baş döndürücü.

İki bardak bularak cin şişesini boşalttı.

– Haydi dökül, diye emretti, aldığı yudum boğazını yakarken.

Birkaç saniye sonra boğazındaki yanma azaldı, yumuşadı, lezzetli bir hal aldı.

– Bu gece sen ve ben Monkeyland'e gidiyoruz.

– Ne? Ama nerede olduğunu bilmiyorum bile!

– Eminim ki birkaç kişiyi arayıp öğrenebilirsin...

Heidi kararsız kalmıştı. Kendisine sadece ihtiyaç duyduğunda kapısını çalan bu hödüğü def etmek. Ya da Federico'ya karşı görevini yerine getirmek. Üstelik ya Swift haklıysa? Katil, Federico'nun gizli sevgilisiyse?

Aslında bu teklifi bambaşka bir nedenle kabul etmeye hazırdı. Yazın Paris'te bir gece gezintisi, annesinin eski pılı pırtısını yakmaktan daha heyecanlıydı.

Heidi, Swift'e göz kırparak cinini kafasına dikti.

– Ben de elimi tutmaya geldin sanmıştım...

61

Aldıkları bilgiye göre Monkeyland IX. Bölge'de Henner Sokağı'ndaydı. Şimdi Grande-Armée Caddesi'nde yol alıyorlardı. Heidi R5'in camını açmış, yüzünü gecenin ılık havasına vererek kollarını pencerede kavuşturmuştu. Aylardır dışarı çıkmıyordu. Ocak ayından beri bütün boş zamanını Thérèse Sokağı'nda geçirmişti. Geceleri mi? Sınavlara hazırlanıyordu. Dünyayı umursamayan dâhi imajı çok önemli olsa da, biraz çalışmak görüntüsüne zarar vermezdi.

Gelelim bu geceye...

Noel süsleri gibi ışıldayan caddeler, peri masallarındaki aynalar gibi parlayan vitrinler, güçlü erkek yontuları ve zarif karyatidleriyle[96] Haussman'ın eseri binalar... O kadar güzel, o kadar hoştu ki Heidi zevkten gözlerini kapadı.

– Tam olarak nerede?

Heidi düş dünyasından sıyrıldı. Capucines Bulvarı'ndaydılar.

– Madeleine'i geçtin mi?

– Bana bir şey söylemedin ki.

– Saint-Lazarre'dan gitmeliydik. Sana IX. Bölge'de olduğunu söylemiştim.

Swift Opéra Meydanı'na yönelerek Halévy Sokağı'na saptı. Sireni açmamıştı ama açmış gibi kullanıyordu arabayı. Sokaklar boştu. Gece, yatağında akan nehir gibiydi.

Heidi için için polislerin kendilerini durdurmasını istiyordu. Sırf, Swift polis kimliğini çıkardığında suratlarının alacağı şekli görmek için. O hâlâ bir göçmendi. Zayıf halkaydı. Kolayca dışarı atılacak davetsiz misafirdi.

Mogador Sokağı. Trinité Kilisesi. Clichy Sokağı. Montmartre tepesi, dar kaldırımları ve *non grata* ağaçlarıyla Haussman tarzı, en

96. Sütun olarak kullanılan kadın heykel figürleri. (ç.n.)

ufak bir süslemenin olmadığı, işlevsel korkunç binaların yer aldığı IX. Bölge'nin altından başlayıp yukarıya yükseliyordu. Heidi Paris'in, sigorta şirketleri, noter ve hukuk bürolarıyla dolu bu bölgesini hiçbir zaman sevmemişti.

– Nerede bu? Lanet olsun!

Heidi yine sıçradı.

– Özür dilerim. La Bruyère Sokağı'nı bulmaya çalış.

Moncey Sokağı aniden karşısına çıkınca Swift direksiyonu kırdı. İyi refleksti. Sabahları bu mahalle ölüydü. Gece ise ölüden ziyade mineraldi.

– Sokağın adı neydi?

– Henner, soldan ikinci sokak olmalı.

– Neden buraya yerleşmişler ki?

– Bilmiyorum. Sanırım, bir tür kabul merkezi. Burada önce Afrikalılar varmış, sonra Antiller'den gelenler, hatta Güney Amerikalılar. Meteliksiz adamlar. Daha yukarılarda, Blanche ya da Pigalle taraflarındaki küçük otellerde fahişelik yapmışlar. Bunları öğrendik...

Bir tür edebiyat salonu işleten punk'çı bir guru, Heidi'yi haftalarca burada misafir etmişti. Heidi ilk hayal kırıklıklarını o gecelerde yaşamıştı. Bu *underground* ünlülerin birçoğu, birinci sınıf hovarda, pis, rezil, yeteneksiz insanlar çıkmıştı.

– Oradalar.

Sundurmaların altında karanlıktan güçlükle ayırt edilebilen gölgeler sessizce hareket ediyordu. Ormanın derinliklerindeki kedigiller. Heidi dolunay olduğunu fark etti. Her şey maviydi. Ay, bir güneş gibi en yüksek noktasındaydı sanki.

– Bu adamların başka bir işleri var mı? diye alçak sesle sordu Swift, sanki kendisini duyacaklarmış gibi.

– Bazılarının evet. Küçük işler. Memurlar da var.

– Polisler?

– Yok. Aracılar, belediyede çalışanlar ya da sosyal güvenlik...

Swift kör noktaya geçmişti; araba sokakta bir sandal gibi kayıyordu. Yüzleri görünmeyen insanlar onları izliyordu. Zaman zaman içlerinden biri başını kaldırıyor, yüz hatları bir sokak lambasının ışığında bir anlığına aydınlanıyordu. Arabanın içindekilerle ilgilenmiş miydi? İlgilenmemiş miydi? Çok geçti... Görüntü kaybolmuştu bile.

– Çoğu, reşit değil, dedi Heidi sakin bir ses tonuyla.

– Kimse onlarla ilgilenmiyor mu?

– Genelde pezevenkleri olur.

– Peki pezevenkleri kimler?

– Biraz daha büyük olan diğerleri. Polisler.

– Lafına dikkat et.

– Bana anlatılan bu.

Karanlık ve sessizlik el ele vermişken yavaşça ilerlemeye devam ettiler.

– Nerede uyuyorlar?

– Kıyıda kenarda kalmış otellerde, barınaklarda, harabelerde. Yanlarında her zaman diş fırçalarını ve giysilerini koydukları küçük torbaları vardır...

– Peki nerelerde iş tutuyorlar?

– Söyledim ya. Yukarıdaki sokaklarda. Bazen Monmartre bahçelerine kadar çıkarlar.

– Otellerin bundan haberi var mı?

– Dalga mı geçiyorsun? Onlar için yatakların altına yumurta akı bile koyuyorlar.

– Ne için?

– Boşaldıklarına inandırmak için. Müşteri kasılıp gözlerini kapayınca parmaklarını hemen yumurta akına daldırır, göbeğine sürersin, o kadar.

– Mide bulandırıcı.

Heidi kıkırdadı. Edepsizmiş gibi davranmayı seviyordu. Diğerlerini kışkırtmak ve kendini korumak için zaman zaman –sık sık– kuşandığı bir zırh gibiydi bu.

Haydi, biraz daha...

– Bu işler gündüzleri mahallenin sinemasında yapılır. Magenta Bulvarı'ndaki Louxor, Trianon, Cigale... Beyazperdede karate filmleri oynatılırken, tuvaletlerde iş tutulur. Saint-Martin Bulvarı'ndaki Bosphore da var. Çoğunlukla Araplar oluyor ama Afrikalılar ve Karayipliler de var. Bütün zevklere hitap etmek lazım.

– Bütün bunları nereden biliyorsun?

– Federico'dan.

– Federico fahişe değildi ki.

– Birçok arkadaşı öyleydi.

– Sevgilisi gibi belki de...

– Yine o konuya gelme...

Swift insanların yüzlerini görebilmek için boynunu direksiyonun üzerinden uzattı. Boşuna.

– Bazılarını tanıyor musun?

– Bir ya da ikisini. Gül satan oğlanı ve judo hocası adamı.

– Tekrar geleceğim, diye mırıldandı Swift, ortamdan büyülenmiş gibi. Büyük bir kalabalıkla gelip hepsinin parmak izlerini alacağım.

– Sakin ol. Sen daha Saint-Georges Sokağı'na varmadan herkes ortadan kaybolur.

Henner Sokağı'nın sonuna gelince Swift, Chaptal Sokağı'nda yarım tur attı. Ne arıyordu? Ne umuyordu? Boşuna dikkat çekeceklerdi.

– Şuradaki adamı tanıyor musun? diye fısıldadı.

– Hangisini?

– Beyzbol kasketli olanı.

– Hiçbir şey görmüyorum.

Aniden bir sundurmanın altında kızıl bir alev belirdi. Adam Olimpiyat yarışlarındaymış gibi koşarak sokağın ucunda gözden kayboldu.

– Lanet olsun, bu o.

– Ya da sadece belgeleri olmayan biri...

Swift torpido gözünü açarak siyah bir tabanca çıkardı – Heidi böylesini ilk defa görüyordu.

– Sen arabada bekle.

Heidi karşılık vermeye fırsat bulamadı. Swift dışarı fırlamıştı bile. Tabancanın görüntüsü Heidi'nin gözlerine kazınmıştı. Arjantin'deyken birçok tabanca görmüştü ama onlar ölüm sanayiinin askeri silahlarıydı. Ya da sığır çobanlarının revolverleriydi. Swift'in tabancasının daha kompakt, daha özel bir yanı vardı – kişisel bir eşya.

Bir saniye sonra arabanın içindeki sigara ve benzin karışımı kokuyu içine çekti ve dışarıda, arkadan zombiler gibi yaklaşan homoları gördü.

Korkuyla ya da tam tersi büyük bir cesaretle, arabanın kapısını açtı ve polisin peşinden bir koşu tutturdu.

İki şey hemen dikkatini çekti. Birincisi, babetlerini giymişti ve koşuda büyük bir avantajdı bu. İkincisi, bu mahalle birini takip etmek için mükemmeldi. Ufukta tek bir kedi bile görünmüyordu. Hiçbir ağacın ve gizli köşenin olmadığı düz eksenler. Dimdikti, dümdüzdü, açık havaydı.

Biraz ileride (sola, La Bruyère Sokağı'na sapmıştı) iki yüz ya da üç yüz metre önünde koşan Swift'i gördü. Jean-Bouin Stadı'nda sprintte olduğu kadar uzun mesafe koşusunda da her zaman en iyi dereceleri aldığını düşünerek koşarken, Swift'in bir engele toslamış gibi geriye doğru devrildiğini gördü. Birkaç saniyede onun yanına vardı ve ne olduğunu anladı.

Kaçan adam Rochefoucauld Sokağı'nın köşesinde takipçisini beklemiş ve ona metal bir çubuk fırlatmıştı – birkaç metre ötedeki küçük inşaat alanının sınırlarını belirlemek için konulmuş bir beton demiri yerde duruyordu.

– İyi misin? diye haykırdı Heidi.

Cevap alamadı. Yüzü kan içindeki Swift'e göz attı. Hemen ardından da yaklaşık beş metre ilerisinde duran saldırgana.

İnanamıyordu. Önce bunun, beynine hücum eden kandan veya kaslarında biriken laktik asitten kaynaklandığını düşündü. Saldırgan, başlangıçta ufak tefek olan kırmızı kasketli adam şimdi bilimkurgu filmlerinden fırlamış bir canavar gibi görünüyordu. Lal rengi siperliğinin altında çok geniş burun delikleri ve vantuz gibi dudaklarıyla dalga biçiminde bir Afrika maskesi vardı. Tüm görebildiği buydu ama aklına sömürge ya da antropoloji müzesi geldi. Etnografya müzesi...

Oradaki kafalar sert malzemeden –ağaç, granit, kireçtaşı– yapılmıştı. Bu ise farklıydı: Maske esnekti, nefes alıyor, dalgalanıyordu.

Bir kurbağa gibi şişiyor, bir ölünün kafası gibi sönüyordu. Bu maske canlıydı.

Federico'nun katili karşısındaydı. Buna hiç şüphesi yoktu. Bir Karayipliydi belki ama şimdi bir Vudu büyücüsüne benziyordu. Bir saniye sonra canavar döndü ve topukladı.

Heidi hiç düşünmeden, kötü durumda ama bilinci yerinde olan Swift'e baktı. Sonra maskenin peşinden koşmaya başladı. Çok saçmaydı. Adamı yakalasaydı ne yapacaktı? Bakalım, görecekti.

Falezler gibi dik binalarıyla tüm bu uğursuz sokaklar yokuştu. Heidi hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşuyordu. Arada bir sıçrayabilmek için yere basarak uçuyormuş gibi hissediyordu kendini.

Saint-Georges Meydanı. Sarp binalar ve sokaklardan sonra tiyatroları, çiçek tarhları ve vitraylarıyla bu değirmi meydan vaha gibi görünüyordu. Notre-Dame-de-Lorette Sokağı. Le Peletier Sokağı. Hâlâ ne bir insan ne bir araba vardı. Heidi artık ritmini bulmuştu. Neden koştuğunu neredeyse unutmuştu. Önündeki siluet büyüyordu, Heidi bundan emindi. Çünkü ona yaklaşıyordu. *Haydi yavrum...*

Faubourg-Montmartre Sokağı, açık bakkal dükkânları, birkaç bar. Yardım istemek boşunaydı. Zaten ağzından alev dışında başka bir şey çıkaramazdı.

Palace'ın önünden geçeceklerdi. Orada kaçağı durduracak insanlar olacaktı muhakkak. Belki de tanıdığı bir güvenlik görevlisi görecekti. Bu düşünce cesaretini artırdı ama vücudunun gevşediğini hissediyordu; kasları yanıyor, acı veriyor, parçalanıyordu.

Kulübün önünde bir ışık çemberi vardı. Kafeler, kebapçılar, gezegenler gibi dönüp duran taksiler. Heidi adamın, kaldırımlarda vedalaşan, "Haydi bir kadeh daha içelim" diyen, "İçeri girelim" diyen farklı grupların arasına karıştığını gördü. O da bu alkol ve uyku kokan hareketliliğin içine daldı.

Artık koşabilecek halde değildi. Ancak yürüyebiliyordu. Bağırmak, birilerinin dikkatini çekmek istiyordu ama tam tersi oldu: Kulübün kapısında durduruldu. Önüne geçildi, hareket etmesine engel olundu, tartaklandı... Tilt makinesindeki kolların, sopaların vurup sektirdiği bir çelik top olmuştu sanki. Heidi sonunda kendini bıraktı.

Kaçak, gözden kayboldu. Heidi iniltisini bastırdı. İki büklüm oldu, kusmanın eşiğinde, ellerini dizlerine dayayarak nefesini toplamaya çalıştı.

Yenilmişti evet ama öfkeli değildi. Koşmuştu, IX. Bölge'nin yarısını son derece hızlı kat etmiş, neredeyse amacına ulaşmıştı. Hiç de fena değildi. İlkel yontu ile James Ensor[97] tarzı yüz arasında gidip gelen maskeyi gözünün önüne getirdi. Neden böyle bir şey takmıştı ki? Müşterilere sunulacak fazladan bir hizmet miydi? Bir yarayı saklamak için yapılan bir numara mıydı?

Heidi birkaç adım daha attı. Sendeliyordu. Böğrüne bıçak saplanmış gibi bir acı duyuyordu. Elini karnına koydu, sadece hedefine, yani Grands Boulevards'a ulaşmak istiyordu. Öğürerek, inleyerek nefes nefese biraz daha ilerledi.

Hıçkırarak, kırılmış gibi dizlerinin üzerine çöktü, korku ile rahatlama iç içe geçmiş, bulantı ve boğulma hissi birbirine karışmıştı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir polis arabası yanına yanaşınca gözyaşları içindeki yüzünü kaldırdı. Biraz gecikmeyle de olsa üzüntüden değil, mutluluktan ağladığını fark etti.

Yaz mevsiminde Paris'i ne kadar çok seviyordu!

97. Belçikalı ressam ve baskı sanatçısı. (ç.n.)

– Neden hastaneye gitmedin?

– Listemi almaya geldim.

– Liste yok..

– Neden?

– Birkaç saate hazır olur, merak etme. Kımıldama.

O gece Ségur, Vernes'de kalmayı tercih etmişti. Dispanserin acil servisi olmadığı için buna mecbur değildi. Bir asistan nöbette kalabilirdi ama Ségur bölgede olmayı istemişti.

Paris geceleri mutlaka sürprizleri beraberinde getirirdi: İşte, Swift de maskotuyla beraber sabahın dördünde damlamıştı.

– Burun kemiğin kırılmış. Yerine yerleştirdim ama haftalarca dokunmaman gerekecek.

– Hepsi bu kadar mı?

– Gözlerinin altında kocaman morluklar oluşacak.

– Güneş gözlüğü takarım.

Ségur pansumanı bitirdikten sonra malzemeleri –makas, gazlı bez, bantlar– çelik tepsiye koydu. Bu malzemeler ve rutin hareketler ona evcilik ya da kurşun askerlerle oynanan çocuk oyunlarını hatırlatıyordu.

– Neler olduğunu bir daha anlatabilir misin?

Swift muayene masasına uzanarak derin bir nefes aldı. Gözleri kapanıyordu. Bayrağı Heidi devraldı – Ségur, birlikte ne yaptıklarını hâlâ anlamıyordu, bir... ilişkileri mi vardı?

Hikâye akıl almazdı. Monkeyland'de dolaşma, kaçan bir erkek fahişe, Swift'in yüzüne fırlatılan bir inşaat demiri ve *last but not least*,[98] Heidi'nin fırlayıp adamın peşinden koşması.

---

98. Sonuncusu ama bir o kadar da önemlisi. (ç.n.)

Kız gerçekten de çok sarsılmış ama çok da gururlu görünüyordu. Beyne endorfin salgılayan fiziksel efor, doğal afyon etkisi yaparak bir tür sporcu sarhoşluğu vermişti ona.

Ve işte Swift yine listesinden dem vurmaya başlamıştı.

– Sana söyledim, yarın, yani biraz sonra elinde olacak. Willy Rozenbaum'la görüşmem lazım.

– O kim?

– İlk hastaları tedavi eden doktor. Her vakadan haberi var. Ama rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu geceki adamınız listede olmayacak.

Swift ayağa kalktı – uzun boyu ve ince yapısı çok etkileyiciydi.

– Neden?

– Çünkü vücutta lenfosit azalınca insan yüz metre bile koşamaz. Hele sekiz yüz metre hiç. İlk semptomlar yorgunluk, zayıflama ve baş ağrıları olur.

– Buna katılıyorum, diye araya girdi kız.

– Peki ya sana ne oldu? diye sordu aniden Ségur. Bakalorya sınavın yok muydu senin?

– Sonraki sınavlarım iki gün sonra.

Ségur saatine baktı. Sabahın beşi olmuştu.

– Tamam. İkiniz burada yatarsınız (muayene masalarını gösterdi). Hiçbir yere gidebilecek halde değilsiniz. Yarın sabah yan tarafta duş alabilirsiniz.

Tüm bu çılgınlığı silmek ister gibi ışığı kapattı ve diğer nöbet odasına –yani kendi odasına– gitti. Heidi'nin bahsettiği maskeyi düşünüyordu. Federico'nun taktığı Prens Albert'i düşünüyordu – "GÜNEŞSİZ." Antiller kökenli biri mi? Kafasında bir şeyler canlanır gibi oldu, evet... Katili tedavi etmiş olabilir miydi? Onu tanıyor muydu?

Koridorun derin sessizliğinde anahtarı çevirince ürpermesine engel olamadı. Evet, katile yaklaştığından emindi. Onu tedavi etmişti. Hangi hastalıktan dolayı? Bağışıklık yetersizliği miydi? Ama Swift haklıysa ve katil Antiller kökenliyse, bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Işığı yakmadan odanın içinde yürüyüp kendini yatağına bıraktı: demir bir karyola ve üstünkörü hastane çarşafı geçirilmiş bir döşek. Biraz daha düşünmek istiyordu ama ölü gibi uyudu.

– Sana listeyi hazırladım, dedi Willy. Neden ihtiyaç duydun buna?

– Duruma genel olarak bakmak için.

Rozenbaum'un çalışma mekânı tipik bir hastane odasıydı: Her yerde dosyaların olduğu ve havalar iyi gittiğinde birazcık güneşin girdiği daracık bir oda. Manzara mı? Manzara yoktu. Hastaları kapatmak için inşa edilmiş bu kalede son sözü her zaman duvarlar söylerdi.

– Haberler nasıl? diye sordu Ségur konuyu değiştirmek için.

– Sağlık Bakanlığı önerimi kabul etti. Sida kısaltması onaylandı. Edinilmiş bağışıklık yetersizliği sendromu.

– ABD'deki gibi, öyle mi?

– Evet ama bu bir yandan da aynı adı taşıyan Brezilyalı bir kadın arkadaşa saygı duruşu.

– Tuhaf bir saygı duruşu...

– Neden olmasın? 1946'da Amerikalılar, ilk atom bombalarından birine Rita Hayworth'a saygılarının ifadesi olarak "Gilda" ismini verdiler.

Ségur gülümsedi. Willy'nin her şeye cevabı vardı.

– Yeni bir vaka geldi mi? diye sordu donuk bir ses tonuyla.

– Bu hafta iki vaka.

– Bana da öyle. Ama meslektaşların, üç ya da dört hasta hakkında da ciddi şüpheleri var.

Kısa bir sessizlik oldu.

– Olumlu bir nokta, tabii buna olumlu diyebilirsek, bu yeni vakalar hastalık hakkındaki bilgilerimizi zenginleştiriyor. İkisi buraya Afrika'dan gelmiş. Bu da demek oluyor ki, bu pisliğin kaynağı Amerika değil.

– Afrika mı?

– Bunu söylemek için çok erken. Eğer öyleyse, böylesi bir enfeksiyonun oralarda yaratacağı tahribatı düşünmek bile istemem...

– Hastalar... homoseksüel mi?

– Hayır. Doğrusunu istersen ikisi de kadın. Biri Zaireli, diğeri uzun süre Kongo'da kalmış bir Fransız.

Ségur bu haberi sindirmeye çalıştı. Zihninin derinliklerinde mantık yürüttü: Bu hastalık şüphesiz cinsel yolla bulaşıyordu, işte bu yüzden de çok fazla kişiyle ilişkiye giren geyler arasında patlak vermişti. Ama bu, buzdağının görünen kısmıydı. Hastalık Afrika'da ciddi şekilde yayılmış olmalıydı.

– Şu cinayet mevzularını duydun mu? diye sordu Willy.

– Kurbanlar, benim hastalarımdı.

Ségur yalan söylemek istemiyordu ama detaylara girmeye de niyeti yoktu.

– Bu konuda ne düşünüyorsun?

– Buna hiç de ihtiyacımız olmadığını.

– Beni şaşırtıyorsun. (Willy iç çekti, bu da Ségur'ün onda görmeye alışık olduğu bir şey değildi.) Katiller hastalarımızı öldürmeye başlarlarsa bu işin içinden çıkamayız. Polis bir ipucu yakalayabildi mi?

– Tam anlamıyla kör topal ilerliyorlar ama onlara kalırsa, katil burada durmayacak.

Willy dalgın bir tavırla başını salladı. Gözlerini dosyalarına dikmiş, kendini günlük çalışma planına kaptırmıştı bile. Ve Ségur'ün talebi ile polis soruşturması arasında bir bağlantı kurmamış gibi görünüyordu.

Masasının üzerindeki dosya yığınının arasından bir zarf çekip Ségur'e uzattı.

– Sana fotokopilerini çektim. Her vakanın ayrıntılı açıklaması da var.

– Çok teşekkür ederim. Senin araştırmaların ne durumda?

– Hiçbir şey yok. Gangliyon patolojisinden bir şey çıkmıyor. Bu virüs değil. HTLV benzeri bir retrovirüs olduğunu düşünmeye başladım, ABD'de Gallo'nun keşfettiği İnsan T-hücresi Lenfotropik Virüsü, biliyorsun değil mi?

Ségur ağzını açmadan onayladı ama bu retrovirüs hakkında bilgisi yoktu. Uzmanlık alanına girmiyordu. Buna karşılık, bu araştırma

alanının çok belirsiz ve çok karmaşık olduğunu biliyordu. Bir şeyleri bulmak için önce ne aradığınızı belirlemeniz gerekirdi. Her hedef özel bir metot anlamına gelirdi.

Willy onun düşüncelerini okumuş gibi açıklamaya devam etti:

– Yeni analizler için bir retroviroloji uzmanına ihtiyacım var. Bizimle birlikte olan tüm hekimlerle durumu gözden geçirmek için 6 Temmuz'da burada, Claude-Bernard'da bir teknik ekip toplantısı düzenleyeceğim. Sen de gelir misin?

– Tabii ki, diye karşılık verdi Ségur yarım ağızla.

Bir tıp merkezinde düzenlenen "teknik ekip toplantısı" özel bir konuda bir araya gelen doktorlar demekti. Bir tür savaş konseyi.

– Teşekkürler Willy, dedi kolunun altındaki dosyayı işaret ederek.

– Hepsini okuduğunda beni ara. En ufak fikrini duymak isterim.

Ségur, az sonra etrafı şimdiden kavurmaya başlayan güneşin altında Claude-Bernard'ın küçük binaları boyunca yürüyordu. Willy'ninki gibi patenleri olmadığı için çok üzgündü.

– Ne oldu size?

– Düştüm.

– Benimle dalga geçmeyin. Soruşturmayla mı ilgili?

– Hayır.

Savcı öfkeyle soludu, içinin derinliklerinden gelen bir acı vardı sanki. Herkes ona cephe almış gibi hissediyordu, en başta da, dürüst bir memur olamayacak kadar havalı olan bu genç polis.

Oysa o sabah Swift en çekici halinde değildi: Burnunda bandaj, morarmış gözlerinde de güneş gözlüğü vardı.

– Bu halde toplantıya katılmanız söz konusu bile olamaz.

– Siz nasıl isterseniz.

– Ben nasıl istersem, evet ve evinize, daha doğrusu çalışma odanıza gitmenizi istiyorum. Çünkü bana fazla bilgi verdiğiniz söylenemez.

Swift özür dilercesine eğildi.

– Bu sabah size verebileceğim fazladan hiçbir şey yok.

Vernes'de birkaç saat uyuduktan sonra kızı metroya bırakmış, evine uğrayacak zaman bulamamıştı. Gömleğinde hâlâ kan lekeleri vardı, ceketiyse üzerinde sevişilmiş çarşaflar gibi kırışıktı.

– Sizi basın toplantınızla baş başa bırakayım.

– Bunu söylerken dudaklarınız kıvrılıyor.

– Gerçekten mi?

– Bunun beni eğlendirdiğini sanıyor olabilirsiniz ama bizim görevimiz...

– Dün açıklamıştınız bunu.

– Evet öyle, haydi 36'ya gidin.

Paris Adliyesi'nin kabul salonundaydılar. Tonozlar, mermerler, ihtişam. Swift, bunun kendilerini Romalı senatörlere benzettiğini düşündü ama benzerlik buradan öteye gidemiyordu.

Savcının bugüne özel giyindiğini fark etti. Bele oturan kısa bir ceket ve bir renk körünün gözlerini perişan edecek alacalı bulacalı bir kravat.

Birden adamın adı aklına geldi: Martaud. Bunu uydurması mümkün değildi.

– Tamam, iki cinayetin aynı kişi tarafından işlendiğini onaylıyor musunuz?

– Cinayet tarzı aynı sonuçta.

– Ya bu... hastalık neyin nesi tam olarak?

– Kimse bilmiyor.

– Tam bir bok çukuru, diye soludu savcı. Tüm bunlar çok... farklı şeyler.

– İnsan müşterisini seçemiyor.

Martaud, gözlük çerçevesinin üzerinden onu öldürecekmiş gibi baktı.

– Eğleniyor gibisiniz.

– Sayın savcı, kucağımda iki ceset ve paniğin eşiğinde bir topluluk var ama elimde en ufak bir ipucu yok, dolayısıyla hayır, hiç de eğlenmiyorum.

Martaud bakışlarını indirerek homurdandı:

– Tabii, tabii...

– Efendim, sizden bir şey isteyecektim.

– Ne?

– Bir tanığı dinlemeye almak istiyorum.

Savcının yüzünde saniyenin binde biri kadar bir süre umut ışığı belirdi.

– Bir şüpheli mi?

– Hayır, bilgi sakladığından emin olduğum birinci dereceden bir tanık.

Martaud bu isteği eliyle süpürürcesine bir hareket yaptı.

– Bunun için bana ihtiyacınız yok. İlk soruşturma evresi boyunca kaptan sizsiniz.

– Doğru ama söz konusu tanık bir polis memuru.

– Bir polisi mi dinlemeye almak istiyorsunuz?

– Öyle.

– Ne sebeple?

Swift hafifçe geri çekildi. Etraflarında gidip gelen bir sürü insan

vardı. Dalgalanan siyah cüppeleriyle avukatlar, bacakları titreyerek dolanan boşanmış insanlar, sendeleyen tanıklar. Hepsi asabi, tedirgin bir dalgalanmaya neden oluyordu.

– Açıklaması çok zor ama iki cinayetin bir başka olayla bağlantılı olduğunu düşünüyorum.

– Bunu şimdi mi söylüyorsunuz?

– Bunlar sadece varsayım. Bugün bunlardan bahsedemezsiniz zaten.

– Risk alamam. Bana hiçbir bilgi vermediniz!

– Henüz çok erken. Ama diğer vakayla ilgilenen müfettişle konuştum. Gizlediği şeyler var.

– Cinayet Büro'dan biri mi?

– Hayır, Ahlak Masası'ndan.

– Ahlak Masası'na dokunmamak lazım.

Tarihi olarak BSP, eski Ahlak Masası, eski Fuhuşla Mücadele Birimi, Île de la Cité'nin en çok yolsuzluğa bulaşan Adli Polis birimiydi. Yozlaşmış polis mi arıyordunuz, pezevenklik yapan polisler, uyuşturucu satıcısı aynasızlar, hayat kadınlarıyla yaşayan memurlar, şüpheli gelir elde eden polisler hep oradaydı...

Ahlak Masası lekeliydi.

– Onu ben seçmedim sayın savcım ama bu adamın ne gizlediğini öğrenmeliyim.

– Kendi başınızın çaresine bakın. İki gününüz var, bu süre içinde istediğinizi yapabilirsiniz. Ama böyle bir durumda IGS'ye başvurmanız gerekir.

IGS, Polis Birimleri Genel Müfettişliği. Swift onları unutmuştu. Bu çarkın içine girmek mümkün değildi.

– Beni destekler misiniz?

– Hiçbir şeyi desteklemem. Sonuç bekliyorum, hepsi bu kadar.

Swift savcıya yapmacık bir selam çaktı:

– Size iyi toplantılar dilerim sayın savcım.

Uzaklaşırken güneş gözlüğünü düzeltti – bu, pek de hoşuna gitmeyen gangster filmindeymiş gibi bir hava vermişti ona. Adliyenin Palais Bulvarı'na açılan ana kapısına gitmek üzere koridorda yürürken, Heidi'nin görüntüsü canlandı gözünde. Işıltılı saçı, porselen mükemmelliğindeki zarif yüzü, siyah kaşları...

Swift güzellikten her zaman korkmuştu – güzelliğin, hâlâ kırılgan bir çocuk olan kendisine vereceği acılardan. En ufak acının kendisini yoldan çıkaracağını biliyordu. Elektroşok tedavisine gönderilmesi için ufacık bir şey yeterdi. Öylesi yüce bir güzellikle uğraşmak mı? Teşekkürler, kalsın.

Palais'nin merdiveninden inerken biri ona seslendi:

– Müfettiş Swift?

İsmini ne zaman duysa buna kendisi de inanamıyordu. Swift mi, gerçekten mi?

Döndü ve tanıdığı –gerçekten tanıdığı– biriyle burun buruna geldi: Guy Del Luca, programına gümbür gümbür bir "Günaydın!"la başlayarak meşhur olan ünlü bir TV programcısı. Televizyon izlemeyen Swift bile onu ve "Günaydın!"ını biliyordu.

– Evet?

Adam yaklaştı. Ekranda göründüğü gibi giyinmemişti, üzerinde ucuz rock'çı kıyafeti vardı. Zincirli motorcu ceketi, kot pantolon. Ona hiç yakışmamıştı: dazlak kafası, gözlüğün –yine de gözlüğü Mezz'inki gibi Aviator model Ray-Ban'di– iyice sıradanlaştırdığı suratıyla oğlunun müsameresine katılmış vergi müfettişi gibi görünüyordu.

– Guy Del Luca, dedi elini dostça uzatarak.

– Memnun oldum, diye karşılık verdi uzatılan eli parmak uçlarıyla sıkarak (tokalaşmaktan nefret ederdi). Kendinizi tanıtmanıza gerek yok. Basın toplantısı için geldiyseniz...

– Hayır, sizinle konuşmaya geldim. Size kahve ısmarlayabilir miyim?

Les Deux-Palais, bulvarın diğer tarafında, adliyenin tam karşısındaydı. Aldatıcı zaferlerin, kaybedilen davaların, belirsiz bir zamana ertelenen ceza indirimlerinin, yeni yalnızlıklarına adım atan boşanmış insanların kafesiydi.

Burada *stretto*[99] kahveler, fıçı biralar, limon dilimli Perrier'ler servis ediliyordu ama kimse içeceğinin tadını çıkaramıyordu. Henüz turnikeden geçmeyenler korku içinde, yarı uyuşuk bir haldeydiler, turnikeden geçmiş olanlar ise şok halindeydiler... Bir dava asla kazanılmazdı. Çünkü haklı olduğunuza kanaat getirilse bile, sizin adınıza siyah cüppeli hokkabazlar karar vermiş oluyordu. Mahkemeye çıkmanız, hayatınızın iskambil kâğıtlarından yapılan kule gibi yıkılması demekti. Geriye sadece, hangi renklerin çıktığını görmek için eğilip bakmak kalıyordu.

Swift ise hiçbir şeyden korkmuyordu; o suçlu değil, polisti; boşanmış değil, duldu. Dinsizlerin sadece alışkanlıktan ayine gitmesi gibi, o da sık sık içten içe bir hevesle Adliye Sarayı'na gidiyordu.

– Beni neden görmek istediniz?

Del Luca cevap vermedi, ışıldayan bir yıldız gibi parlıyordu. Kafede herkes onu tanımıştı. 1982 yılında televizyonun aurası, ortaçağdaki kutsal metinlerden çok daha parlaktı.

Sunucu, bistronun dört bir yanından gelen bakışlara rastgele gülümseyerek karşılık veriyordu; kalabalığa kâğıt paralar fırlatan milyarder gibiydi. Onun karşısındaki Swift ise ifadesiz yüzü ve güneş gözlüğüyle bir hortlak gibiydi.

– Bir davayla ilgili tanıklık mı yapmak istiyorsunuz?

Yine cevap yoktu.

– Eşcinsel cinayetleriyle ilgili olabilir mi?

99. Normalden daha az sulu espresso. (ç.n.)

Swift basının katile henüz "Baltalı Katil" ya da "Gey Öldüren" türünden bir isim takmadığını fark etti.

– Sizinle sadece... gayriresmi olarak konuşmak için geldim. Bizim deyişimizle *off the record*.

Adamın sesi. Bu boğuk, gıcırtılı, hırıltılı, kulak tırmalayan ses. Uzun süredir sigara içen bir tiryakinin bayağılığa varan ses tınısı. Bu ses, Fransa'daki her sofraya davet edilmişti. "Günaydın!"

– Yanlış kişiye gelmişsiniz, diye karşılık verdi Swift. Karşımda sizin kadar ünlü bir gazeteci de olsa, soruşturmanın gizliliğini bozamam.

– Elbette ama ben son cinayetlerden bahsetmek istemiyorum.

– Öyle mi?

– Öyle. Beni ilgilendiren Hela Katili.

– O davayla ben ilgilenmiyorum.

– Biliyorum. Soruşturmayı yürüten benim bir arkadaşım.

– Serge Vialley mi?

– Tam olarak, evet.

Kimi zaman Swift biraz geç algılardı. Biraz zamana ihtiyaç duyardı. Ancak komiserin saçını punk tarzı kestirmesi ona ne kadar yakışmışsa sunucuya motorcu ceketi, zincir, bu giyim tarzı da o kadar yakışmıştı: Del Luca geydi.

Geydi ve Vialley ile yatıyordu.

Swift bu bilgiyi sindirdi. Bunun için para alıyordu. Hiçbir şeye şaşırmamak, şüpheli olanı, hatta gerektiğinde imkânsız olanı kabullenmek için.

– Sorularınızı ona sorun o halde. Benden çok daha fazla şey biliyor.

– Serge bu konuda benimle konuşmak istemiyor. O yüzden size geldim.

– Del Luca sadede gelin.

– Çok kaygılıyım. Bu cinayetler... olayın sadece görünen yüzü.

Hadi bakalım, yıldız sunucu bile bu işin içine giriyorsa... Ama bu durum Swift'in, Vialley'ye dinleyici yerleştirme konusundaki fikrini iyice pekiştirmişti. O tarafta eşilecek şeyler vardı.

– Tam olarak ne biliyorsunuz? diye sordu.

– Eee... hiçbir şey. Serge sessizliğini bozmuyor. Beni korumak istiyor.

– Sizi korumak mı?

Swift'in birden karşısındaki adama içi acıdı. Hesaplı tasasızlığıyla dünyadaki hiçbir şeyden etkilenmiyormuş gibi görünen bu ünlü dalgacı televizyon sunucusu birdenbire son derece kırılgan görünmüştü. Âşıktı ve sevgilisi için kaygılanıyordu. Bu kadar basitti işte.

– Madem bir şey bilmiyorsunuz, neden kaygılanıyorsunuz o zaman?

– Endişelenen, Serge. (Del Luca bir sigara yaktı. Filtresiz, mavi, sert Gitane.) Öyle ki, evde, yani benim evimde demek istiyorum, bir kasada bazı belgeler saklıyor.

Swift'in aklından şimşek gibi bir fikir geçti: Zulayı karıştırması için Mezz'i gönderebilirdi... *Sakin ol Swift.*

– Katilin kim olduğunu bulmak üzere olabilir mi sizce?

Gazeteci ellerini iki yana açtı.

– Hiç bilmiyorum. Ama bir şeyden korkuyor, bunu hissediyorum. Bu seri cinayetlerle bağlantılı bir şeyden.

– Bu korkunç cinayetlerin gizli bir sebebi mi var demek istiyorsunuz?

Del Luca aniden Swift'in elini tuttu. Swift, farklı bir cinsiyet karşısında duyabileceği türden bir rahatsızlık hissedeceğini sanmıştı. Ama hiçbir şey hissetmedi, sadece tenin ısısı ve parmakların ucunda belli belirsiz atan damarlar.

– Hakkınızda bilgim var. İyi bir polissiniz. Tüm bunların ardında gizleneni bulun ne olur.

– Fakat...

– Sizin katilinizle bir bağlantı olduğunu siz de düşünüyormuşsunuz, Serge bana söyledi.

– Doğru ama devreye giremem...

– Girin. Serge'in başına bir kötülük gelirse...

– Kötülük mü? Ama ne düşünüyorsunuz?

Del Luca yaylı bir mekanizma tarafından harekete geçirilmiş gibi ayağa kalktı.

– Size güveniyorum, dedi masaya bir banknot bırakırken. Beni kanaldan arayın. Beni haberdar edin.

Swift, müşterilerin hayran bakışları altında uzaklaşan Del Luca'ya baktı. Ceketinin yepyeni derisi, ses çıkaran küçük bir hayvan gibi gıcırdıyordu.

Vialley'yi dinlemeye almalıydı.

Hiç vakit kaybetmeden.

67

Swift geldiği gibi elleri ceplerinde, yürüyerek adliyeden ayrıldı. Harlay Sokağı'nda tuhaf Vert-Galant binası boyunca yürüdü. 30'lu yıllarda inşa edilmiş, cephesi tuğla ve moloz taşlarıyla kaplanmış, görkemli bir beton yapıydı bu. Panoramada ciddi bir seçim hatası.

36'nın avlusunu kat ederken günün mönüsü hazırdı.

Louis-Blanc'dakilerin elde ettiği bilgileri ve olay yeri incelemenin yeni cinayetle ilgili bulgularını beklerken bir kez daha Hela Katili dosyasının üzerinden geçecekti. Satır aralarında geçen bir şey varsa bulmak zorundaydı.

Ama daha çalışma odasına adımını atamadan Mezz üzerine çullandı.

– Ne oluyor? diye sordu Swift gözlüğünü çıkarırken.

Mezz tek kelime etmeden karton bir dosya uzattı. İçinde dermatogliflerin bulunduğu tek bir sayfa vardı. Mürekkep kenarlardan akmıştı. Bu görüntüler, kâğıdın içine işlemiş gibi kirli bir hakikati ortaya koyuyordu.

– Bunlar, Vialley'nin dün sana verdiği parmak izleri, diye açıkladı Mezz. Louis Lefèvre'in cüzdanında bulunanlar. Bunları bizim dosyamızdakilerle karşılaştırdım.

– Ve?

– Parmak izleri Federico'ya ait.

2 Temmuz 1982.

Swift'in bu haberi hazmedebilmesi için en az iki haftanın geçmesi gerekmişti. Federico, Hela Katili'nin suç ortağıydı. 15 Haziran'dan bu yana her gün, her gece bu haberi kafasında evirip çevirmişti. Yine de tam olarak kabul edemiyordu bunu. Federico bir katil, hatta suç ortağı olamazdı. Olsa olsa, en fazla pasif bir tanık olabilirdi. Üstelik hastalığı yüzünden zayıf düşmüşken.

Swift şu senaryoda karar kılmıştı: 13 Ocak gecesi katil, sevgilisini kendi gece eğlencesine sürüklemişti. Gece on bir civarında Tuileries Bahçesi'nin tuvaletinde Louis Lefèvre'i öldürmüştü. Kim bilir, belki de Şililiyi yem olarak kullanmıştı...

Swift gözünde canlandırıyordu: Katil kurbanını öldürürken Federico bir köşede büzülüp kalmıştı. Kan. Sidik. Sessizlik... Katil parayı alıp cüzdanı Federico'ya uzatmış, Federico da cüzdanı saklamak yerine bir kenara atmıştı. Polislere bir dizi parmak izi sunan ölümcül bir hata. Bu senaryo, her halükârda Şililiyi avucunun içine almış baskıcı ve şiddete başvurmaktan çekinmeyen bir sevgili varsayımını destekliyordu.

Aksi takdirde?

Aksi takdirde, hiçbir şey yoktu.

Ayın 15'inden beri Swift en ufak bir ipucuna ulaşamamıştı. Hiçbir sonuç, hiçbir yeni olay olmaksızın günler geçiyordu. Swift bir davayı sonuçlandırmaktan hiç bu kadar uzak olmamıştı. Bu çılgıncaydı. Bu sinir bozucuydu. Bu...

Özetleyelim.

Adli soruşturma çerçevesinde polis memurlarının yalnız başlarına –yargıç olmaksızın– çalışabilecekleri bir haftaları olmuştu. Kimseye danışmadan her şeyi yapabilirlerdi: aramalar, celpler,

sorgulamalar. Buna "soruşturma evresi" deniyordu. Sonra bayram sona ermişti. Adli soruşturmaya geçilmişti. Devreye bir yargıç girmişti, artık patron oydu. Her şey için onun izni gerekiyordu.

Swift süreyi bir haftaya uzatabilmişti ama birkaç günden beri tepesinde bir yargıç vardı. Çok daha kötüsü de olabilirdi: Auvergne kökenli, mücadeleci biri olan Jean-Yves Thiers birçok politikacının kellesini almış ve ünlü çeteleri çökertmişti. Yine de her gün babaya danışmak Swift'i çok öfkelendiriyordu.

Bu durumda Vialley'yi dinlemeye alma projesi bir kenara bırakılmıştı. Bu işe daha önce girişebilirdi ama IGS'yi karşısına almak istememişti. Şimdi çok daha kötü olmuştu: Thiers'den bir talepte bulunmuş, o da polislerin polisine haber vermişti. Swift kendisini savunmak için çağrılacak ve talihi yaver gitmezse hedef tahtasına koyulacaktı hiç şüphesiz. Kümesten çıkamamıştı ne yazık ki...

Soruşturma mı?

Tüm ekibi olayın peşindeydi. Saint-Honoré polisi bir kez daha Sainte-Anne Mahallesi'ni kolaçan etmişti. Louis-Blanc'dakiler Saint-Louis Hastanesi'nde yeniden araştırma yapmışlardı. Devriye gezilmiş, körlemesine kimlik kontrolleri yapılmıştı. Kimin arandığı bilinmiyordu...

Swift IX. Bölge komiserliğini de aramış, Monkeyland'de birtakım gözaltılar yapılmasını istemişti. Otuz kadar Antilli fahişe sorguya çekilmiş, parmak izleri alınmıştı. Tamamen zaman kaybıydı. Hiçbiri gizemli sevgilinin parmak iziyle uyuşmamıştı.

Swift araştırma alanını daha da genişletmişti. Katilin parmak izlerini 36'nın arşivindekilerle, hatta Île-de-France'takilerle karşılaştırmıştı. Sıfır. Katilin polisle hiçbir zaman başı derde girmemiş demekti bu.

Fuhuşla Mücadele Birimi tarafındaysa Antilli fahişelerle ilgili dosyalardan hiçbir şey çıkmamıştı. Sainte-Anne Sokağı ve civarındaki cezai işlem kayıtları tekrar elden geçirilmişti – kavgalar, kulüplerdeki skandallar, genel ahlaka aykırı davranışlar, tacizler... Boşuna. Cinsel skandallar konusunda pek iştahlı olan Genel İstihbarat'ın bile kapısı çalınmıştı. Nafile.

Mezz tonlarca hastane raporu incelemiş, 81 Mayısı'nda yüzünden yaralanarak tedaviye gelen bir adamın olup olmadığını araştırmıştı. Ama onlarınkiyle bağlantılı olabilecek hiçbir vakaya rastlamamıştı. Görünüşe göre Federico'nun sevgilisi tedavi olmak için Goutte-d'Or'daki şifacılara gitmişti.

Yaz mevsimi artık 40 derecelerde seyrediyordu. Kırma tavanlı çalışma odalarında iki polis vantilatörler eşliğinde çalışıyordu, Mezz çıplak ayaklarını buzlu su dolu bir leğene sokmuştu. Biraz soluk alabilmek için geceyi beklemeleri ama o zaman bile boğucu gecelere razı olmaları gerekiyordu.

Swift işe ara verir vermez iki takıntısı su yüzüne çıkıyordu: Federico ile Cauteleux arasındaki bağlantı ve hela cinayetlerinin kronolojisi. İlkiyle ilgili olarak, iki adam 80 yazında kısa süre birlikte olmuşlardı. Bunda önemli bir şey yoktu.

Tuvalet konusuna gelince, Swift, Vialley'nin kurbanlar hakkındaki imasını hiç unutmuyordu: "Kurbanların isimlerini gördün mü? Mesleklerini? Bir şey fark etmedin mi?" Swift altı kişilik o listeyi artık ezberlemişti.

Raymond Gasquin, 58 yaşındaydı, Lancry Sokağı numara 13'teki tuvalette 7 Ağustos 1981'de öldürülmüştü; Lucien Hurel, 62 yaşında, Ordener Sokağı numara 38'de, 2 Kasım 1981; Louis Lefèvre, 56 yaşında, Tuileries Bahçesi'ndeki tuvaletlerden birinde, 13 Ocak 1982; René Lachaume, 65 yaşında, Trocadéro Bahçeleri'nin yeraltındaki tuvaletinde, 26 Ocak 1982; Michel Lassagne, 65 yaşında, katilin daha önce de cinayet işlediği Lancry Sokağı'nda, 8 Mayıs 1982; Robert Génin, 61 yaşında, Lucien Hurel'in de öldürüldüğü Ordener Sokağı'nda, 27 Mayıs 1982.

Swift'in ilk fark ettiği şey, katilin kendi izini takip ederek yeniden, nasıl demeli... daha önce kullandığı tuvaletlerde saldırdığıydı. Bir ipucu olabilir miydi bu?

İkinci tespit: Katil ritmini hızlandırıyor, cinayetlerin arasındaki süreler kısalıyordu. Swift elinde olmadan, gitgide daha vahşi bir itkinin etkisi altında hareket eden kana susamış bir psikopat canlandırıyordu gözünde. Bu cani, Federico ile Cauteleux'nün de katiliyse yaz mevsimine gerçekten yoğun bir başlangıç olacaktı...

Ama Swift olayın bir başka yönüne odaklanmıştı.

Vialley kurbanların meslekleri konusunda ısrar etmişti – bu da para dışında bir başka nedeni gizliyor olabilirdi. Adamların hepsi emekliydi. Bir RATP[100] şoförü. Bir eski asker. Emekli bir noter kâtibi...

---

100. Paris'te hizmet veren, devlete ait toplu taşıma idaresi. (ç.n.)

Sadece René Lachaume farklılık gösteriyordu. Öncelikle, polis birimleri, en azından Fuhuşla Mücadele Birimi onu tanıyordu. Adam sidik içiciydi. Herkesin zevki kendineydi ama bu yüzden birçok kez gözaltına alınmıştı. Cinayet gecesinde, hasılatını toplarken katil onu gafil avlamış olmalıydı – pisuvarda adamın ekmeği bile bulunmuştu. Boğazından on bir bıçak darbesi. Cüzdan kayıp.

Ama Lachaume'un başka bir özelliği daha vardı: Eski bir polisti. On yıldır özel dedektiflik yapıyordu. Zina ve şantaj davalarında uzmanlaşmış mütevazı bir polisti. Tek bir iplikten koca bir battaniye örme yeteneği olan Swift, adamın soruşturmalarından birinde Yakışıklı Antilli'yle (katile bu adı uygun görmüştü) yolunun kesiştiğini varsayıyordu. Dedektifin soruşturma dosyalarına el koymuş, tekrar tekrar gözden geçirmiş ve... hiçbir şey bulamamıştı. Zaten Lachaume'un takip ve gözetleme işleri umut kıracak denli heteroseksüeldi. Caninin dünyasıyla hiçbir bağlantısı yoktu.

Tabii ki Patrick, durum tespiti yapmak için Vialley'yi arayabilirdi ama bunu yapmamıştı. Öncelikle Vialley hiçbir şey söylemeyeceği için – kendisi de söylemezdi. İkincisi de gururdan. Fuhuşla Mücadele Birimi'ndeki polisi kendine rakip olarak görüyor ve onu atlatma hayalleri kuruyordu. Polislerin davranış biçimleri böyleydi...

Swift dekor olarak, bir Paris haritasında cinayet yerlerini işaretlemişti. Bu küçük oyundan hiçbir şey çıkmamıştı. Kurbanların yüzleri mi? Fotoğrafları yoktu ama Swift buradan bir şey çıkacağını sanmıyordu. Katil fırsat bulduğunda saldırıyordu – ve sadece para için. Buna karşın... Adam fahişeyse, bir defada kazanacağı birkaç yüz frank için neden birini öldürürdü ki? Kan tadı almak için mutlaka.

Sabahın onu olmuştu ve sıcak şimdiden çok fazlaydı; Swift güneş gözlüğünü çıkardı. İçerdeyken gözlüğü daha az takıyordu artık. Son haftalardaki en olumlu gelişme gözlerindeki morluğun azalmasıydı.

Bugün, dudaklarında bir efkâr sigarasıyla listenin üzerinden bir daha geçip geçmeme konusunda tereddüt ediyordu. Çünkü her sabah yaptığı bir ritüel haline gelmişti bu iş: Pastel renkli dosyaların birini alıyor, bir şey çıkar umuduyla önünü, arkasını tekrar tekrar okuyordu.

Senlisse, bak işte... Neden adli tabibin raporlarına ve patoloji analizlerine bir kere daha bakmıyordu ki? Adli tıptan gelen sonuçları da aynı dosyaya koymuştu.

Cauteleux cinayetinden elde edilen bulgular Federico'nunkilerle aynıydı. Cesette Japon *fugu*'sunun bağırsaklarında bulunan tetrodotoksin izlerine rastlanmıştı. Edindiği bilgilere göre bu balık Karayip Denizi'nde de bulunuyordu. Oradaki adı *fufru*'ydu. Merhaba ipucu.

Cauteleux'nün boğazında da Federico'yu yaralayan dikenlerin sebep olduğu izler vardı. Analiz sonuçlarına göre bu dikenler baklagiller familyasından akasya cinsi bir ağaca ait olabilirdi.

Swift, Paris'te Antiller'den gelen zehirli bir balığı ya da esnek dikenli bir akasya ağacını arama fikrine karşı çıkıyordu. Birincisi, bu tür araştırmalar filmlerde olurdu. İkincisi, katilin bu oyuncakları ülkesinden getirdiğinden emindi. İşkence malzemelerini almak için Rungis'ye[101] gitmiş olamazdı.

Sonuç olarak o sabah Swift'in ruh hali, Marcel Caroco'nun güvenlik şirketi Kay Largo'ya ayrılmış dosya üzerinde çalışmaya daha müsaitti. Bir süredir bu cepheyi eşeliyordu. Sadece Michel Salfi, namı diğer Beyaz Yele'yi değil, kulübün çalıştırdığı diğer manyakları da mercek altına almıştı. Eski askerler, paralı askerler, sabıkalılar ya da her türden aşırı uçlar, daha ziyade aşırı sağcılar, GUD[102] üyeleri ve saçlarını uzatma şartıyla kabul edilen diğer dazlaklar. Pastanın üstündeki kiraz ise, hepsinin eşcinsel olmasıydı.

Bayrakların altında hizmet veren askerler, upuzun adli sicil kayıtları olan serseriler, dövüş sporları tutkunları, ateşli silah delisi faşistler, işte hepsi buradaydı... Hatta Swift eski bir fişekçiye bile rastlamıştı; hayır, adam piroteknik uzmanı değildi, "patlayıcı kullanımı ve tehlikeli maddelerin taşınması" konusunda uzmanlığı olan eski bir topçuydu. Ne yazık ki bu grupta tek bir Antilli, hatta tek bir siyahi dahi yoktu. Key Largo daha ziyade ari eğilimliydi.

Swift gözlüğünü tekrar taktı ve bir sigara daha yaktı. Tam dosyayı eline alacakken telefon çaldı. Bıkkınlıkla ahizeyi aldı – uzun zamandır ne iyi ne de kötü, yeni bir haber bekliyordu.

– Alo?

Bu iki heceyi duyar duymaz tınıyı, yumuşak aksanı, hatta daha da yumuşak duygu titreşimini tanıdı.

– Heidi?

– Bakaloryamı verdim!

---

101. Paris'te bulunan çok büyük bir gıda pazarı. (ç.n.)

102. Groupe Union Défense. 1960'larda kurulan aşırı sağcı öğrenci sendikası. (ç.n.)

69

Küçük Işık Perisi'nin heyecanlı sesi Swift'i şaşkınlığa uğrattı. IX. Bölge'deki kovalamacadan beri onu görmemişti. Bunun basit bir nedeni vardı: En iyi arkadaşının, umumi bir tuvalette işlenen iğrenç bir cinayette parmağı olduğunu söyleyebilecek gibi hissetmemişti kendini. Polisliğin yüzde doksanı kaçmaktı...

Ama işte Miss Becker heybesinde güzel bir haberle çıkagelmişti. Swift onu tebrik etti –ne de olsa onur derecesiyle mezun olmuştu– ve vakit geçirmeden bunu onunla kutlamaya karar verdi. Coşkulu havayı bozan tuhaf bir biçimde Heidi oldu. Fakülteye kaydını yaptırmak, bir sürü belge hazırlamak zorundaydı, vs.

– Kutlamak için sadece bu gecemiz var, diye sonlandırdı konuşmasını Heidi. Caroco'nun doğum günü.

Bu söz Swift'te bir anıyı canlandırdı. Palavra sıkmayı seven reklamcının porno fotoğraf koleksiyonunu göstermek için haftalar önce yaptığı davet... Swift bunun, kaderin bir işareti olabileceğini düşündü.

Gecenin başında –başkentin bakır renginde, sıcak, büyüleyici bir ışıkla yıkandığı güzel anlar– Swift kendini Le Marais'de, Francs-Bourgeois Sokağı ile Elzévir Sokağı arasındaki bir kafenin terasında bulmuştu.

Heidi hiç değişmemişti. Saçları hâlâ platin sarısıydı, hâlâ 60'lardaydı. Ama hiç olmadığı kadar kararlı görünüyordu. Tam olarak neye kararlı? Belli değildi. Nihilist dünya görüşüyle yarı yıkıcı, başarı takıntısıyla yarı açgözlü, tam da çağının genciydi.

– Soruşturma ne durumda? diye sordu, dudaklarının arasında sıktığı pipetle bardağına doğru eğilerek.

– Pek ilerleme sağlayamadık.

Bu itiraf Swift'in kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı, ağrıyan bir dişin kamaşması gibiydi.

– Bravo polis bey, diye mırıldandı Heidi, iki fırt arasında.

Sesindeki alaycılık Swift'i biraz daha da yatıştırdı. Arjantinli bu meseleyle arasına mesafe koymuş gibiydi ve bu da bir kazançtı.

– Şimdi bunu kafaya takmayalım, olur mu? dedi Swift, kendini de ikna etmek istercesine.

– Kafaya sadece şapka takalım. Hadi, Caroco'ya gidelim. Buraya çok yakın.

– Bana telefon numarasını verebilir misin?

– Neden?

– Beni orada bulabilmesi için yardımcıma haber vermeliyim. Hiç belli olmaz.

Heidi telefon numarasını verdi. Nehirdeki bir incibalığı gibi aşırı heyecanlı, kıpır kıpırdı. Swift buraya gelirken hâlâ tereddüt ediyordu ama o anda kararını verdi: Federico'yu suçlu gösteren parmak izlerinden bahsetmenin hiç lüzumu yoktu.

– Haydi, *vamos.*[103] Bu yolculuktan hiç pişman olmayacaksın.

Marcel Caroco, Vosges Meydanı yakınlarındaki bir konakta yaşıyordu. 18. yüzyıldan kalma, tamamen yenilenmiş, bir sürü odası, balo salonu –ama lütfen, bir havuzla süslenmiş– ve görünür kirişlerin, ustaların tablolarının yer aldığı özel odalarıyla çok büyük bir malikâneydi. Reklam kendini hiçbir şeyden mahrum bırakmıyordu. Özellikle de bu servetin, esas olarak, reklam alanı satın alma faturalarından koparılan gizli kârlardan kaynaklandığı düşünüldüğünde. Hayat çok güzel değil miydi?

Swift buraya baykuşluk yapmaya gelmemişti. Aslında ortamdan ve faunasından ürkmüştü. Gece hayatını –kanlı kısmını değil, eğlenceli kısmını– bırakalı çok olmuştu. Görünüşteki, danstaki, müzikteki değişiklikleri fark edebiliyordu.

Disko yılları sona ermişti; punk yılları diye bir şeyin olup olmadığı ise merak konusuydu. Buna karşın burada yankılanan müzik, iki akımın en iyilerinden seçilmiş gibiydi. The Clash ve Police, Prince ve Kid Creole sırayla çalınıyordu. Swift bu gürültünün hiç de fena olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Onun rahatını kaçıran davetlilerin dans etme biçimiydi. Diskonun ışıltılı esnekliği ya da pogonun kaotik şiddeti bitmişti. Buradaki herkes robottu. Hepsi simsiyah giyinmiş, kesik kesik hareketler yapan bu zayıf siluetler ona, Fritz Lang'in *Metropolis*'indeki beti benzi solmuş işçileri hatırlatmıştı.

Swift elinde şampanya kadehiyle bu güzel dünyayı izliyor ve bir kez daha, bu ortamın katilinkiyle aynı ortam olduğunu düşünüyordu. Belki o da buradaydı, ayaklarını havuza sallandırmıştı ya da dans pistinde robotik hareketler yapıyordu...

– Surat asma! diye haykırdı Heidi onun koluna girerek. Haydi, kadehini bırak. Dans edelim!

İşte, kukla dansına gidiyordu. Dudaklarında bir tebessümle, Heidi'nin babetleriyle sıçramasını, başını bir o yana bir bu yana eğmesini, dizlerini ahenkle kırmasını seyretti; sıkı hareketti doğrusu!

Heidi'nin alçak sesle partiye katılan tanınmış kişileri ona takdim etmesi de cabasıydı. Swift aniden güçlü bir ecza kokusu aldığında Heidi ona Gazolines'in geldiğini açıkladı. Eşcinsel özgürlük için mücadele veren ve "makyajın bir yaşam biçimi olduğunu" ileri süren militan travesti grubu. Peki ecza kokusu? Eterle kafayı buluyorlardı.

Heidi ona Thierry Mugler ile Claude Montana'yı da gösterdi. Biraz ötede de değişik bir tip, Eddy Mitchell'ın şarkısındaki gibi "su yeşili" gözleri olan, kolsuz bir üstlük ve bere giymiş bir melez vardı: Paris'in en iyi diskjokeyi Guy Cuevas.

Bazı kadınlar, onlardan pek de uzak olmayan bir yerde, havuzun yanında omuzlarını sallayarak dans ediyordu. Görünüşleri tuhaftı; çok uzun boylu, çok kiloluydular.

Heidi, Swift'i ensesinden tutarak dudaklarını kulağına yaklaştırdı:

– Travestiler. Palfium'la kafayı bulmuşlar.

– Neyle?

– Morfinden beş kat daha güçlü bir analjezik. Başlangıçta epilasyon seanslarına katlanabilmek için bunu kullanırlar, sonraysa bağımlı olurlar...

Swift o gece çok şey öğreniyordu... Çözemediği paralel bir evrendeymiş gibi hissediyordu kendini.

– Travesti olmak, diye devam etti Heidi büyük bir ciddiyetle, tam bir işkence. Daha kadınsı görünmek için küçücük ayakkabılar giyerler. Palfium sayesinde daha kolay olur bu.

Swift hepsini anladığından emin değildi. Coşkulu bir tavırla başını sallayıp robot taklidi yapmaya devam etti – *synthesizer*'dan çıkan baş döndürücü notalarıyla müzik buna uygundu.

Aniden arkalarında bir kahkaha patladı. Swift dönünce, aslan kafası ve fok derisi gibi hafifçe hareli, koyu renk kruvaze ceketiyle davet sahibini gördü. Yine hayvanat bahçesi!

– İşte yılın çifti! diye haykırdı Caroco kollarını kocaman açarak. Gelebilmenize çok sevindim.

– Bakaloryamın şerefine! diye bağırdı Heidi, çocuksu bir neşeyle.

– Bundan kimsenin şüphesi yoktu, diye kahkahayı bastı reklamcı.

Dâhiysen, ömür boyu öylesindir. Size iki kadeh getireyim. Bunu kutlamamız gerek!

Heidi kuş gibi cıvıldadı. En yakınlarını kaybetmiş olması bir yana, sıkıntılı sınav haftalarının ardından arınmış gibi çakırkeyifti. Neden olmasındı?

O sırada Swift tanıdık yüzler fark etti. Bir büfenin yakınında kıkırdayan Kaptan Köşkü'nün elemanları. Onları neredeyse unutmuştu. "Artistik" turnelerinden dönmüşlerdi demek.

Kalabalığı yararak onlara doğru ilerledi. Nonoşlar hemen onu tanıdılar, ikisi de –görünüşe göre biri eksikti– apoletli smokin giymişti. Göğüslerini açıkta bırakmışlar, boyunlarını bir hediye paketinin kurdelesi gibi saran gümüşi papyonlar takmışlardı.

– Millet, polisler geldi! diye haykırdı içlerinden biri kahkahayı patlatarak (Swift onun adını unutmuştu).

Dünyadaki en iyi arkadaşlarıymış gibi Swift'i öptüler.

– Deplasmanda mıydınız? diye sordu Swift.

– Deplasmanda mı? diye dalga geçti diğeri. Konuşma tarzın çok komik şekerim.

Swift adamın –adını aniden hatırladı, Tony idi– yüzünde pullar, gözkapaklarında ise gümüş rengi far olduğunu fark etti. Altın sarısı kısacık saçlarıyla değerli Botticino mermerinden yontulmuş bir parçaya benziyor ve kelimenin tam anlamıyla ışıldıyordu.

– Neredeydiniz?

– Domuzlar Körfezi'nde![104]

Yerin ismi umut vericiydi. Swift sormaya cesaret edemedi. Yüce gönüllü Tony açıklama yapma lütfunda bulundu:

– Agde Burnu'ndaki Domuzlar Körfezi! Bilmiyor musun?

– Hayır, diye itiraf etti Swift.

– Büyük ilgi uyandırdık. Aklının almayacağı kadar uzun bir kuyruk vardı, her iki anlamda da.

Yaptığı espri çok hoşuna giden Tony kıkır kıkır güldü. Swift yanlış anlamadıysa, katma değeri penislerinin boyutu olan paralı seks söz konusuydu. Evet, üçlünün "turnesi" bu saçmalıkla özetlenebilirdi...

---

104. Küba'daki Domuzlar Körfezi'yle karıştırılmamalı. Fransızcası Baie des Cochons, Marsilya yakınlarında turistik bir sahil kasabası. (ç.n.)

– Üçüncü eşkıya nerede?

– Werner mi? Orada kaldı. Cebi para dolu bir adam buldu.

Swift Tony'nin kulağına yaklaştı – küçük bir elmas parlıyordu.

– Ne zaman döndünüz? diye bağırdı, Lips Inc.'in "Funkytown"ını bastırmak için.

– İyi bir polissin! Geçen hafta.

Swift başını salladı. Bu üç çatlaktan hiç şüphelenmemişti. İş tanımı göz önüne alındığında –vahşi, fazla konuşmayan ve şiddete meyyal bir fahişe– büyük organlı bu şampiyonlar şartlara uymuyordu.

– 36'ya uğrayabilir misiniz?

Tony kuşkulu bir tavırla birden geri çekildi.

– Neden?

– Rutin bir uygulama. Federico'nun arkadaşlarının parmak izlerini almamız lazım.

– Hepimiz zanlı mıyız?

Swift elini dostça onun omzuna koydu. Önü açık smokininden, kusursuzca epilasyon yapılmış, sütlü karamel gibi parlayan göğsü görünüyordu.

– Merak etme dedim sana. Bu sadece prosedür.

Tony asabi bir tavırla başını sallayarak kabul etti. Swift yalan söylemiyordu; sadece dosyasındaki bir eksiği tamamlamak istiyordu.

Aslında bu üç tayfayı araştırmıştı. Tony Toussaint, 22 yaşında, Guadeloupe, Port-Louis doğumlu, Paris'e taşınma tarihi 1980. Werner Cantoube, 24 yaşında, Antiller kökenli, orada büyümüş, sonra metropolde, bakımevlerinde yaşamış. Üçüncü, Michel bir şey..., 23 yaşında, o da Antiller kökenli, 94 Créteil doğumlu; karmakarışık bir çocukluk geçirmiş, ufak tefek suçlar işlemiş, sonra sanki eşcinselliği sayesinde kurtulmuştu. Evet, gey olmak belki de bir tür Tanrı çağrısıydı.

Swift ile Tony'nin omuzlarına aniden bir el kondu. Yine Caroco'ydu. Swift'e, esnek ve güçlü kollarıyla bir ahtapotu çağrıştırmıştı.

– Tacımızdaki mücevheri çalamazsın! diye haykırdı ev sahibi, Tony'ye hitap ederek.

– Sadece sohbet ediyorduk! dedi beriki, alınmış gibi yaparak.

Swift biraz gecikmeyle de olsa, bu adamlar için bir av olabileceğini anladı. Caroco tutsaklarına daha sıkı sarılarak, ikisini neredeyse dudak dudağa getirdi ve ekledi:

– Umarım, biraz daha kalırsınız. Yves Saint Laurent ve Jacques de Bascher geliyor!

Swift, Jacques de Bascher'in kim olduğunu bilmiyordu ama Tony abartılı bir sevinçle alkışladı. Swift artık dayanamıyordu. Tanımadığı insanlara ve umursamadığı değerlere bağımlı olan bu yapmacık, kof dünya onu yoruyordu. Hayır, midesini bulandırıyordu. Ama görevini yerine getirmeliydi. Kahkahaların ve pulların altından belki de bir pala çıkabilirdi.

Briyantinle dimdik şekil verilmiş ve pamukhelva görünümünde şekillendirilmiş saçların üzerinden bakarak arkadaşını aradı. Heidi dans pistinde değildi artık. Nedenini bilmeden, birdenbire onun kaçırılmış olmasından korktu.

Monkeyland macerasını düşünmemeye çalışmıştı bugüne kadar: sersemlemiş, gözleri kanla kaplanmış kendisi ve babetleriyle katilin arkasından koşan tüy gibi Heidi.

Aniden kalabalığın arasında Mezz'i ve efsanevi pilot montunu fark etti.

Çakma Bébel amirini gördü ve ona ulaşmak için kalabalığı yarmaya başladı. Rengi solmuştu, bu da Swift'e hiç de hoş şeyler söylemiyordu.

– Çabuk gel, lanet olsun.

– Ne oluyor?

– Yeni bir cinayet.

– Palayla mı?

– Hayır, bir patlama oldu.

– Suikast mı?

– Bilmiyorum. Şu televizyoncu adamın evinde patladı, tanıyorsundur, Del Luca...

– Öldü mü?

– Yaralandı ama yine de bir ölü var.

Swift çoktan anlamıştı:

– Serge Vialley mi?

Mezz'in favorileri titreşti.

– Nerden bildin?

71

Manzarayı gözünüzün önüne getirin. Louis-le-Grand Sokağı –liseyle hiçbir ilgisi yok– Capucines Bulvarı ile Opéra Caddesi'nin iki ucunu birleştiren eğimli bir sokak. Bütün Parisliler Garnier Sarayı kavşağındaki kaostan kurtulmalarını sağlayan bu yolu bilir.

Ama o gece kaos tam da buradaydı. Yol polis minibüsleriyle kapanmıştı. Siyah, beyaz ve mavi elbette – çakarlar. Elbette kırmızı da – itfaiye. Her yerde bağırtılar, koşuşturmalar vardı. Üniformalılar, siviller, muşambalılar... Işıklar binaların cephelerine kamçı gibi vuruyor, civarda oturanlar kırılmış pencerelerden burunlarını uzatmaya cesaret edemiyordu. Sokak savaş alanı gibiydi. Baştan ayağa silahlanmış güvenlik güçleri FN P90'larını doğrultmuştu; bu her zaman büyük etki uyandırır, insanlara duruma hâkim olunduğu hissini verirdi.

Olamaz! Bu türden kargaşalarda belli bir deneyimi olan Swift, burada tam bir panik havası olduğunu gördü. Ne olduğu bilinmiyordu. Evet, bir patlama olmuştu ama bir dükkânda ya da bir okulda olmamıştı. Belli bir kişinin evindeydi ki, bu da hiç sıradan bir olay değildi. Ve herhangi bir kişinin evinde de değil, bir televizyon sunucusunun evinde olmuştu patlama!

Bir kattaki –daha kesin olmak gerekirse, Louis-le-Grand Sokağı, numara 28, ikinci kat– pencerelerin pervazları parçalanmış, geride hâlâ alevlerin yükseldiği ve itfaiyecilerin su tuttuğu yanık boşluklar bırakmıştı.

Kaldırımda insanlar fısıldaşıyordu. Ünlü sunucu ufak tefek yaralarla kurtulmuştu – büyük bir mucize. Daha tuhafı ise, dairenin diğer odasındaki cesetti. Onun, deyim yerindeyse Fransa uğruna can veren bir polis memuru olduğu biliniyordu. Swift'in yanındaki genç polisler çok şaşkındı. Del Luca'nın evinde ne işi vardı polis memurunun? Arkadaşı mıydı? Yoksa sevgilisi mi? Bu, skandal içinde

skandal, tüm Fransa'da büyük şaşkınlık uyandıracak bir gizemdi. Şimdiden terörist grupların adları geçiyordu: Filistin Kurtuluş Cephesi, Action Directe,[105] FLNC,[106] SAC[107]...

Swift'in ne olduğuna dair bir fikri vardı. Hedef, sunucu değil, arkadaşıydı. Her şey bir yana, Del Luca, Swift'ten özel olarak sevgilisini korumasını istemişti. Fuhuşla Mücadele Birimi her zaman politikacıları, işadamlarını, nüfuzlu, saygıdeğer insanları hedef alan kirli işlere bulaşırdı. Vialley dokunmaması gereken bir yere el atmıştı.

Swift'in bir başka önsezisi daha vardı. Bu saldırı, henüz bilmediği bir nedenle hela olayıyla bağlantılı olabilirdi. Kocaman gözlüğü ve uzun saçlarıyla Vialley şunu demişti: "Benim soruşturmamda başka bir olay var."

Swift birkaç adım daha attı. Sokak su içinde kalmıştı. Gecenin ışıkları su birikintilerinde yansıyordu. Her yerde cam parçaları ışıldıyordu – onlarca metre ötedeki binaların bile camları, çerçeveleri parçalanmıştı.

Herkes oradaydı: Saint-Honoré polisi, terörle mücadele ekibi, GIGN,[108] mayın temizleme ekipleri, kamu güvenliği, Genel İstihbarat... Sadece Cinayet Büro eksikti – ah, affedersiniz, onu da Swift ve Mezz temsil ediyordu. Kısacası, bu gece bu sokakta hareket eden, nefes alan herkes polisti. Bir yerlerde savcı vekili de olmalıydı ama Swift onu göremiyordu.

– Burada ne halt ediyorsunuz?

Patrick dönünce, kot gömlekli ve ensesinde sıçan kuyruğu gibi bir tutam saçı olan bir devle burun buruna geldi. 80'lerin sert polisi. Serge Leroy'un bir filminden fırlamış gibiydi.

– Patrick Swift, Cinayet Büro'da başmüfettiş. Ve Pascal Meserau, Cinayet Büro'da müfettiş.

– Nöbetçi misiniz?

– Hayır.

– Neden buradasınız o zaman?

– Işık gördük, uğradık.

---

105. Doğrudan Eylem. Aşırı sol militan bir örgüt. (ç.n.)

106. Korsika Ulusal Kurtuluş Cephesi. (ç.n.)

107. Service d'Action Civique. 1960'ta kurulan De Gaulle'cü bir milis gücü. (ç.n.)

108. Fransız Ulusal Jandarması'nın terörle mücadele ve özel operasyon birimi. (ç.n.)

– Saçmalamanın sırası değil.

Swift karşılık vermedi.

– Çekin arabanızı. Burada işiniz yok.

– Olayı kim devraldı?

– Biz. DST.[109]

– Şeyler... yaralılar nerede?

– Del Luca hastaneye götürüldü.

– Ya diğeri?

– Yeter. Defolun!

– Patlama... kaza sonucu mu olmuş?

– Sence, salak?

Swift bir cam şangırtısıyla geri çekilince hemen dibindeki Mezz'le çarpıştı.

– Savcıyla görüşeceğim, dedi kuyruğu dik tutmak için.

– Olur. Ama şimdi, bırakın da işimizi yapalım.

Bunun üzerine Swift çakarların ışıklarıyla aydınlanan keşmekeşin içinde uzaklaştı.

– Dosyalar... diye mırıldandı Mezz.

– Ne?

– Lanet olsun, soruşturma dosyaları. Vialley'nin evinde de, çalışma odasında da bulamadığım dosyalar. Kesinlikle yukarıdaydılar!

Swift, Vialley'nin delillerini Del Luca'nın evindeki bir kasada sakladığını hatırladı. Mezz haklıydı: Patlamada hepsi yok olmadıysa, dosyaları ele geçirmek için tek fırsatlarıydı bu.

Swift kimliğini çıkararak güvenlik şeridinin diğer tarafına sokuldu, Mezz de peşindeydi. Kalabalığı dirsekleriyle yararak 28 numaraya doğru ilerlediler. İtfaiyeciler toplanırken, diğerleri de henüz yıkılmamış duvarların sağlam olup olmadığını çekiç darbeleriyle kontrol ediyordu. Görünüşe bakılırsa bombanın hedefi çok netti; yıldız sunucunun dairesinden başka bir yere dokunmamıştı.

Binanın içinde her yerden, merdiven boşluğundan, duvarlardan, tavanlardan sular akıyordu. İki polis, pijamalarıyla dışarı fırlamış bina sakinlerinin arasından, su akışının ters yönüne doğru koştu.

Birinci kat, ikinci kat. Del Luca'nın çift kanatlı kapısı kırılmıştı, itfaiyeciler içeri girmek için kapıyı kırmak zorunda kalmıştı. Dairenin

---

109. İçişleri Bakanlığı'na bağlı karşı istihbarat servisi. (ç.n.)

içi polisler, olay yeri inceleme görevlileri, tulumlular ve elbette piroteknik uzmanlarıyla doluydu.

Duvarlar patlamış, kapılar parçalanmıştı ama tuhaf bir şekilde bir sürü eşya da ayakta duruyordu. Geniş salonda üzerlerinden sular akan, yarısı yanmış kitaplıklar, yer yer kül olmuş halılar, ıslanmış kanepeler göze çarpıyordu.

Bombanın nerede patladığını ya da hangi yöne doğru püskürdüğünü anlamak imkânsızdı. Belki de artık tanınmayacak halde olan mutfakta patlamıştı. Salonda bir buzdolabı yüzüyor, plastik ambalajlarındaki yiyecekler koridorda molozların arasından süzülüyordu; zemin, etrafa saçılmış tabak çanakla döşenmiş gibiydi.

İki polis, sığ denizde yürüyormuşçasına suların içinde ilerledi. Nihayet bir çalışma masasının baş aşağı durduğu bir odaya geldiler. Her yerde yanmış kâğıt parçaları vardı. Bir köşede kapısı içe çökmüş ama hâlâ sağlam bir kasa gördüler.

– Bana bırak, diye buyurdu Mezz öne geçerek.

Epey uğraştıktan sonra kasa kapısını aralamayı başardı ve içinden, yarısı kömürleşmiş bir yığın kâğıt çıkardı.

Swift kâğıtları gözden geçirirken, Mezz kasayı karıştırmaya devam ediyordu. Bir zafer çığlığı atarak yeni ganimetini, bir VHS kaseti havaya kaldırdı. Tamam, yerlerde yuvarlanmayı gerektirecek bir şey değildi...

Swift çoğu okunamayacak durumda olan kâğıtları karıştırmaya devam etti – notlar, gazete kupürleri... Kenarları yenmiş bir sayfa yerinden sıçramasına neden oldu. Bu, Federico'nun evinden Mezz'in bir kopyasını aldığı Arap isimlerinin olduğu listeydi.

MOHAMED BOULANE
AHMED TAZI
HAKIM BENJELLOUN
JAMAL NACIRI
IMANE DIOURI
AHMED DIZANE
MED EL HARRAGA
MOHAMED JALAL...

Heidi'nin bilmediğini söylediği, nereden geldiği belli olmayan, hiçbir şeyle bağdaşmayan o liste. Şaşkınlıktan Swift'in ağzı açık

kalmıştı. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunun kanıtı buydu işte. Cinayetler. Şantajlar. Federico'nun sevgililerinin sırları. Bu kâğıt bu kasada ne arıyordu? Guy Del Luca için tehdit oluşturan bir belge mi söz konusuydu? Vialley'nin soruşturmasında hayati önemi olan bir şey miydi? Hangi soruşturmasında? Hela Katili vakasında mı?

Swift sayfayı dikkatle katladıktan sonra cebine soktu.

– Tanrım, burada hâlâ ne halt ediyorsunuz?

DST'nin balıkçı çizmeli kas yığını, kapının ağzında dikilmişti.

Swift, üstü başı çamur içinde doğruldu.

– Bir şeyi teyit etmemiz gerekiyordu.

– Neyi?

– Anlatması çok uzun sürer ve...

– Sorun değil. Seni yarın Beauvau Meydanı'na[110] bekliyorum. Bunun peşini bırakmayacağımı bilesin.

Swift yalvarıyormuş gibi yaptı. Göz ucuyla Mezz'in VHS'yi gömleğinin içine kaydırdığını gördü.

– Meslektaşlar olarak aramızda anlaşabiliriz ve...

– Kes sesini. İsimlerinizi ve sicil numaralarınızı verin bakalım.

İki polis kendilerine denileni süklüm püklüm yerine getirdi.

– Yarın sabah, Beauvau. Yolu biliyorsundur eminim.

Swift bir baş hareketiyle onayladı. Bu polisin odasına adım atmayacağını adı gibi biliyordu. Savcıya edeceği bir telefon, hakikatin ortaya çıkarılması için Dupont ve Dupond'un,[111] namı diğer Swift ve Mezz'in de bir çift sözü olduğunu göstermeye yetecekti.

Ve bu bir özür sözcüğü olmayacaktı.

---

110. Beauvau Meydanı'nda bulunan İçişleri Bakanlığı için kullanılan isim. (ç.n.)

111. Çizgi roman *Tenten*'deki iki polis. (ç.n.)

– Adın ne?

– Werner. Ya senin?

– Guy!

Seyircilerden yükselen kahkaha sesleri. Swift ile Mezz 36'da bir video oynatıcı bulmuşlar, kaseti izliyorlardı. Bu, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş Guy Del Luca'nın sunduğu varyete programından bir parçaydı. Bozuk renkler, tatsız konuşmalar, Fransızların hayran olduğu sunucunun kulak tırmalayan sesi. Ne ilgisi vardı? Şimdilik hiç.

Son Noel kutlamaları çerçevesinde başkentte düzenlenen özel bir gece programıydı. Jean-Marie Rivière'in Paradis Latin grubu, sahnede Del Luca'yla bir araya gelmişti. Del Luca, dansçılardan Werner Cantoube'la, Kaptan Köşkü'nün üçüncü tayfasıyla konuşuyordu. İki adam birbirlerini tanımıyormuş gibi yapıyordu.

Üzerinde bir tanga olan, tepeden tırnağa pullar ve tüylerle kaplı Werner kahkaha atıyor, Del Luca ise yarım ağız gülümsüyordu. Sunucu bir soru daha sordu ama dansçı, soruyu bir el hareketiyle savuşturarak Paradis Latin'in coşku dolu diğer dansçılarının yanına gitti. Ve müzik!

Bölümün sonu. Görüntü karıncalandı. İki polis şaşkın şakın bakıştılar; yüzleri isten kapkara olmuş, üstleri çıplak, külotlarıyla oturuyorlardı, kıyafetlerini kurumaları için sandalyelere asmışlardı. Antilli bir fahişe ile yıldız sunucunun arasındaki olası bir suç ortaklığını göstermiyorsa bu videonun hiçbir anlamı yoktu. Gerçekten tehlikeli miydi?

Cinayet Büro'nun katında, bu gece nöbetçi olan Lagache ile ekibinin odasından bir uğultu yükseldi. Lagache'a herkes Chardon derdi; bunun bir nedeni metro istasyonuna[112] yapılan bir göndermeydi;

---

112. Chardon Lagache metro istasyonu. (ç.n.)

diğer nedeni ise Cinayet Büro'nun "Kaşınanı kaşırlar" sloganının sembolü olan devedikeniydi.[113]

Swift ile Mezz sandalyelerine çökmüşlerdi. Tamam. VHS'den hiçbir şey çıkmamıştı. Ellerinde Arap isimlerinin olduğu liste de vardı ama sabahın üçünde bununla uğraşamazlardı.

Uyumaya mı gitselerdi?

Koridorda gürültü arttı. Koşuşturmalar, itişip kakışmalar. Mezz uzanıp kapıyı açtı: Lagache ve onun savaşa gider gibi silahlanmış, asık suratlı ekibiydi.

– Ne oluyor?

– Bir cinayet işlenmiş.

– Nerede?

– Tuileries'de, bir tuvalette.

İki polis gözlerinden ateş saçarak bakıştılar. Hızla giyindiler. Swift ceketini kaptı, Mezz de gömleğini. Kaseti saklayıp nöbetçi polislerin peşine takıldılar.

Hemingway'in dediği gibi, Paris bir şenlikti.

---

113. *Chardon*'un kelime anlamı devedikenidir. (ç.n.)

Arabayı Mezz sürüyor, Swift düşünüyordu. Gece olanları ne bir araya getirebiliyor ne de bir bağlantı kurabiliyordu. O halde, açık camdan rüzgârı yüzünde hissederek yola devam edebilirlerdi... Swift fazla seyahat etmemişti, gittiği tek tük yerle ilgili de pek bir şey hatırlamıyordu. Tek yaşam alanı başkentti. Burası hem zamanı ve mekânı hem de bedeni ve ruhuydu.

Çevre yolu boyunca, Caroco'nun evinden çıkmadan önce bir türlü bulamadığı Heidi'yi düşündü. Neden gittiğini haber veremeden kızı mutluluğuyla baş başa bırakmıştı. Bir de onu bu karışık ve iğrenç soruşturmanın dışında tutmaya karar vermişti. Heidi'nin yardımı olmaksızın eski güzel yöntemlere başvurarak bu işi halledecekti – sabah altıda kapıyı çalıp herkesi toplamak gibi mesela.

Heidi. Artık annesi ve en iyi arkadaşı hayatta olmayan genç kızın bu kokuşmuş düzende ne yapacağını düşündü. Dünyayla başa çıkabilecek miydi? Swift'in bundan şüphesi yoktu. Amacına varmak için her şeyi mubah görmenin ya da zorlama kinizmin çok daha ötesinde bir hayatta kalma içgüdüsü vardı bu kızda.

İşte Tuileries'ye gelmişlerdi. Mezz yolu şaşırmıştı – Feuillants Terası'ndan bahçeye girebilmek için Rivoli Sokağı'na sapmıştı.

– Diğer girişe gitmemiz lazımdı... diye homurdandı Swift. Concorde Meydanı'na gidip oradan bir tur at. Tuvaletler rıhtım tarafında.

Mezz ona şaşkın, hatta şüpheci bir bakış attı.

– Nereden biliyorsun?

– Görmek için gelmiştim. Hela Katili daha önce orada cinayet işlemişti.

– Gerçekten çok yeteneklisin.

Swift karşılık vermedi. Lancry ve Ordener sokaklarından sonra katil üçüncü kez aynı yerde cinayet işlemişti. Önce Lancry Soka-

ğı'nda, sonra Ordener Sokağı'nda, şimdi de Tuileries Bahçesi'nde. Cani aynı yerlere bir daha dönmekle kalmıyor, belli bir düzene de uyuyordu... Planlı mıydı? Takıntılı mıydı? Yoksa tamamen tesadüf müydü?

Polis minibüsleri parka girmişti, ağaçların tepelerinde yanıp sönen mavi ışıkların yansımaları ta Rivoli Sokağı'ndan görülüyordu. Sanki korulukta sessiz bir panayır vardı.

Orangerie Müzesi tarafında polis, XIV. Louis ile maiyetini karşılayacakmışçasına parmaklıkları sonuna kadar açmıştı. Swift ile Mezz arabaların toplandığı yerin birkaç metre ötesine geldiler; burada araçlar, Kızılderililerin saldırdığı kovboyların at arabaları gibi bir çember oluşturmuştu.

İki adam rozetlerini havaya kaldırarak yaklaştı. Pisuvarlar bahçeyi çevreleyen duvara oyulmuştu. Bulunduğu yer ilk defa Swift'e kendini kötü hissettirdi. İğrenç sidik kokusuna bir de mağaralara özgü küf kokusu karışıyordu. Burası bir indi, bir mahzen, bir...

– Gitmiyor muyuz?

Swift silkindi, Mezz yürümesi için onu itiyordu.

– Özür dilerim.

Olay yeri inceleme ekibi, pisuvarların önünü örten çinko paravanların arkasına, mekânın gri iç kısımlarını aydınlatan projektörlerini yerleştirmişti. Bu çiğ ışıkta, filmlerde dendiği gibi "manzara hiç de hoş değildi."

Pis kokulu ve ıslak bölmelerin karşısında beyaz saçlı yaşlı bir adam, kafası sidik birikintisinin içinde, yerde kıvrılmıştı. Kanı etrafa yayılarak kırmızımsı küçük bir havuz oluşturmuştu. Uyuyormuş gibi kıvırdığı tek kolunun ardında yüzü görünmüyordu. Buna karşılık birçok yerden kesilmiş boynu açıktaydı. Yine Opinel marka bıçak, büyük bir vahşetle delmiş, kesmiş, parçalamıştı. Katil işini çabuk görmüş, hatta yakalanmaktan korkarak baştan savma yapmıştı.

Bir cesedin görüntüsü daima altüst ediciydi ama bunda, insanın içine dokunan bir şeyler vardı. Görünüşe göre adamcağız bu korkunç tuvalette iş pişirmek için son derece şık giyinmişti. Homoseksüelliğin eski ekolü. Palace'tan ve Mitterrand'dan önceki ekol.

Zarif desenleri olan bir ipek gömlek, flanel bir pantolon, süet mokasenler vardı üzerinde. Bir metre ötede, adamın kanı ve idrarıyla

ıslanmış hasır bir şapka göze çarpıyordu. Her şey, adamın güzel bir temmuz gecesinde tatlı bir buluşma umudu olduğunu gösteriyordu.

– Siz neden geldiniz?

Lagache onları görmüştü. Sesi de, yüzünün ifadesi de saldırgan değildi. DST'nin ayısıyla alakası yoktu.

Swift yalan söylemek için bir neden göremedi:

– Bu cinayet, bizim vakamızla bağlantılı olabilir.

– Eşcinsel vakası mı?

– Evet.

Chardon pembe birikintinin içindeki adamı işaret etti.

– Bunu yapan pislik hakkında bir şey biliyor musun?

– Hayır.

– Öyleyse çoban köpeğini de al ve git.

– Kurbanın adı ne?

Lagache elinde tuttuğu, sidik ve kanla ıslanmış kimlik kartına gayriihtiyari göz attı (parmak izlerini unutabilirlerdi).

– Maurice Clavaux. Sana bir şey çağrıştırıyor mu?

– Hayır.

– Haydi, çekin arabanızı.

Swift uzaklaşırken, Hela Katili'nin, peşindeki polis bir patlamada öldüğü gece saldırıya geçtiğini düşünüyordu. Bunun bir tesadüf olması imkânsızdı. Özellikle de cinayet ile patlamanın bir kilometreden az bir yarıçapta gerçekleştiği göz önüne alınacak olursa.

Lagache'la tartışmanın bir anlamı yoktu. Savcı da, o da çok geçmeden bu tuhaf tesadüfün farkına varacaktı.

– Seni Arago Bulvarı'na bırakayım mı? diye sordu dönüş yolunda.

– Hayır. Cochin'e bırak.

– Cochin mi?

– Del Luca'ya soracaklarım var.

– Asla gevşemiyorsun, değil mi?

– Orgazmdan önce asla.

Swift Saint-Germain Bulvarı'nda bir telefon kulübesi gördü.

– Burada dur, bir telefon etmeliyim.

– Sabahın dördünde mi?

– Adli Tıp Enstitüsü'ne. Umarım, Senlisse nöbetçidir.

Telefon kulübesine koşarken günün kayıtsızca, engellenemez bir biçimde doğduğunu fark etti. Dünya el değmemiş gibi her dem taze,

vaatlerle dolup taşarak onunla tekrar bağ kuruyordu. Swift ürperdi. O da böyleydi. Ne olursa olsun hayata inanıyordu.

Birkaç uykulu sesten sonra nihayet Senlisse'in yumuşak tınılı sesi.

– Seni yakaladığıma sevindim, diye hemen söze girdi Swift.

– İlgin gözlerimi yaşartıyor.

– Sana yeni bir müşteri gönderecekler.

– Palalı mı?

– Hayır. Tuvaletlerde eşcinselleri öldüren bir herifin son kurbanı.

– Bu bana bir şeyler hatırlatır gibi oldu...

– Beni şaşırtıyorsun, bu yedinci.

– Evet, biliyorum. On iki Opinel darbesi, hepsi de boğaza. Ama bu işle ben ilgilen...

– Olsun, sana getirecekler, sen de bizim için bir güzel kesip doğrayacaksın.

– Üzgünüm, şimdi eve gidiyorum.

– Bu çok önemli.

Hattın diğer ucunda Senlisse içini çekti.

– Bunda bu kadar özel olan ne?

– Palalı katille aynı adam olduğunu düşünüyorum.

– Cinayet yöntemleri bambaşka.

– Değişebilir ama, değil mi?

– Psikolog değilim ama böyle bir şeyin kesinlikle olmayacağını söyleyebilirim.

– Neyse, sen otopsiyle ilgilen. Bana bir ayrıntı, Federico ve Cauteleux cinayetleriyle bağlantılı olabilecek bir ipucu bul.

– Nasıl bir ipucu?

– Bilmiyorum. Şeker, kauçuk ya da kim bilir senin şu balığın, hatta akasya!

– Yeri gelmişken, senin için bir şey buldum. Tetrodotoksin, Haiti'de sık kullanılıyormuş. Vudu büyücülerinin ilacıymış.

Kısa bir sessizlik oldu. Bu bilgi Swift'in beyninde, kuyuya atılan bir taşın yankısı kadar bir ses çıkarmıştı.

– Daha sonra anlatırsın, diye kestirip attı Swift. Çünkü vudu bu gece için fazla artık. Yarın sana uğrarım.

– Ayrılmaz olduk. Her zaman dediğim gibi, ölüler ilişkileri sağlamlaştırır.

74

Sabahın altısında Cochin Hastanesi, aynı saatte 36 veya Adli Tıp Enstitüsü nasılsa öyleydi. Binalar. Katlar. Hastabakıcıların odaları. Her yer boştu. Her şey ölüydü. Yine de Swift konuşacağı kişiyi bulmayı başardı. Polis rozeti büyük bir etki yaratmıyordu – hastane personeli, kamu hizmeti ölçeğinde polis memurlarının üzerindeydi. Nihayet gözlerinden uyku akan ama sevimli bir asistanla görüşebildi. Del Luca'yı sadece birkaç dakika sorgulamasına izin vardı.

Televizyon sunucusunun durumu kritik değildi. Yatağına bile uzanmamıştı, bir tür hasta koltuğunda oturuyordu. Ufak tefek yaraları olan adam, bandajlarına rağmen Ray-Ban'ini ve kışkırtıcı gülümsemesini koruyordu.

– Sizi tanıyorum.

– Ben Başmüfettiş Swift. On beş gün kadar önce Paris Adliyesi'nde görüşmüştük.

Del Luca başını salladı.

– Serge iyi bir polis olduğunuzu iddia ediyordu. Onu koruyabileceğinizi söylüyordu.

Yetersizliği ispatlanmıştı... Swift, sunucunun hafifçe dışa doğru çıkıntı yapmış yatağına kıçının ucuyla oturdu.

– Üzgünüm.

Del Luca onu duymuyormuş gibiydi:

– Bu gece kavga ettik. Ben çalışma odamda yattım. Hayatımı kurtaran da bu oldu.

Swift yarı yanmış, yarı ıslak odayı tekrar görür gibi oldu. Patlama, yatak odasını havaya uçururken çalışma odasında sadece yangına sebep olmuştu. O polisin mühim bir nedenle öldürüldüğü fikriyle sarsıldı. Devletin menfaatleri uğruna mı? *Yavaş olalım.*

– Bunun bir suikast olduğunu mu düşünüyorsunuz?

– Öyle görünüyor. Beni fazla şaşırtmadı.

– Tehdit edildiğinizi mi hissediyordunuz?

– Ben değil, Serge.

Del Luca'nın üzerinde sabah güneşini sünger misali emiyormuş gibi görünen bir hastane gömleği vardı. Hayat buradaydı, buna şüphe yoktu, etrafı kuşatan ecza ve idrar kokularından daha güçlü, daha inatçıydı.

– Bu tehdidin niteliği hakkında bir fikriniz var mı?

Del Luca cevap vermeksizin omuzlarını kaldırdı. Swift bir sigara yakmak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Del Luca şaşırtıcı bir eşzamanlılıkla, senlibènli konuşmaya geçerek sordu:

– Sigaran var mı?

– Yasak değil mi?

– Hepsinin canı cehenneme.

Güneş ışığında kısa bir suç ortaklığı. Marlboro paketinin gümüşi kâğıdı. Bic çakmak. Ateş. Sigaranın dumanı görevini yerine getirerek iki adamı aynı keyifte buluşturdu.

– Serge hep... hassas vakalar üzerinde çalıştığını düşünürdü. (Del Luca iki fırt arasında güldü.) Biraz paranoyaktı.

Swift, sunucunun ağlamaktan kızarmış gözlerinin denizden yeni çıkmışçasına tahriş olmuş, hatta mikrop kapmış gibi göründüğünü fark etti.

Bu soruşturmadan önce homoseksüellerin uzak, çelişkili, hem gizli hem cafcaflı bir dünyada yaşadığını sanıyordu. Varlık nedeni sadece kırıtarak yürümek ve dikkat çekmek olan kapalı ve çığırtkan bir kulüp. Böyle bir tragedya atmosferini hiç düşünmemişti. Şimdi bu dünyayı, her hikâyenin efsane değeri olduğu, kahramanlarının maske takıp çapraz bağcıklı sandaletler giydiği antik dünyaya benzetiyordu.

– Siz bana...

– "Sen" de lütfen.

– Adliye Sarayı'nda Hela Katili hakkında konuşmak için yanıma gelmiştin.

– Evet.

– O soruşturma tehlikeli olduğu için mi?

– Bilmiyorum ama Serge korkuyordu.

Swift arka cebini karıştırarak dikkatle katladığı, Arap isimlerinin olduğu listeyi çıkardı.

– Bu belge sana bir şey ifade ediyor mu?

Del Luca gerçekten şaşırmış görünüyordu.

– Kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor.

– Ama senin evindeydi.

– Evimi mi karıştırdın?

– Geride kalanları, evet.

– Bunu nerede buldun?

– Kasanda.

– O benim değil, Serge'in kasası.

– Bu, onun yazısı mı?

– Hayır.

Neyse ki, diye düşündü Swift. Çünkü bu isimleri Fuhuşla Mücadele Birimi'ne mensup polis yazmış olsaydı, bu belgenin Federico'nun evinde bulunması nasıl açıklanabilirdi? Sevgililerinin birinden çalmış olmalıydı.

– Serge sana soruşturmalarından hiç bahsetmez miydi?

– Söylemiştim. Hiç bahsetmezdi.

– Tuvalet vakasından da mı?

Kısa bir sessizlik oldu. Del Luca sarsılmıştı ama hâlâ düşünebiliyordu.

– Evet... Kurbanlardan birinin onun için önemli olduğunu hatırlıyorum.

– Ne demek istiyorsun? Onu tanıyor muydu?

– Sanırım tanıyordu.

– Kim olduğunu sana söyledi mi?

– Hayır. Ama öldüğünü öğrenince bayağı sarsılmıştı.

– Tarihini hatırlıyor musun?

– Hayır.

– Düşün.

– Ben... belki senenin başındaydı.

Swift'in kafasında bir şimşek çaktı: 26 Ocak'ta öldürülen René Lachaume. Sidik içici. Özel dedektif olan eski polis. Bir bağlantı vardı kesin, ama neyle?

– Kasada bir de VHS kaset vardı.

– Öyle mi?

Hiç ilgi belirtisi yoktu. Swift onu kaybediyordu.

– Beni dinle! diye buyurdu sesini yükselterek. Kasette Paradis Latin'in bir dansçısıyla konuştuğun görülüyor.

– Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor.

– Düşün, lanet olası! Bu...

– Müfettiş...

Swift arkasına baktı, asistan doktor ile hastabakıcı kapıdaydı. Konuşma bitmişti.

Swift ayağa kalktı, ardından Del Luca'ya doğru eğilerek sessizlikte belli belirsiz duyulan birkaç kelime etti:

– Werner Cantoube'u tanıyor musun?

– Kimi?

– Werner, Paradis Latin'in melez dansçısı.

– Evet...

– Müfettiş, gitmenizi istemek zorundayım.

Swift geri geri yürüyerek odadan çıkarken, gözü, güneş ışığını vahadaki yaşlı bir deve gibi emen, koltuğuna yığılmış hastane önlüklü stardaydı.

Dışarıda, yalnızlığı Swift'e dokundu. Arabası yoktu, uzun süredir bir şey yememişti ve sigarası kalmamıştı. Yine de bu mahrumiyette, terastaki güneş ışığını kahvaltı niyetine içine çekerken bir ayrıntıyı tekrar düşündü. Hela Katili belli bir mantık çerçevesinde, önceki cinayet mekânlarına sistematik olarak dönüyordu.

Swift bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Katilin planı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yanılmıyorsa, katil bir dahaki sefere Trocadéro Bahçeleri'nde saldıracaktı.

Ve bu defa Swift de orada olacaktı.

III

Tuzak

– Söyledim ya, kırmızı bandana *fisting* anlamına gelir.

– Ne anlamına?

– Anüse yumruk sokmak.

– Ah.

– Sarı, sidik anlamına. Turuncu, *open bar*.

– Yani?

– Her şeye varım.

– Tamam.

– Açık mavi, ağza alma. Koyu mavi, anal seks. Mor, Prens Albert'ım var.

– Bunu biliyorum.

– Çok iyi. Gri, kölelik.

– Zincirle bağlanmak mı?

– Evet. Siyah, sado-mazo. Kahverengi, tahmin etmeyi sana bırakıyorum...

Heidi değişimi değerlendirmek için biraz geri çekildi: Swift ceketinin yerine bir Perfecto, mokasenlerinin yerine de siyah deri çizmeler giymişti. Ayrıca üzerinde beyaz bir tişört ve eskitilmiş bir Levi's vardı. Homoseksüellerin dilinden konuşmak için bir sürü bandana da almıştı. Biraz suni olsa da hiç fena değildi. Yakışıklılığı göz alıcıydı. Önemli bir ayrıntı da şuydu: Ona saf görünümlü bir rock'çı havası veren briyantinli saçı. Parlak, serseri, karşı konulmaz bir Vince Taylor.

Swift akşam altıya doğru Heidi'nin kapısını çalınca kız sevinmişti. Caroco'nun partisinde ortadan kaybolduğundan beri Heidi'ye son gelişmeler hakkında bilgi vermemişti. Sadece ertesi gün telefon edip "acil durum" nedeniyle gitmek zorunda kaldığını söylemişti. Gece yarısı mı? Orasını boş verelim.

O gün 5 Temmuz'du. Heidi fakülteye kaydolma işlerini az çok düzene sokmuştu. Gerekli belgeleri toplamakla, yardım sandığıyla ilgili sorunları halletmekle ve üyelik formlarını doldurmakla geçen günler... Sonunda AES'de (iktisadi ve idari bilimler) karar kılmıştı: ekonomi ile hukuku birleştiren sıkıcı bir bölüm. Bakalım, ne olacaktı?..

Son günlerde, daha doğrusu son gecelerde dairesini de boşaltmıştı. Taşınmaya niyeti olduğundan değil, her şeyi yenilemek istediğinden. Tertemiz bir başlangıç. Yeni mobilyalar, eşyalar yoktu. Beyaza boyamayı düşündüğü boş bir alan vardı sadece.

Swift hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. Kendisine *bad boy* havası veren yakışıklı ibne görüntüsüne odaklanmıştı. Hem tatlı hem kötü, tam kıtır kıtır yemelik.

Heidi'nin anladığı kadarıyla, tuvaletlerde yaşlı nonoşlara saldıran bir katilin peşindeydi. Neden hedef değiştirmişti? Swift nedenini söylememişti ama Heidi'nin tahminine göre başkomiser, Federico'nun gizemli sevgilisi ve katili ile Hela Katili'nin aynı adam olduğunu düşünüyordu. Bu, onu ilgilendirirdi.

Heidi'ye danışmak için gelmişti. Heidi de onun isteğini yerine getiriyordu:

– Sakın unutma, fularını sola takarsan alan sensin demektir. Sağa takarsan veren sensin.

– Hımm...

– Nereye kadar gidebilirsin?

– Bundan daha öteye değil.

– Planını anlamıyorum. Bu kıyafetle tüm Paris'i dolanıp pisuvarlarda mı bekleyeceksin?

– Hayır. Belli bir yerde saldıracağına inanıyorum.

– Neden?

– Anlatması çok uzun.

– İyiymiş. Hangi tuvalet peki?

– Söylememeyi tercih ederim.

– Beni korumak için, değil mi? diye kıkırdadı Heidi.

– Saçmalama, diye karşılık verdi Swift, burada cinayetten bahsediyoruz.

– Yaşlı oğlancıları öldüren birini avlamak istiyorsan, ihtiyar bir adam gibi giyinmen gerekmez miydi?

– İnandırıcı olur muydum peki?

– Hayır.

– O yüzden standart kartı oynamak istiyorum. Gece epeyce orada kalacağım. İşemek isteyen birinden çok o ortamlara alışık biri gibi görünmeliyim.

– *Entiendo.*[114]

Swift deri ceketini düzeltti.

– Bu görüntüm sana inandırıcı geliyor mu?

– Geliyor. Ama bu sıcak havada ceketini omzuna at. Daha Finlandiyalı Tom[115] tarzı olur.

– O da kim?

– Boş ver.

Swift nihayet dairenin tamamen boş olduğunu fark etmiş gibi göründü. Heidi'nin, odanın tek dik köşeli yerinde bıraktığı bir şilte ve dümbelek taburenin üzerindeki televizyondan başka bir şey yoktu.

– Para işlerini nasıl hallediyorsun?

– Yazın çalışmak için iş arıyorum.

– Ama... peki ya şu an?

– Annem biraz para bırakmıştı. Ayrıca bir tür sigortası da vardı.

Swift yine de ısrar etti:

– Ama bugün, şu anda nasıl yapıyorsun?

– Caroco, diye karşılık verdi Heidi, hiç utanç belirtisi göstermeden.

– O adama bulaşmakla hata ediyorsun.

– Parayı nerede bulursam oradan alıyorum, hepsi bu.

– Sana neden bu kadar cömert davranıyor diye kendine sormuyor musun?

– Sadece dost olduğumuz için olamaz mı?

Swift alaycı bir tavırla güldü. Heidi ona kınarcasına baktı. Deriden kabuğunun altında sıcaktan geberiyor olmalıydı.

Birden Perfecto'nun iki yakasından tutarak Swift'i öptü. Genelde bundan nefret ederdi ama bu gece duygusallığı üzerindeydi. Nedenini bilmese de, bunun, yakışıklı polisi son görüşü olduğundan emindi.

---

114. Anladım. (ç.n.)

115. Touko Valio Laaksonen. Homoerotik sanat yapan ve 20. yüzyılın sonlarında gey kültürünü etkileyen Finli sanatçı. (ç.n.)

Philippe ölmüştü.

Philippe'i hatırladınız mı? Kimse hatırlamıyordu.

Haçlar ve mezar taşları. Montparnasse Mezarlığı yağmur yağması için yalvarıyor ve mırıldanmaya davet ediyordu. Bugün, havanın sıcak olduğu –ama gerçekten çok sıcak olduğu– 6 Temmuz 1982'de yağmur ihtimali hiç yoktu ve terden sırılsıklam olan Ségur, açık çukurun etrafını çevreleyen çakıl taşlarının arasında kök salmış gibiydi. Mırıltılara gelince... Bir papaz sözü almıştı ve bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Kimin cenazesiydi? Philippe Forestier'nin, hani bir yıl önce Ségur'e basit bir belsoğukluğu şikâyetiyle gelen şu genç kuaförün. Ormanı saklayan ağaç. Toksoplazma, Kaposi sarkomu, pneumocystis pnömonisi... Son randevularda Ségur, kazandığı toprakları gururla gezen ölümün ta kendisini karşılıyormuş gibi hissetmişti.

Philippe Forestier, melez sevgilisi Raffi'nin hiç yalnız bırakmadığı muhteşem çoban – Ségur, parmak izlerinin alınıp alınmadığını merak etti. İşte şimdi buradaydılar, biri tabutunda, diğeri gözyaşları içinde, arkadaşlarının kollarında. Aile de buradaydı, Angoulême'den grup halinde gelen yakınları, çocukluk arkadaşları da öyle. Ailesi hiçbir şey anlamıyordu. Hepsini bir anda öğrenmişlerdi: eşcinsellik, hastalık, ölüm. Bir taşla üç kuş...

Ségur çok öfkeliydi. Papaz ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldanırken, o da kendi sırasını bekliyordu. Çünkü tek kelime etmeyen, hastalıkla ilgili en ufak bir yorumda bulunmayan Ségur, bugün konuşmaya karar vermişti. Philippe için olduğu kadar kendisi için de.

Din adamı teselli bulmaları imkânsız insanları teselli etmeye çalışırken sabırla bekliyordu. Bu durumlarda, insanlar kendilerinden

daha yüce bir şeye, Tanrı'ya, sonsuzluğa, evrene, o andaki korkunç acıyı unutturabilecek herhangi bir şeye sığınırdı. Hiç belli olmazdı. Belki de üzüntü kutsal suda çözünebilirdi.

Doktor gözlerini kaldırıp topluluğa baktı. O anda herkes sıcacık kıyafetler içinde olmak, başlarını yakalarının içine gömmek isterdi muhtemelen, ama bu imkânsızdı. Sıcak oradaydı ve her bedenin kendini sergilemesini, dışa vurmasını, kendi içinden çıkmasını buyuruyordu.

Nihayet papaz vaazını bitirdi. Ségur çukurun önündeki yerini aldı. Birkaç kelimeyle kendini tanıttıktan sonra saldırıya geçti.

– Tüm öfkemle size diyorum ki, insan 27 yaşında ölmemeli. Bir melek gibiyken ve önünde sonsuzluk uzanırken ölmemeli. Yumuşacık gülümsemesi olan bir delikanlıyken, onu tanıdığımda bukleli saçlarıyla mutluluk ve huzur saçan bir yıldızken ölmemeli.

Anne hıçkırıklara boğuldu, babanın gözünden bir damla yaş süzüldü, Raffi... kelimenin tam anlamıyla acıdan boğulacak gibi oldu. Cenaze töreninin başından beri nefes alamıyordu.

Ségur söyleyeceklerinin bittiğini biliyordu ama teselli vermek için gelmemişti buraya. En azından bu şekilde değildi.

– Size bunu tüm öfkemle söylüyorum! Elimden hiçbir şey gelmedi. Bahsettiğimiz hastalık yepyeni bir şey. Ne olduğunu bilmiyoruz. Nasıl yayıldığı hakkında bilgimiz yok. Bununla mücadele edecek ilacımız da yok. Daha da kötüsü, bu hastalığı tanımlayamıyoruz. Tabiat yaratıyor. Tabiat yok ediyor. İşte böyle.

Bir an soluklandı. Saniyeler fırında cızırdıyordu. Angoulême'den gelen çoğu tanıdık, Philippe'in zatürreden öldüğünü sanıyor olmalıydı. Ama hayır, o, AIDS'ten ölmüştü. A.I.D.S.

– Tüm öfkemle size diyorum ki, diye bir kez daha tekrarladı, bu hastalık bir sapkınlık. Bir skandal, bir günah. Kimileri, bu hastalığın belli bir grubu hedef aldığını, ardında bir yargı, bir cezalandırma olduğunu söylüyor bağıra bağıra. Ben bu saçmalıkların üzerinde durmayacağım. Ayrıca AIDS –hastalığın adı bu– her yerde, herkesi vuruyor. Her gün etkisinin boyutlarını görüyoruz.

Ségur teselli etmek için aile üyelerine, "Philippe tek ölen olmayacak" dediğini fark ederek sustu. *Büyük hata.* Zaten insanlar kıpırdanmaya başlamıştı. Huzursuzluk elle tutulacak gibiydi. Bıkmışlardı. Gölgeye çekilmek için her şeyin bitmesini bekliyorlardı.

Ségur'ün gözüne birkaç tanıdık ilişti – Vernes'den hastaları, Méta-Bar'ın, Colony'nin gediklileri... Bu adamlar Philippe'in anısını onurlandırmak için korkularını yenip buraya gelmişlerdi.

– SİZE BUNU TÜM ÖFKEMLE SÖYLÜYORUM! diye bağırdı, onların varlığından güç bularak. Bu hikâyede ne cezalandırma ne kefaret var. Sadece birilerinin vurdumduymazlığı...

Ségur durdu. Cenaze konuşması siyasi bir söyleve, partizanca bir söyleme dönüşüyordu. Kendini tanıyamıyordu. Sözünü bitirdiğini göstermek istercesine yerden bir avuç toprak alarak tabutun üzerine attı.

Rahip bunu fırsat bilerek Ségur'ü uzaklaştırdı ve kutsal su kabını eline aldı. Kendini yenilmiş gibi hisseden bitkin ve ter içindeki Ségur, geri çekilirken neredeyse dengesini kaybediyordu.

Bu açılış konuşmasından pişmanlık duyuyordu.

Zaten neyin açılışıydı?

Basit bir kıyımın.

Heidi gey dünyasının şifrelerini öğrettiğinden beri Swift'in hayatı ikiye bölünmüştü: gündüzleri resmi soruşturma işleri, geceleri ortamlara sızma işi. Gündüzleri Hackett yazlık ceket ve Sta-prest Levi's. Geceleri kirli Perfecto ve rengi solmuş, daracık kot pantolon. Uyku mu? Orada burada, mümkün olduğunca az. Bir denizci nöbet tutardı. O ise gözetleme yapıyordu.

Tabii ki Paris'te hâlâ insanlar birbirlerini öldürüp kavga ediyorlardı. Hatta termometrenin cıvası yükseldikçe cinayetler çoğalıyordu; bu bilinen bir şeydi. Dolayısıyla o yaz da başkent turistlerle dolup taşarken kavgalar, şiddet olayları, cinayetler arttıkça artıyordu. Swift her defasında sağıra yatıyor, o gün nöbetçiyse işi astlarına devrediyordu.

Gizliden gizliye –ve sonuç alamamasına rağmen– artık takıntı halini alan işinin peşini bırakmıyordu. Her gün durup dinlenmeksizin ucu bucağı olmayan bu karınca yuvasını kazıyor, toprağını kaldırıyor, üzerinden bir kez daha geçiyor, yorgunluktan canı çıkıyordu.

Örneğin karakollarda, hapishanelerde ve Île-de-France'ın diğer batakhanelerinde dağınık bir halde duran parmak izlerini toplamıştı. Araştırmasını Paris'teki, homoseksüel olsun olmasın, sabıka kaydı olan, koyu tenli herkesi kapsayacak şekilde genişletmişti.

Tablodaki tek tuhaflık: Kaptan Köşkü'nün kayıplara karışmış olan üçüncü tayfası Werner Cantoube'dan haber yoktu. Neredeydi? Akla ilk gelen Agde Burnu'nda olduğuydu. Mezz, o bölgeden, Marseillan'dan bir jandarmayla irtibata geçmişti. Boşuna. Herifi bulmanın imkânı yoktu.

Swift onun hakkında ayrıntılı bir araştırma yapmıştı. 1961'de Guadeloupe'ta, Basse-Terre'de doğmuştu. Alman kökenli bir denizci olan baba, oğlu doğar doğmaz kaçmıştı. Bunu hiç umursamayan

anne (bir batakhanede kalıyordu), oğlanı Pointe-à-Pitre yakınlarında fahişelerin mesken tuttuğu bir bar işleten teyzeye göndermişti. Küçük Werner orada cinsel istismara uğramış olmalıydı.

Baie-Mahault'da Dugommier üssünde görevli bir askerle evlenen anne oğlunu tekrar yanına almış ama oğlan yeni ailesine (annesi iki velet daha doğurmuştu) uyum sağlayamamıştı. Bunun üzerine çocuğu baba almıştı. Aynı hikâye tekrar yaşanmıştı. Werner okuldan kaçarak, 13 yaşında Saint-Lazare istasyonunda fahişelik yapmaya başlamıştı. Kuaförlük meslek sınavını verememişti. Bir gece babası ile üvey annesinin arasına girerek ayyaş herifi bıçaklamıştı. Baba hayatta kalmış, Werner bakımevine yerleştirilmişti. Oradan kaçıp fahişelik yapmış, kendisiyle aynı avantajlı fiziğe sahip diğer iki salakla tanışmıştı. Üçü birlikte Kaptan Köşkü'nü kurmuş, Voltaire Bulvarı'nda aynı dairede yaşamaya başlamışlardı.

Werner Cantoube psikolojik açıdan katil profili çizebilirdi, en azından suçlu profili ama sabıka kaydı temizdi (babasını bıçaklaması, reşit olmadığı için sabıka kaydına geçmemişti).

Diğer çıkmazlar mı? Swift artık saymayı bırakmıştı. Pala gibi, daha somut ipuçlarını takip etmeye karar vermişti. Mezz'le birlikte Paris'te tahra satan tüm dükkânları, BVH'deki ne idüğü belirsiz ecza reyonlarını altüst etmişlerdi. Ne mi bulmuşlardı? Bahçelerini budayan emekliler. Balon balığına gelince, yine aynıydı. Mönülerinde bu balığı bulundurmayan –yasadışıydı çünkü– Paris'teki Japon restoranlarını dolaşmanın âlemi yoktu. Dolayısıyla akvaryumlarla, egzotik balık satıcılarıyla yetinmek zorunda kalmışlardı.

Swift, Paris'teki Antilli topluluğu araştırmakla boşuna vakit kaybetmişti. Bu göç, Fransız hükümeti tarafından organize edilmesi bakımından özeldi. 50'li yıllarda, Cezayir'de işler sarpa sarıp da Afrika'daki koloniler yük olmaya başlayınca Fransa ucuz işgücü arayışına girmişti. Hemen Guadeloupe'lular, Martinikliler, Réunion'lular davet edilmişti. Hangi işlere? Özellikle posta idaresine, gümrüklere, polise, kamu hastanelerine.

Sömürgelerde doğmuş bu insanlar Créteil'e yerleştirilmişti. Swift ile Mezz boş vakit bulur bulmaz bu bölgeyi kolaçan ediyorlardı. Eşcinsellerin muhitlerinde de, hastanelerin AIDS bölümlerinde de aramadık yer bırakmamışlardı. Antillilerin çalıştığı şirketleri kurcalamışlardı – bu iş, bir tür aile içinde kalıyordu, yani kamu görevi dahilinde.

Tamamen vakit kaybıydı. En ufak bir şüpheli izine rastlamamışlardı. Bu arada Swift Haitililere de baskın düzenlemişti – her halükârda AIDS vakaları onlarda tespit edilmişti. Hiçbir sonuç elde edememişti: Fransa'daki Haitililer çok küçük bir grup teşkil ediyorlardı ve adadan gelen siyasi mültecilerin –hâlâ bir diktatörlük olduğunu hatırlatmakta fayda var–, aralarında palalı bir katil aramaktan daha mühim meseleleri vardı.

Vudu konusuna gelince, Swift bu yönde ilerlemeye karşıydı; fazla folklorikti çünkü. Boğazı kesilmiş tavuklar, Baron Samedi'nin[116] uzun silindir şapkaları falan, hayır, mümkün değildi. Mesleki açıdan içinin rahat etmesi için Paris'te kara büyüyle ilgilenen Afrikalı ya da Karayipli bir tarikat olup olmadığını araştırmıştı sadece. Yoktu. Daha iyiydi ya.

Kısacası Federico Garzon öldürüleli bir aydan fazla olmuştu ve açıkçası Swift bir arpa boyu yol alamamıştı. Zanlıya çok yaklaşmış ama herif gecenin sıcağında elinden kaçmıştı. Parmak izleri vardı ama şimdilik kime ait olduğu belli değildi. Ve bir de ayak izi vardı – ama ayak parmaklarından sadece filmlerde bir sonuç elde edilirdi.

Swift zaman zaman değişiklik olsun diye araştırmasını pisuvarlara yöneltiyordu. Kurbanların profillerini, neler yaptıklarını, alışkanlıklarını, ilişkilerini tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Emekli polis olan, gündüz saatlerinde özel dedektiflik yapan, boş zamanlarında sidik içen, hâlâ Fuhuşla Mücadele Birimi dense de yeni adıyla BSP'de görev yapmış olan René Lachaume'u saymazsa hiçbir sonuç elde edememişti. Del Luca, Vialley'nin onu tanıdığını ileri sürmüştü. Bu imkânsızdı: Vialley göreve başladığında Lachaume çoktan emekli olmuştu. Öyleyse neydi?

Swift birimin en eski polislerini sorguya çekmişti (sık sık adamların favori restoranlarına gitmişti). Lachaume son derece zorlu, kafadan çatlak bir adamdı; meslektaşları mücadeleciliğine ve uzmanlık alanına –bel altından saldırı, elbette mecazi anlamda– dayanarak ona "Taşak Koparan" adını takmıştı. Vialley'ye bilgi vermiş miydi? Her biri kendi köşesinde, aynı vaka üzerinde çalışıyor olabilir miydi? Swift günlerce bunun üzerinde çalışmış, sonra bu kemiği bir kenara bırakmıştı.

---

116. Haiti folklorunda ve vudu inancında hayat ve ölümü yöneten ruh. (ç.n.)

Geriye ne kalmıştı? Louis-le-Grand Sokağı'ndaki patlama. Swift basının yatışması için bir müddet beklemişti. Düşünsenize. Fransızların en sevdiği sunucu bir suikastın hedefi olmuştu! Haberin büyüklüğüne rağmen hiç ipucu olmaması harareti çabucak söndürmüştü. Özellikle de Del Luca hiçbir şey olmamış gibi televizyon programına kaldığı yerden devam etmeye başlayınca. GÜNAYDIN!

Swift yine de Beauvau Meydanı'ndaki randevusuna gitmişti. En hafif tabirle, pek sıcak karşılanmamıştı. Onunla en ufak bir bilgi paylaşılmamıştı. Hele patlayıcının balistik raporlarına hiç değinilmemişti. Terörle mücadele ekibi, bağlantılarını kullanarak, yasadışı dinlemelerin sayısını artırarak, muhbirlerini zorlayarak ve mutlak sessizliğini koruyarak kendi yöntemiyle çalışıyordu. Onlar için de, Swift için de yazık olmuştu.

İlk medyatik dalganın yatışmasının üzerinden çok geçmeden ikincisi patlak vermişti. Gazeteciler suikastta ölen kişinin Serge Vialley adında bir polis olduğunu ve İngilizlerin tabiriyle *lavatories* cinayetleri üzerinde çalıştığını öğrenmişlerdi. Bunun tesadüf olması mümkün değildi. Ama bu konunun da ateşi çabuk sönmüştü.

Swift, Vialley'yi susturmak ya da Hela Katili soruşturmasını sonlandırmak için öldürdüklerini düşünüyordu. Vialley bu olayın siyasi olduğunu ileri sürmüştü. Neden olmasındı? Louis-le-Grand Sokağı'ndaki patlama, komplo senaryolarına kapı aralıyordu.

Ama Swift bu konuda da, Arap isimlerinin olduğu şu meşhur liste sayılmazsa bir yol kat edememişti. Adamları Paris'te araştırmıştı tabii. Kuzey Afrikalılarda ya da Mağribi kökenli Fransızlarda çok sık rastlanan isimlerdi bunlar. İşçiler, işsizler, hiçbir baltaya sap olamamışlar, sadece hayatta olup hiçbir özelliği, geçmişi olmayanlar. Onları sorgulasanız neye yarardı?

Mağrip'teki Fransız elçiliklerinde görevli polislerle de görüşmüştü. Kendini denize taş atıyormuş gibi hissetmişti. Taş bir plop sesi çıkarıp suya gömülüyordu. *Basta.*[117]

Ama durun bir dakika... Bir şey daha vardı. Key Largo vardı. Bir şey hatırlamıştı: Orada çalışan serserilerin ve eski paralı askerlerin arasında bir fişekçi vardı. X. Bölge'de, Alibert Sokağı'nda oturan, bekâr, 32 yaşındaki Jean-Louis Vilmot, namı diğer Dodo. Adam eski

117. Yeter. (ç.n.)

lejyonerdi, Fransız Guyanası ve Antiller'de görev yapmıştı – evet, Antiller... Bu herif Guy Del Luca'nın evini havaya uçurma görevi almış olabilir miydi? Eğer öyleyse, Federico, Vialley, Hela Katili ve Key Largo'nun patronu, yani gölgesi bu çirkefin üzerinde dolanan Caroco arasında fazladan bir bağ kurabilirdi bu.

Heyecanlanan ama fazla da umuda kapılmak istemeyen Swift yerinde araştırma yaparak adamın yakın zamanda ortadan toz olduğunu öğrenmişti – hem de suikastın hemen ardından. Herifi biraz daha kurcalamıştı: Vilmot, aptal sayılabilecek, şiddete meyyal, faşist, kendi alanında –yani patlayıcı maddeler konusunda– belli bir ustalığı olan eski bir askerdi. Louis-le-Grand Sokağı için ideal bir zanlı.

O hafta Swift bir çilingir ayarlamıştı. Resmi talepte bulunarak eski paralı askerin dairesine gitmişti. Bomba yapım malzemeleri ya da Del Luca'yla bir bağlantı bulmayı beklemiyordu ama askerin, lejyonerlerin ve başka ayıların fotoğrafları dışında da bir şey bulamamıştı. Hiçbiri de bilindik yüzler değildi. Bir de elli yıldır kullanılmayan tabanca, tüfek, bıçak koleksiyonu vardı. Bu silahları inceleyen Swift, birkaç gün içinde Paris'in banliyölerinden birinde Vilmot'nun kurtlar tarafından yenmiş cesedini bulacaklarını düşünmüştü.

Caroco'yu sorgulamak mı? Çok erkendi. Reklamcı seçkin bir parçaydı, kesin deliller olmadan ona saldırılamazdı.

Velhasılıkelam Swift hâlâ bankını arıyordu. Sizi çevreleyen parçaları doğru mesafeden görmenizi sağlayacak Rothko'nun bankını.

12 Temmuz Pazartesi günü, gece dokuzda Swift kendini çok yorgun hissediyordu. Üzerinde gömlek ve pantolonla ayaklarını çalışma masasına dayamış, şimdi kırmızı ve ağzına kadar dolu bir ambara benzeyen çatı katındaki odaya giren güneş ışığına bakıyordu. Hiçbir şeyi atamayan istifçi bir adamın odası gibiydi. Evet, hastalıklı bir istifçi.

Neyse. İkinci işyerine, Trocadéro'daki tuvaletlere gitmesine daha birkaç saat vardı. Başka bir şeyle meşgul olmak için eski bir tanıdığa gitmeye karar verdi.

Rose Bonbon bilindik disko türü bir kulüp değildi. Gecenin ilk saatlerinde konserlerin verildiği, Gibus ile Golf-Drouot karışımı, kırma bir mekândı. Swift burayı sevmiyordu. Fazla büyüktü, fazla 80'lerdi.

Swift yola koyulmadan önce Michel Salfi'nin, namı diğer Beyaz Yele'nin profilini tekrar gözden geçirdi; 28 yaşındaki adamın sicilinde şimdiden bir sürü enayilik vardı. Herif ayının önde gideniydi. Dövüş sanatlarına düşkündü, bilgeliğe ulaşıp huzur bulmak için değil, öfkesini, eline geçirdiği Arapların ve zencilerin üzerine boşaltmak için. Çünkü evet, Beyaz Yele eski bir dazlaktı, ne sürpriz ama! Saçlarını uzatmıştı ama fikirlerini değil. Meslektaşlarının söylediğine göre, altdudağının iç kısmına D.A.Z.L.A.K harflerini dövme olarak yazdırmıştı.

İki yıl önce Key Largo'ya katılmadan ve biraz daha sakinleşmeden önce Oberkampf'taki Gambetta çetesiyle düşüp kalkmıştı. Key Largo saflarına katılırken çivili sopasını (fetiş silahı), tutkalını (koklamayı alışkanlık haline getirmişti) ve falçatasını (uzmanlık alanı "Tunuslu gülüşü"ydü, yani kurbanlarının dudaklarına Joker gülümsemesi kazımaktı) yanında getirmişti.

Bu ayrıntı Swift'in kanını dondurmuştu. O gülüşü çok iyi biliyordu. Çalkantılı ergenlik yıllarında o tip kesme biçme olaylarını *live* olarak görmüş ve çok kötü etkilenmişti. O zamanlar "Kabil gülüşü" deniyordu ama Swift daha sonra doğru tabirin "Glasgow" veya "Chelsea gülüşü" olduğunu öğrenmişti. Daha ziyade İngilizlere özgüydü demek...

Capucines Bulvarı'na park edip Caumartin Sokağı'na girdi. Her zaman olduğu gibi o gece de bu pislikle karşı karşıya gelmekten

mutluluk duydu. Bazen polis olmasının sadece buna yaradığını düşünüyordu: Saplantılarıyla yüz yüze, göğüs göğüse gelerek hepsinden kurtulmak.

Onları kulübün kapısında gördü. Üç kişiydiler. Tuhaf bir ayrıntı: Palace'taki garsonların uzaylı kıyafetlerini çağrıştıran kırmızı beyaz bir tür eşofman giymişlerdi.

Swift yaklaşınca adamların sırıttığını gördü: Onlar için adam pataklamak bir tür spor, oyalanma ve tabii ki bir eğlenceydi. Kan dökülmesini beklerken kıkırdıyor, omuzlarını oynatıyor, asfaltta tepiniyorlardı.

Sokak lambasının altına geldiğinde, Nazi'nin yüzünün kasıldığını gördü. Çok iyiydi. Aptal herif onu unutmamıştı.

– Merhaba Beyaz Yele.

Yüzlerindeki gülüş soldu. Göğüsler şişirildi, kaslar gerildi. Bu saatte kulübün önünde kimse yoktu. Kimseyi rahatsız etmeden onu pataklayabilirlerdi. Ama nedense Swift işini yaparken kendini yenilmez hissediyordu.

– Beni hatırladın mı tatlım? diye ekledi göz kırparak.

Üç herif önünde engel oluşturmuştu şimdi. Isınmışlardı, üzerlerinde eşofmanları vardı, dövüşmeyi seviyorlardı. Swift de formundaydı ama hiç şansı olmadığını biliyordu. Üçe karşı bir, imkânsızdı. Deyim yerindeyse, birilerini dövmek için yaşayan bu idmanlı adamların karşısında hiç şansı yoktu.

Akıllı ol.

– Nasıl olduğunu görmeye geldim...

– Benden ne istiyorsun yine?

– Söyledim ya, senden haber almak istedim.

Beyaz Yele öne doğru bir adım atarak Swift'in üzerine düşen ışığı kesti. Bir bulut geçmiş gibiydi. Polis sırıttı. Yine o bebek suratı.

– Geçen defa beni gafil avladın, dedi beriki dişlerinin arasından. Ama bu gece biz üç kişiyiz, sense tek başına dımdızlak ortadasın. Burası bizim sokağımız ve rozetin olsun olmasın, şu iki arabanın arasında kafanı patlatabiliriz.

Müzikal komedilerdeki gibi, iki havarisi solistin iki yanında ilerliyordu. Swift neredeyse klaket sesi duyacağını sandı. Gülmek istedi. Kendini zihinsel olarak, kafa atılacak mesafede değilmiş gibi hissetmeye zorladı.

– Capucines Bulvarı'nın köşesinde bir kafe var, diye sakince karşılık verdi bir sigara yakarak. Misafirim ol.

– Dalga mı geçiyorsun?

Beyaz Yele göğüs kaslarını şişirerek yumruklarını sıktı. Swift onun pahalı bir parfümle karışık ter kokusunu alabiliyordu, buna bir de aptallık kokusu ekleniyordu.

– Öyle düşünme, diye onu sakinleştirmeye çalıştı Swift bir adım geri atarak. Bu akşam senin geçmişini araştırdım. (Adamın yüzüne sigarasının dumanını üfledi.) Tam olarak sönmemiş ateşi harlandırmaya ne gerek var, bilmem anlatabiliyor muyum?

– Ben...

– Polislerin sihirli gücü tatlım: Ölüleri canlandırmak, dolapları boşaltmak... Peşimden gelmezsen, yemin ederim ki seni deliğe tıkarım. Seni serin tutacak bir şeyler buluruz.

Blöf yapıyordu. Beyaz Yele'nin sicili o kadar da korkunç değildi. Ama tehdit işe yaradı.

Serseri tereddüt ediyordu. Swift daha da ileri gitti.

– Faşist saldırgan ibnelik kariyerine veda edebilirsin. Kendi çapında, on parmağında on marifet var.

Michel Salfi diğerlerine dönüp isteksizce mırıldandı:

– Hemen dönerim.

Swift onun önden gitmesine izin verdi. Cebindeki falçatayı seçebiliyordu.

Paris'te bir yaz gecesinde karşılarına çıkan ışıklı birahane, tavada erimiş tereyağına benziyordu. Tanrım, o sarı ışık...

Tezgâha yerleştiler. Swift alkolden çarpılmış yüzlere, çatlak seslere, bardaklar boşaldıkça tezgâha daha da çok yayılan saçmalıklara tahammül edemiyordu.

İkisine iki bira.

– Jean-Louis Vilmot'yu tanıyor musun?

– Hayır.

– Bu şekilde başlamayalım. İkimizin bu gece başka işleri var.

– Yani... Dodo mu demek istedin?

– Tam olarak öyle.

– Eee, ne olmuş?

– Bana ondan bahset.

– Artık Key Largo'ya gelmiyor.

– Neden?

– Ben nerden bileyim? Bizim işte gidilir gelinir.

Fıçı biralar geldi. Beyaz Yele bir yudum içti. İster inanın ister inanmayın, biranın köpüğü üstdudağında Hitler bıyığı oluşturmuştu. Swift kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Bu ona, *Şaşkın Casus*'ta, patatesli sufle tarifini Almanca veren Louis de Funès'in yüzüne, Führer saçı ve bıyığı şeklinde gölgelerin düştüğü sahneyi hatırlatmıştı. *Dikkatini topla lanet olası.*

– Sence nereye gitmiştir?

– Hiçbir fikrim yok. Ketum bir tipti.

– Saldırgan mıydı?

– Bunun için para alıyoruz.

– Suç sicili var mıydı?

– Bunu benden daha iyi bilecek konumdasın.

Kocaman yeni bir yudum, yeni bir bıyık. İnsanın ciddiyetini koruması zordu. Beyaz Yele dirseğini tezgâha dayayarak nihayet elinin tersiyle ağzını sildi.

– Vilmot yıllar önce birtakım aptallıklar yapmıştır sanıyorum, dedi anlatmaya karar vererek. Ama Lejyon bunları temizlemiştir. Onu neden arıyorsun?

– Del Luca yüzünden.

– Sunucu olan mı?

– Evet. Vilmot'nun Lejyon'da fişekçi olduğunu biliyorsun.

– Ya?

– Biraz çaba göstermelisin Beyaz Yele. Aksi takdirde bu gece Rose Bonbon'da bitmeyebilir.

– Patlayıcılar hakkında bilgisi vardı, evet.

– Daha fazlasını anlat.

Yeni bir yudum. Salağın âdemelması sürekli inip kalkıyordu.

– Bomba ve plastik patlayıcı hikâyeleriyle başımızı şişiriyordu hep. Kafasına göre her yeri havaya uçurmak istiyordu.

– Lejyon'dayken Korsika'da görev yapmış. Oraya gitmiş olabilir mi?

– Ben nerden bileyim!

– Son zamanlarda gergin miydi?

– Her zaman gergindi.

– Kimlerle takılır?

– Ne demek istiyorsun?

– Arkadaş grubu? Siyasi parti?

– Key Largo'da siyaset yapmamıza izin verilmez.

Beyaz Yele'nin "siyaset yapmak"tan kastı, Musevi mezarlarına saldırmak ve Mağribilerin yüzlerini dağıtmaktı kuşkusuz. Aptallıkla iç içe geçen nefret karşısında Swift her zaman aynı bıkkınlığı duyuyordu.

– Homoseksüel mi?

Beyaz Yele bardağındaki köpüğe baktı. Yanakları pembeleşmişti, hiç olmadığı kadar çocuksu görünüyordu. Swift aniden gelen bu utanma duygusunu anlayamamıştı.

– Eee?

– Hepimiz homoseksüeliz.

– Hepsi bu kadar mı?

Adam belli belirsiz omuz silkti, sanki *sweatshirt*'ünün içinden tarla faresi geçmişti.

– Birlikte olmuştuk.

– Harika. Peki onun için endişelenmiyor musun?

– Vilmot'yu idare etmek imkânsızdır. Asla düşündüğün yerde olmaz. Zaten fazla da sürmedi.

– Bomba yapmaya devam ediyor mu?

– Nasıl yani?

– Atölyesi var mı?

Yeni bir sessizlik oldu. İnsan ruhunu sabırla, inatla delmeyi bilmek gerekiyordu, tıpkı bir diş doktorunun matkap ucunu yağlayıp hassas bir şekilde bastırması gibi.

– Atölyesi nerede?

Beyaz Yele boşalmış bardağına baktı. Swift bir el hareketiyle yenisini istedi. Bu salağı sarhoş edebileceğini sanmıyordu, sadece suskunluğunu bozmaya çalışıyordu.

– Noisy-le-Sec'te sanırım ama adresini bilmiyorum.

– Güzel. İyi bir çocuksun.

– Sikerim seni.

– Bu bir davet mi?

Beyaz Yele Swift'in birasını alarak içine tükürdü. Swift buna aldırmadı.

– Caroco ve Del Luca tanışıyorlar mı?

– Caroco herkesi tanır.

– Vilmot'yu da mı?

– Sanırım, evet.

– İçinizden birine tek kişilik iş verdiği olur mu? Özel bir iş?

– Ne demek isti...

– Soruma cevap ver.

– Evet, bazen tek başımıza gönderildiğimiz olur ama...

– Serge Vialley ismi sana bir şey hatırlatıyor mu?

– Hayır.

– İyi düşün. Serge Vialley.

– Hayır, gerçekten...

– Peki sen Del Luca'yla tanıştın mı?

– Partilerde karşılaştım ya da VIP kapısında...

– Onu hiç sevgilisiyle görmedin mi?

Fedai kahkahayı bastı. Bir kokainmanın boğazdan değil, burundan gelen kahkahası.

– Neden gülüyorsun?

– Del Luca, Paris'in yarısını becermiştir. Bir sevgili mi...

– Caroco, Del Luca'yı korumanı istedi mi senden?

– Karar ver. Caroco suikast emri mi verdi, yoksa Del Luca'nın korunması emrini mi?

Herif göründüğü kadar salak değildi demek.

Swift içini çekerek kirlenmiş birasına baktı.

– Bütün bunların çok çetrefilli olduğunu düşünüyorum.

– Boşa kürek çekiyorsun, diye dalga geçti fedai.

Swift tek hamlede bira bardağını kaparak adamın yüzüne boca etti. Alkol sevi[illegible]nin [illegible]den yükseldiği barda kimse bunun farkına varmadı.

– Orospu çocuğu...

Beyaz Yele yumruğunu kaldırmıştı ki, Swift onu boynundan yakaladı. Sıktı, biraz daha, biraz daha... Herifin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Spor kıyafetleri içinde iri bir domuz yavrusu. Swift adamın yüzünü tezgâha bastırarak kulağına fısıldadı:

– Kımıldama. Bir şey yapmaya kalkışma. Yoksa hemen şimdi canına okurum. Ve bu bir iş kazası olmaz.

Adamın yüzü şimdi morarmıştı.

– Yavaşça dışarı çıkacaksın, çok yavaşça... Seni takip ediyorum.

Swift tezgâhın üzerine para bıraktı ve omuzları çökmüş, yaşlı bir keçi gibi kafasını sallayarak yürüyen Beyaz Yele'nin adımlarını takip etti. Herif dışarıya adım atmadan hemen önce aniden döndü. Onun bu hareketini önceden tahmin eden Swift tabancasını devin penisine dayadı.

– Sakın kımıldama. Bir milimetre bile.

Beyaz Yele donup kaldı doğal olarak. Elindeki falçata, sokak lambasının ışığını kesik kesik yansıtıyordu. Çevrelerinde Olympia'dan çıkan izleyici kalabalığı vardı. O gece The Cure kapalı gişe konser vermişti. Swift bu gruptan nefret ederdi, özellikle de Robert Smith'in sesinden.

– Geri çekil, diye buyurdu.

Çam yarması, kafenin ışıklarına ve bulvarın sıcağına doğru, denizde sırtüstü yüzen bir yüzücü gibi geri çekildi.

– Bununla yaşamak zorundasın geri zekâlı. Seni defalarca küçük düşüren ve bunu yeniden yapma fırsatını asla kaçırmayacak bir polis.

Adamın yüzü öfkeden, kelimenin tam anlamıyla çarpıldı.

– Görüşeceğiz.

– Elbette. Ama biletini al ve herkes gibi kuyruğa gir. Hayranlarımın sayısını ben bile bilmiyorum.

Trocadéro Bahçeleri'ndeki tuvalet farklıydı. Chaillot Tepesi'nin altına sığınak gibi oyulmuştu. Oradan fazla uzakta olmayan ve Seine kıyısında, New-York Caddesi'ne inen çimenliğin altına oyulmuş olan Akvaryum'un bir kopyasıydı kendi çapında.

Trocadéro Çeşmesi'nin sağında korunaklı bir yamaç, meşe ve çınar ağaçlarının altında serilip kalmış bir barınak, 30'lu yılların havasını veren ve Chaillot ile Tokyo saraylarının tarzına uygun bir tür günah çıkarma kabiniydi. Hemen her yerde devasa heykeller vardı.

Swift girişin birkaç metre ötesindeki bir banka oturuyordu hep. İçeri girmeye kalkışmıyor (orada fazla askıntıya uğruyordu), sadece gelip gidenleri izlemekle yetiniyordu. Elleri ceplerinde, bacaklarını iki yana açıp nöbetçi gibi saatlerce orada oturuyordu.

Sabrının karşılığını alacaktı, bundan şüphesi yoktu. Bu uzun gecelerde en sevdiği şey, avını hayal etmekti. Ama bu düşsel bir avdı – yüzünde vudu maskesi olan yırtıcı yaratık cinsel organını sergilediğinde ortaya bir pala ya da bir Opinel çıkıyordu; bu, geceden geceye değişiyordu.

Kaç yaşındaydı? Yirmili yaşlardaydı şüphesiz. Belli yayınlar –birden çok cinayet işleyen katilleri ele alan Amerikalı uzmanların yaptığı çalışmalar– cinayet işleme dürtüsünün ergenlikten hemen sonra ortaya çıktığı konusunda uzlaşıyordu. Çocuk önce hayvanları öldürüyor, işkence ediyor, sonra da ergenlikte kız arkadaşlarına –ya da duruma göre erkek arkadaşlarına– vuruyor, onları sıkıştırıyordu. Sonunda bu karanlık dürtü doruk noktasına ulaşıyordu. ÖLDÜRMEK.

Evet, canavar cinsel olgunluğa ulaşmıştı. Çocuk yapabilirdi, ama ceset üretmeyi tercih ediyordu. İhtirası histerik bir nefretti, bu yüzden başkalarını kesiyor, ağızlarını yakıyor, kurban-sevgililerinin

damarlarına zehir enjekte ediyor veya gırtlaklarını kazıyordu (belki de bu şekilde onları arındırıyordu, bu da bir başka fikirdi...)

Katil yakışıklıydı şüphesiz. İşte bu nedenle, herkesle yatan ama kimseye âşık olmayan Federico'nun gözde sevgilisi olmuştu. İşte bu nedenle, gey içgüdülerine istemeye istemeye, gönülsüzce boyun eğen sevimsiz, asık suratlı bir eşcinsel olan Cauteleux'nün yüreğini yerinden oynatmıştı.

Seksiydi de. Kışın hırka giyen, yazın hasır şapka takan dedeleri kaşla göz arasında, bir bakışta baştan çıkarıyordu. O yaşta hâlâ genç bedenlerin hayalini kuran, hepsi de utanç ve heyecan içindeki kurbanlar kolay lokmaydı. Genç beden burada moruk, hemen elinin uzanacağı yerde. Seni cezbediyor, davet ediyor, sana evet diyor – ve seni öldürüyordu.

Swift bu şekilde adamın tenini de gözünde canlandırıyordu. Parlak su damlalarının üzerinden aktığı pürüzsüz, ılık, karamel renginde bir ten. Bunu düşündüğü zaman Swift'in aklına, pek de fena olmayan, ilham verici ismiyle şu yeni grup geliyordu: The Teardrop Explodes. Evet, gözyaşları –kendileri için artık çok geç olan kurbanların gözyaşları– bu mükemmel bedende, bu ipeksi ciltte infilak ediyordu.

Katil için bir anne hayal etmeye çalıştığında, aklına hiçbir görüntü gelmiyordu. Buna karşılık babayı görebiliyordu. Nefretini, şiddetini, alkolikliğini. Yaralar çocuklukta alınmıştı, buna hiç şüphe yoktu. Tokatlarla, yumruklarla, önüne geçilmez öfkelerle. Bunların hepsi romda, hınçta, kontrol kaybında mayalanmıştı.

O çocuk belki de aşk için yaratılmıştı ama nefret için şekillendirilmişti. Yara izleri çoğalmıştı. Acılardan bahsetmeyelim bile. Kötü şiirlerdeki gibi yüreği durmaksızın kanıyor ama buna katlanıyordu. Yaralarını yalayarak kendi başına iyileştiriyordu. Öfkesi, diken gibi sert papillalarla kaplı pembe bir dildi.

Çocuğun kasları belirginleşmişti. Yeniyetmeliğinde eşcinsel olmuştu. İçinde bir ölüm makinesini saklayan bir cinsel cazibe nesnesi. Artık hayatta kalma zamanıydı. Ona yuva olan evini terk etmişti ya da ev onu terk etmişti, ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Yalnız başına kalmış, şekerkamışı tarlalarında çalışmaya başlamıştı. Kaç yaşındaydı? 12, 13 yaşında. Ergenliği bu karmaşa içinde geçmişti. Büyüyüp güçlendikçe ve acımasızlaştıkça, cinsel arzusu da eciş bücüş, yok

edilemez tuhaf bir bitki gibi büyümüştü. Önce erkeklere yönelmişti, sonra da ölülere...

O dönemde hâlâ dayak yiyordu. Swift Gouadeloupe'un (neden Gouadeloupe, hiçbir fikri yoktu) örf ve âdetlerini bilmiyordu ama adayı, köleliğin son kalelerinden biri olarak gözünde canlandırıyordu. Adamının kırbaçlandığını, kötü muamele gördüğünü, tecavüze uğradığını (neden olmasın) hayal ediyordu. Plantasyon bekçileri tarafından öldürülebilir, hapse atılabilir (çünkü hırsızlık yapıyor, tecavüz ediyordu, evet o da tecavüz ediyordu) ya da vahşi bir orman hayvanı tarafından parçalanabilirdi. Aslında yaşamaktan daha çok ölmek için sebebi vardı.

Ama paçayı kurtarmıştı. Yaralanmış, damgalanmış, güçlenmişti. Artık sıra sokak kavgalarına, bıçaklı ya da palalı düellolara gelmişti. Aynı zamanda hap, rom, kirli para, hepsinden daha da tehlikelisi, yolsuzluğa bulaşmış polis de vardı. Sert koşullara bir tür giriş niteliğinde olan ve onu neredeyse yaralanmaz kılan tehlike, kötülük, şiddet silsilesi.

Sonunda Fransa'ya gelmişti. Doğrudan başkentin çukurlarına dalmıştı. Helaların kokusu, sidik ve sperm ufuneti onu çekmişti. Burası onun yaşam alanıydı. Av sahasıydı. Hayır, cinayet işlemeye hemen başlamamıştı. Önce fahişelik yapmıştı. Belki hırsızlık da. Paralı sevgililer bulmuştu. Unutulmamalıydı ki, kötülüğün kudreti en şık zarfın içindeydi. Palace'ta şarkı söyleyip dans eden, yeni özgürlüklerinin tadını çıkaran, yüzlerce sevgili değiştiren insanların başını döndüren bir güzellik.

Adam onların arasındaydı. Öldürmeye hazırdı. Paraya ihtiyacı vardı. Ama kana daha da fazla ihtiyacı vardı.

Memleketinden iki şey getirmişti: nefretini ve palasını. Swift merak ediyordu. Böyle bir adam nasıl olmuştu da Federico'ya vurulmuştu? Zıt kutupların birbirini çekmesi mi? Birbirini tamamlaması mı?

Swift'in zihninin derinlerinde mayalanan düşünceleri aniden sekteye uğradı.

Bir çığlık yankılanıyordu.

Lanet olsun! Tuvaletten gelen bir çığlık.

Swift elinde silahıyla koştu. Basamaklardan indi, çılgın gibi kaçışan birkaç adam gördü. Sarı, zayıf bir ışığın aydınlattığı tuvaletin içerisinde karşısına iki kanatlı bölmelerle ayrılmış uzun bir kavis çıktı; bu iki kanatlı bölmeler de şist duvarları çağrıştıran siyah çinko paravanların ardındaydı. İçbükey tavan tamamen bej ve mavi seramiklerle kaplanmıştı. İçerisi boştu. Dairesel yayın merkezinde beyaz, parlak lavabolar, bunların da üzerlerinde gümüşi aynalar vardı.

Swift ihtiyatlı adımlarla yürüdü.

Zemin mi? Seramik ve altın rengi camla döşenmişti. Üzerindeki desenler, çok eski zamanlara ait bir tür *bestiarium*'a[118] ait gibiydi – siyahtan karamel rengine, oradan toprak rengine, kırmızıya, sepyaya, kimi yerlerde (nadiren) ani kopuşlarla maviye geçen aslanlar, ejderhalar, filler...

Bir gürültü. Bir yerlere vuruluyordu. Güm-güm-güm! Biri içeri girmek istiyormuş gibiydi. Güm-güm-güm! Ya da dışarı çıkmak istiyormuş gibi.

Boğuk, ağlamaklı bir ses:

– Yardım edin!

Sağda, kapının alt tarafındaki aralıktan ışıldayan sidiğin içinde kollar ve bacaklar görülüyordu.

– Yardım edin!

Swift tabancasını sıkıca tutuyordu – silah elinde sımsıcak, titreşiyordu.

– Tamam, diye bağırdı. Kımıldamayın. Polis burada.

– Polis mi?

Swift birkaç adım attı. Tabancayı kurallara uygun tutmama gibi bir huyu vardı. Sağ el kabzayı kavramalı, sol el de ona destek

118. Hayali ve gerçek hayvan öyküleri kitabı. (ç.n.)

olmalıydı. Oysa Swift, Sig P220'sini (İsviçre ordusu silahı) tutar ve hedefine kilitlenmek için sol elinin işaretparmağını namlunun altına koyardı. Ateş ve ölüm saçacağını haber veren tuhaf, neredeyse yararlı bir hareketti.

Çinko paravanların arkasında başka bir çift bacak –saldırganınkiler– olup olmadığını görmek için gözlerini kıstı. Hiçbir şey yoktu. Düşük voltaj ve göz kırpan ampuller yüzünden her yer alacakaranlıktı.

– Buradan! diye devam etti boğuk ses.

– Susun! diye buyurdu Swift. Polis burada dedim size.

Yan tarafa doğru bir adım. İki. Sağa doğru kayarak, pisuvarları gizleyen, içe çökmüş çinko paravanın arkasına girdi. Koridorda beyaz lavabolar yarı karanlıkta yüzüyormuş gibiydi.

Çok ihtiyatlı hareket etmesine rağmen ayak sesleri su birikintilerinde yankılanıyordu. Her yer akıyor, çağlıyor, flüt çalıyordu. Noel perilerinin, elflerin ve orman yaratıklarının kıkırtılarla, küçük gülüşlerle verdiği bir konserdi adeta.

Bir el, bir kol. Adam yan tarafına yatmıştı. Açık mavi bir ceket giymişti, dazlaktı, pembeydi, yaşıyordu. Birkaç metre daha: Adam, çenesi yakasının içine gömülmüş bir vaziyette, şüphesiz tesadüfen, kurtarma pozisyonundaydı.

– Yaralı mısınız?

– Evet. Hayır. Bilmiyorum.

– Saldırıya mı uğradınız?

– Evet.

Swift'in aklına sadece basit bir silahlı (bıçak) soygun ya da eşcinsel düşmanı bir saldırı olabileceği geldi. Yerde yatan bedeni eliyle yokladı. Adam zangır zangır titriyordu. İlk bakışta, kolunda fazla ciddi görünmeyen bir yara vardı. Klasik bir savunma yarası. Başka bir şey yoktu.

– Nerede?

– Kim?

– Saldırgan, nerede?

– Şuradan gitti... Bana vurdu, bıçakladı...

Swift güven vermek için elini adamın omzuna koydu.

– Yardım gelecek amca, merak etme.

Blöf yapıyordu ama bunun doğru çıkma ihtimali fazlaydı. Biraz önce buradan kaçanlar bir devriye ekibiyle karşılaşacak ve

onları alarma geçirecekti. Yaralıya son kez göz atarak doğruldu. Tuileries'deki diğer kurban gibi bu adamcağız da (inanılmaz bir şekilde bu da papyon takmıştı) yüreğini sızlattı.

Gizlenen ihtiras, bir tanışma umudu, ikinci baharın yaşandığı ellili yaşlar, içinizi acıtan bu kadınsılık... Gece hayatı bu tür insanlar için fazla sertti.

Swift geldiği yöne doğru gitti ve merdivenin önünde etten duvar oluşturmuş üniformalı polislerle burun buruna geldi.

– Siz nerden çıktınız? diye sordu kimliğini kaldırarak.

– Président-Wilson Caddesi'ndeydik. Bir adam bize...

– Yukarı doğru çıkan birini gördünüz mü?

– Hayır. Biz...

– Şu tarafta bir yaralı var.

Demek ki katil kaçacak zaman bulamamıştı. Hâlâ buradaydı. Swift arkasına dönüp etrafa baktı. Aralık bir kapı fark etti. Önceki araştırmalarında burasının temizlik personeline ya da bahçıvanlara ait bir bölüm olduğunu düşünmüştü. Bir çıkış kapısı mıydı? Daha ziyade bir kapandı.

Burası kapalı bir bölüm değildi. Sonunu göremediği bir koridordu. Cebinden bir fener çıkararak koridora daldı. Aklı almıyordu. Chaillot Tepesi'nin altından yürüyordu – ve katil tünelin sonundaydı.

Bir anda bahçenin topografisi aklına geldi ve mekânın mantığını kavradı: Tuvalet, Trocadéro Akvaryumu'na bağlanıyordu. Demir bir kapı. Mecburen. Kapıyı itince yeni bir odaya girdi. Her yer karanlıktı ama cam tuğlayla kaplı tavandan biraz ışık sızıyordu. Çok ince bir gerçeklik tabakasıydı.

Swift havuzlar, beton korkuluklar, kalın camlar gördü: Geceye ve gündüze tamamen kayıtsız balıklar, pullu bedenleriyle suya batıp çıkıyorlardı.

Tavana daha yakın bazı akvaryumların –yirmi kadar vardı– üstü açıktı, bazıları ise kutu gibi kapalıydı – yeşil, tirşe, uğultulu.

Swift yürümeye devam ediyordu. Diğeri buralarda bir yerdeydi – haftalardır aradığı, yüzü olmayan ya da daha doğrusu, Heidi'nin anlattığı gibi üst üste konmuş iki yüzü olan, çok dişli, çok gözlü o cani...

Swift kulak kabarttı. Gerginlik kemiklerini ağrıtıyor, duyularını bozuyordu. Her şeyi algılıyordu: suyun belli belirsiz yansımasını,

yapay şelalelerin şırıltısını, havuzlara oksijen basan motorların homurtusunu.

Bir eşik. Tropikal balıkların bölmesi. Sömürgelerden gelmiş olmalıydılar, o kara yılların anıları bu renksiz balıklardan ibaretmiş gibi. Swift'in aklına *fufru* geldi. Burada olabilir miydi? Bunu düşünmenin zamanı değildi şimdi.

Bir çıtırtı...

Swift topuklarının üzerinde döndü. Daha doğrusu onu döndüren tabancası olabilirdi.

Buradaydı.

Hayal ettiği gibi. Atletik yapılı genç bir adam, boyu 1.75'ten fazla değildi, güçlüydü evet ama havalanmış, çalakalem çizilmiş gibi hafif bir silueti vardı.

Bu, Monkeyland'deki kaçan herifti, Swift onu askeri tarzdaki hâki ceketinden tanımıştı. Elleri koyu renkti, tek elinde meşhur Opinel vardı. Parmakları bıçağın kabzasıyla aynı ahşaptan oyulmuştu sanki.

Maskesi yoktu ama yüzü beyaz pudrayla kaplıydı. Swift buna benzer görüntüleri Afrikalıların törenlerinde, vudu ayinlerinde görmüştü. Şimdi tam ortasındaydı işte.

– Eğlence sona erdi adamım, diye seslendi. Bıçağını bırakıp ellerini görebileceğim şekilde havaya kaldır.

Kulağa *Starsky ve Hutch* dizisinden fırlamış gibi gelen bu cümleleri çok sık söyleme fırsatı bulamıyordu ama şartlar göz önüne alındığında, olması gerektiği gibi söylemesi hoşuna gitti.

Diğeri kımıldamadı.

– Bıçağını bırak piç herif.

Terden sırılsıklam olan Swift silahının kabzasını sıkıca kavramıştı, birden namluya mermi sürmediğini fark etti.

Asabi bir hareketle sürgü mekanizmasını çekip bıraktı. Tak-tak. Binlerce filmde bu ses yankılanmıştı. Binlerce efekt uzmanı bu sürgü sesini taklit etmişti. Ama silah sizin elinizdeyken, bu bambaşka bir hikâyeydi...

O anda, sadece o anda, bir saniyelik dalgınlıktan faydalanan hayalet harekete geçti. Beklenmedik bir hareketti. Sağ kolunu kaldırdı ve bıçağının ucuyla havada Zorro gibi geniş bir Z çizdi.

Swift son anda geri çekilip tetiğe bastı. Bir kere değil, iki kere değil, mitralyöz gibi. Namlu, sol elinin işaretparmağı üzerindeydi,

körlemesine ateş ederken dumanın ve patlama seslerinin farkındaydı; sadece eli hayattaydı, kendisi diğer tarafa, başka bir yere, transa, şok haline geçmişti...

Çok kalın, hatta zırhlıymış gibi görünen akvaryum camı patladı. Sular boşaldı. Balıklar da suyla birlikte. Buz gibi soğuk bir dalga, ne olduğunu anlamayan Swift'i su içinde bıraktı. Üzerine çullanan koyu karanlık, bir geminin güvertesindeymişçesine kaymasına neden oldu.

Bir duvarın köşesine sıkıştı. Dalgayla uğraşırken kokuşmuş bataklık sularını yuttu. Kendini büyük bir leğende, daha doğrusu devasa bir bulaşık teknesinde, köpüklü, pis, atık suların içindeymiş gibi hissetti... Hayatı bir eviyenin dibinde son bulacaktı.

Dörtayak üzerinde öğürdü, çığlık attı, ağladı. El yordamıyla silahını aradı ama parmakları sadece kapkara ve yumuşak bir şeylere değdi. Nasıl olurdu? İnsan avı, balık avıyla sona ermişti. Acınasıydı, balık pulları ve gözyaşları içindeydi, tüm hayallerin sonuydu.

Bu, son geceydi.

Olayın sıcaklığı devam ediyordu.

Kurban ilk olarak Hôtel-Dieu Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Yarası hafifti. Bir saatte tedavisi yapılmıştı. Bay Papyon şimdi ifadesi alınmak üzere 36'daydı. Saat sabahın beşiydi.

Koridorlar söylentilerle çalkalanıyordu. Saldırıya uğrayan adam 57 yaşındaki René Marsac'tı, XVII. Bölge'de Ampère Sokağı 34 numarada ikamet ediyordu ve saldırganın yüzünü görmüştü.

Swift savcı vekiliyle epeyce ağız dalaşı yaptıktan sonra (o saatte umumi tuvalette ne işi vardı? Neler oluyordu?) eve gidip duş almış ve Cinayet Büro'ya gelmişti. Orada ilk duyduğu da şu olmuştu: Tanık saldırganı tarif edebilirdi.

Cani herif şanslıydı. Belirtmeye gerek bile yok ama, Swift tufandan kurtulduktan sonra etrafta ne ceset ne de yaralı vardı. Birkaç metre ötesindeki hasmını ıskalamıştı. Ama bundan utanmıyordu. Çünkü o durumda tetiğe basabilmesi bile mucizeydi. Hedefi vurmak imkânsızdı...

Swift çalışma odasına girdi. Mezz, Marsac'ın ifadesini alıyordu. Darmadağın odada, şaşkınlıktan hâlâ kurtulamamış adamı terletiyordu.

– Bizi yalnız bırak, diye buyurdu soğuk bir sesle Swift – sudan çıkmış Venüs.

Mezz itaat ederek çalışma masasının üzerindeki karbona ve mürekkebe bulanmış büyük daktiloyu bıraktı. *Bu şeref sana ait.*

Swift tek kelime etmeden, onun hâlâ sıcak olan sandalyesine oturup gözlerini karşısındaki adama dikti. Marsac'ın kolu askıdaydı. Müfettiş, adamın papyonunu yeniden takmış olduğunu fark etti. Bunu tek eliyle nasıl yapabilmişti? *Önemi yok.*

– Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

– Ben... çok korktum.

– Artık güvendesiniz.

Adam kuşkulu bir tavırla Swift'i inceledi. Fruit of the Loom tişörtlü (*bad boy* kıyafetini evde çıkarmıştı), arkaya doğru taranmış saçları hâlâ ıslak olan, uzun boylu bu genç adam pek de ciddiye alınacak biri gibi görünmüyordu.

– Size teşekkür ederim, diye mırıldandı yine de Marsac.

Swift hayatını kurtarmıştı. Oysa genç polis bunu unutmuştu bile.

– Rica ederim. Size saldıran adamı görmüşsünüz, öyle mi?

– Bir an.

– Yüzü beyaza boyanmış mıydı?

– Hayır. Neden?

Swift cevap vermedi. Katil, Akvaryum tarafına geçerken yüzünü pudrayla sıvayacak zaman bulabilmişti demek. Özel bir yüz saklama yöntemiydi...

– Fiziksel özelliklerini tasvir edebilir misiniz?

– Evet.

Swift "robot resim" yaptırmayı düşünerek ilk kelimeleri daktiloda yazdı. Aletin eski mekanizmalara özgü bir takırtısı vardı. Çok ağırdı, yağlıydı, Gutenberg zamanından kalma gibiydi. *Bilgisayar mı dediniz?*

– Saldırı nasıl oldu? diye sordu.

– Meslektaşınıza hepsini anlattım.

– Tekrar anlatın.

– Rahatlamaya gitmiştim ve...

– Marsac, diye sözünü bıçak gibi kesti Swift, saçmalıklarınızı dinlemek için burada bulunmuyorum.

Tanık hafifçe güldü. Yüzü yılların etkisiyle sarkmış, pembe-gri, ufak tefek bir adamdı.

– Neden gülüyorsunuz?

– Meslektaşınız da aynı şeyi söylemişti. Yani birebir aynı kelimeleri kullanmıştı demek istiyorum.

– Ulusal polisin efsanevi tutarlılığı, diyerek güldü Swift de. Haydi, baştan alalım, bu defa numara yok.

– Ben şey için... bilirsiniz...

– Bir buluşma için mi?

– İşte bu.

– Sonra?

– Sonra, orada, arkamdan o genç adam geldi...

– Nasıl biriydi?

– Karanlıktı ve sırtım dönüktü...

– Çiş mi yapıyordunuz?

– Evet. Aslında hayır. O durumlarda, çiş yapıyormuş gibi davranılır...

– Tamam. Demek, omzunuzun üzerinden arkaya baktınız.

– Tam olarak öyle.

– Ne gördünüz?

– Aslında, fazla bir şey görmedim. Adam... koyu tenliydi.

– Nasıl koyu tenliydi?

– Eee...

– Koyu siyah mıydı, sütlü kahve renginde miydi, yoksa sadece bronz muydu?

– Sanırım, sütlü kahve.

Swift ürperdi. Nöronları –fikirleri, tahminleri, varsayımları– birleşmiş, tek bir akıma bağlanmıştı, sezgileri doğrulanıyordu.

– Bana onu ayrıntılı olarak tarif edin.

– Eee... Özellikle koku dikkatimi çekti...

– Ne kokusu?

– Bir parfüm... Çok saçma, özür dilerim...

– Anlatın, Tanrı aşkına!

Adam irkildi. Saldırıdan yeni kurtulmuştu, şimdi de Deligny Havuzu'ndan[119] çıkmış gibi görünen bir polis tarafından haşlanıyordu.

– Özür dilerim, diyerek geri adım attı Swift. Bana o kokuyu tarif edebilir misiniz, lütfen.

– Vanilya kokuyordu.

Marsac bu saçma ayrıntıdan bir an önce kurtulmak istercesine hiç tereddüt etmeden, bir çırpıda cevap vermişti. Swift buna itiraz etmedi. Senaryosu için bir ayrıntı daha yakalamıştı. Vanilya, tropik bölgeler. Tak-tak, tak-tak...

– Fiziksel görünüşüne gelelim. Yüzü boyalı değildi, emin misiniz?

– Evet.

---

119. Seine Nehri'nin sol yakasında inşa edilmiş yüzer bir havuzdu. 8 Temmuz 1993'te batarak yok oldu. (ç.n.)

– O zaman, yüzünü görmüş olmalısınız.

– Bana bir... hayvanın yüzü gibi geldi.

– Hayvan mı?

– Evet, bir kedi. Yüzü, somağı varmış gibi, ince ve uzundu, gözleri tuhaf bir şekilde çekikti, Doğululer gibi. Kedi gözleri.

Tak-tak.

– Devam edin. Size sarıldı mı, okşadı mı?

– Öyle yapacak sandım. Ben, nasıl desem...

– Beklemedeydiniz, öyle mi?

Marsac çekingen bir tavırla güldü. Bu adam Swift'in canını acıtıyordu. Kol askısına rağmen, papyonuyla yıllanmış bir şıklığı vardı; düzgünce katlanıp dolaba konmuş naftalinli mendiller gibi, biraz harap ve ölüme yakın bir şeyleri çağrıştırıyordu. Ne yaparsa yapsın yine de yaşlıydı. Tuileries kurbanı da böyle yarı-dede, yarı-züppeydi. Katilin tarzı bu muydu?

– Evet, bekliyordum... Bir şey... Bir hareket, bir sevgi işareti. (Marsac birden doğruldu, gözleri çakmak çakmak olmuştu.) Ama beni bıçakladı.

İfadesi yine değişti, yüzü öfkeyle kasıldı.

– Götveren! Bıçak çıkardı ve bana sapladı!

– Sakin olun beyefendi. Tekrar söylüyorum, burada güvendesiniz.

– Pis herif... diye mırıldandı adam, dudaklarının arasından.

TAK-TAK. Swift, Marsac'ın öfkesini yok edebilirmiş gibi sertçe basıyordu tuşlara. Bu ifade onları bir yere götürmeyecekti. Can alıcı nokta başka yerdeydi.

Polis tutanağına özgü dili ve sözdizimini –komik sayılabilecek karmaşık bir jargon– düzenledikten sonra tekrar adama döndü.

– Araştırmalarımıza yön verecek özel bir şey fark ettiniz mi?

– Hayır.

Formu doldurmak için birkaç tak-tak daha. Bunlar üç nüsha halinde imzalanacak, başka bir şeye geçilecekti. Esas meseleye.

Robot resme mi?

Robot resme.

Pek bilinmeyen bir şeydi ama robot resim tekniği bir sosyete oyunundan ortaya çıkmıştı.

1952'de hâlâ hayatta olan Roger Dambron, gözler, burunlar, ağızlar ve kulaklardan yola çıkarak yeni yüzler oluşturmaya izin veren "robot-fotoğraf"larla Lépine Ödülleri'nde bronz madalya almıştı. Dambron, yaşadığı küçük Étaples-sur-Mer şehri sakinlerinin kendi çektiği iki binden fazla fotoğrafını sunmuştu. Hepsi de makasla küçük parçalara ayrılmış fotoğraflar...

Oyun ticari bir başarı elde edemese de polisler bunu keşfetti. 1953'te bu teknik kullanılarak bir katilin kimliği belirlendi. Kısa zamanda bu teknik tüm dünyada benimsendi. Oyun ciddi bir mesele haline geldi. Dambron yakalanan her suçlu için telif hakkı alsaydı çok zengin olurdu.

Swift, Marsac'ı güvenilir ellere –Büro'da uzmanlar vardı– teslim etti ve kendi mekânına döndü.

Avını elinden kaçırmıştı ama memnundu. Birincisi, kurban hayattaydı. İkincisi, soruşturma bir şekilde ilerliyor ve onu haklı çıkarıyordu. Bir de gece nöbetleri sona ermişti. Aslında bu tek kişilik mastürbasyona katlanamıyordu artık.

Şimdi sağlam bir ipucu vardı.

Portre yakında Paris'in her yerinde, gazetelerin ön sayfalarında, televizyonda yayınlanacaktı. Swift'in davası, herkesin davası olacaktı. Başkent devasa bir fare kapanı haline gelecek ve Cinayet Büro her an tetikte olacaktı. Herkes Hela Katili'yle uğraşacaktı. Herkes çok öfkelenecekti. İntikam çığlıkları atılacaktı. Herkesin ağzında kan tadı olacaktı.

Maigret tend un piège'de Jean Gabin'in dediği gibi: "Şimdi kaplan avı zamanı!"

Çalışma odasına gittiğinde, Mezz ceketini giymiş, çıkmak üzereydi.

– Gidiyor musun?

– Gecenin büyük kısmını umumi bir tuvalette geçirdim, XVI. Bölge polislerinin ve Trocadéro çalılıklarında yakalanan topların kahrını çektim. Evet, izin verirsen gidip çocuklarımla kahvaltı etmek istiyorum.

– Elbette.

– Ve rica ederim, bana hava atma.

– Ne havası?

– İşinden başka bir şey düşünmeyen, ailesiz polis havası.

Swift kahkaha attı.

– Kendini Bébel sanan ben değilim.

– Bébel'in de çocukları var, hatırlatırım.

– Sonra beni ara.

– Tamam. Robot resim mi çizdireceksiniz?

– Çiziliyor.

– Adamı tespit ederseniz bana haber ver. Her şey bir yana, Paris'te elimizden geçmemiş bir Antilli olamaz.

– Kesinlikle.

Mezz gidince, Swift masasına oturup yeni bir şömize koymadan önce Marsac'ın ifadesini bir kez daha okudu. Yine kâğıt, hep kâğıt...

Dosyalarını düzene koymaya karar verdi. Bunların hepsini sorgu yargıcına göndermesi gerekecekti, hassas bir koli.

Dosyaları karıştırırken Heidi Becker'in ilk ifadesine denk geldi. Gümüş rengi saçları, küstahlığı, fare silueti, 60'ların kıyafetleriyle o küçük sarışın. Ne yapıyordu acaba? Ondan haber almamıştı... Ne zamandan beri?

Hâlâ ıslak olan saçını eliyle düzelterek başını arkaya verdi. Dalgın dalgın el yordamıyla bir Marlboro alacakken hareketini tamamlayamadı: Dibe vuran devasa bir çapa gibi, sırtını duvara toslayarak uyuyakaldı.

Birden uyandı. Karşısında duran polisi tanıyor ama adı aklına gelmiyordu. Ardından gayriihtiyari saatine baktı. 11.45 olmuştu. Üç saattir uyuyordu.

– Robot resim hazır.

Polis daktilonun üzerine kaba saba çizilmiş bir resim koydu.

– Daha sonra düzeltilecek, dedi özür dilercesine, ama sana bir şey çağrıştırıyor mu?

Swift cevap vermedi. Bataklıktan çıkan biri gibi uykudan sıyrılmaya çalışırken, gördüğüne inanabilmek için gözlerini kırpıştırdı.

Daktilosunun tuşlarının üzerinde yakışıklı bir alçağın yüzü ona sinsice bakıyordu.

Tabii ki bu yüzü tanıyordu.

Werner Cantoube, Agde Burnu'ndan dönmüştü demek.

Teyakkuza geçmişlerdi.

Öğleden sonra amirin çalışma odasında, bütün ekip şeflerinin, dava memurlarının ve diğer görevlilerin katıldığı bir kriz masası oluşturulmuştu. Gazeteciler nasıl olmuştu bilinmez, dünkü cinayet girişimini duymuştu. Gazeteler olayı manşetlerine çıkarmış, radyolar haber programlarını bu vakayla açmıştı. Çok da iyi olmuştu. Polis, Parislileri uyarmak ve bir numaralı zanlıyı akıllarına kazımak için bundan yararlanmaya karar vermişti.

Yine de şunu belirtmekte fayda var: Basın sadece Hela Katili'nden bahsediyordu. Kimse bu vakayla palalı katil arasında bağlantı kurmuyordu, polisler bile. Swift dışında.

Geçelim. Arama ilanı verilmişti. O günden itibaren robot resim her yere, basına ve şehrin ışıklı panolarına yayılmıştı. Ve tabii ki tüm karakollara da. Sokağa çıkan her polisin kafasına pis herifin yüzü kazınmıştı. Çevirmeler, devriye gezmeler, kimlik kontrolleri... Paris artık gezip eğlenme yeri, aşk oyunlarının şehri değildi. Paris bir balık ağı, bir yengeç sepeti, bir kapandı. Caniyi yakalayacak bir kapan.

Genel çalışma bu şekildeydi.

Daha özel çalışma ise, homoseksüellerin bulunduğu noktalara odaklanmıştı: Sainte-Anne Sokağı, Wimpy de Saint-Michel, Saint-Germain, Saint-Lazarre istasyonu, Monkeyland... Özellikle de arka odaları olan kulüpleri, saunaları gözleme emri verilmişti...

Tabii ki umumi tuvaletleri de. Her tuvalette bir polis olmalıydı. Hoş, bu konuda bazı şüpheler de yok değildi: Katilin bu kadar hızlı harekete geçmesi pek ihtimal dahilinde görülmüyordu. Ama belli de olmazdı. Fresson indirilen her fermuardan haberdar olmak istiyordu.

Aslında o sabahki gazete manşetlerinden sonra herkes eve gidene kadar çişini tutacaktı.

Fresson Adli Polis'in Paris'teki Antilli, hatta Afrikalı toplulukların altını üstüne getirmesini de istiyordu. Katil koyu tenli bir adamdı, bu kesinleşmişti. Dolayısıyla bundan böyle Paris'teki tüm koyu tenliler gözlem altına alınacaktı.

Geriye son, kati ipucunu bulmak kalıyordu: Werner Cantoube'un kendisini. Voltaire Bulvarı'ndaki, iki arkadaşıyla paylaştığı daireye gidilmişti. Kimseyi bulamamışlardı. Bazen gittiği oteller ve odalar aranmıştı. Ve Paradis Latin – üç haftadır oraya adımını atmamıştı.

Sevgilileri ve tanıdıkları araştırılmaya başlanmıştı, böylece o güzel dünyanın insanları sorgulanacaktı. Kendi memleketlerinde olsalar da, ailesi de bulunacaktı. İstasyonlar, havaalanları izlenecekti. Paris'ten çıkışı sağlayabilecek her otobanda, her devlet yolunda, en küçük arterlerde bile kontrol noktaları kurulmuştu.

Tüm bu hareketliliğin ortasında Swift mütevazı adam rolüne bürünmüştü. Heyecanı azalmış, akşamdan kalmış gibi bir ruh haline bürünmüştü. Pala konusunda birçok şey tutarsızdı. Cauteleux'nün öldürüldüğü gün Werner Cantoube'un Fransa'da olmadığı kesinleşmişti. Ve üç tayfanın evinde bıçak bulunamamıştı.

İki farklı katil olduğu varsayımına mı dönmeliydi? Hayır, en acil iş Werner'i, sadece Werner'i bulmaktı. Toplantının sonunda Fresson ellerini çırptı.

– İşe koyulalım çocuklar. Katili gece olmadan önce burada istiyorum.

Öğlen saatlerinde ana yemek servise sunulmuştu.

Werner Cantoube olmasa da iki sınıf arkadaşı: Tony Toussaint, altın saçlı Apollon ve Michel Franck, Créteil'li yetim. Swift herkese haber salmıştı: Bu ikisi onundu. Onları tanıyordu. Daha önce sorguya çekmişti. İkisini hafif ateşte ya da kızgın ateşte –duruma göre değişecekti– pişirecekti. Onlar da karşılığında ellerindeki her şeyi Swift'e verecekti: kan, ter, gözyaşı... Çünkü Werner suçluysa bu ikisinin hiçbir şey bilmemesi imkânsızdı – kesinlikle imkânsız, diye ısrar etmişti amirine.

Sıra kimdeydi?

Sandalyesinde tir tir titreyen, tişörtünün içinde terleyen Tony Toussaint. Kimse ona neden burada olduğunu açıklamamıştı ama sağır değilse şayet, koridorlarda Werner Cantoube'un ismini duymuş olmalıydı.

– Neden titriyorsun? diye sordu Swift onun karşısına otururken.

Filmlerde sorgular bomboş, ruhsuz, görülmeden izlemeye olanak veren sırsız aynaların olduğu odalarda yapılırdı. 36'da bu olanaklar yoktu. Sorgu Swift'in odasında yapılıyordu. İşte, o kadar.

– Titremiyorum.

– Yer titriyor o zaman, diye alay etti Swift. Kahve ister misin?

– Evet, isterim.

– O halde içemeyeceksin. Burada tek başımayım. Yardımcım evine yatmaya gitti.

Tony yutkundu. Korkusunu, susuzluğunu, hazırcevaplığını yutuyor gibiydi. Swift bu koltuktan bir sürü insanın geçtiğini görmüştü. Genelde bunların çoğu öfkeli suçlular, yüzlerini buruşturan tanıklar, göz göze gelmekten kaçınan yalancılardı.

Swift bu kadar yakışıklı birini ağırlamamıştı. Tony'nin en ufak bir kusuru yoktu. Lalique[120] kristalinden yapılma bir heykel, efsunlu bir yaratıktı. Yine de dikkatle bakınca yüzünde birkaç yara izi fark ediliyordu – özellikle de dudaklarının birleşme yerlerinde ve boynunun altında. Dosyasına göre Tony, Guadeloupe'ta sefil bir çocukluk geçirmişti. Swift ayrıntıları bilmiyordu ama Werner gibi bu çocuk da –çünkü hâlâ çocuktu– palmiyelerin altında tozpembe bir hayat sürmemiş olmalıydı.

– Werner'i en son ne zaman gördün?

– Ne yaptı?

– Salak numarası yapma.

– *Padon.*[121] O yapmadı.

– Sana fikrini sormuyorum. Sadece sorulara cevap ver.

– Eee... Birkaç hafta oldu. Onu Agde Burnu'nda bıraktık.

Tak-tak, tempoyu ayarlamak için biraz daktilo sesi. Swift'in Méta-Bar'da ya da Caroco'nun evinde karşılaştığı yakışıklı adamla hiç ilgisi yoktu Tony'nin. Sesi değişmiş, iyice alçalmıştı. Ses tonu da iyice kadınsıydı. Hafif bir kreol aksanı hissediliyordu şimdi.

– Neden orada kaldı?

– Paralı bir adam buldu.

– O zamandan beri sizinle temas kurmadı mı?

– Hayır.

– Sizi böyle habersiz mi bıraktı?

– O şekilde bir ilişkimiz yok.

Swift tek kaşını kaldırdı.

– Ne şekilde bir ilişkiniz var?

– *Gason*'uz.

– Fransızca konuş.

– Arkadaşız.

– Sevgili?

– Hayır, arkadaş. Özgürüz. Herkes istediğini yapıyor.

– Ama üçünüz birlikte yaşıyorsunuz.

– Evet.

– Werner'in sevgilisi var mı?

---

120. 1888'de ünlü camcı ve kuyumcu René Lalique tarafından kurulan bir cam firması. (ç.n.)

121. Haiti kreolünde, özür dilerim anlamında. (ç.n.)

Tony elinde olmadan güldü. Burnundan. Genelde burnundan konuşuyordu. Kokain yüzünden mi? Ya da *poppers*?

– Komik bir şey mi var?

– *Anmore*'umuz[122] yok...

– Neden?

– *Gason*'uz.

– Yani?

– Yatılır, ödeme yapılır, hepsi bu.

Swift, Federico'yu düşündü. Tony yanılıyordu. Herkes yanılıyordu. Şilili ile Werner gizli, tutkulu, şiddetli bir aşk yaşıyordu.

– Bana Kaptan Köşkü'nden bahset. Bu grup ne iş yapıyor?

– Çok iyi biliyorsunuz.

Doğruydu. Swift üstelemedi.

– Başka bir mesleğiniz var, değil mi?

– Evet.

– Sen ne yapıyorsun?

– Bir mübaşirlik bürosunda çalışıyorum.

Swift bunu biliyordu ama şaşırmış gibi yaptı:

– Gerçekten mi?

– Gerçekten, Haussmann Bulvarı'nda.

– Kontrol edeceğiz.

Kim bilir kaç kez kullandığı bu kelimelerden iğreniyordu. Bu boktan kelimelerin ardında diktatörümsü, Orwell'vari bir hava, Moskova'nın gözü var gibiydi. Buna rağmen polisler sürekli aynı şeyi söylüyordu.

– Yarı zamanlı, diye ekledi Tony. Böylece, diğerleriyle turneye çıkabiliyorum.

– Anlıyorum.

Aslında anlamamayı tercih ederdi. Tak-tak. Daktilonun faydası: Sorguların ağırlığını azaltıyordu. Müşteriye nefes alacak zaman bırakmamak gerektiğini ileri süren klişe tamamen saçmaydı. Swift başka bir teknik kullanıyordu – tuşlara basınca kemik takırtısı gibi bir ses çıkıyor, bu da tanığın sinirlerini lime lime ediyor, gerilim kendiliğinden yükseliyordu.

– Werner, Paradis Latin'e üç haftadır gitmiyormuş. Neden?

– Size söyledim ya, turnedeydik.

---

122. Sevgili. (ç.n.)

– Hangi tarihlerde?

– *M pa konnen*. Tam olarak bilmiyorum. Defterime bakmam lazım...

– Agde Burnu'nda nerede kaldınız? Bir otelde mi?

– Hayır. Bir daire kiraladık, biz...

– Tamam.

Tak-tak. Farklı bir yön:

– Werner, Paradis Latin'de ne kadar kazanıyor?

– Bilmiyorum. 2.500 civarı sanırım.

– Buna Kaptan Köşkü'nün geliri de ekleniyor.

– Öyle.

– O ne kadar? Ayda yani?

– Değişiyor. Etkinliklere katılıyoruz. Toplantılara...

– Ne kadar?

– Bereketli gecelerde herkese 5.000 düşüyor.

Werner bir gecede ücretinin iki katını kazanıyorsa, cinayetlerin sebebi para olamazdı. Werner zevk için öldürüyordu. Yırtıcılığından.

– Tuhaf para girişleri oldu mu hiç?

– Tuhaf derken neyi kastediyorsunuz?

– Aniden gelen. Açıklanmayan.

– Beyefendi, özür... diye mırıldandı Tony.

Birden bakışlarını Swift'in gözlerine dikti. Muhteşem gözbebekleri vardı. Pırıl pırıl kahve taneleri gibi.

– Fahişelik yapıyoruz, anlıyor musunuz? Ani para girişleri mi? Bu bizim mesleğimiz!

Bu para meseleleri bir yere varmayacaktı. Swift sert bir hareketle daktilonun şaryosunu sola itip çınlattı. Çın! Yeni bir tura hazırdı.

– Nerede olabileceğine dair bir fikrin yok mu?

– Olmadığını söyledim.

Şimdi de tarihler – Swift bundan pek hoşlanmıyordu. Her cinayeti gözden geçirerek hep aynı cevabı aldı: "*M pa konnen*", Swift'in anladığına göre "bilmiyorum" anlamına geliyordu.

Tony başını eğmişti. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ya da ter damlaları. Neyse neydi. Bakışlarını ayakkabılarına –Kızılderili tarzı, püsküller ve turkuvazlarla süslenmiş süet mokasenler– dikmişti. Paris'te yıllardır çok tutulan berbat bir moda.

İfade tutanağının "baş kısmı" bitmişti. Fabrikasyon iş.

– Bana Werner'den bahset.

Tony gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinde sadece kaygı ifadesi vardı.

– Werner'in neyinden?

– Şiddete meyyal midir?

– Hayır.

– Hırsızlık yapar mı?

– Hayır.

– Zıvanadan çıkar mı?

– Zıvana ne demek?

– Kontrolünü kaybeder mi?

Tony acılı, sıkıntılı bir tavırla güldü. Gülüşü burnundan başlayıp ter ve gözyaşlarını geçerek bir acı gibi dudaklarının ucuna gelmişti.

– Kontrol... diye tekrarladı. Hayır, kontrolünü hiç kaybetmez. Biz *serye* insanlarız. Ciddiyiz, demek istiyorum...

Swift iç çekti.

– Zaman zaman tatile gider mi?

– Evet.

Swift yerinden sıçradı. Soruyu öylesine, bir şey beklemeden sormuştu.

– Nereye?

– Tanca'ya.

– Neden oraya?

– Davet edilir.

– Kim davet eder?

– Caroco. Villasına.

Bu kez duraksayan Swift oldu. Heidi ile Federico da oraya gitmişti. Tesadüf olabilir miydi?

Caroco her şeyi bir araya getiren bir ipucu halini almıştı. Olayların arasındaki bağ oydu. Caroco, Key Largo'ydu. Key Largo, ortadan yok olan fişekçiydi. Fişekçi, Louis-le-Grand Sokağı'nda patlayan bombaydı. Bomba, Vialley'ydi. Vialley, Hela Katili...

Biraz daha ısrar edelim.

– Caroco'yu tanıyor musun?

– Onu herkes tanır.

– Demek istediğim... Sizin hizmetinizden yararlanır mı?

– Benim değil ama Werner'le yakındır.

– Nasıl yakın?

– Donla kıç kadar.

Swift bu kabalığa kızmadı. Aptalca soruya aptalca cevaptı.

– Uzun zamandır mı sevgililer?

– Evet, yıllardır.

– Şey olduklarını... samimi olduklarını düşünüyor musun? Yani sır paylaşıyor olabilirler mi?

– Yataklarının altında değilim.

Çılgınca bir fikir: Hela Katili Werner, Vialley'nin onu ortaya çıkarmak üzere olduğunu hissetmişti. Bundan Caroco'ya bahsetmiş, Caroco da polisin infaz emrini vermişti – şüpheleri başka bir yöne çevirmek için Del Luca'nın evine düzenlenecek bir saldırı. Herkes saldırının hedefinin sunucu olduğunu düşünecekti – öyle de düşünüyorlardı hâlâ. Caroco bu kadar çok mu korkmuştu?

Bu varsayım Swift'e bir başka ayrıntıyı hatırlattı: Del Luca'nın evinde bulunan, Werner'in Bay Günaydın'ın stüdyosunda dans ettiği VHS kaseti.

– Caroco ile Del Luca tanışıyorlar mı?

– Dastardly ile Muttley[123] tanışıyorlar mı?

– Nasıl bir ilişkileri var?

– Birlikte parti düzenlerler, erkek değiş tokuşu yaparlar, ibne işleri yani...

Swift bu bilgiyi de aklının bir köşesine yazdı.

– Seyahatlerin tarihlerini hatırlıyor musun?

– Hayır.

– Werner oraya kaç kere gitmiştir sence?

– Bilmem. Altı, yedi olmuştur sanırım.

Swift daktilosuna baktı: Bu aşamayla ilgili hiçbir şey yazmamıştı. *Caroco'yu sonraya saklayalım.*

Tutanağa devam. *Daha sert bir konuya girelim.*

– Hela Katili'nin son kurbanı ölmedi. Onun tanıklığıyla bu robot resmi yaptık.

Swift bir çekmeceyi açarak çıkardığı kâğıdı Tony'nin burnuna soktu.

– Tanıyor musun?

---

123. Bir Amerikan çizgi filminin karakterleri. Dastardly bir pilot, Muttley de onun beceriksiz köpek arkadaşıdır. (ç.n.)

– Hayır, diye karşılık verdi diğeri yine gözünü kırpıştırarak. (Bakışları tedirgin gibiydi.) Herhangi bir kırma olabilir.

– Bir ne?

– Bir melez.

Swift karşılık vermeye tenezzül etmedi. Fahişeler arasında sıradan bir dayanışmaydı. Kanlı cinayetler söz konusu olsa bile, sağlam bir değerdi.

– Son kez soruyorum, Werner'in hiç şiddet patlamaları olmadı mı?

– Hiç.

– Ama kolay bir çocukluk geçirmemiş.

– Ben de ama bu beni katil yapmaz.

– Opinel marka bir bıçağı var mı?

– Kampta değiliz.

– Onun dolabında tuhaf aletler görmedin mi hiç?

– Ne gibi?

– Bir pala ya da ülkesine ait bir şeyler.

Tony'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Swift bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Çerçevenin dışına çıkmamaya ve hiçbir şekilde palalı cinayetlere değinmemeye karar vermişti oysa. *Her şey sırasıyla.*

– Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?

– Bunun cevabını vermiştim.

Swift daktilosunu bıraktı. Aynı yerde dönüp duruyordu. Meyvenin suyu sıkılmıştı.

– Tamam, dedi beyaz sayfayı daktilodan çekerek.

Daktilodan çıkan tüm sayfaları düzenleyip Tony'ye doğru itti.

– Oku ve imzala.

– Sonra gidebilir miyim?

– Hayır. Gözaltındasın.

Bu söz öylesine, düşünmeden ağzından çıkmıştı. Tony sadece tanıktı ama Swift onu biraz soğumaya bırakmak istiyordu. Herkes güvertede kalmalıydı.

Swift yalnız kalır kalmaz sigaralarını alıp odasından çıktı. Başı önüne eğik, zembereğinden boşanmış bir yay gibi hızlı adımlarla koridoru katetti. Tepesinde, tavana raptedilmiş kablo yığınları, reçine içine hapsedilmiş bir cangıl gibiydi yine. Bir kapı. İki kapı. Merdiven.

Ve işte. Çatıların üzerindeydi. Genelde ayrıcalığa susamış polisler de herkes gibi –hatta herkesten daha çok– Paris'in bu muhteşem manzarasıyla gurur duyardı. Panorama eşsizdi. Gökyüzüne çok yakın bir arduvaz ve çinko ovası.

– İşte her şeyin ödülü bu! diye bağırırlardı.

Swift'se bunu umursamıyordu. Zirvelere düşkün değildi. Tam tersine, örneğin Notre-Dame ya da Panthéon gibi binaların dibinde olmayı, devlerin gölgesinde ellerini taşa değdirmeyi, ululuklarıyla içli dışlı olmayı severdi.

Neyse, buraya biraz huzur bulmak için çıkmıştı: Aşağıdaki hareketlilikten gına gelmişti. Telaşla koşturuyor, sürekli konuşuyorlardı, telefonlar susmak bilmiyordu – ve hepsi ne içindi? Katil hâlâ duvar diplerinden yürüyor, sundurma altlarında saklanıyor, gecekondu mahallelerinde gizleniyordu. Swift şimdiden ilk sevdasına dönmek istiyordu: Sürek avından ziyade pusuya yatıp beklemek.

Çatının eğimine oturmuş, beyaz göğün altındaki gri sonsuzluğa bakmıyordu. Hücreye giden Tony'nin sırtı gözünde canlanıyordu.

Bu adamın amacı ne olabilirdi? Fahişelik, diğerleri gibi bir işti. Para kazanmanın hızlı ve etkili bir yolu, çaresiydi. Seks ile paranın basit, kolay ve açık ilişkisiydi.

Bu meslek Swift'i büyülüyordu. Kendisi bundan faydalandığı için değil. Kesinlikle hayır. Hiç de deneyimsiz biri olamayacak Brigitte'le tek kişilik ilişkisine rağmen, kadınlarda masumiyet, saflık arardı o.

Saflık ile seksi karşılaştırmak istemiyordu ama elinde değildi; Katolik yuvalarda, bağnaz ailelerin yanında ona bu fikir aşılanmıştı. Oralardan paçayı kurtarmak için hiçbir fırsatı kaçırmasa da bu damgadan, bu işaretten kurtulacak kadar hızlı koşamamıştı: Aşk, günahtır.

Aslında Swift'in arzusu çok daha tehlikeliydi, çünkü onun için kadınları arzu edilebilir kılan şey tam da onların masumiyetiydi. Kadınlar çiğnenecek tabular, saygısızlık edilecek tapınaklardı. İçinin derinliklerinde onu tahrik eden şey küfürdü. Yasaklar, bastırılan bir yay gibi tutkusunu artırıyor, fitilini ateşliyordu...

Swift tüm bunların farkındaydı ama içten içe umursamıyordu. Çünkü Brigitte Lahaie'nin filmlerinin karşısına geçip mastürbasyon yapıyordu ve Sheena'yla, memeleri küçültülmüş ormanlar kraliçesiyle evlenmişti. O da herkes gibiydi: Tutkularının zorlamasıyla ne bulursa onu alıyordu, inançsız, kuralsız.

Fahişeliğin onu büyülemesinin bir başka sebebi daha vardı. Sözleşme. O basit ve son derece açık anlaşma: Para karşılığında beden. Cinsel ilişkiyi çok kutsal gören Swift, başkalarının nasıl bu kadar kolayca, isteksiz ve duygusuz, kafaları rahat, kıçları daha da rahat bir şekilde, komodinin üzerine konulacak paradan başka bir şey düşünmeksizin sevişebildiğini anlayamıyordu.

Yine Tony'nin sırtı.

Hayatının büyük bir kısmını yatak örtülerinin altında geçiren yakışıklı delikanlı... Bundan acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Zevk alıyormuş gibi de. Başkaları da araba onarıyor ya da sigorta poliçesi satıyordu.

– Burada mısın? Her yerde seni arıyoruz.

Mezz onu çatıda bulmuştu.

– Ne oldu?

– Diğeri seni bekliyor.

– Diğeri mi?

– Michel Franck.

Üçüncü tayfayla yeni bir kayda geçiliyordu. Bir dâhi değildi, orası kesin, ama Swift'in çok iyi bildiği ilkel bir zekâsı vardı. En iyi (ya da en kötü) durumlarda serserilerin imdadına koşan sokakta yaşama içgüdüsü.

Tony kadar yakışıklı olmayan –yine de ortalamanın çok üstünde olan– Michel olduğu kişi gibi görünüyordu, varoştan çıkıp para avcısına dönüşmüş bir serseri. Sürekli değişen yüz ifadesi, tedirginlikle oynayan kaşlar, kaçamak bakışlar: Bu adamda samimiyetin zerresi yoktu.

Swift'in cebinde birkaç soru vardı ama ihtiyatlı davranacak vakti yoktu. Bodoslama girdi:

– Her şey, dostun Werner'in Hela Katili olduğunu gösteriyor.

Michel alaycı bir ifadeyle güldü.

– Eğlenmene sevindim ama soruşturmanın gidişatına göre cinayetlere suç ortaklığı yapmakla suçlanabilirsin.

– Hoppala, ne diyorsun sen? Benim bu olup bitenlerle hiçbir ilgim yok!

O da cilvesini bir kenara bırakmıştı. Aslına dönmüş, yani bir varoş çakalı olmuştu yine.

Swift'in gözünde bir görüntü canlandı: Üç adamı, pullarla süslü, kırıtan, devasa aletleri olan bu küçük serserileri, uğursuz melekler gibi bataklıktan fışkırırken gördü. Darwin'in doğal seçilimi. *Bana bir koz verin, kendi krallığımı yaratayım.*

– Öyleyse iyilerin tarafında olduğunu göstermek için acele et.

– Ne demek istiyorsun?

– Bildiklerini anlat.

– Hiçbir şey bilmiyorum!

– Bir katilin postuna bürünmüş Werner, bu sana bir şey diyor mu?

– Hayır.

– Şiddete meyyal midir?

– Hayır.

Tony de aynı şeyi söylemişti.

– Kaynağı belirsiz para girişi olmadı mı hiç?

– Sikimizle para kazanıyoruz. Buradan yola çıkarsak, her şey mümkün.

Çok güzel söylemişti. Michel öne doğru eğilmiş, kollarını bacaklarına dayamıştı. Ellerini sürekli birbirine sürtüyordu, avuçlarının içinde bir çift zar varmış da onları ısıtmak istiyormuş gibi.

O anda Swift tüylerini diken diken eden bir şey gördü: Adamın sağ elinin başparmağı yoktu. Hela Katili ya da palalı katil olarak ondan şüphelenme fikrini derhal unutmalıydı. Onun şüphelisi sağ elini kullanıyordu – kesinleşen ilk ipuçlarından biriydi bu.

– Solak mısın? diye sordu tamamen ifadesiz bir ses tonuyla.

Diğeri, parmağı kesik elini havaya kaldırdı.

– Sence?

– Eline ne oldu?

– Bir kaza.

– Ne tür bir kaza?

– Küçükken bir oyuncak fabrikasında çalışıyordum. Plastik levhaları kesiyordum. Elimi kesme makinesine kaptırdım.

Sıcak havaya rağmen Swift buz gibi rüzgâr esmişçesine ürperdi: çocukluk, oyuncaklar, kesilme. Kimi zaman bir ayrıntı, hakikatin korkunçluğunu gözler önüne sererek aklını başından alıyordu.

– Sence Werner nerededir?

– Bilmiyorum.

– Biraz zorla hafızanı.

– Agde Burnu'nda, belki.

– Başka bir yer düşün.

– Bilmem ki. Tanca'da.

– Neden Tanca?

– Caroco'nun orada evi var. Werner'i hep davet eder.

– Seni etmez mi?

– Beni etmez, hayır.

– Neden?

– Tipi değilim.

– Ya o senin tipin mi?

Michel deli gibi güldü:

– Hayır. Teke gibi bir herif...

– Para babalarıyla takılmayı sevmiyor musun?

– Her halükârda onunla değil.

– O halde kimlerle?

Michel bir an tereddüt etti. Polisin açlığını yatıştırmak için bir ya da iki isim söylemesi gerektiğini hissediyordu.

– Galvany.

– Sevgilisi misin?

– Zaman zaman, evet.

Swift, Guadeloupe'la bağlantısı olan melez işadamından hiç şüphelenmediğini düşündü. Aslında mazeretini –tartışmaya yer bırakmıyordu– hemen doğrulamıştı. Zaten ellili yaşlardaki bu züppeyi çıplak, elinde palayla, kendinden geçmiş bir halde ya da umumi tuvaletlerde hayal etmek güçtü. *Geçelim.*

– Federico Garzon'u tanıyor musun?

– Bunu daha önce konuşmuştuk.

Swift bu zıpırın ilk karşılaşmalarını hatırlamasına şaşırmıştı. Hasmını asla küçümsememeliydi.

– Onunla yattın mı?

– Hayır. Ya da hatırlamıyorum.

– Patrice Cauteleux ile?

– Evet. Arada sırada.

– Werner, Federico'yla yatıyor muydu?

– Hayır.

Yanıt kesindi – ve bir tür karşıtlık olarak itiraf niteliğindeydi. Herkesin herkesle yattığı bir dünyada, böylesine kesin bir cevap belli bir sakınımı ortaya koyuyordu. Werner ile Federico saklanıyorlardı. Sadece sevgili değillerdi, birbirlerine âşıklardı da. Ve ikisi, cinayetlerde suç ortağıydı.

– Werner, Patrice Cauteleux ile yatıyor muydu?

– Olabilir, evet. Bu sorular da neyin nesi?

Evet, bu sorular da neyin nesiydi? Swift daktilosunun şaryosunu bıkkınlıkla iterek karşısındaki adama bir göz attı. Michel terlemiyordu. Kuru korku, en kötüsüydü.

Swift'in aklına bir ayrıntı geldi:

– Federico'nun Kaptan Köşkü'ne katılmak istediğini söylemiştin bana.

– Doğru.

– Sence neden?

– Para yüzünden.

– Size bunu ne zaman söyledi?

– Geçen yıl. Sonbaharda. Sonra ortadan kayboldu.

Werner'e yakın olmak için bir strateji miydi? Bunu sormak için çok geçti artık. Nesnel konulara dönmeliydi:

– Werner'in eve kan içinde geldiği oldu mu?

– Hayır.

– Onu hiç gizlice çamaşır yıkarken gördün mü?

– Hayır.

– Emin misin?

– Evde çamaşır makinemiz yok. Çamaşırları aşağıdaki Lavomatic'e götürürüz.

– Odasında tuhaf bir şeyler gördün mü?

– Odasına gitmem.

– Peki, başka bir yerde? Ona ait olamayacak şeyler.

– Ne gibi?

– Cüzdan.

– Hayır.

– Düşün.

– Hayır dedim.

Gerilim yükselmişti. Adam göz göre göre kuruyordu. Yanıyordu.

– Werner kavgacı mıydı?

– Hayır. Söyledim ya. Fransızca konuşmuyor muyum?

– Hiç dayak yedi mi?

Bandajlı yüz... Bunu hatırlatmak için geç değildi.

– Olmuştur, evet, belki.

– Daha kesin konuş.

– Bizim yaptığımız işte dayak yiyebiliriz... (Sırıttı). Para kazanmayı beklerken sopa yiyebiliriz.

– 81 ilkbaharında?

– Hayır, hatırlamıyorum.

– Yüzü bandajlanmış mıydı?

– Ne diyorsun sen? Asla!

Görünüşe göre yalan söylemiyordu.

– Bana Agde Burnu'ndan bahset. Temmuz başında siz döndünüz, Werner kaldı.

– Evet, bir kalantorla tanıştı.

– Adam kimdi?

– Bilmiyorum. Biz görmedik.

Michel başını her yöne çevirip duruyordu. Kendini kökünden söküyordu sanki. Zaman zaman alnını sıvazlıyordu. Başparmaksız o eli... Bu herif bir şeyler saklıyordu. Veya en azından Agde Burnu meselesi onu rahatsız ediyordu.

– O seyahatten beri Werner'i hiç görmedin mi?

– Hayır.

Swift bu defa emin oldu: Yalan söylüyordu. Daktilosunu bıraktı. Klavyeyle yazmayı bıraktığınız zaman en önemli şeyler ortaya çıkardı genelde.

– Onu gördün mü, görmedin mi?

– Hayır.

Swift'in haftalardır içinde biriken tüm çaresizlik bir anda infilak etti. Yerinden fırlayarak Michel'in oturduğu masaya bir yumruk attı. Adam tüneğindeki bir tavuk gibi ciyaklamaya başladı.

– Werner'i en son ne zaman gördün?

– Söyledim ya, haftalar önce. Agde Burnu'nda!

Swift tekrar eğilerek Michel'in kafasını daktiloya gömdü.

– Ne zaman? Söylersen seni bırakırım.

– Bilmiyorum, bilmiyorum.

Michel'in dudaklarının kenarında salyalar, beyaz baloncuklar belirdi. Adam neredeyse sara krizi geçirecek gibiydi.

– KONUŞ!

– Hayır.

– Werner bu sabah eve uğradı mı?

– Hayır.

– Uğradı mı?

– HAYIR!

Swift sol eliyle onun başını masaya iyice bastırdı. Sağ eli mi? Sağ elinde, çığlıklar atan zavallı adamın ensesine dayadığı Sig Sauer'i vardı elbette.

– Werner uğradı mı?

– HAYIR!

– Kaçta?

– HAYIR!

Swift tabancasını kılıfına soktu, sonra kendisi dönmeksizin boştaki eliyle arkasındaki pencerenin kulpunu çevirdi. Yine tek eliyle pencereyi açarak Michel'in atletinin askılarına yapıştı. Melez adam masanın üzerinden uçarak yere düştü, duvar, radyatör ve güneşin altında kanat çırpan bir güvercinin kanatları gibi şaklayan kâğıt yığınlarının arasına yuvarlandı.

Swift ellerini askılarının altına geçirerek onu ayağa kaldırdı ve başını pencereden dışarı çıkardı. Karnına diz atarak adamı beline kadar pencereden sarkıttı ama son anda bacaklarından yakalayarak tuttu. Bunu bir sürü filmde görmüştü (bu filmler bir polis için çok iyi ilham kaynağıydı). Bu ilginç tekniği ilk defa kullanıyordu ve çok keyifliydi.

Michel'i sıkıca tutmaya devam ederek ona doğru eğildi.

– Werner bu sabah eve uğradı mı?

– Beni çek!

– Uğradı mı?

– Yalvarırım!

– Uğradı mı?

– EVET!

Swift ayağını pencere pervazına dayayarak bir çapaya asılırcasına tüm gücüyle adamı geri çekti. Birlikte yuvarlandılar. Aksiyon sahnelerini aratmayan bir düşüş olmuştu. İkisi de masanın altındaydı. Swift uyuşan kollarını silkeledi. Tam vaktinde olmuştu, insanlar avluda toplanmaya başlamıştı. Swift de zaten asırlarca tutamazdı adamı.

Seviştikten sonra yan yatmış sevgililer gibi birbirlerinin yüzünü incelediler. Michel hıçkırıyor, Swift sırıtıyordu.

Neredeyse sevecen bir tavırla fahişenin başını iki eliyle kavradı.

– Saat kaçta uğradı?

– Şafak sökerken. Yüzünde un izleri vardı.

Nihayet anlamlı bir ayrıntı.

– Bir şey söyledi mi?

– Hiç. Eşyalarını aldı ve gitti.

– Nereye?

Michel gözyaşlarını sildi. Bir erkeğin utancı, hakiki utancı. Kimse ispiyoncu olmak istemezdi. Swift ipe daha sıkı asıldı. Son metrelerde acımak olmazdı.

– NEREYE?

– Agde Burnu'na.

– Tam olarak neresine?

– Odamıza... Yaz boyunca kiraladığımız.

– Adres?

– Port Nature 5 apart otel.

– Oda numarası?

– 396! Üçüncü kat!

Odanın kilitli kapısı bir anda ardına kadar açıldı. Anahtarı olan diğer polis: Mezz. Favorili ayı eşikte kalakaldı.

– Neler olmuş burada?

Bakışlarını aşağı yöneltip de kâğıt yığınlarının ortasında kıvrılmış iki adamı görünce kahkahayı patlattı.

– Hadi ama şapşallar, bu işler için oteller var!

Swift doğrularak yere tükürdü.

– Sen kendi işine bak.

– Peki sen?

– Ben seyahate çıkıyorum.

Agde Burnu'nda karşılama komitesi olarak Philippe Neveu vardı; Marseillan karakolunda ulusal jandarma yüzbaşısı olan Neveu kırklı yaşlarda, sirk dövüşçüsü gibi kuvvetli, uzun boylu bir adamdı.

Michel'in sorgusu bittikten sonra Swift onu telefonla arayarak, Paris'te işlenen bir cinayet soruşturması çerçevesinde kaçak bir şüpheliyi aramak üzere ertesi gün geleceğini bildirmişti. Neveu hiç mırın kırın etmemişti. Agde Burnu'nu çok iyi biliyordu ve ona rehberlik yapabilirdi.

Swift en kısa zamanda onu başından savıp avının peşine tek başına düşmeyi planlıyordu. Plan şuydu: Hiçbir polisten yardım, hiçbir yetkiliden izin almaksızın tamamen yasadışı bir şekilde o piçin hakkından gelmek. Paris'te bundan sadece Mezz'e bahsetmiş ama onun kendisiyle gelme teklifini reddetmişti. Swift paylaşımcı biri değildi.

Béziers İstasyonu'nun peronunda güneş tam yüzüne vuruyordu. Yarı kapalı gözkapaklarının arasından her şeyi beyaz ve mavi görüyordu. Her yerden denizin dalgaları yükseliyor, etrafa güneş kremi ve deniz kokusu yayılıyormuş hissine kaplıyordu. Ne kadar zamandır tatile çıkmamıştı?

Park yerine doğru yürürken Swift rehberini inceledi: Cruchot'nun[124] yazlık versiyonuydu. Kısa kollu açık mavi tişörtü, kamuflaj desenli şortu, boynunda düdüğü, beyaz çorapları ve kaba tabanlı siyah lastik ayakkabılarıyla Neveu, Palaves-les-Flots'da cankurtaranlık mesleğinin canlı bir afişi gibiydi.

Yüzü mü? Deniz ve güneşten kararmış güzel bir yüzü vardı. Gözleri? Onları göz çukurlarının derinliklerinde arayıp bulmak gereki-

124. Ludovic Cruchot. Louis de Funès'in canlandırdığı bir şef çavuş karakteri. (ç.n.)

yordu ama buna değerdi: sadece bakmanın bile gözlerinize huzur vereceği iki turkuvaz gölcük.

Neveu NATO yeşili Peugeot P4'ünün kapısını açarken Swift sordu:

– Agde Burnu uzak mı?

– Otuz dakika sürer.

Güneş tüm şiddetiyle ön camdan içeri giriyordu. Koltukların suni derisi erimek üzereydi. Swift gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Aceleden güneş gözlüğünü almayı unutmuştu.

– Eee, şu şüpheli olayı nedir? diye sordu Neveu park yerinden çıkarken.

– Üzgünüm. Bir şey söyleyemem.

– Bak sen!

– Soruşturmanın gizliliği.

– Elbette.

Sesi de görünüşüyle uyumluydu. Yumuşak bir bariton. Suçluları, çocuk azarlıyormuş gibi yola getiriyor olmalıydı.

– Agde Burnu tam olarak nasıl bir yer? diye sordu Swift, bir anlık göz kamaştırıcı sessizliğin ardından.

– 70 hektarlık bir seks âlemi.

– Pardon?

– Şaka yapıyorum. Önceleri çıplaklar kampıydı.

– Bunu bilmiyordum.

– Nerede yaşıyorsunuz siz? Avrupa'nın en tanınmış çıplaklar kampıdır.

Swift ne karşılık vereceğini bilemiyordu: Kendini nasıl bir belanın içinde bulmuştu böyle?

– Hikâyesini dinlemek ister misiniz?

– Madem zamanımız var, isterim.

– Agde Burnu, denizde uzanan kayalık bir burundur. Bir zamanlar burnun en ucunda, Paul ve René Oltra isimli iki kardeşin üzüm bağları vardı. Savaş zamanında Alman askerlerinin oradan çırılçıplak denize girmeleri, iki kardeşe 50'li yıllarda üzüm bağlarını söküp yerine çıplaklar kampı kurma fikri verdi. Kamp alanı bedavaydı, ikili açtıkları büfe, restoran ve dükkânlardan para kazanıyordu. O zamanı bilenler, bir altın çağdan bahsederler. Fransa'nın dört bir yanından insanlar çıplak, kaygısız, özgür, doğayla iç içe yaşamak için buraya akın ediyordu. Hippilerin öncülleri.

Swift bir yandan da manzarayı seyrederek dinliyordu. Mavi, yeşil, sarı. Ve hep o beyaz ışık – saat 16.00'ydı.

– Sonra de Gaulle buranın üzerinden geçti.

– De Gaulle mü?

– Evet, 60'lı yıllarda helikopterle Languedoc kıyılarının üzerinden uçtu ve İspanya'ya gitmek için buradan geçen tüm paralı tatilcileri elinde tutmak için kıyı bölgelerinde altyapı kurulması gerektiğine karar verdi. Çok büyük bir düzenleme projesi karara bağlandı. Oltra kardeşler kampingin yerini değiştirerek betona yatırım yaptılar. Ama şundan taviz vermediler: Sahilin o kısmı çıplaklar alanı olarak kalacaktı. Satış gerçekleşti. Çılgın gibi inşaat yapıldı ama ruh değişmedi: Herkes çıplak, herkes bronz.

– Artık sadece kamping değil mi?

Neveu bir kahkaha patlattı.

– Agde Burnu sahil şeridinin en büyük merkezlerinden biri. 2.500'den fazla konut, yüzlerce dükkân var... Çalışmalar henüz bitmediği halde her yaz 200.000 civarında tatilci buraya geliyor.

– Hepsi çıplak mı?

– Hepsi çıplak.

– Neden seks âlemi dediniz?

– Yıllar içerisinde burası başka türden müşterilerin çekim alanı haline geldi. Günümüzde "özgürlükçüler" deniyor ama gerisini varın siz düşünün. Agde Burnu ikiye bölündü: gündüzleri ailelerin takıldığı çıplak ortamlar, geceleri ise çığırından çıkmış eş değiştirme oyunları. Ama bunlar gün içerisinde de oluyor.

– Tam olarak nerede?

– Resmi plajın, yani çıplaklar plajının ilerisinde "Domuzlar Körfezi" denen bir plaj var.

Swift, Kaptan Köşkü elemanlarının Caroco'nun evinde buradan bahsettiklerini hatırladı.

– Öyle mi? diye mırıldandı.

– Sizi oraya götüreyim.

– Ya eşcinseller?

– Onların da kendi bölgeleri var, daha yukarıda, Marseillan'a doğru. Şüpheliniz gey mi?

Swift bu soruya cevap vermedi. Beton kemerleri, otoyol geçişlerindeki gibi otomatik bariyerleri olan büyük bir kapının önünde

durmuşlardı. Neveu camını açarak, seyahate çıkmış herhangi biri gibi biletini aldı.

– Bu sayede, diye açıkladı, kasabada ne kadar insanın olduğu anlaşılıyor.

– Şu anda kaç kişi?

– 30.000 civarında.

Swift uzakta, kavurucu sıcağın altında neredeyse eriyip dağılmış gibi görünen bembeyaz bir şehir gördü. Yeniden terledi. Şimdiden gözünde canlandırıyordu: Herkesin kıçı açıkta dolaştığı, doğallık ile şehvet arasında gidip gelen, tıklım tıklım dolu bir sahil beldesi. Ve içinde de, özgürce dolaşan Werner Cantoube.

Birkaç yüz metre sonra devasa bir park alanına vardılar.

Neveu kontağı kapadı ve elini uzattı.

– Silahın.

– Ne?

Hem buyruk hem de sen diye hitap etme aynı anda olmuştu.

– Beldeye silahlı giremezsin, diye açıkladı. Burası senin bölgen değil. Burada tek yetkili memur benim, anlaştık mı?

Ayak diremenin âlemi yoktu. Swift kılıfını açıp silahını verdi, mavi dev adam da tabancayı hemen torpido gözüne koydu. Kapıların çarpmasıyla birlikte güneş ışığı da onları çarptı. Neveu, Peugeot'sunun etrafından dolanarak bagajı açtı ve en ufak bir tedirginlik hissetmeden soyunmaya başladı.

– Ne halt ediyorsun?

– Gördüğün gibi. Soyunuyorum. Sen de aynısını yapsan iyi olur. En son üniformayla girdiğimizde şemsiyeyle vurmuşlardı.

Swift gülmesine engel olamadı. Sanki Louis de Funès'le *Le Gendarme de Saint-Tropez* filminde oynuyordu.

– Üzerimizde... bir şeyler kalabilir mi?

– Sana bir pareo veririm ama Tekstillerden pek hoşlanmıyorlar.

– Tekstiller mi?

– Giyinik insanlara böyle diyorlar. Gece olunca kıyafetlerimizi tekrar giyebiliriz.

Swift kendini açık havada aramaya maruz kalmış gibi hissederek söyleneni yaptı. Ardından Neveu'nün uzattığı kumaş parçasına –üzerinde beyaz gardenya çiçeği motifleri olan çivit mavisi bir peştamal– sarındı.

Jandarma ise tamamen çıplak kaldı. Kıyafetlerini bagaja yerleştirirken son derece rahat görünüyordu. Arabanın kapılarını kilitledikten sonra Swift'e döndü, bacaklarını iki yana açıp ellerini kalçasına dayamıştı. Boynundaki düdüğü ve ayakkabılarını çıkarmamıştı.

– Artık benimle dalga geçmeyi bıraksan iyi olur, tamam mı?

– Ne?

Cruchot yorgun bir tavırla başını salladı.

– Siz Paris'tekilerin sorunu bu. Bizleri iflah olmaz salaklar gibi görüyorsunuz.

– Anlamadım.

– Anlamadın mı? Zanlınla ilgili aptalca hikâyeni yutacağımı sanıyordun, öyle mi? Soruşturmanın gizliliği ha?

– Ben... seni temin ederim ki... diye kekeledi Swift, yenildiğini kabul etmek istemeyerek.

Neveu kollarını kavuşturdu. Swift onun aletine bakmamaya çalıştı.

– O halde, dinle beni aslanım. Senin telefonundan sonra ben de kendi araştırmamı yaptım. Ekibinde Pascal Mesereau diye birinin olduğunu öğrendim. Mesereau beni iki kere arayıp Werner Cantoube diye birinin buraya gelip gelmediğini sordu...

Swift susuyordu. Utanç içinde başını önüne eğmişti – bu durumda yapabileceği tek şey buydu.

– O sırada bu, benim için bir şey ifade etmemişti ama senin de tahmin edeceğin gibi biz de burada gazeteleri okuyoruz. Dolayısıyla Paris'te bir katilin tozu dumana kattığını, kimliğinin tespit edildiğini, herkesin onu aradığını biliyoruz.

Swift hâlâ susuyordu. Ne söyleyebilirdi ki?

– Ve beni arayıp gizli bir davayla ilgili gizemli bir şüpheliden bahsediyorsun, öyle mi? Sıradan bir jandarma olabilirim ama ikiyle ikiyi toplamayı da bilirim.

– Üzgünüm.

– Olabilirsin, evet. Hasmını küçümseyen bir polisten daha kötüsü olamaz.

– Sen hasmım mısın?

– Sana bağlı. Aradığın adam Burun'da mı?

– Öyle olduğunu sanıyorum. Dün sabah elimden kaçırdım, sezon başında kiraladığı bir apartta saklanıyor olmalı.

– Adresi var mı?

– Evet.

– O halde onu enseleyeceğiz.

– "Biz" mi?

– Sen ve ben Swift. Sinerji, bundan iyisi olamaz.

Swift daha da kötüsünün olabileceğini düşündü. Üzerinde üstünlük kurmaya çalışacak dar kafalı bir asker. Ya da paniğe kapılarak tüm kıyı bölgesini ayağa kaldıracak bir memur. Oysa karşısında bir avcı, kendisi gibi bir yalnız kurt bulmuştu.

Belki de jandarma, gazetelerde adının çıkmasını hayal ediyordu, neden olmasın? Swift de zaten bir geceliğine her türlü yetkiyi unutabilirdi. Bu önemliydi. Üstelik ikili olma durumları uzun sürmeyecekti.

– Yürürken anlatayım mı? diye sordu Swift elini ona uzatarak.

Neveu, elini kuvvetle sıktı.

– Yürürken anlatırsın ama dikkat et, peştamalın düşmek üzere.

Swift bir tür bungalov köyüyle karşılaşacağını sanmıştı. Ya da küçük, modern bir yat limanıyla. Karşısına çıkan ise bir uzay üssüydü adeta. Bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi, gezegenlerle dolu gökyüzüne yükselen dikey ya da kavisli formlarıyla bir şehir. Ama burada dekor kartondan değil, betondandı. Sert, kaba, gri. Denize bakan devasa yapılar alelacele inşa edilmiş bir Olympos gibiydi. Yuvarlak kuleler, yatay bloklar, İnka tarzı kesik çatılı piramitler; hepsi de bahçelerle, havuzlarla, alışveriş galerileriyle çok daha çekici görünüyordu.

Neveu açıklamaya girişti:

– Soldaki kemer, Héliopolis. Aileler orada kalır. Sağdaki tabanca şeklindeki bina ise Port Nature. Paralı seks mekânı...

– Tabanca şeklinde mi?

– Evet. Denize uzanan tarafı namlu. Arka tarafındaki dik açılı kısım kabza. Havuz ve köşedeki restoranlar ise tetik. Geceleri o köşe özgürlükçülerin mekânı.

Swift'in boğazı kurumuştu – özellikle kelimelere kurumuştu. Bataklıklardan doğmuş bu yepyeni şehir ile çırılçıplak kadınlar, erkekler, çocuklar arasındaki tezat, kelimenin en basit anlamıyla... Hayır, kelimeler yetersizdi.

Bitki örtüsü olarak, dev gibi yapıların ezdiği birkaç palmiye ve çiçekli ağaçlar vardı. Modern şehirciliğin bilindik simgeleri de göze çarpıyordu elbette: döner kavşaklar, panolar, butikler... Hepsi buradaydı, hepsi yapaydı, kendini teşhir eden farklı türden insan bedenleri hariç: çocuklarınki körpe ve pürüzsüz, gençlerinki sıkı ve kaslı, yaşlılarınki kırışmış ve pörsümüştü...

Swift alışmaya başlamıştı. Tüm bu bedenler karşısında ne şaşırmış ne de iğrenmişti: Nicelik, niteliği bastırıyor, insan artık dikkat

bile etmiyordu. Yine de bütün bu kıç çatallarıyla alışveriş çantalarının, şnorkellerin ya da hasır şapkaların bir arada olmasında gerçeküstü bir şey vardı.

– Plaja gidiyoruz.

Swift "GREEN BAZAR" adlı bir hediyelik eşya dükkânı gördü. Vitrinine bakmak için bir an durdu: ampuller, can simitleri, havlular, oyuncaklar, penis şeklinde tuzluklar, popo biçiminde biberlikler... Yan taraftaki Maison de la Presse'te porno dergileri kadar çıplak yaşam tarzını konu alan dergiler de vardı.

– Hadi, geliyor musun?

Plaj. Uçsuz bucaksızdı. Tıklım tıklımdı. Karınca yuvası gibiydi. Işığın ve denizin etkisiyle adeta erimişti. İleri yaşlarda olanlar arkada duruyorlardı; gençler plaj şemsiyeleri, buzlukları, güneş kremleriyle orta kısımdaydı; ve nihayet, ayakları suda çocuklar hoplayıp zıplıyor, kumdan kaleler yapıyordu.

Sıradan bir plajdı ama çok büyük, ışıl ışıl, gürültülüydü ve tüm ziyaretçilerine kucak açmakta zorlanıyordu. Yarı Cennet bahçesi, yarı Halk Cephesi.

Bir türlü sonu gelmeyen bir kampingde –Oltra kardeşlerindi şüphesiz– yürümeye başladılar.

– Ben Marseillan'da doğdum, dedi Neveu. Küçükken buraya camcılık yapmaya gelirdik.

– Camcılık mı?

– Gözetlemek işte. Burası her zaman bölgenin çekim merkezi olmuştur.

Swift ayaklarının hâlâ kızgın olan kumlara gömüldüğünü hissetti. Acıyla durumun anlamsızlığını düşündü. Paçasını kurtarmak için bir kez daha öldürmekten çekinmeyecek gözü dönmüş, manyak bir katili bulmak isterken nerelere gelmişti böyle? Çıplak bir jandarmanın peşinden, Çin böreği gibi, peştamala sarınmış yürüyordu, ne silahı ne rozeti vardı.

– Farklı devreler vardır burada, diye açıklamasını sürdürdü Neveu. Haziranda daha çok Almanlar ve İskandinavlar olur. Temmuzda Marsilyalılar, ağustosta Parisliler.

Yine de burada dünya kadar insan vardı. Bir rock konserinde ya da futbol stadyumunda sanabilirdiniz kendinizi.

– Domuzlar Körfezi'ne geldik.

Bir büfe gördüler, ardından da bir bahçıvan kulübesi – aslında ulusal jandarmaya ait malzeme deposuydu. Neveu kulübenin kilidini açtı, içerisini karıştırdı ve bir kazma çıkardı. Neden bir kazma çıkarmıştı?

Sıcaktan aptallaşmış olan Swift susmayı tercih etti. Tekrar yola koyuldular ve yeni bir plaja geldiler. Burada ne yaşlılar ne de çocuklar vardı. Yalnızca tam formlarında görünen yetişkinler var gibiydi. Standart çift şu şekildeydi: Bacaklarını iki yana açarak sırtüstü yatmış bir kadın ile onun yanında denize bakarak oturan ve parmak yıkama kâsesine daldırıyormuş gibi parmaklarını kadının vajinasına dalgın dalgın sokan erkek arkadaşı.

Swift gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı. Yanılmıyorsa birkaç metre ötede bir çift işe girişmişti: Elinde kısa bir kılıç olan erkek yanındaki kadını yere devirip becermeye başlamıştı. Anında her taraftan bir sürü seyirci üşüştü. Birkaç saniye içinde yirmi kadar insan, faaliyetteki çiftin etrafını çevirip mastürbasyon yapmaya başladılar.

– Bu sirk de neyin nesi?

Neveu gülmeye başladı, bölgesinin bu özelliğiyle gurur duyuyor gibiydi.

– Domuzlar Körfezi adını layıkıyla taşıyor.

Swift şaşkına dönmüştü. Bunda tahrik edici bir şey göremediği gibi hiç hoş da değildi. Sadece cinsel sapıkların içine konulduğu bir ızgara vardı karşısında. Şimdi başka gruplar da görüyordu: bu tür faaliyetlerin olduğu bir havludan diğerine koşarak mastürbasyon yapanlar (ya da mastürbasyon yapılanlar, Swift nasıl adlandıracağını bilemiyordu). Şemsiyeler kumda titriyor, alkışlar, ıslıklar, bravolar, cesaretlendirme sözcükleri havada uçuşuyordu. Ortam şenlikliydi ama yine de yapış yapış bir şeyler vardı...

Bir gösterideymiş gibi, ara sıra rüzgârda uçuşan "Otur" ya da "Çekilin!" gibi buyruklar duyuluyordu. Güneşe, denize, sıcağa kafa tutan, hiç durmayan, yorulmak bilmeyen, canlı seksti bu. Sadece serbest kalmak isteyen sürekli bir basınç.

– Özgürlükçülerin sayısı iyice artmış, diye gözlemde bulundu jandarma. Çıplak yaşam tarzını savunanlar bunlardan bıkmış durumda. Yaşam tarzlarının kilit noktası, çıplak bedeni erotizmden arındırmak.

Diğerleriyse tam tersi. Kötülüğü, ahlaksızlığı, sapkınlığı getirdiler... Aslında bu, engellenemez bir şeydi. Şehvet, şehveti çağırır.

Swift, omzunda kazmayla yürüyen rehberine baktı.

– Onları kovamazlar mı?

– Çıplak bir adam, çıplak bir adama benzer, hepsi aynıdır, diye güldü Neveu. Farklılık içeridedir.

Yeni alkışlar yükseldi. Swift insiyaki olarak o tarafa baktı. Mastürbasyoncuların bacaklarının arasından, bir sürü erkekle sevişen bir kadını seçer gibi oldu.

– Homoseksüeller nerede?

– Biraz ileride. Geldik sayılır.

Swift'in ensesinden başına doğru bir ağrı girdi. Güneş o kadar güçlüydü ki, herkesi gölgeler halinde görüyordu. Werner Cantoube'u bu gölgeler tiyatrosunda nasıl tanıyacaktı?

– İşte.

Swift başta önceki plajla bunun arasında bir fark göremedi. Sonra, boynunu uzatıp gözlerini kısınca sadece erkeklerin olduğunu fark etti. Çoğu sakin sakin sakso çekiyor ya da Swift'in uzun zaman önce Baal'da gördüğü gibi birbirlerini okşuyordu.

– Yaklaşmamızı ister misin?

– Hayır, hayır, burası iyi.

– Adamın belki de aralarındadır.

– Onu gece enseleyeceğiz.

– Neden?

Swift bakışını, kendilerinin âdembaba görüntüsüne çevirdi.

– Teçhizatımız yok.

– Haklısın. Gel. Sana başka bir şey göstermek istiyorum.

Neveu sırtını plaja dönerek büyük kamping alanının boş tarafına doğru yürümeye başladı. Pas renginde su birikintilerinin olduğu, çalıların, sazların, otların boy verdiği bataklık bir bölge.

– Burası "kumul" dedikleri yer.

Kısa bir süre sonra bitki örtüsü belirmeye başladı – kavaklar, zeytin ağaçları, ılgınlar, kamışlar... Gezginlerin gidip gelirken açtığına benzer patika bir yolda yürümeye başladılar. Yaprakların altından gelen idrar ve dışkı kokularına rağmen Swift birazcık gölgeye kavuştuğu için mutluydu. Bütün zemin tuvalet kâğıtlarıyla doluydu – burası, görünüşe göre Domuzlar Körfezi'nin tuvaletiydi.

– Burada ne yapıyoruz?

– Göreceksin.

Neveu yürümesini işaret etti. Swift ayaklarını sürüyerek ve kullanılmış kaputlara basmamaya çalışarak onu takip etti. Soruşturması bir bataklıkta bitecekti demek ki. Hepsi de ereksiyon halindeki yürüyüşçülerle karşılaştılar.

Etrafta böcekler kaynaşıyordu. Günün sonunda iyice ağırlaşan koku dalgalar halinde gelirken gitgide daha da keskinleşiyordu. Üzerlerine kavak ağaçlarının gölgeleri düşmüş bedenler belirdi. Bu gölgeler, bir mermerin damarları gibi lime lime olmuş şehvetlerinin izleri gibiydi.

– Bana tam olarak ne göstermek istiyorsun? diye bağırdı Swift.

– Biraz bekle.

Bir mangrov ormanını andıran yapış yapış bitki örtüsünün arasında yürümeye devam ettiler. Ayakları çamurlu kuma gömülüyordu. Artık daha yavaş yürüyebiliyorlardı. Ağaçlar daha sakin gibiydi.

Biraz sonra kuşların, böceklerin, rüzgârın hâkimiyet alanına girdiler. Hiçbir özgürlükçü yoktu ortada. İdrar veya sperm kokusu da. Yetişkinlerin oyun alanı yerini doğal park alanına bırakmıştı.

Neveu nihayet bir açıklıkta durdu. Tek kelime etmeden toprağı kazmaya başladı. Hâlâ Âdem gibi çıplaktı.

– Ne yapıyorsun?

– Göreceksin.

Her kazma darbesi boğuk bir gürültü, bir tür mineral uğultu çıkarıyordu. Swift güneşin, bir tiyatro sahnesindeki ışık efekti gibi batmakta olduğunu fark etti. Reçine ve usare kokuları yayılıyordu. Swift anlamaya başlamıştı.

Bir saniye sonra kazma boşluğa vurmuş gibi bir ses duyuldu. Boş bir kabuğun tınısı. İnsana ait bir kafatası belirdi. Neveu kazmaya devam ediyordu. Başka sesler duyuldu, Azrail'in elinde oyuncak olmuş kemiklerin sesleri.

Kemikler.

Kaburga kemikleri.

Kafatasları.

Swift aptala dönmüştü. Neveu ise açığa çıkardığı uğursuz ganimetine tamamen duyarsız, kazmaya devam ediyordu. Çıplaklıktan

bahsetmişken bu turbalıkta kıyafet yoktu. Buradaki cesetler mayo giymemişti.

Jandarma kemikleri kazmasının ucuyla bir araya getirdi, sonra hepsini itinayla Swift'in ayaklarının dibine koydu. Swift kemikleri ve kafataslarını sayabildiğine göre burada dört cesedi oluşturacak kadar kemik vardı.

– Bu pisliği köpeğimi gezdirirken buldum, diye açıkladı Neveu boğuk bir sesle.

– Kimseye haber vermedin mi?

– Neye yarardı? Bölgedeki kaygı verici kayıpları araştırdım ama Burun'da kimse kaybolmaz. Çünkü kimse resmi olarak burada değildir. Özgürlükçülerin çoğu kimseye haber vermeden tek başlarına gelir buraya. Bunlar otuzbircilerin cennetine gitmiş artık. Ruhları şad olsun.

Swift ürperiyordu, bunun nedeni güneşin batması değildi. Bu adamların sonu bu çirkef kuyusu olmuştu ve kimse onları merak etmemişti...

– Senin katilin sadece Paris'teki topları halletmekle yetinmemiş anlaşılan.

– Çıplak insanlardan bir şey çalamazsın.

– Farz edelim ki alıştırma yapıyordu. Uzman değilim ama bu iskeletler en aşağı üç ya da dört yıllık.

Swift zihin açıklığına tekrar kavuşmuştu. Ağaçların dalları, bir beşiğin başındaki cadı gibi üzerine eğiliyordu. Gölgeler uzayıp iyice yoğunlaşıyordu.

– Yetkililere haber vermek için neyi bekledin ki?

– Sanırım, senin gibi birini...

Burun'da gecelerin iyi tarafı tekrar giyinebilmekti. Nihayet giyinebilmek... Özgürlükçüler vücutlarını daha iyi gösterebilmek, daha çekici kılmak için geceden yararlanıyordu. Kadınlar şeffaf gömlekler, tahrik edici danteller, suni deriden stringler ya da lateks kombinezonlara bürünüyordu. Bir günlük çıplaklığın ve masumiyetin ardından kötülüğün ve sapkınlığın, pis bakışların ve arsız ereksiyonların zamanı gelmiş oluyordu.

Peugeot P4'e döndüklerinde Swift kıyafetlerine ve beylik taslayan Neveu'nün geri verdiği silahına kavuşunca büyük bir mutluluk duydu. Böylesi bir sınamanın ne gereği vardı? Kemikler belki de bir testti.

Neveu de, nedendir bilinmez, tekrar Cruchot güvenine kavuşmuştu. Kemerine siyah deri bir kılıf geçirmiş, onun içine de bir MAC 50 koymuştu – savaş sonrası kullanılmaya başlanan, 9 mm parabellum, yüzde yüz Saint-Étienne yapımı, yarı otomatik bir tabanca. Bu da jandarmaların, Vahşi Batı'ya uygun altı atışlık bir revolver olan MR 13 kullanmaya devam eden polislerden daha önde olduğunu kanıtlıyordu.

Yarım saat sonra Port Nature 5'in 396 numaralı odasının önündeydiler. Kapıyı çaldılar. Cevap yoktu. Swift kapıyı kırarak içeri girmeyi önerdi.

– Dert etme, diye karşılık verdi Neveu. Akşam yemeğinden sonra gelecektir.

– Ne biliyorsun?

– Şimdi av saati. Bir iki müşteri götürecektir.

– Bu herif saklanıyor. Bu gece işe çıkacağını nasıl düşünürsün?

– Onun işi bu. Yapmadan duramaz, hepsi bu.

– Ama şu anda kaçak!

– Ne olmuş yani? Neden saklansın ki? Burada olanları görmüyor musun?

Neveu haklıydı. Agde Burnu'nda ortama karışmak, her şeyden önce kalçaların devreye girmesi demekti. Hava kararıktan sonra ortamın fizyonomisi değişmişti. Çok büyük bir eğlenceye hazırlanılıyor gibiydi.

Binanın her katında farklı dairelere geçişi sağlayan bir dış geçit vardı. Yüzlerce metre uzunluğundaki bu yaya köprüsü, aşağıda, restoranların yakınındaki havuzun çevresinde olan bitenleri seyretmeye imkân veriyordu.

Aperitif saatinde hepsi de yanmış çıplak kiracılar, ellerinde bardakları ya da penisleri, balkonlardan eğilmiş, yavaş yavaş partner değiştirme oyunlarına başlayanları izliyorlardı. Zaman zaman alkış tutuyor ya da onları kendilerine katılmaya teşvik ediyorlardı.

Swift artık ne olduğunu anlayamıyordu. Hayatında böyle şey görmemişti. Yıldırım çarpmasından korkuyormuş gibi başını omuzlarının arasına gömmüş, kalbi çarpa çarpa, midesi zil çala çala, kendisine çarpan özgürlükçülerden özürler dileye dileye duvarlara sürtünerek yürüyordu.

Saat gecenin dokuzu olmuştu. Neveu onu restorana davet etti. Adam su verilmiş çelik gibiydi. Tabii bu, sadece alışkanlığın bir etkisi de olabilirdi. Hangi restoran? Havuzun etrafındakilerden biri, bu gecenin aşk oyunlarının sahneleneceği arena.

– Emin misin?

– Ortama gerçekten sızmak istiyorsan bu utangaç genç kız kafasını bırakman lazım.

Kenarı kumtaşıyla kaplı havuza ve meşale ışığında iş tutan çiftlere tepeden bakan bir platforma yerleştiler. Restoranın plastik sandalyeleri zemine sürtünüyordu. Şezlonglar inliyordu. Carlos'un *Tout nu, tout bronzé* isimli fantezi parçası çalıyordu. İlk davetliler deniz ürünleri büfesinin kalitesini övüyor, herkes üstünde sado-mazo celladı ya da lateks hizmetçi kıyafetleri, elinde tabaklarıyla neşe içinde, küçük adımlarla büfeye yöneliyordu. Swift cehenneme düşmüştü sanki.

Yemekleri geldi. Neveu'nün tavsiyesi üzerine Swift "yosun tartarı yatağında mühürlenmiş deniztarağı" istemişti. Kabul etmeliydi ki çok güzel kokuyordu. Ama Swift sadece kusmak istiyordu.

– Etrafa dikkat et ve yemeğinin tadını çıkar, diye önerdi jandarma, "barbeküde kızartılmış ıstakozlarına" yumulurken.

– Durumun farkında mısın? diye patladı Swift.

– Neden bahsediyorsun? Çevremizdeki sikicilerden mi?

– Bana gösterdiğin kemiklerden bahsediyorum. Buralarda bir yerlerde olan ve bu gece yakalamayı planladığımız Werner Cantoube'dan.

– Avcılık tok karnına yapılır.

Swift karşı koymadı. Hepsinden kötüsü, güneş onu fena çarpmıştı. Başı ağrıyordu ve jandarmanın ıstakozları gibi kıpkırmızı olmuştu.

– Anlamıyorum, nasıl böyle iştahlısın? diye mırıldandı yine de.

Neveu çatal bıçağını bırakarak ellerini kavuşturdu.

– Dinle Parisli. Burası benim bölgem. Bu insanlar oldukları gibiler ama onlar benim koyunlarım, ben de onların çobanıyım. Kurdun biri sürüme göz dikti ve uzun zamandır onu enselemeyi bekliyorum. O zaman, bu gece işte. Anlayacağın, acele etmeyeceğiz. Ne başlangıç yemeğimi ne de sahneye çıkışı kaçırırım.

Bunu söyledikten sonra bir ıstakoz alıp dişleriyle kabuğunu kırdı ve iğrenç bir höpürtü eşliğinde etini emdi.

– Ve unutma, diye ekledi iki emme arasında, bugün 14 Temmuz. Bu gece havai fişekler atılacak. Tutuklamamız muhteşem olacak.

Artık dayanamayan Swift ortası beyaz, kenarları siyah deniztaraklarına saldırdı. Vaat edici kokusuna rağmen lezzetsizdi. Belki de Swift, yemeğin hakkını verecek durumda değildi.

– Kaptan Köşkü'nden bahsedildiğini duydun mu? diye sordu, hâlâ işini yaptığını hissedebilmek için. Üç adam, melezler...

– Biliyorum, çeneni yorma. Buranın eğlence gösterilerinden biri. Cantoube da o grupta mı?

– Evet.

Swift deniztarağından bir lokma daha aldı. Bir silgi çiğniyormuş gibi hiçbir tat alamıyordu. Elinde olmadan açık büfenin etrafındaki hareketliliğe baktı. Jartiyerli kadınlar, deri stringli erkekler vardı. Birbirlerine askıntı oluyor, gülüyor, göz süzüyorlardı. Ağır, iğrenç, yapış yapıştı her şey. Herkes çirkin ve iticiydi.

Aklını başına topla. Herkesin zevki kendine. Ama yine de... Havuzun barında siyah kombinezon veya mini etek giymiş yaşlı kadınlar gözüne çarptı. Külotlar yasaklanmıştı sanki, kimse giymiyordu. Biraz

daha yakınında saten korse giymiş altmış yaşında bir kadın gördü. Dudaklarına mide bulandırıcı pembe bir ruj sürmüş, üzerine de beyaz bir kontür çekmişti, uzun sarı saç tutamları omuzlarına dökülüyordu; Altın Saçlı Kız'dı adeta ama bir kabuk gibi olan derisi çatlamıştı sanki.

Dikkatini Neveu'nün konuşmasına vermeye çalıştı: O da kendi katilini uzun süredir arıyordu. Her gece, her yaz barları, kulüpleri, sahil şeridi boyunca sayıları gitgide artan partner değiştirme mekânlarını dolanıyordu.

– Katil, Kaptan Köşkü üyesiyse, dedi nihayet, burada başka cinayetler de işlemiş olmalı.

– Yani?

– Bu üç adam tüm sahil şeridini geziyor, sadece Oksitanya'yı değil, Marsilya'yı, Toulon'u, Saint-Tropez'yi, hatta Cannes'ı... Adamının oralarda da cinayet işlemiş olması kuvvetle muhtemel.

Neveu çok kötü başka olasılıklardan bahsediyordu. Swift kendini küflü bir kuyunun dibine bakıyormuş gibi hissetti. *Tuvaletlerde öldürülenlere odaklan. Diğer katmanları sonra açarsın...*

– Tatlı ister misin?

– İstemem, sağ ol.

– Bir baba tatlıları var ki...

– İstemem, dedim.

– Diğer ikisi, onun suç ortağı mı?

– Hayır. Werner tek başına hareket ediyor. Yine de... her defasında değil ama o ayrı bir hikâye. Bu arada Tony Toussaint ile Michel Franck da Paris'te gözaltındalar.

– Üstlerine ne söyledin?

– Hiçbir şey. Bilgi dün sabah geldi, ben de çektim gittim, hepsi bu.

Neveu dudaklarının arasından bir ıslık koyuverdi.

– Paris'tekiler çok rahat olmalı.

– Hiçbir şeyden haberleri yok. Önceki gece Werner, Trocadéro'daki bir tuvalette yine birini öldürmeye teşebbüs etti. Ben orada gizlenmiş, bekliyordum. Elimden kaçırdım. Bu gece kesinlikle onu enselemeliyiz.

Jandarma ellerini çırptı, sonra saatine baktı.

– O zaman... *Zo*![125]

125. Hadi bakalım. (ç.n.)

Swift sıcağa rağmen üşüyordu, ara sıra anormal bir ateş basıyor, bu da aklına tropikal bir hastalığı getiriyordu. Endişeden mi böyle olmuştu? Ortam yüzünden mi? Yoksa fazla mı gergindi?

Yemediği deniztaraklarının üstünü kibarca peçetesiyle örttü ve sandalyesini geri itti. Bakışlarını kaldırınca yukarıdaki yaya köprülerinde coşkularını gürültülü bir şekilde dışa vuran partner değiştirme meraklılarını gördü. Bir an bu tezahüratların kendilerine yapıldığını düşündü.

Port Nature 5 gecenin en hararetli noktasıydı. Reaktörün kalbi. Av sürmeye buradan başlayacaklardı. Binanın üçüncü katına çıkıp Werner'in tuttuğu odaya doğru yürüdüler. Yaya köprülerinin her yerinde seks yapılıyordu, dairelerde de öyle. Aralık kapılardan ateşli soluklar, coşkulu inlemeler duyuluyordu.

396'nın kapı altından ışık geliyordu. İçeriden de müzik sesi. Jandarma doğru tahmin etmişti. Tak-tak-tak. Swift, Fransa'daki bütün polislerin peşinde olduğu katilin rahatça iş tutmasına inanamıyordu.

Neveu tabancasını çıkardı, Swift de onu taklit etti.

Bir kez daha tak-tak-tak. Cevap yoktu. Müzik çalmaya devam ediyordu. Hiçbir şeye aldırmadan. Kapıya elinin tersiyle vuran jandarma bağırdı:

– Ulusal jandarma! Kapıyı açın!

Bu defa müzik sustu. Neveu bir adım geri attı, Swift de onun yanında sırtını duvara dayadı. Aynı anda namlularına mermi sürdüler. Sahanlıklarda birer birer başlar beliriyordu. Neler oluyordu? Bu 14 Temmuz gecesinde huzuru kimler bozuyordu?

Nihayet kapı açıldı. Neveu bir omuz darbesiyle kapıyı itip içeri daldı, Swift de onu takip etti. Işığın altında bedenler, duman, muz (en azından kokusu: *popperş*). Odadakiler kendilerini toplamaya, giyinmeye çalıştılar. Werner yoktu. Zaten ortam yüzde yüz heteroseksüeldi.

Neveu hızla etrafı kolaçan etti: oda, mutfak, tuvalet, dolaplar... Kimse yoktu. Swift şaşkına dönmüş partner değiştirme meraklılarına silahını doğrulttu. Hepsi çıplaktı. İhtirastan ve utançtan kıpkırmızı kesilmişlerdi.

– Werner nerede? diye bağırdı Neveu.

Sesinden duvarlar titriyordu. Kapıyı açan adama hitap etmişti – göbekli, çırpı bacaklı adamın kuşu yarıya inmişti.

Neveu onun çenesine yapışıp duvara yasladı.

– NEREDE?

Devin pençesi altında adamcağız bir kurtçuk gibi kıvranıyordu. Jandarma, cevap verebilmesi için onu bıraktı. Herif çökmüştü.

– Bilmiyorum... Bilmiyorum... Bize anahtarları verdi yalnızca...

Swift de arka planda kalmamak için araya girdi:

– Nereye gittiğini söyledi mi?

– Bilmiyorum... Velvet'ye olabilir.

Swift sorarcasına Neveu'ye baktı.

– Bir gey kulübü. Hemen aşağıda. Gidelim.

İkisi yaya köprüsünde koşarken direniş de örgütlenmişti: geçitte, partner değiştirenler üzerlerine yumurta, meyve kabukları, karton tabaklar, yarı yarıya dolu bardaklar fırlatıyordu. Şimdi eğlenme zamanıydı, kümesten yumurta toplama zamanı değil.

Dış merdivene ulaştılar, basamakları yuvarlanırcasına indiler.

Velvet'ye gelmişlerdi. Rozetlerini ve silahlarını çıkarmadılar. Yüksek sesli müzik, karanlık, lazer ışıkları. Dikkat çekici bir şey yoktu. Herkes dans ediyor, içiyor ve elbette yiyişiyordu. Her köşede, kontrolsüzce, her pozisyonda. Swift bildiği bir alandaydı. Burası ona Baal'ı hatırlatmıştı.

Werner ortada yoktu.

Dışarı çıktılar. Derin bir nefes aldılar. Port Nature'deki bütün barlara gittiler. Swift binanın tabanca şeklinde olduğunu hatırladı. Namlu, kabza, tetik. Gerçekten de burada çılgınca ateş ediliyordu.

Héliopolis'te dolaştılar. Üstü kapalı galerisi. Butikleri. Restoranları. Kulüpleri. Werner hiçbir yerde yoktu. İki adam nefes nefese ve ter içinde kalmış, havadaki libido kokusundan boğulacak hale gelmiş, ne yapacaklarını bilemiyordu.

Kısa bir süre sonra bir eşcinsel kulübünde köpük partisine denk geldiler. Köpüklerin içinde herkes yarışırcasına düzüşüyordu. Swift nereye bastığına dikkat etmeden bir adım attı. Dışkıların, prezervatiflerin, *poppers* şişelerinin üzerine basıp kaydı.

Werner hâlâ yoktu.

Bütün daireleri, odaları tek tek gezmeleri mi gerekeceğini düşünürken Neveu boğuk bir sesle ona fısıldadı:

– Mendireğe gidelim.

Hadi bakalım. Neden deniz fenerine değil? Çünkü bir deniz feneri de

vardı. Karanlıkta, dalgakıranı kaplayan çakılların üstünde yürürken bileklerini burkuyorlardı. Etraf bomboştu ama ikili yürüdükçe kayaların arkasından, taşlarından çıkan yengeçler gibi mastürbasyon yapan adamlar çıkıyordu.

Neveu bile durdu. Yüzü solmuştu. Daha önce bu cehennemi bu kadar derin, bu kadar sert eşelememişti şüphesiz.

– Bu şekilde olmayacak, diye mırıldandı.

– Başka bir fikrin var mı?

– Olabilir.

Tekrar Velvet'ye döndüler.

– İçecek bir şey al ve beni bekle.

Beklenmedik ama isabetli bir davetti. Orasını burasını ellemeye çalışacak çıplak heriflerin arasında viski içmek bile onu rahatlatacaktı. Kendini toplamaya ihtiyacı vardı. Midesi çok bulanıyordu. Deniztaraklarını sindirememişti.

Viski-kola. Az baloncuklu, karamel tadında ve serinletici. İnsan avını bu şekilde düşünmemişti... Omzuna bir el dokundu. Swift elini silahına atarak döndü.

– Yavaş ol...

Neveu yeni bir arkadaş bulmuş gibiydi. Kaşları alınmış, kısa saçlı –elbette rengi açılmış–, cılız bir adam. Plastic Bertrand'ın kavruk bir taklidi.

Neveu sesini duyurabilmek için Swift'in kulağına eğildi – bangır bangır Human League'in "Don't You Want Me"si çalıyordu.

– Bu adam Kaptan Köşkü'nün biletlerini satarmış.

– Werner'in nerede olduğunu biliyor muymuş?

– Olabilir. Bu gece Héliopolis'te yapılacak bir seks partisi için bilet satmış.

– Werner orada mı?

– Bana söylenen bu. İçkini bitirdin mi?

Swift cevap vermedi. Göz ucuyla biletçiyi inceledi: Evdekilerin, yani Paris'tekilerin aynıydı. Suçlulukla, pişmanlıkla dolu kaçamak bakışlar.

– Gidelim, diye buyurdu Neveu.

Swift alışkanlıkla cebinden para çıkardı.

– Boş ver, devlet ödüyor.

Koşarcasına dışarı çıktılar. Hava hâlâ sıcak, karanlık ve katran gibi yapış yapıştı. Héliopolis devasa bir yay şeklinde, bir tür amfiteatrdı; gecenin karanlığını bir kepçe gibi denize sürüklemek isteyen beyaz bir yata benziyordu.

– Üçüncü katta.

Binanın altındaki galeriden gelen ışıklara, patlayan çığlıklara aldırmadan merdivenleri tırmandılar. Üçüncü kat. Burada yaya köprüsü yoktu. Binanın içindeki uzun koridoru geçmek zorundaydılar. Kapılar yan yana sıralanmıştı. Yine bir âlem yapılıyordu kuşkusuz ama bu defa kara madenin de kalabalığın arasında olduğunu ummak zorundaydılar.

Kapının önüne geldiklerinde silahlarını kılıflarından çıkardılar, *Starsky ve Hutch* dizisinden bir sahneyi tekrarlıyorlardı: Neveu kapıya vuruyor, Swift arkada bekliyordu. Kapının ardından kokainden ziyade esrar kokusu taşıyan yumuşak bir müzik sesi geliyordu.

– Jandarma. Kapıyı açın! Yoksa...

Neveu ihtarını bitiremedi. Kapı devrildi. Korkunç bir kurşun yağmuru kapıyı menteşelerinden sökmüştü. Omzundan vurulan Neveu karşıdaki duvara doğru savruldu.

Swift bir dizini yere dayayarak parçalanan kapının aralığına silahını doğrulttu. Ateş etti. Swift'e değmeyecek kadar yukarıdan yeni bir kurşun yağmuru başladı. Çığlıklar. Ağlama sesleri. Swift kan kaybeden Neveu'yü acilen güvenliğe almalıydı. Kolunu uzatarak onu yakasından tuttu ve kenara sürükledi. Birlikte atış alanının dışına yuvarlandılar.

Yeni ama farklı türden bir salvo: korkuyla zıplayan bir sürü vücut, kıç ve penis. Koridora doğru gidip barut kokuları arasında etrafa dağıldılar.

– İyi misin? diye telaşla sordu Swift.

– İyiyim. Bir şey yok. Sadece tüfek saçması... Lanet olsun, yakala onu!

Swift bakışlarını kaldırdı. Kapılar aralanıyor, yüzler beliriyordu. İnsanlar neler olduğunu anlamak istiyordu. Patlamalar, çığlıklar, kan. Skandal!

Werner'in çıkmasına izin vermemeliydi. Yoksa kan gövdeyi götürecekti. Swift, Sig Sauer'inin arkasından içeriye bir göz attı. Duman ve dağıntıdan başka bir şey yoktu.

İyice eğilerek daireye girdi.

– Werner?

Hiç ses gelmedi. Swift cam parçalarını ezerek yürüdü. Hol. Salon. Sağda yatak odası. Solda banyo.

– Werner?

Bir adım daha atmıştı ki yeni bir kurşun yağmuru başladı. Nişancı, Amerikan mutfağın tezgâhının arkasına saklanmıştı. Swift son anda yatak odasına daldı. Gayriihtiyari şilteyi kaldırıp kapının önüne bir güvenlik duvarı gibi yerleştirdi.

Kolunu yukarı kaldırarak körlemesine bir defa, iki defa ateş etti. Hiçbir karşılık gelmedi. Werner tüfeğine yeni fişekler yerleştiriyor olmalıydı.

Harekete geçme zamanıydı.

Swift şilteyi devirdi ve kendini korumak için ateş ederek salona atıldı. Yine karşılık gelmedi. Tezgâhın etrafından dolanarak tekrar ateş etti. Hiç tepki yoktu. Duman dağıldı: Kimse yoktu.

Werner neredeydi?

Swift doğruldu. Pencere açıktı, çift namlulu bir av tüfeği yerde duruyordu. Katil oradan kaçmıştı. Swift başını dışarı çıkarmayı göze aldı. Bir sağa, bir sola baktı. Birkaç metre ötede, vücudunun üst tarafı çıplak olan Werner korkulukları aşarak bir balkondan diğerine atlıyordu.

Swift onun peşinden fırladı. Bir balkon, iki... Ve elbette çığlıklar. Kimi zaman çığlıkların sahibi, uykularından sıçrayarak uyanan aileler oluyordu. Kimi zamansa âlem yapan özgürlükçüler. Her yerde korku vardı. Her yerde neler olduğunu anlayamayan insanlar.

Ve Swift'in önünde kaçağın kahverengi sırtı.

Adam birden sol tarafta gözden kayboldu. Gürültünün sebebini merak eden kiracılar pencerelerini açınca bundan istifade etmişti. Ortak mekânlara ulaşabilmek için herifin bir dairenin içinden geçmesi yetecekti. Swift hızını artırarak balkonları ayıran parmaklıkları aştı. Çiçek saksıları, şezlonglar, her şeye tuz biber katan pılı pırtıyla gerçek bir engelli koşu.

Altmış yaşlarında, üzerinde sadece iç donu olan bir adam tam pencereyi kapatmak üzereyken yetişti. Adamı durdurmak için kolunu pencerenin aralığına koydu. Tek kelime etmeden salona atladı – önüne bir çekyat çıktı. Trambolin gibi üstünde zıplayıp hole yuvarlandı. Giriş kapısı açıktı.

Kıvrılarak uzanan bir koridor. Kıvrılıyor ve yankılanıyordu. Çıplak ayaklarla koşan Werner'in döşemede çıkardığı sesleri duydu. Pat-pat-pat... Swift koridora girdi. Artık Werner'i öldürmeyi, hatta yaralamayı bile düşünmüyordu. Sadece onu yakalamayı, bileklerine kelepçe geçirmeyi (her ne kadar yanında kelepçe yoksa da) ve haklarını okumayı istiyordu.

Merdiven boşluğuna ulaştı. Hiç ses yoktu. Bakışlarını aşağıya çevirdi, hiçbir şey göremedi. Yukarıya bakınca çatıya açılan bir pencere gördü. Merdiven yerinde duruyordu. Werner yukarıda olmalıydı.

Swift merdivenden tırmandı. Umduğundan kolay olmuştu. Kendini klima üniteleriyle, yolcu gemilerindeki rüzgâr tulumlarını hatırlatan büyük borularla dolu çakıllı bir yüzeyde buldu.

Gök gürültüsü gibi bir sesle çatı gündüz gibi aydınlandı birden: 14 Temmuz havai fişekleri.

Werner oradaydı. Ama uzakta. Kalçası ya da dizi çıkacakmışçasına koşuyordu, apaçık görünen şeyi fark etmemiş gibiydi: Onu önünde bekleyen şey, boşluktu.

Havadaki yeni vızıltılarla terasın rengi pembeden yeşile, yeşilden sarıya, sarıdan başka renklere döndü. Fişekler arkalarında kıvılcım izleri bırakarak patlamaya devam ediyordu.

Swift aşağıda, başlarını havaya kaldırmış, hemen hemen hepsi çıplak izleyiciler gördü. Nefesini toplayıp koşma zahmetine girmeden –zaten koşamazdı– Cantoube'a yaklaşıyordu. Gücü tükenmişti ama silahı vardı. Av köşeye sıkışmıştı. Üzerinde olsa olsa bir bıçak olabilirdi o kadar. Kurallara uygun bir tutuklamanın önüne geçebilecek hiçbir şey yoktu.

Gökyüzü kırmızıya, tan ağarıyormuş gibi tekinsiz bir kahve-kızıl renge büründü. Uzaklarda deniz tutuşmuştu sanki. Aniden binlerce kıvılcım belirdi, ardından da sarı, yeşil, ışık demetleri...

Katil, çıkıntının ucuna gelince durdu. Havada fişeklerin barut kokusu vardı. Swift tek kelime etmeden silahını doğrulttu. Tuhaf bir şekilde sakindi. Orada değil gibiydi. Hiç böyle hayal etmemişti. Gerçekten.

Werner Cantoube nihayet döndü. O da serseme dönmüş gibiydi. İkisi burada ne halt ediyordu? Altın rengi bir ışık gökyüzünü yardı. Saniyeler yumak gibi çözüldü, Werner için en azından müebbet

hapis cezasına, Swift için ise çikolatadan bir madalyaya doğru uzadı. Hayır, Swift hiç böyle hayal etmemişti.

Gecenin içinde rüzgârla savrulan, dalga gibi yayılan bir kıvılcım tufanı daha oldu. Gökyüzünün tamamı ışığa boğuldu. Barut kokusu, yine...

Werner bakışlarını kaldırdı, çıplak vücudunun üst kısmı terden parlıyordu. Swift'in gözünün önüne Paradis Latin'deki sahne, dansçının pullar ve tüylerle süslü bedeni geldi. Méta-Bar'da ilk kez tanıştıklarında nasıl cıvıldadığını hatırladı.

– Her şey bitti Werner.

Kıpkırmızı bir yıldız gökyüzünde patlayarak, aşağıdan "Ah!"ların ve "Oh!"ların yükselmesine neden oldu.

Katil, bir şeyler söylemek ister gibiydi. Dudakları titriyordu. Geriye doğru bir adım attı, dengesini bulmaya çalıştı. Çok geçti. Bir an sonra gece tarafından emilmiş gibi yok oldu. Swift donmuş gibi kalakaldı. Bir saniye, iki saniye. Nihayet çatının kenarına doğru koştu.

Gökyüzü içe çökercesine patladı, ardından bomba ıslığını andıran bir ses eşliğinde sülfür gibi sarı bir güneş ortaya çıktı.

Bu defa gerçekten bitmişti.

Werner yüzükoyun yere çakılmıştı, vücudu tuhaf bir biçimde bükülmüştü. Sol bacağı, dizinin hizasında dik açı yaparak dışarı dönmüştü. Sağ kolu da hemen hemen aynı açıda dönmüştü ama ters tarafa doğru.

Parçalanmış kafası, gecikmeli, yarım yamalak infilak etmiş bir top mermisini andırıyordu – kan ve beyin parçaları, açılmış kafatasının etrafında kıpkırmızı bir hale oluşturmuştu.

Bu arada çatıların üzerinde ışık demetleri vızıldıyor, yıldırımlar geceyi yırtarak denizin üzerinde parçalanıyordu.

Swift dizlerinin üzerine çöktü. Kusamıyordu. Ya da ölüye saygısından kendini tutuyordu. Midesi ağzına gelmiş, geri yutmaya, deyim yerindeyse kendi parçalarını içinde tutmaya çalışıyordu – bunun için kollarıyla karnını sıkıca sarmıştı.

Kurşuni mor fişekler kuyrukluyıldızlar gibi Agde Burnu'nun üzerine düşüyordu; yeşil ve sarı patlamalar eşliğinde altın rengi bir yağmur yağıyordu Swift'in üzerine. Belki de işaret fişeğiydi bunlar...

Ve işte.

Karanlık, gökyüzünün üzerini kapladı. Perde. Şenlik bitmişti.

Swift bulantısı yüzünden zorlukla nefes alıyordu. Tam o anda aklında sadece deniztarakları vardı. Midenin ikinci beyin olduğu bilinen bir şeydi.

Bu defa oldu.

Boğazından yakıcı bir kusmuk fışkırdı.

Huzur içinde yat Werner Cantoube.

Bu pembe ve pis kokulu nehir, senin için yakılan tek ağıt olacak.

Gün, uzay kentinin üzerinde doğuyordu.

Cruchot'lar bütün işleri halletmişti. Ceset kaldırılmıştı. Kapı kapı dolaşılmıştı. Tanıklar dinlenmişti. Swift ile Neveu ortak bir kararla, Parislinin buradaki varlığı konusunda sessiz kalmışlardı. Ufak bir unutkanlık uzun bir yargılamadan iyiydi.

Kendi bölgesinin dışında ve her türlü yetkiden mahrum olan Swift'in Agde Burnu'nda olmasını gerektiren bir şey yoktu. Gerçekleri söylemek, üst üste yığılacak ceza raporları ve beraberinde bir sürü bela demekti. Böylece bütün zafer, yaralı kahraman Neveu'nün olacaktı. Gayet iyiydi: Neveu bunu hak ediyordu.

Swift, Héliopolis'in altında bir bankta oturmuş, bir Marlboro içiyordu. Etrafında yağlı kâğıtlar, köpüklerin yüzeyini yalayan kuş kanatları gibi yere sürtünerek uçuşuyordu ama benzetme bu kadarla kalıyordu. Dekor daha ziyade akşamdan kalmalığı yansıtıyordu.

Jandarma, omzu sargılı, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle yeniden belirdi. Yüzeyde ciddi, sert, üzgün bir ifadeydi. Altında ise büyük bir tatmin, aşırı sevinç vardı. Adam sevinçten ağlamak istiyordu sadece. Yıllardır katilini bekliyordu. Ve işte nihayet ortaya çıkmıştı, hem de pis işi yapacak Parisli bir polisle birlikte. Daha ne isterdi ki?

– Her şey halloldu, dedi Neveu topuğunu bankın kenarına koyarak.

Yarasını sardıracak, üstünü değiştirecek vakti bulmuştu ama yine aynı görünüyordu: kaba tabanlı siyah lastik ayakkabılar, beyaz çoraplar, kamuflaj desenli şort, açık mavi tişört. Ve elbette düdük.

– Yani?

– Bölgenin gazetecileriyle kısa bir basın toplantısı yaptım. Hela Katili onlar için pek bir anlam ifade etmiyordu ama olsun, Parisli bir katil her zaman ilgi çeker.

– Savcı?

– O da kontrol altında. Her şey Montpellier mahkemesine gönderilecek, bir kopyası da senin için Paris'e.

– Süper. Sadece geri gelip seni sorgulamam gerekecek. Hayat çok güzel.

– Bunu söylemiştin.

– Yaran?

Neveu bakışlarını aşağı indirerek gülümsedi.

– Filin sırtındaki sivrisinek ısırığı gibi.

Nihayet jandarma da Swift'in yanına oturup bir sigara yaktı: Gauloise.

İlk çıplaklar ortaya çıktı. Buruşuk ve soluk ya da güneşte tuğla gibi pişmiş bu tenlerden oluşan yeni bir festivale katlanmak yoktu artık.

– Araba kullanabilecek misin? diye sordu Swift.

– Tabii ki.

– Beni istasyona götürür müsün?

Neveu sağlam eliyle banktan destek alarak kalktı. Yaralanmış olmasına rağmen her zamanki gibi enerjik ve formdaydı. Saatlerce skor tutmaya, düdük çalmaya hazır tam bir beden eğitimi öğretmeni.

– *Zo*!

– Park yerinde seni bulurum.

Cruchot başını sallayarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Swift sigarasını fırlatarak denize doğru yürüdü, önüne çıkan buruşuk bir kâğıda tekme attı. "Her şey halloldu..." diye tekrarladı alçak sesle. Bu sözün onu ikna edememesi tuhaftı (hoş, o kadar da tuhaf değildi).

Swift kafasına takılan pürüzleri düşünmeden edemiyordu. Tarih ve saat sorunlarını özellikle. Tutarsız olayları da. Cellat maskeli (ve yüzü pansumanlı) adamın Werner Cantoube olamayacağı gibi şeyleri mesela. Kimse onun yüzündeki yaralardan bahsetmemişti. Başka bir gizli sevgili olabilir miydi? Ve yüzüğün içinde yazan, Swift'in kim olduğunu bulamadığı o isim?

Aynı zamanda vakanın tamamının üzerine yayılan karanlık perdeyi de düşünmeden edemiyordu – Vialley'nin şüphelendiği şu meşhur komplo hikâyesi, büyük ihtimalle doğru olmalıydı, aksi takdirde sevgilisinin evi havaya uçurulmazdı.

Aklının bir köşesinde duran bazı tesadüfler, hatta niceleri, dosyayı bir kez daha gözden geçirirken dikenlere dönüşecek ve takıntı halini alarak onu zehirleyecekti, bundan emindi.

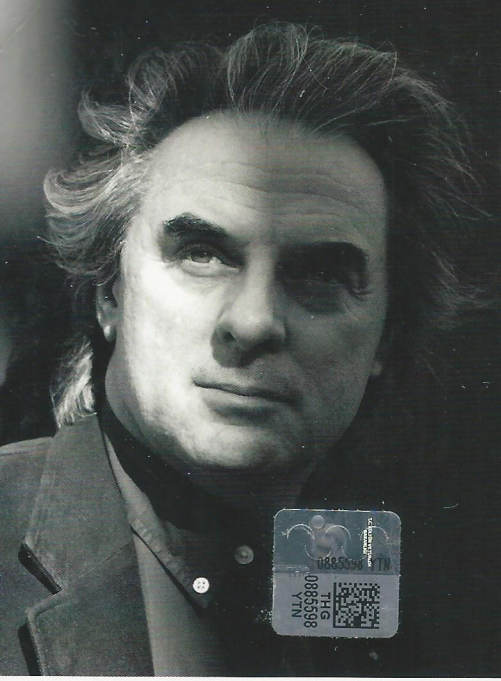
Mendireğe geldi. Güneş kayalıkları yalıyordu; gece boyunca burada yaşanan iğrençlikleri hatırlatacak hiçbir şey yoktu – ayaklarının altında ezdiği prezervatifler sayılmazsa tabii.

Swift onları görmezden gelerek bütün dikkatini denize verdi. Akdeniz bu saatte, devasa bir alüminyum folyo gibi buruşmuştu, gümüşi ışıltısı uyuklayan bir canavarın pullarını andırıyordu. Gökyüzü insana acı verecek denli mükemmeldi, Swift bu iyotlu güzelliği içine çekti.

Mezz bütün bilgeliğiyle şöyle derdi hep: "Bir soruşturma dosyası, tutkalın tam tersidir. Asla tam olarak yapışmaz." Haklıydı. Swift dosyalarındaki olayları, itirafları, varsayımları bin kere bir araya getirmeye çalışmıştı – hiçbir zaman yüzde yüz işe yaramamıştı.

Ama tüm kalbiyle kendine söz verdi. Bu konuda ihtiyar Mezz'in yanıldığını kanıtlayacaktı. Mozaiğin en ufak parçasının bile tam yerine oturması için bütün gücüyle çabalayacaktı, Pompeii'de yaptıkları gibi.

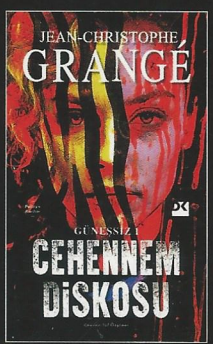
Her şeyi nihayete erdirmek için bir başka katilin bulunması gerekse bile...

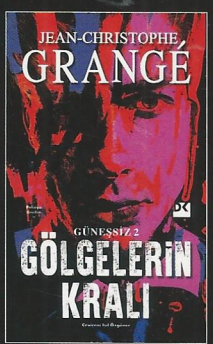
JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaiken*, *Lontano*, *Kongo'ya Ağıt*, *Ölüler Diyarı*, *Son Av*, *Küllerin Günü*, *Mermer Adam* ve *Kızıl Karma* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

1980'ler, Paris: Diskolar, dans pistleri dolu. Diğer yandan ne olduğu anlaşılmayan bir hastalık kol geziyor. Ölümü bekleyen genç bir adam vahşice öldürülüyor.
Tecrübeli Doktor Ségur, yakışıklı dedektif Swift ve parlak lise öğrencisi Heidi, genç adamın katilini bulmak için Paris'in gece kulüplerinin altını üstüne getiriyorlar. Katil hem çok yakında hem de ulaşılmaz…

Ağustos 2025

Eylül 2025

"Yüksek tempolu bir roman, son sayfaya kadar gerçekçiliğini ve gerilimini koruyor."
Le Figaro

"Damardan Grangé. Ama daha da iyisi. Konusunu aşan bir başarı."
Le Parisien

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
₺375

Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-5683-03-8
9 786255 683038
Doğan Kitap